

The sweetest Children!
Manmana Bava! Mathyaji Bava!
Daily Murli Punjabi
August 2021

"ਵਰਦਾਤਾ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਵਰਦਾਨਾਂ ਨੂੰ ਵਿਧੀ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਦੀ ਵਿਧੀ"

ਅੱਜ ਬਾਪਦਾਦਾ ਆਪਣੇ ਰੂਹਾਨੀ ਚਾਤਰਕ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹਨ। ਹਰ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਆਪਣੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਸੁਣਨ ਦੇ, ਮਿਲਣ ਦੇ ਅਤੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਬਾਪ ਸਮਾਣ ਬਣਨ ਦੇ ਚਾਤਰਕ ਹਨ। ਸੁਣਨ ਨਾਲ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ ਦੀ ਪਿਆਸ ਮਿੱਟ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਗਿਆਨ - ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਿਆਸੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਤ੍ਰਿਪਤ ਆਤਮਾ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਸੁਣਦੇ - ਸੁਣਦੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵੀ ਬਾਪ ਵਾਂਗੂੰ ਗਿਆਨ - ਸ੍ਵਰੂਪ ਬਣ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜਾਂ ਇੰਝ ਕਹੀਏ ਗਿਆਨ ਮੁਰਲੀ ਸੁਣਦੇ - ਸੁਣਦੇ ਖੁਦ ਵੀ 'ਮੁਰਲੀਧਰ ਬੱਚੇ' ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਰੂਹਾਨੀ ਮਿਲਣ ਮਨਾਉਂਦੇ ਬਾਪ ਦੇ ਸਨੇਹ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਮਿਲਣ ਮਨਾਉਂਦੇ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੂਜਾ ਨਾ ਕੋਈ - ਇਸ ਅਨੁਭੂਤੀ ਵਿੱਚ ਸਮਾਏ ਹੋਏ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਮਿਲਣ ਮਨਾਉਂਦੇ ਨਿਰਵਿਘਨ, ਸਦਾ ਬਾਪ ਦੇ ਸੰਗ ਦੇ ਰੰਗ ਵਿੱਚ ਲਾਲ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਅਜਿਹੇ ਸਮਾਏ ਹੋਏ ਜਾਂ ਸਨੇਹ ਵਿੱਚ ਲਵਲੀਨ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕੀ ਆਸ਼ਾ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ? 'ਬਾਪ ਸਮਾਣ' ਬਣਨ ਦੀ। ਬਾਪ ਦੇ ਹਰ ਕਦਮ ਤੇ ਕਦਮ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਮਤਲਬ ਬਾਪ ਸਮਾਣ ਬਣਨ ਵਾਲੇ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਦਾ ਸਦਾ ਸ੍ਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ - ਸ੍ਵਰੂਪ ਹੈ, ਇਵੇਂ ਬੱਚੇ ਵੀ ਸਦਾ ਮਾਸਟਰ ਸ੍ਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਸ੍ਵਰੂਪ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਬਾਪ ਦਾ ਸ੍ਵਰੂਪ ਹੈ - ਸਦਾ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ, ਸਦਾ ਲਾਈਟ - ਇਵੇਂ ਸਮਾਣ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਸਮਾਣ ਬਣਨ ਦੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਗੱਲਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਨਾ, ਕਿਹੜੀਆਂ - ਕਿਹੜੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਸਮਾਣ ਬਣਨਾ ਹੈ? ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ ਅਤੇ ਬਣੇ ਵੀ ਹੋ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਦਾ ਨਾਮ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਵੀ ਉਹ ਹੀ ਨਾਮ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਵ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ - ਇਹ ਹੀ ਨਾਮ ਹੈ ਨਾ ਤੁਹਾਡਾ ਸਭਦਾ। ਜੇ ਬਾਪ ਦਾ ਰੂਪ ਉਹ ਹੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਰੂਪ, ਜੇ ਬਾਪ ਦੇ ਗੁਣ ਉਹ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਗੁਣ। ਬਾਪ ਦੇ ਹਰ ਇੱਕ ਗੁਣ ਨੂੰ ਧਾਰਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੀ ਬਾਪ ਸਮਾਣ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਬਾਪ ਦਾ ਕੰਮ, ਉਹ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਕੰਮ। ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਸਮਾਣ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਲਕਸ਼ ਤਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਉਹ ਹੀ ਹੈ ਨਾ। ਸਨਮੁੱਖ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ ਲੇਕਿਨ ਸਮਾਣ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਇਸਨੂੰ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਫਾਲੇ ਫਾਦਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ। ਤਾਂ ਖੁਦ ਨੂੰ ਚੈਕ ਕਰੋ - ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਥੋਂ ਤੱਕ ਬਾਪ ਸਮਾਣ ਬਣੇ ਹੋ? ਸਮਾਣ ਬਣਨ ਦਾ ਵਰਦਾਨ ਆਦਿ ਤੋਂ ਬਾਪ ਨੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਆਦਿ ਦਾ ਵਰਦਾਨ ਹੈ - "ਸ੍ਵ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸੰਪੰਨ ਭਵ"। ਲੇਕਿਨ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਜਾਂ ਗੁਰੂ ਵਰਦਾਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। 'ਧਨਵਾਨ ਭਵ', 'ਪੁਤਰਵਾਨ ਭਵ', 'ਵੱਡੀ ਉੱਮਰ ਭਵ', ਜਾਂ 'ਸੁਖੀ ਭਵ' ਦਾ ਵਰਦਾਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਨੇ ਕੀ ਵਰਦਾਨ ਦਿੱਤਾ? 'ਸਦਾ ਗਿਆਨ-ਧਨ, ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਧਨ ਨਾਲ ਸੰਪੰਨ ਭਵ'। ਇਹ ਹੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਦਾ ਖਜਾਨਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜਨਮ ਲਿਆ, ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਸੰਗਮਯੁਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਅੰਤ ਤੱਕ ਜਿਉਣਾ ਮਤਲਬ 'ਵੱਡੀ ਆਯੂ ਭਵ'। ਵਿਚਕਾਰ ਜੇਕਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲ ਪੁਰਾਣੇ ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਜਾਂ ਪੁਰਾਣੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਨਮ ਲਿਆ ਪਰ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਵਾਲੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਮਰ ਗਏ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਅਜਿਹੇ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਕੋਮਾ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਨਾ ਦੇ ਬਰੇਬਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਦੇ - ਕਦੇ ਜਾਗ ਵੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਉਹ ਜਿਉਂਦੇ ਹੋਣਾ ਵੀ ਮਰਨ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ "ਵੱਡੀ ਆਯੂ ਭਵ" ਮਤਲਬ ਸਦਾ ਆਦਿ ਤੋਂ ਅੰਤ ਤੱਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਜਾਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਦਿਵਿਯ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਸ੍ਵ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਿਉਣਾ। ਵੱਡੀ ਉੱਮਰ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ 'ਨਿਰੋਗੀ ਭਵ' ਦਾ ਵੀ ਵਰਦਾਨ ਜਰੂਰੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਉੱਮਰ ਵੱਡੀ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਮਾਇਆ ਦੀ ਵਿਆਧੀ ਬਾਰ - ਬਾਰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਜਿਉਣਾ ਵੀ ਜਿਉਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤਾਂ 'ਵੱਡੀ ਆਯੂ ਭਵ' ਦੇ ਨਾਲ ਸਦਾ ਤੰਦਰੁਸਤ ਰਹਿਣਾ ਮਤਲਬ ਨਿਰਵਿਘਨ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਬਾਰ - ਬਾਰ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਦਿਲਸ਼ਿਖਸਤ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਬਿਸਤਰ ਹਵਾਲੇ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਜੇ ਕੋਈ ਬਿਮਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਿਸਤਰ ਹਵਾਲੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਛੋਟੀ - ਛੋਟੀ ਉਲਝਣ ਤਾਂ ਚਲਦੇ - ਫਿਰਦੇ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹੋ ਲੇਕਿਨ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਵੱਡੀ ਸਮੱਸਿਆ ਆ ਜਾਂਦੀ, ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦੇ, ਦਿਲਸ਼ਿਖਸਤ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਮਨ ਦੀ ਹਾਲਾਤ ਕੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ? ਜਿਵੇਂ ਸ਼ਰੀਰ ਬਿਸਤਰ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕੋਈ ਦਿਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ - ਉੱਠਣ ਦੀ, ਚੱਲਣ ਦੀ ਜਾਂ ਖਾਣ - ਪੀਣ ਦੀ ਕੋਈ ਦਿਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਇਵੇਂ ਇੱਥੇ ਵੀ ਜਦੋਂ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਬੈਠੋਗੇ ਤਾਂ ਵੀ ਦਿਲ ਨਹੀਂ ਲੱਗੇਗੀ, ਗਿਆਨ ਵੀ ਸੁਣੇਗੇ ਤਾਂ ਦਿਲ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸੁਣੇਗੇ। ਸੇਵਾ ਵੀ ਦਿਲ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ; ਵਿਖਾਵੇ ਨਾਲ ਜਾਂ ਡਰ ਨਾਲ, ਲੋਕਲਾਜ ਨਾਲ ਕਰਨਗੇ। ਇਸਨੂੰ ਸਦਾ ਤੰਦਰੁਸਤ ਜੀਵਨ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਤਾਂ 'ਵੱਡੀ ਆਯੂ ਭਵ' ਮਤਲਬ 'ਨਿਰੋਗੀ ਭਵ' ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

"ਪੁਤਰਵਾਨ ਭਵ" ਜਾਂ 'ਸੰਤਾਨ ਭਵ'। ਤੁਹਾਡੀ ਸੰਤਾਨ ਹੈ? ਦੇ - ਚਾਰ ਬੱਚੇ ਨਹੀਂ ਪੈਦਾ ਕੀਤੇ ਹਨ? 'ਸੰਤਾਨ ਭਵ' ਦਾ ਵਰਦਾਨ ਹੈ ਨਾ। ਦੇ - ਚਾਰ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਵਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਪਰ ਜਦੋਂ ਬਾਪ ਸਮਾਣ ਮਾਸਟਰ ਰਚਿਯਤਾ ਦੀ ਸਟੇਜ ਤੇ ਸਥਿਤ ਹੋ ਤਾਂ ਤੇ ਇਹ ਸਭ ਆਪਣੀ ਰਚਨਾ ਲੱਗਦੀ ਹੈ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਮਾਸਟਰ ਰਚਿਯਤਾ ਬਣਨਾ, ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ 'ਪੁਤਰਵਾਨ ਭਵ', 'ਸੰਤਾਨ ਭਵ' ਹੋ ਜਾਂਦਾ

ਹੈ। ਹੱਦ ਦੇ ਨਹੀਂ ਕਿ ਦੇ - ਚਾਰ ਜਿਗਿਆਸੂ ਅਸੀਂ ਬਣਾਇਆ, ਇਹ ਮੇਰੇ ਹਨ, ਨਹੀਂ। ਮਾਸਟਰ ਰਚਤਾ ਦੀ ਸਟੇਜ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਸਟੇਜ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਜਾਂ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤੀ ਦੇ ਤੱਤਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣੀ ਰਚਨਾ ਸਮਝ ਵਿਸ਼ਵ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਸਥਿਤੀ ਨਾਲ ਹਰ ਇੱਕ ਦੇ ਲਈ ਕਲਿਆਣ ਦੀ ਸੁਭ ਭਾਵਨਾ, ਸੁਭ ਕਾਮਨਾ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਰਚਨਾ ਦੀ ਰਚਨਾ ਪ੍ਰਤੀ ਇਹ ਹੀ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਮਾਸਟਰ ਰਚੀਯਤਾ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਕੋਈ ਹੱਦ ਦੀ ਆਕਰਸ਼ਣ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੇਗੀ। ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਕਿੱਥੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ ਵੇਖੋਗੇ? ਜਿਵੇਂ ਬ੍ਰਿਖ ਦਾ ਰਚਤਾ 'ਬੀਜ', ਜਦੋਂ ਬ੍ਰਿਖ ਦੀ ਅੰਤਿਮ ਸਟੇਜ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਬੀਜ ਉੱਪਰ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਇਵੇਂ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਮਾਸਟਰ ਰਚੀਯਤਾ ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਇਸ ਕਲਪ ਬ੍ਰਿਖ ਦੇ ਉੱਪਰ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ ਅਨੁਭਵ ਕਰੇਗੇ, ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਬ੍ਰਿਖ ਦੇ ਉੱਪਰ ਮਾਸਟਰ ਬੀਜਰੂਪ ਬਣ ਸਕਣੀਆਂ ਦੀ, ਗੁਣਾਂ ਦੀ, ਸੁਭ ਭਾਵਨਾ - ਸੁਭ ਕਾਮਨਾ ਦੀ, ਸਨੇਹ ਦੀ, ਸਹਿਯੋਗ ਦੀਆਂ ਕਿਰਨਾਂ ਫੈਲਾਉਣਗੇ ਜਿਵੇਂ ਸੂਰਜ ਉੱਚਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਆਪੇ ਹੀ ਕਿਰਨਾਂ ਫੈਲਦੀਆਂ ਹਨ ਨਾ। ਇਵੇਂ ਮਾਸਟਰ ਰਚੀਯਤਾ ਜਾਂ ਮਾਸਟਰ ਬੀਜਰੂਪ ਬਣ ਸਾਰੇ ਬ੍ਰਿਖ ਨੂੰ ਕਿਰਨਾਂ ਜਾਂ ਪਾਣੀ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਕਿੰਨੀ ਸੰਤਾਨ ਹੋਈ? ਸਾਰੀ ਵਿਸ਼ਵ ਤੁਹਾਡੀ ਰਚਨਾ ਹੋ ਗਈ ਨਾ। ਤਾਂ 'ਮਾਸਟਰ ਰਚਤਾ ਭਵ'। ਇਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ 'ਪੁਤਰਵਾਨ ਭਵ'। ਤਾਂ ਕਿੰਨੇ ਵਰਦਾਨ ਹਨ! ਇਸਨੂੰ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਬਾਪ ਸਮਾਣ ਬਣਨਾ। ਜੰਮਦੇ ਹੀ ਇਹ ਸਭ ਵਰਦਾਨ ਹਰ ਇੱਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਬਾਪ ਨੇ ਦੇ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਵਰਦਾਨ ਮਿਲੇ ਹਨ ਨਾ ਜਾਂ ਅਜੇ ਮਿਲਨੇ ਹਨ?

ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਵਰਦਾਨ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਵਰਦਾਨ ਦੇ ਨਾਲ ਵਰਦਾਨ ਨੂੰ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਵਿਧੀ ਵੀ ਸੁਣਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਵਿਧੀ ਨਹੀਂ ਅਪਣਾਉਂਦੇ ਤਾਂ ਵਰਦਾਨ ਦਾ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦੇ। ਤਾਂ ਵਰਦਾਨ ਤੇ ਸਭ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਪਰ ਹਰ ਇੱਕ ਵਰਦਾਨ ਨੂੰ ਵਿਧੀ ਨਾਲ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੇ, ਉਸਦੀ ਵਿਧੀ ਸਭ ਤੋਂ ਸਹਿਜ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਇਹ ਹੀ ਹੈ - ਜਿਵੇਂ ਸਮੇਂ ਉਸ ਪ੍ਰਮਾਣ ਵਰਦਾਨ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਆਵੇ। ਅਤੇ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਨਾਲ ਸਮਰਥ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ ਅਤੇ ਸਿੱਧੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਮਾਣ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾਵੇਗੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਰਦਾਨ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਰਹੇਗਾ ਮਤਲਬ ਸਦਾ ਵਰਦਾਨ ਦਾ ਫਲ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਰਹੇਗੇ। ਇਤਨੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਵਰਦਾਨ ਮਿਲੇ ਹੋਏ ਹਨ - ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਤੀ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾਕੇ ਫਲ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਪਰ ਦੂਸਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਵਰਦਾਤਾ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਦਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਵਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਹੋ! ਇਹ ਸੰਗਮਯੁਗ ਦਾ ਵਰਦਾਨ 21 ਜਨਮ ਵੱਖ ਰੂਪ ਨਾਲ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸੰਗਮ ਦਾ ਰੂਪ ਵੱਖ ਹੈ ਅਤੇ 21 ਜਨਮ ਇਹ ਹੀ ਵਰਦਾਨ ਜੀਵਨ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਚਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਵਰਦਾਤਾ ਅਤੇ ਵਰਦਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੁਣੇ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਹ ਚੈਕ ਕਰੋ ਕਿ ਸ੍ਵ ਵਰਦਾਨ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾਉਂਦੇ ਸਹਿਜ ਅੱਗੇ ਵੱਧ ਰਹੇ ਹੋ?

ਇਹ ਵਰਦਾਨ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੈ ਕਿ ਵਰਦਾਨੀ ਨੂੰ ਕਦੇ ਮਿਹਨਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ। ਜਦੋਂ ਭਗਤ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰ ਥੱਕ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਦਾਨ ਹੀ ਮੰਗਦੀਆਂ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਵੀ ਜਦੋਂ ਲੋਕੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਯੋਗ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਤਾਂ ਕੀ ਭਾਸ਼ਾ ਬੋਲਦੇ ਹਨ? ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਸਿਰਫ਼ ਸਾਨੂੰ ਵਰਦਾਨ ਦੇ ਦਵੇ, ਮੱਥੇ ਤੇ ਹੱਥ ਰੱਖ ਲੋ। ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਵਰਦਾਤਾ ਦਾ ਹੱਥ ਸਦਾ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਮਤ ਹੀ ਹੱਥ ਹੈ। ਸਥੂਲ ਹੱਥ ਤਾਂ 24 ਘੰਟੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣਗੇ ਨਾ। ਇਸ ਬਾਪ ਦੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਮਤ ਦਾ ਵਰਦਾਨ ਰੂਪੀ ਹੱਥ ਸਦਾ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਹੈ। ਅਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਸੌਣ ਤੱਕ ਹਰ ਸਾਹ ਦੇ ਲਈ, ਹਰ ਸੰਕਲਪ ਦੇ ਲਈ, ਹਰ ਕਰਮ ਦੇ ਲਈ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਮਤ ਦਾ ਹੱਥ ਹੈ ਹੀ। ਇਸੇ ਵਰਦਾਨ ਨੂੰ ਵਿਧੀ ਪੂਰਵਕ ਚਲਾਉਂਦੇ ਚੱਲੇ ਤਾਂ ਕੱਦੇ ਵੀ ਮਿਹਨਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ।

ਜਿਵੇਂ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਲਈ ਗਾਇਨ ਹੈ - ਇੱਛਾ ਮਾਤਰਮ ਅਵਿਦਿਆ। ਇਹ ਹੈ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਜੀਵਨ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ। ਦੇਵਤਾਈ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਇੱਛਾ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਸੇ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਜੀਵਨ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਮਤਲਬ ਕਰਮਾਤੀਤ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਸ਼ੁੱਧ ਕਰਮ ਜਾਂ ਵਿਅਰਥ ਕਰਮ ਜਾਂ ਵਿਕਰਮ ਜਾਂ ਪਿਛਲਾ ਕਰਮ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਰਮ ਦੇ ਬੰਧਨ ਵਿੱਚ ਬੰਧ ਕੇ ਕਰਨਾ - ਇਸਨੂੰ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਇੱਕ ਹੈ ਕਰਮ ਦਾ ਸੰਬੰਧ, ਇੱਕ ਹੈ ਬੰਧਨ। ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਗਾਇਨ ਹੈ - ਹੱਦ ਦੀ ਇੱਛਾ ਤੋਂ ਅਵਿਧਿਆ, ਇਵੇਂ ਫਰਿਸ਼ਤੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਮਤਲਬ 'ਮੁਸ਼ਕਿਲ' ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਅਵਿਧਿਆ, ਬੋਝ ਦੀ ਅਵਿਧਿਆ, ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇਹ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ! ਤਾਂ ਵਰਦਾਨੀ ਆਤਮਾ ਮਤਲਬ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਅਵਿਧਿਆ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲੀ। ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਵਰਦਾਨੀ ਆਤਮਾ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਮਾਣ ਬਣਨਾ ਮਤਲਬ ਸਦਾ ਵਰਦਾਤਾ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਵਰਦਾਨਾਂ ਨਾਲ ਪਲਣਾ, ਸਦਾ ਨਿਸ਼ਚਿੰਤ, ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਵਿਜੇ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਾ।

ਕਈ ਬੱਚੇ ਪੁਰਾਸ਼ਰਥ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਲੇਕਿਨ ਪੁਰਾਸ਼ਰਥ ਦਾ ਬੋਝ ਅਨੁਭਵ ਹੋਣਾ - ਇਹ ਅਸਲ ਪੁਰਾਸ਼ਰਥ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਟੈਸ਼ਨ ਰੱਖਣਾ ਇਹ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਦੀ ਵਿਧੀ ਹੈ। ਲੇਕਿਨ ਅਟੈਸ਼ਨ, ਟੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਨੈਚੁਰਲ ਅਟੈਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ, ਇਸਨੂੰ ਵੀ ਅਸਲ ਅਟੈਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਜਿਵੇਂ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਸਥੂਲ ਨਾਲੇਜ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਚੀਜ਼ ਚੰਗੀ ਹੈ, ਇਹ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਹੈ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਨਾਲੇਜ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਜੇ ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨੈਚੁਰਲ ਅਟੈਸ਼ਨ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ - ਇਹ ਖਾਣਾ ਹੈ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਖਾਣਾ ਹੈ; ਇਹ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਹਰ ਕਦਮ ਵਿੱਚ

ਟੈਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਕਿ ਇਹ ਕਰਾਂ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂ, ਇਹ ਖਾਵਾਂ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਖਾਵਾਂ, ਇਵੇਂ ਚੱਲਾਂ ਜਾਂ ਨਹੀਂ? ਨੈਚਰਲ ਨਾਲੇਜ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਅਟੈਸ਼ਨ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਅਸਲ ਪੁਰਸਾਰਥੀ ਦਾ ਹਰ ਕਦਮ, ਹਰ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਨੈਚਰਲ ਅਟੈਸ਼ਨ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਨਾਲੇਜ ਦੀ ਲਾਈਟ - ਮਾਈਟ ਖੁਦ ਅਸਲ ਰੂਪ ਨਾਲ, ਠੀਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਚਲਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਪੁਰਸਾਰਥ ਭਾਵੇਂ ਕਰੇ। ਅਟੈਸ਼ਨ ਜਰੂਰ ਰੱਖੇ ਲੇਕਿਨ 'ਟੈਸ਼ਨ' ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ। ਜਦੋਂ ਟੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਬਹੁਤ ਕੰਮ ਕਰਨੇ ਜਾਂ ਬਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਨੰਬਰਵਨ ਲੇਕਿਨ 'ਟੈਸ਼ਨ' ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਉਤਨਾ ਕਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ, ਜੋ ਬਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਉਹ ਬਣਨ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਅਤੇ ਟੈਸ਼ਨ, ਟੈਸ਼ਨ ਨੂੰ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਉਹ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਹੋਰ ਟੈਸ਼ਨ ਵੱਧਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਪੁਰਸਾਰਥ ਸਾਰੇ ਕਰਦੇ ਹੋ ਪਰ ਕੋਈ ਜਿਆਦਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਨੂੰ ਭਾਰੀ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਅਤੇ ਕੋਈ ਫਿਰ ਬਿਲਕੁਲ ਅਲਬਲੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ - ਜੋ ਹੋਣਾ ਹੋਵੇਗਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ, ਵੇਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਕੋਣ ਵੇਖਦਾ ਹੈ, ਕੋਣ ਸੁਣਦਾ ਹੈ...। ਤਾਂ ਨਾ ਉਹ ਚੰਗਾ, ਨਾ ਉਹ ਚੰਗਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬੈਲੈਂਸ ਨਾਲ ਬਾਪ ਦੀ ਬਲੈਸਿੰਗ, ਵਰਦਾਨਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰੋ। ਸਦਾ ਬਾਪ ਦਾ ਹੱਥ ਮੇਰੇ ਉੱਪਰ ਹੈ - ਇਸ ਅਨੁਭਵ ਨੂੰ ਸਦਾ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖੋ। ਜਿਵੇਂ ਭਗਤ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਥੂਲ ਚਿੱਤਰ ਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਮੱਥੇ ਤੇ ਵਰਦਾਨ ਦਾ ਹੱਥ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਚਲਦੇ - ਫਿਰਦੇ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਅਨੁਭਵ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਸਦਾ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖੋ। ਸਮਝਾ? ਬਹੁਤ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕੀਤਾ, ਹੁਣ ਵਰਦਾਨਾਂ ਨਾਲ ਪਲਦੇ ਉਡਦੇ ਚੱਲੋ। ਬਾਪ ਦੇ ਗਿਆਨ - ਦਾਤਾ, ਵਿਧਾਤਾ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ, ਹੁਣ ਵਰਦਾਤਾ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰੋ। ਅੱਛਾ!

ਸਦਾ ਹਰ ਕਦਮ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਨੂੰ ਫਾਲੋ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਵਰਦਾਤਾ ਬਾਪ ਦੇ ਵਰਦਾਨੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਸਦਾ ਹਰ ਕਦਮ ਸਹਿਜ ਪਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਸਦਾ ਸੁਵ ਵਰਦਾਨ ਸਮੇਂ ਤੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ, ਅਜਿਹੇ ਬਾਪ ਸਮਾਣ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਵਰਦਾਤਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਯਾਦਪਿਆਰ ਅਤੇ ਨਮਸਤੇ।

ਮੁੱਖ ਮਹਾਰਥੀ ਭਰਾਵਾਂ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ:- ਜਨਮ ਤੋਂ ਕਿੰਨੇ ਵਰਦਾਨ ਮਿਲੇ ਹੋਏ ਹਨ! ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਆਪਣੇ - ਆਪਣੇ ਵਰਦਾਨ ਮਿਲੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਜਨਮ ਹੀ ਵਰਦਾਨਾਂ ਨਾਲ ਹੋਇਆ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ, ਅੱਜ ਇਤਨਾ ਅੱਗੇ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਵਰਦਾਨ ਨਾਲ ਜਨਮ ਹੋਇਆ, ਇਸਲਈ ਵੱਧ ਰਹੇ ਹੋ। ਪਾਂਡਵਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਘੱਟ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਦਾ ਵਰਨਣ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਕਿੰਨੀ ਹੈ! ਇਹ ਜੋ ਭਾਗਵਤ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਉਹ ਬਣ ਜਾਵੇ। ਬਾਪ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਹਰ ਇੱਕ ਦੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਹਨ। ਹੋਰ ਕੁਝ ਵੇਖਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹਨ, ਜਾਣਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਸਦਾ ਅੱਗੇ ਵਧਾ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਵਧਾਉਂਦੀ ਰਹੇਗੀ। ਜੋ ਜਨਮ ਤੋਂ ਵਰਦਾਨੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ, ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਪਿੱਛੇ ਨਹੀਂ ਹੱਟ ਸਕਦੀਆਂ। ਸਦਾ ਉੱਡਣ ਵਾਲੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋ। ਵਰਦਾਤਾ ਬਾਪ ਦੇ ਵਰਦਾਨ ਅੱਗੇ ਵਧਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਪਾਂਡਵ ਗੁਪਤ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦੇ ਦਿਲ ਤੇ ਸਦਾ ਪ੍ਰਤੱਖ ਹਨ। ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਪਲੈਨ ਤਾਂ ਪਾਂਡਵ ਹੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਸ਼ਿਕਾਰ ਕਰਦੀਆਂ ਪਰ ਕਮਾਲ ਤਾਂ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲੇ ਲਿਆਉਣ ਹੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸ਼ਿਕਾਰ ਕੀ ਕਰਨਗੀਆਂ? ਇਸਲਈ ਪਾਂਡਵਾਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਪਣਾ ਵਰਦਾਨ ਹੈ। 'ਯਾਦ' ਅਤੇ 'ਸੇਵਾ' ਦਾ ਬਲ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। 'ਯਾਦ ਦਾ ਬਲ' ਵੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਿਲਦਾ ਹੈ 'ਸੇਵਾ' ਦਾ ਬਲ ਵੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂ? ਉਸਦਾ ਵੀ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਜਰੂਰਤ ਦੇ ਵੇਲੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਆਏ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਰਦਾਨ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋਈ ਤਾਂ ਖੁਦ ਪਾਂਡਵ ਮਰਜ ਸਨ, ਇਮਰਜ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਇਗਜੇਮਪਲ ਬਣੀਆਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇਗਜੇਮਪਲ ਨੂੰ ਵੇਖ ਹੋਰ ਅੱਗੇ ਵਧੇ। ਤਾਂ ਇਹ ਜਰੂਰਤ ਦੇ ਵੇਲੇ ਇਗਜੇਮਪਲ ਬਣੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਜੋ ਜਰੂਰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਸਹਿਯੋਗੀ ਬਣੇ ਹਨ - ਭਾਵੇਂ ਜੀਵਨ ਨਾਲ, ਭਾਵੇਂ ਸੇਵਾ ਨਾਲ... ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਡਰਾਮੇ ਅਨੁਸਾਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਬਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਆਪਣਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਹੈ ਹੀ ਲੇਕਿਨ ਐਕਸਟ੍ਰਾ ਬਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਤੇ ਜੋ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਸਦਾ ਵੀ ਬਹੁਤ ਬਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਜੋ ਅਨੁਭਵੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜਿੰਨ੍ਹਾਂਨੇ ਸਾਕਾਰ ਵਿੱਚ ਪਾਲਣਾ ਲਈ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਵੇਖਕੇ ਸਦਾ ਬਾਪ ਹੀ ਯਾਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਕਦੇ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਲੋਕ (ਦਾਦੀਆਂ) ਕਿਧਰੇ ਜਾਵੇਗੀ ਤਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੀ ਪੁੱਛਣਗੇ? ਚਰਿਤ੍ਰ ਸੁਣਾਓ, ਕੋਈ ਬਾਪ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣਾਓ। ਤਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੈ ਨਾ ਇਸਲਈ ਸੇਵਾ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਦਾ ਵਰਦਾਨ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਸਟੇਜ ਤੇ ਖੜੇ ਹੋਕੇ ਭਾਸ਼ਣ ਨਾ ਵੀ ਕਰੇ ਲੇਕਿਨ ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਭਾਸ਼ਣ ਹੈ। ਚਰਿਤ੍ਰ ਸੁਣਾਕੇ ਚਿੱਤਰਵਾਨ ਬਣਨ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਦੇਣਾ - ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਸੇਵਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਸੇਵਾ ਤੇ ਜਾਨਾਂ ਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਬਣਨਾ ਹੀ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਵਰਦਾਨ:- ਹੱਦ ਦੀਆਂ ਜਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੀਵਰਤਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਨਸ਼ਟੇਮੋਹਾ ਭਵ ਨਸ਼ਟੇਮੋਹਾ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਸਿਰਫ ਆਪਣੇ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰੀਵਰਤਨ ਕਰੋ। ਮੇਹ ਉਦੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਹ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਗ੍ਰਹਿਸਥੀ ਹਾਂ, ਸਾਡਾ ਘਰ, ਸਾਡਾ ਸੰਬੰਧ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਸ ਹੱਦ ਦੀ ਜਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਜਿੰਮੇਵਾਰੀ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰ ਦਵੇ। ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਜਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨਿਭਾਓਗੇ ਤਾਂ ਹੱਦ ਦੀ ਖੁਦ ਹੀ ਪੂਰੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਲੇਕਿਨ ਜੇਕਰ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਜਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਸਿਰਫ ਹੱਦ ਦੀ ਜਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨਿਭਾਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਵਿਗਾੜਦੇ ਹੋ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਫਰਜ਼, ਮੇਹ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਆਪਣੇ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਨੂੰ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰ

ਨਸ਼ਟੋਮੋਹਾ ਬਣੇ।

ਸਲੋਗਨ:-

ਅਜਿਹੀ ਤੇਜ਼ ਉੜਾਨ ਭਰੇ ਜੋ ਗੱਲਾਂ ਰੂਪੀ ਬੱਦਲ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਕਰਾਸ ਹੋ ਜਾਣ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਅਪਕਾਰੀਆਂ ਤੇ ਵੀ ਉਪਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਇਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਫਾਲੇ ਫਾਦਰ ਕਰੋ, ਸੁਖਦਾਈ ਬਣੋ, ਇਸ ਦੇਹ ਨੂੰ ਭੁੱਲਦੇ ਜਾਵੋ।"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਰਹਿਣ ਵਾਲਿਆਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀਆਂ ਮੁੱਖ ਨਿਸ਼ਾਨੀਆਂ ਕੀ ਹੋਣਗੀਆਂ?

ਉੱਤਰ:- 1. ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਰੂਹਾਨੀ ਪ੍ਰੇਮ ਹੋਵੇਗਾ। 2. ਉਹ ਕਦੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੀਆਂ ਖਾਮੀਆਂ ਦਾ (ਕਮੀਆਂ ਦਾ) ਵਰਨਣ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ। 3. ਉਹ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਸੁਖਦਾਈ ਹੋਣਗੇ। 4. ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਕਦੇ ਗਾਇਬ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਸਦਾ ਅਪਾਰ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਗੇ। 5. ਕਦੇ ਮਤਭੇਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਣਗੇ। 6. ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਭਾਈ - ਭਾਈ ਹਾਂ, ਇਸ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਨਾਲ ਗੁਣ ਗ੍ਰਾਹੀ ਹੋਣਗੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਭਦੇ ਗੁਣ ਹੀ ਵਿਖਾਈ ਦੇਣਗੇ। ਉਹ ਖੁਦ ਵੀ ਗੁਣਵਾਨ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਗੁਣਵਾਨ ਬਣਾਉਣਗੇ। 7. ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗੀ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਬੇਹੱਦ ਬਾਪ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਬੱਚੇ ਬੈਠੋ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਭਾਗਸ਼ਾਲੀ ਹੋ ਜੋ ਅਜਿਹਾ ਬਾਪ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਗਿਆਨ ਦੇ ਸਾਗਰ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਆਏ ਹੋ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਨਾਲ ਝੋਲੀ ਭਰਨ, ਕਮਾਈ ਕਰਨ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾਂ ਉੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਵੇਖਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸਾਖਸ਼ੀ ਹੋ ਨਹੀਂ ਵੇਖਣਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਬਾਪ ਦੇ ਸੰਗ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹੀ ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦਾ ਤਾਂ ਹਾਂ ਨਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬੱਚਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਨਾਲ ਹੀ ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਘੁੰਮਦਾ ਹਾਂ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਇਹ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਦੇਹ ਸਮੇਤ ਸਭ ਕੁਝ ਭੁੱਲਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਬਾਪ ਅਤੇ ਬੱਚਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ ਖੁਬ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰੋ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਅਪਕਾਰੀਆਂ ਤੇ ਵੀ ਉਪਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਇਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਫਾਲੇ ਫਾਦਰ ਕਰੋ, ਸੁਖਦਾਈ ਬਣੋ। ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਕੱਦੇ ਲੜੇ ਝਗੜੇ ਨਹੀਂ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਇਸ ਦੇਹ ਨੂੰ ਭੁੱਲਦੇ ਜਾਵੋ। ਸਿਵਾਏ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਯਾਦ ਨਾ ਆਵੇ। ਇਹ ਵੀ ਜਿਵੇਂ ਜਿਉਂਦੇ ਜੀ ਮੌਤ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਜਿਵੇਂ ਮਰ ਗਏ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਆਪ ਮੂਏ ਮਰ ਗਈ ਦੁਨੀਆਂ। ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਿਉਂਦੇ ਜੀ ਮਰਨਾ ਹੈ, ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਭਾਨ ਉਡਾਉਂਦੇ ਰਹੋ। ਇਕਾਂਤ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਅਭਿਆਸ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਸੇਵਰੇ ਇਕਾਂਤ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰੋ। ਬਹੁਤ ਉਕੀਰ (ਉਮੰਗ) ਨਾਲ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਾਬਾ ਬਸ ਹੁਣ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਗੋਦ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਕਿ ਆਇਆ। ਬਸ ਇੱਕ ਦੀ ਹੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਅੰਤ ਹੋਵੇ.. ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਕਾਂਤ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਰੂਪੀ ਚਮੜੀ ਛੁੱਟ ਜਾਵੇਗੀ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ, ਪੁਰਾਣੀ ਦੇਹ ਖਲਾਸ ਹੋ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਦੇ ਲਈ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਸੰਗਮ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕਦੋਂ ਤੱਕ ਚੱਲੇਗੀ? ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਦੈਵੀ ਰਾਜਸਥਾਨ ਸਥਾਪਨ ਹੋ ਜਾਵੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਸੁਨਾਉਂਦੇ ਰਹਾਂਗੇ, ਫਿਰ ਟਰਾਂਸਫਰ ਹੋਣਗੇ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ। ਇਹ ਪੁਰਾਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ, ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਕਰਮਭੇਗ ਵੀ ਚਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਾਬਾ ਮਦਦ ਕਰੋ - ਇਹ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਦੇਵਾਲਾ ਨਿਕਲਿਆ, ਬਿਮਾਰ ਹੋਇਆ - ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਹਨ। ਹਾਂ ਫਿਰ ਵੀ ਯੋਗ ਨਾਲ ਉੱਮਰ ਵੱਧੇਗੀ। ਆਪਣੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰੋ, ਕ੍ਰਿਪਾ ਮੰਗੋ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਕਲਿਆਣ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹੋ ਸਕੇ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਕੰਮ ਲਵੋ। ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਪਲਕਾਂ ਵਿੱਚ ਛੁਪਾ ਲਵੋ... ਪਿਆਰੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਨੂਰੇ ਰਤਨ, ਪ੍ਰਾਣ ਪਿਆਰਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬਾਪ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰਾ ਹੈ, ਪਰ ਹੈ ਗੁਪਤ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਲਵ ਅਜਿਹਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਗੱਲ ਨਾ ਪੁੱਛੇ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਬਾਪ ਆਪਣੀਆਂ ਪਲਕਾਂ ਵਿੱਚ ਛਿਪਾਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ। ਪਲਕਾਂ ਕੋਈ ਇਹ ਅੱਖਾਂ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਮੇਸੂ ਬਿਲਵਰਡ ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਹ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਸੁਖ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਪਿਆਰ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਬਿਲਵਰਡ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿਨਾਂ ਪਿਆਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਨਿਸ਼ਕਾਮ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀਰੇ ਜਿਹਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਿਨਾਂ ਮਿੱਠਾ ਬਾਬਾ ਹੈ। ਕਿੰਨਾਂ ਨਿਰਹੰਕਾਰੀ ਬਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇੰਨੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਿੱਥੇ ਆਪਣੀ ਮਤ ਵਿਖਾਈ ਤਾਂ ਤਕਦੀਰ ਨੂੰ ਲਕੀਰ ਲੱਗ ਜਾਵੇਗੀ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਰੂਹਾਨੀ ਪ੍ਰੇਮ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪਰੰਤੂ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਹ ਪਿਆਰ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੀਆਂ ਖਾਮੀਆਂ ਵੀ ਕੱਢਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਫਲਾਣਾ ਇਵੇਂ ਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਇਹ

ਕਰਦਾ ਹੈ... ਤੁਸੀਂ ਜਦੋਂ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਸੀ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਦੀਆਂ ਖਾਮੀਆਂ ਨਹੀਂ ਕੱਢਦੇ ਸੀ। ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਸੀ, ਹੁਣ ਫਿਰ ਉਹ ਹੀ ਅਵਸਥਾ ਧਾਰਨ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਮਿੱਠੇ ਸੀ ਫਿਰ ਅਜਿਹਾ ਮਿੱਠਾ, ਸਦਾ ਦੁਖਦਾਈ ਬਣੇ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਨਾਲ ਦੁਖਦਾਈ ਬਣੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਰੂਹਾਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਗਾਇਬ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਲਾਈਫ ਵੀ ਛੋਟੀ ਹੋ ਗਈ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਾਕੇ ਸਦਾ ਸੁਖਦਾਈ ਬਣਾਉਣਾ। ਤੁਸੀਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੋਗੇ ਉਤਨੀਆਂ ਖਾਮੀਆਂ ਨਿਕਲਦੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਮਤਭੇਦ ਨਿਕਲਦਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਹ ਪੱਕਾ ਯਾਦ ਰਹੇ ਅਸੀਂ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹਾਂ। ਆਤਮਾ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਨਾਲ ਸਦੈਵ ਹੁਣ ਹੀ ਵਿਖਾਈ ਪੈਣਗੇ। ਸਭਨੂੰ ਗੁਣਵਾਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋ। ਅਵਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਧਾਰਨ ਕਰੋ। ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਦੀ ਗਲਾਨੀ ਨਹੀਂ ਕਰੋ। ਕਿਸੇ - ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀਆਂ ਖਾਮੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਖੁਦ ਵੀ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਪ੍ਰੰਤੂ ਖਾਮੀ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕਿਧਰੇ ਨਾ ਕਿਧਰੇ ਉਲਟਾ ਬੋਲ ਨਿਕਲ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵੇਖੋ ਅਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਮਿੱਠੇ ਬਣੇ ਹਾਂ? ਸਾਡਾ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿਨ੍ਹਾਂ ਲਵ ਹੈ? ਬਾਪ ਨਾਲ ਲਵ ਅਜਿਹਾ ਹੋਵੇ ਜੋ ਇੱਕਦਮ ਚਟਕਿਆ ਰਹੇ। ਬਾਬਾ ਤੁਸੀਂ ਸਾਨੂੰ ਕਿਨ੍ਹਾਂ ਉੱਚ ਸਮਝਦਾਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਸਵਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਇਵੇਂ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰ ਗਦਗਦ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਰੂਹਾਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਖੁਸ਼ੀ ਜਿਹੀ ਖੁਰਾਕ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦੀ ਵੀ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਸਦਾ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੀ ਖੁਰਾਕ ਮਿਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਫਿਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਕਿੰਨੀਆਂ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਹਨ ਇਸਲਈ ਉਸਦਾ ਅਸਰ ਸ਼ਰੀਰ ਤੇ ਵੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਖੁਰਾਕ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਖਵਾਉਂਦੇ ਰਹੋ। ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੀ ਇਹ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਖਾਤਰੀ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਖਾਤਰੀ ਮਨੁੱਖ, ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਇਹ ਖਾਤਰੀ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਖੁਸ਼ ਖੈਰਾਵਤ ਵੀ ਇਹ ਹੈ - ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦੇਣਾ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਯੋਗ ਦੀ ਫਸਟਕਲਾਸ ਵੰਡਰਫੁਲ ਖੁਰਾਕ ਹੈ। ਇਹ ਖੁਰਾਕ ਇੱਕ ਹੀ ਰੂਹਾਨੀ ਸਰਜਨ ਦਵਾਰਾ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਮਨਮਨਾਭਵ, ਮੱਧਜੀ ਭਵ - ਬਸ ਦੇ ਵਰਸ਼ਨਜ਼ ਦੀ ਇਹ ਖੁਰਾਕ ਹੈ। ਮੇਸੂ ਬਿਲਵਰਡ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਕੋਈ ਘੱਟ ਗੱਲ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਦੇ ਵਚਨ ਹੀ ਨਾਮੀਗ੍ਰਾਮੀ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਚਨਾਂ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਏਵਰਹੇਲਦੀ, ਏਵਰਵੇਲਦੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਹਰਸ਼ਿਤ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਗੈਡਲੀ ਸਟੂਡੈਂਟ ਲਾਈਫ ਇਜ਼ ਦਾ ਬੈਸਟ - ਇਹ ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੁਣ ਦਾ ਹੈ। ਜਿੰਨੀ ਹੋ ਸਕੇ ਆਕੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਇਹ ਰੂਹਾਨੀ ਖੁਰਾਕ ਪਹੁੰਚਾਓ, ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੀ ਉੱਨਤੀ ਕਰੋ, ਟਾਈਮ ਵੇਸਟ ਨਾ ਕਰੋ। ਬੜੇ ਧੀਰਜ ਨਾਲ, ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ, ਸਮਝ ਨਾਲ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਆਪਣਾ ਜੀਵਨ ਹੀਰੇ ਜਿਹਾ ਬਣਾਓ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਓ, ਬਾਪ ਦੀ ਜੋ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਉਸ ਵਿੱਚ ਗਫਲਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਬਾਪ ਦਾ ਸੁਨੇਹਾ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਪਹੁੰਚਾਉਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦਾ ਮੈਸੇਜ ਸਭ ਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਤੇ ਹੈ ਨਾ। ਮੈਸੇਜ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ - ਸਿਰਫ਼ ਬੋਲੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਅਤੇ ਕਰਮਿੰਦਰੀਆਂ ਨਾਲ ਮਨਸਾ - ਵਾਚਾ ਕਰਮਨਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਬੁਰਾ ਕਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰੋ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਤੁਹਾਡੇ ਇਸ ਸਾਈਲੈਂਸ ਬਲ ਦਾ ਆਵਾਜ਼ ਨਿਕਲੇਗਾ। ਦਿਨ ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਤੁਹਾਡੀ ਉੱਨਤੀ ਹੁੰਦੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਬਾਲਾ ਹੁੰਦਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਸਭ ਸਮਝਣਗੇ ਇਹ ਅੱਛੀ ਸੰਸਥਾ ਹੈ, ਚੰਗਾ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਰਸਤਾ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦਾ ਝਾੜ ਬਹੁਤ ਵਧਦਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਪੂਜਾ ਬਣਦੀ ਰਹੇਗੀ। ਸੈਂਟਰਜ਼ ਬਹੁਤ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਪਾਉਣਗੇ। ਤੁਹਾਡੀ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵੀ ਪਿੰਡ - ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗੀ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਬੜੀ ਭਾਰੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਨਵੇਂ - ਨਵੇਂ ਸੈਂਟਰਜ਼ ਖੁਲਦੇ ਜਾਣਗੇ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਨੇਕ ਮਨੁੱਖ ਆਕੇ ਆਪਣੀ ਜੀਵਨ ਹੀਰੇ ਵਰਗੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਇੱਕ - ਇੱਕ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਕਿਧਰੇ ਕਿਸੇ ਵਿਚਾਰੇ ਦੇ ਪੈਰ ਖਿਸਕ ਨਾ ਜਾਣ। ਜਿੰਨੇ ਜਿਆਦਾ ਸੈਂਟਰਜ਼ ਹੋਣਗੇ ਉਤਨੇ ਜਿਆਦਾ ਆਕੇ ਜੀਆਦਾਨ ਪਾਉਣਗੇ। ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਡਾ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਿਕਲੇਗਾ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਬੁਲਾਉਣਗੇ - ਕਿ ਇੱਥੇ ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਮਨੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਓ। ਅੱਗੇ ਚੱਲਕੇ ਬਹੁਤ ਧੂਮਧਾਮ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਉਹ ਹੀ ਭਗਵਾਨ ਆਕੇ ਆਬੂ ਵਿੱਚ ਪਧਾਰੇ ਹਨ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹੋ ਕਿ ਇਸ ਸਮੇਂ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਨੇਕ ਇੰਟਰਨੈਸ਼ਨਲ ਰੋਲੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਇਹ ਸਾਰੇ ਰੋਲੇ ਖਤਮ ਹੋਣੇ ਹਨ, ਇਸ ਦੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਫਿਕਰਾਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਭਨੂੰ ਸੁਣਾਓ ਕਿ ਇਸ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕਰੋ, ਹੁਣ ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਗਈ ਕਿ ਗਈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੋਹ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣਾ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਮੋਹ ਹੋਵੇਗਾ, ਹ੍ਰਿਦੈ ਸੁੱਧ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਅਪਾਰ ਖੁਸ਼ੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗੀ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅਥਾਹ ਗਿਆਨ ਦਾ ਖਜਾਨਾ ਮਿਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਅਪਾਰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹ੍ਰਿਦੈ ਸੁੱਧ ਹੋਵੇਗਾ ਉਤਨਾ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸੁੱਧ ਬਣਾਓਗੇ। ਯੋਗ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨਾਲ ਹੀ ਹ੍ਰਿਦੈ ਸੁੱਧ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਯੋਗੀ ਬਣਨ, ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਸ਼ੌਕ ਵੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਦੇਹ ਵਿੱਚ ਮੋਹ ਹੈ, ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਮਝੋ ਸਾਡੀ ਅਵਸਥਾ ਬਹੁਤ ਕੱਚੀ ਹੈ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬੱਚੇ ਹੀ ਸੱਚਾ ਡਾਇਮੰਡ ਬਣਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹੋਸਕੇ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰੋ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ । ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ

ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਬਾਪ ਸਮਾਣ ਨਿਰਹੰਕਾਰੀ ਬਣ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਸਭ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲਣਾ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਮਤ ਤੇ ਚੱਲਕੇ ਤਕਦੀਰ ਨੂੰ ਲਕੀਰ ਨਹੀਂ ਲਗਾਉਣੀ ਹੈ।

2. ਸੰਗਮ ਤੇ ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਜੋ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਖੁਰਾਕ ਮਿਲੀ ਹੈ, ਉਹ ਖੁਰਾਕ ਖਾਂਦੇ ਅਤੇ ਖਵਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਆਪਣਾ ਟਾਈਮ ਵੇਸਟ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਧੀਰਜ ਨਾਲ, ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ, ਸਮਝ ਨਾਲ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਆਪਣਾ ਜੀਵਨ ਹੀਰੇ ਵਰਗਾ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- "ਮੈਂ ਪਨ" ਦਾ ਤਿਆਗ ਕਰ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਖੇਧੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਤਿਆਗ ਮੂਰਤ, ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਭਵ: ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸਫਲਤਾ ਦੀ ਅਨੂਭੂਤੀ ਤਾਂ ਹੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਦ "ਮੈਂ ਪਨ" ਦਾ ਤਿਆਗ ਹੋਵੇ। ਮੈਂ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਹੀ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ - ਇਸ ਸੇਵਾ ਭਾਵ ਦਾ ਤਿਆਗ। ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਪਰ ਮੈਂ ਕਰਨਹਾਰ ਹਾਂ, ਕਰਾਵਨਹਾਰ ਬਾਪ ਹੈ। " ਮੈਂ ਪਨ" ਬਾਬਾ ਦੇ ਲਵ ਵਿੱਚ ਲੀਨ ਹੋ ਜਾਵੇ - ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਖੇਧੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਤਿਆਗ ਮੂਰਤ ਸੱਚੇ ਸੇਵਾਧਾਰੀ। ਕਰਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕਰਵਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਨਿਮਿਤ ਹਾਂ। ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ "ਮੈਂ ਪਨ" ਮਿਕਸ ਹੋਣਾ ਮਤਲਬ ਮੋਹਤਾਜ ਬਣਨਾ। ਸੱਚੇ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸੰਸਕਾਰ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਵਿਅਰੱਥ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦੇ ਤਾਂ ਸੇਵਾ ਦੀ ਆਫ਼ਰ ਸਾਹਮਣੇ ਆਵੇਗੀ।

ਮਾਤੋਸ਼ਵਰੀ ਜੀ ਦੇ ਅਨਮੋਲ ਮਹਾਂਵਾਕ - "ਜੀਵਨ ਦੀ ਆਸ ਪੂਰਨ ਹੋਣ ਦਾ ਸੁਹਾਵਣਾ ਸਮਾਂ"

ਅਸੀਂ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਬਹੁਤ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਇਹ ਆਸ ਸੀ ਕਿ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਸੁਖ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਿਲੇ, ਹੁਣ ਬਹੁਤ ਜਨਮ ਦੀ ਆਸ ਕੱਢੇ ਤੇ ਪੂਰੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਹੁਣ ਇਹ ਹੈ ਸਾਡਾ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ, ਉਸ ਅੰਤ ਦੇ ਜਨਮ ਦੀ ਵੀ ਅੰਤ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਕੋਈ ਨਾ ਸਮਝੇ ਮੈਂ ਤੇ ਹਾਲੇ ਛੋਟਾ ਹਾਂ, ਛੋਟੇ ਵੱਡੇ ਨੂੰ ਸੁੱਖ ਤਾਂ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ, ਪਰ ਦੁੱਖ ਕਿਹੜੀ ਚੀਜ਼ ਤੋਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਉਸਦਾ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਗਿਆਨ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਾਲੇਜ਼ ਮਿਲੀ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਫਸਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਇਹ ਜੋ ਕਰਮਬੰਧਨ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਯਾਦ ਅਗਨੀ ਨਾਲ ਭਸਮ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਇਹ ਹੈ ਕਰਮਬੰਧਨ ਤੋਂ ਛੁੱਟਣ ਦਾ ਸਹਿਜ ਉਪਾਏ। ਇਸ ਸ੍ਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਤੁਰਦੇ - ਫਿਰਦੇ ਸਵਾਸ ਸਵਾਸ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਹੁਣ ਇਹ ਉਪਾਏ ਦੱਸਣ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਖੁਦ ਪਰਮਾਤਮਾ ਆਕੇ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਤਾਂ ਹਰ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਤਾਂ ਬਾਪ, ਟੀਚਰ, ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਬਾਪ ਦਾ ਹੋ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਟੀਚਰ ਤੋਂ ਪੜ੍ਹਨਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਭਵਿੱਖ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਸੁਖ ਦੀ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਬਣੇਗੀ ਮਤਲਬ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਪਦਵੀ ਵਿੱਚ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਮਰਤਬਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਨਾਲ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾਏ ਮੁਕਤੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਇਸ ਰਾਜ਼ ਨੂੰ ਸਮਝ ਅਜਿਹਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੀ ਟਾਈਮ ਹੈ ਪੁਰਾਣਾ ਖਾਤਾ ਖਤਮ ਕਰ ਨਵੀਂ ਜੀਵਨ ਬਣਾਉਣ ਦਾ, ਇਸੇ ਸਮੇਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾਓਗੇ ਉਤਨਾ ਹੀ ਸੁੱਧ ਰਿਕਾਰਡ ਭਰੇਗਾ ਫਿਰ ਸਾਰਾ ਕਲਪ ਚੱਲੇਗਾ। ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਕਲਪ ਦਾ ਮਦਾਰ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਕਮਾਈ ਤੇ ਹੈ। ਵੇਖੋ, ਇਸ ਸਮੇਂ ਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਦਿ - ਮੱਧ ਅੰਤ ਦਾ ਗਿਆਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਸਾਨੂੰ ਸੋ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਹੈ ਫਿਰ ਉੱਥੇ ਜਾਕੇ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਭੋਗੇਗੇ। ਉੱਥੇ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਦ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਡਿੱਗਾਂਗੇ, ਜੇਕਰ ਇਹ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਸੁਖ ਭੋਗਣਾ ਫਿਰ ਡਿੱਗਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਡਿੱਗਣ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਵਿੱਚ ਸੁਖ ਵੀ ਭੋਗ ਨਹੀਂ ਸਕਣਗੇ। ਤਾਂ ਇਹ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਕਾਇਦਾ ਰਚਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਸਦਾ ਚੜ੍ਹਨ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦਾ ਹੈ ਮਤਲਬ ਸੁਖ ਦੇ ਲਈ ਕਮਾਈ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਅੱਧਾ - ਅੱਧਾ ਪਾਰਟ ਬਣਿਆ ਪਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਰਾਜ਼ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ, ਪਰ ਜਿਸ ਵਕਤ ਸੁਖ ਦੀ ਵਾਰੀ ਹੈ ਤਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਸੁਖ ਲੈਣਾ ਹੈ, ਇਹ ਹੈ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਦੀ ਖੂਬੀ। ਐਕਟਰ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ ਐਕਟ ਕਰਦੇ ਵਕਤ ਸੰਪੂਰਨ ਖੂਬੀ ਨਾਲ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣਾ, ਜੋ ਵੇਖਣ ਵਾਲੇ ਹੇਅਰ - ਹੇਅਰ (ਵਾਹ ਵਾਹ) ਕਰਨ, ਇਸ ਲਈ ਹੀਰੇ - ਹੀਰੋਇਨ ਦਾ ਪਾਰਟ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਯਾਦਗਾਰ ਚਿੱਤਰ ਗਾਇਆ ਅਤੇ ਪੁੱਜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਪ੍ਰਵਿੱਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਕੇ ਕਮਲ ਫੁੱਲ ਸਮਾਣ ਅਵਸਥਾ ਬਣਾਉਣਾ, ਇਹ ਹੀ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਖੂਬੀ ਹੈ। ਇਸ ਖੂਬੀ ਨੂੰ ਭੁੱਲਣ ਕਾਰਨ ਹੀ ਅਜਿਹੀ ਦੁਰਦਸਾ ਹੋਈ ਹੈ, ਹੁਣ ਫਿਰ ਤੋਂ ਅਜਿਹੀ ਜੀਵਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਖੁਦ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੱਥ ਫੜਨ ਨਾਲ ਜੀਵਨ ਨਈਆ ਪਾਰ ਹੋਵੇਗੀ। ਅੱਛਾ - ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੀ ਯਾਦਪਿਆਰ ਲੈਣੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸਰਵਿਸੇਬਲ ਬਣੇ, ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਭਰਪੂਰ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਰਿਸ਼ ਕਰੇ।"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਕਿਹੜਾ ਨਸ਼ਾ ਭਰੇ ਹੋਏ ਬੱਦਲਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਉਡਾ ਕੇ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਬਰਸਨ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਜੇਕਰ ਫਾਲਤੂ ਦੇਹ- ਅਭਿਮਾਨ ਦਾ ਨਸ਼ਾ ਆਇਆ ਤਾਂ ਭਰੇ ਹੋਏ ਬੱਦਲ ਵੀ ਉੱਡ ਜਾਣਗੇ। ਬਰਸਣਗੇ ਵੀ ਤਾਂ ਸਰਵਿਸ ਦੇ ਬਦਲੇ ਡਿਸ- ਸਰਵਿਸ ਕਰਨਗੇ। ਜੇਕਰ ਬਾਬਾ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਹੁੰਦੇ ਵੀ ਜਿਵੇਂ ਖਾਲੀ ਹਨ। ਅਜਿਹੇ ਖਾਲੀ ਬੱਦਲ ਕਈਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਿਵੇਂ ਕਰਨਗੇ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬਾਕੀ ਥੋੜ੍ਹੇ ਬੱਦਲ ਬਚੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਬਰਸਾਤ ਜਦੋਂ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸਾਗਰ ਦੇ ਉੱਪਰ ਬੱਦਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਠੰਡੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਵੇਂ ਹੀ ਇੱਥੇ ਵੀ ਠੰਡੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਦਲ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਕਹਾਂਗੇ ਜੇ ਰਿਫਰੈਸ਼ ਹੋਕੇ ਜਾਕੇ ਮੀਂਹ ਵਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਵਰ੍ਹਦੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਬੱਦਲ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਕਹਾਂਗੇ। ਇਹ ਹਨ ਗਿਆਨ ਬੱਦਲ। ਉਹ ਹਨ ਪਾਣੀ ਦੇ ਬੱਦਲ। ਗਿਆਨ ਦੇ ਬੱਦਲ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਸੀਜਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਰਿਫਰੈਸ਼ ਹੋ ਜਾਕੇ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਰਿਫਰੈਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬੱਦਲ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਜੇਰ ਨਾਲ ਬਰਸਦੇ ਹਨ। ਬੱਦਲਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਹੀ ਹੈ ਬਰਸਨਾ ਅਤੇ ਮੁਰਝਾਏ ਹੋਏ ਬੂਟਿਆਂ ਨੂੰ ਰਿਫਰੈਸ਼ ਕਰਨਾ। ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪੂਰਾ ਗਿਆਨ ਹੈ ਉਹ ਛਿੱਪਕੇ ਨਹੀਂ ਬੈਠਦੇ। ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਬਾਬਾ ਦਾ ਡਾਇਰੈਸ਼ਨ ਵੀ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ। ਮਹਾਰਥੀ ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਸੈਂਟਰਜ਼ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਕਿਹੜਾ ਸੈਂਟਰ ਠੰਡਾ ਹੈ? ਕਿਹੜੇ ਸੈਂਟਰਜ਼ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤੁਫਾਨ ਆਉਂਦੇ ਹਨ? ਮਹਾਰਥੀ ਸਰਵਿਸੇਬਲ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਰਵਿਸੇਬਲ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦਪਿਆਰ ਦੇਣਾ। ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਬੱਦਲ ਸਰਵਿਸ ਤੇ ਜਾਣਗੇ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੋਈ ਸਭ ਇੱਕਰਸ ਨਹੀਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੀ ਇਹ ਹੈ। ਗੀਤਾ ਦਾ ਭਗਵਾਨ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਸਾਕਾਰੀ ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ। ਸਮਝਾਉਣ ਦਾ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਤਰੀਕਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਇਹ ਹੀ ਖਿਆਲ ਰਹਿਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਭਨੂੰ ਜਾਕੇ ਜਗਾਈਏ। ਸਭ ਘੇਰ ਹਨ੍ਹੇਰੇ ਵਿੱਚ ਪਏ ਨੇ। ਸਭ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹੋ ਕਿ ਦੇ ਬਾਪ ਹਨ। ਇੱਕ ਹੱਦ ਦਾ ਅਤੇ ਦੁੱਜਾ ਬੇਹੱਦ ਦਾ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬੁੱਧੀ ਮਿਲੀ ਹੈ। ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਭਾਵੇਂ ਭੁਭਕੇ ਵਾਲੇ ਹਨ ਪਰ ਹਨ ਪਥਰਬੁੱਧੀ। ਬਾਪ ਖੁਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਧੂ ਨਾਮ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਉਧਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਉਹ ਵੀ ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਫਿਰ ਇਹ ਗਿਆਨ ਪਰਾਏ ਲੋਪ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗਿਆਨ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਉਸ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਦੀ ਗਤੀ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ, ਗੀਤਾ ਦਾ ਮਾਨ ਕਿੰਨਾ ਹੈ, ਪਰੰਤੂ ਉਹ ਤੇ ਹੈ ਭਗਤੀਮਾਰਗ। ਬਾਪ ਤੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਹਨ, ਇਹ ਬੈਠ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਰਾਜਾਈ ਦੇ ਲਈ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਣਗੇ। ਇਹ ਵੀ ਹੁਣੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਪਿਆ ਹੈ, ਜਿੰਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਕਲਪ ਪਹਿਲਾਂ ਸਮਝਾਇਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਹੀ ਹੁਣ ਸਮਝਾਉਣਗੇ ਫਿਰ ਸਮਝਣਗੇ। ਇਹ ਲੜਾਈ ਕੋਈ ਉਹ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਚਲਦੀ ਆਈ ਹੈ। 8 - 10 ਵਰ੍ਹੇ ਚੱਲਕੇ ਫਿਰ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਬੇਮਬਜ਼ ਜੇ ਬਣੇ ਹਨ ਉਹ ਕੋਈ ਰੱਖਣ ਦੇ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਪਤਿਤ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋਏ ਬਿਗਰ ਸਤਿਯੁਗ ਆਵੇਗਾ ਨਹੀਂ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਿਵੇਂ ਸਥਾਪਨ ਹੋਵੇ - ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣਾ ਪਵੇ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠਚਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਬਨਾਉਣਾ, ਇਹ ਤੇ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦਾ ਹੀ ਕੰਮ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੋਰ ਸੰਗ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਯੋਗ ਤੇੜ ਇੱਕ ਸੰਗ ਜੋੜਨਾ ਹੈ। ਦੇਹ - ਸਹਿਤ ਜੇ ਕੁਝ ਵੀ ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭਨਾਂ ਤੋਂ ਤੋੜਨਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਘਰ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਇਹ ਮ੍ਰਿਤੂਲੇਕ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਅਮਰਲੇਕ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਅਮਰਕਥਾ ਸੁਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਦੈਵੀਗੁਣਾਂ ਵਾਲੇ ਮਨੁੱਖ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਇੱਕ ਵੀ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਕਿੰਨੀ ਗਲਾਨੀ ਲਿਖ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਕੁਝ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਦੈਵੀਗੁਣ ਕਿਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਉਹ ਵੀ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਜਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਮੁੱਖ ਪਹਿਲਾ ਗੁਣ। ਜਿੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਵੇਖੋਗੇ ਪਵਿੱਤਰ ਦੇ ਅੱਗੇ ਅਪਵਿੱਤਰ ਮੱਥਾ ਟੇਕਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹਨ ਹੀ ਪਵਿੱਤਰ ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਮੰਦਿਰ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਫਿਰ ਜਦੋਂ ਪੁਜਾਰੀ ਬਣਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਮੰਦਿਰ ਬਨਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜੇ ਪਾਵਨ ਸਨ ਉਹ ਹੀ ਪਤਿਤ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਦਾ ਜਨਮ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ, ਪੁਰਾਣੇ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਵੀ ਭੁੱਲਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੇ ਹੁਣ ਖਤਮ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਖਲਾਸ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਦੇਰ ਨਹੀਂ ਲੱਗੇਗੀ। ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ, ਧਨ, ਦੌਲਤ, ਮਾਲ - ਮਲਕੀਯਤ ਸਭ ਗਈ ਕਿ ਗਈ। ਥੋੜ੍ਹੇ ਰੋਜ਼ ਬਾਕੀ ਹਨ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਖਤਮ ਹੋਈ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸੁਨਾਉਂਦੇ ਹੋ ਪਰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵੀ ਬੈਠੇ ਨਾ।

ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਜਦੋਂ ਸਮਝਣ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ।

ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਮੈਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਉਹ ਹੈ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ। ਸਭ ਬ੍ਰਹਮਚਰੀ ਹਨ। ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਬ੍ਰਹਮਚਰੀ ਸੁਖੀ ਸਨ, ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਬ੍ਰਹਮਚਰੀ ਦੁਖੀ ਹਨ। ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਰਕਵਾਸੀ ਹਨ। ਸਿਰਫ਼ ਆਤਮਾਵਾਂ ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੀਆਂ ਨਾ। ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਤੇ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਤਮਾ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਮਾਸੀ ਦਾ ਘਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਅਵਸਥਾ ਪੱਕੀ ਉਦੋਂ ਹੋਵੇ ਜਦੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੋਵੇ ਕਿ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਦਵਾਰਾ ਪੜ੍ਹਾਉਣ। ਅਸੀਂ ਵੀ ਸ਼ਰੀਰ ਦਵਾਰਾ ਸੁਣਦੇ ਹਾਂ, ਧਾਰਨ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਇੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਸਰਾ ਧਾਰਨ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਬਾ ਲੜਾਈ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਮਿਸਾਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਲੜਾਈ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਦਾ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਰਾਕਾਰ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਵਿੱਚ ਕੀ ਸੰਸਕਾਰ ਹਨ। ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਬੀਜਰੂਪ ਹੈ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ, ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਉਹ ਹੀ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਨਾਉਣਗੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਦੇ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਖਾਣੀਆਂ ਪੈਣਗੀਆਂ। ਪਦਵੀ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗੀ।

ਹੁਣ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਸਹਿਜ ਰਸਤਾ ਦੱਸ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਨਮਨਾਭਵ। ਇਹ ਅੱਖਰ ਵੀ ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਦੇਹ ਸਹਿਤ ਦੇਹ ਦੇ ਸਭ ਧਰਮਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਮੈਨੂੰ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਯਾਦ ਨੂੰ ਹੀ ਯੋਗ ਅਗਨੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਯੋਗ ਕਾਮਨ ਅੱਖਰ ਹੈ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੈ ਪਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਨਾਮ ਪਾ ਦੇਣ ਕਾਰਨ ਘੇਰ ਹਨੇਰਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਕਲਪਨਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵਰਸਾ ਤਾਂ ਲੈਣਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਜਦੋਂ ਇਹ ਸਮਝਣ ਕਿ ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ, ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ, ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਪੱਕਾ ਨਿਸ਼ਚੇ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਨਵੇਂ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚੇ ਬੈਠ ਜਾਵੇ, ਅਸੰਭਵ ਹੈ। ਕੋਈ ਨਵੇਂ - ਨਵੇਂ ਵੀ ਸੈਸੀਬੁਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਮਝ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਈ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਆਉਣਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਚਾਉਂਦੇ, ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਜਰਾ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ। ਇਨ੍ਹੇ ਢੇਰ ਬੀ. ਕੇ. ਹਨ ਜਰੂਰ ਇਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਫੈਮਲੀ ਹੋ ਗਈ। ਨਾਮ ਹੀ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ, ਤਾਂ ਫੈਮਲੀ ਹੋਈ ਨਾ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਫੈਮਲੀ ਕਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਹੈ ਪ੍ਰੰਤੂ ਇਹ ਗੱਲ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦੀ। ਕੋਈ ਪੁੱਛੇ ਤੁਹਾਡੀ ਐਮ ਆਬਜੈਕਟ ਕੀ ਹੈ? ਬੇਲੇ, ਬਾਹਰ ਬੋਰਡ ਤੇ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ - ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ ਕੁਮਾਰੀਆਂ, ਤਾਂ ਫੈਮਲੀ ਹੋ ਗਈ। ਡਾਡੇ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਮੁੱਖ ਦਵਾਰਾ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਰਚਨਾ ਰਚਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਉਹ ਕ੍ਰਿਏਟਰ ਠਹਿਰਿਆ, ਸਵਰਗ ਰਚਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਵਰਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦੇਣਗੇ। ਤਾਂ ਇਹ ਫੈਮਲੀ ਹੋਈ ਨਾ। ਬਾਪ ਬੱਚੇ, ਬੱਚਿਆਂ ਅਤੇ ਦਾਦਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਵੀ ਹੈ, ਸ਼ਿਵ ਵੀ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਰਚਿਯਤਾ। ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵਰਸਾ ਕਿਵੇਂ ਦੇਣਗੇ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬੇਲੇ, ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਬਾਪ ਦਾ ਘਰ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਰੂਦ੍ਰ ਗਿਆਨ ਯਗ। ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹਾਂ, ਬਾਪ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਕੋਈ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਲਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੈ ਨਾ - ਮਨਮਨਾਭਵ ਮਤਲਬ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਉਸ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬਾਬਾ ਤੁਸੀਂ ਆਵੇਗੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਵਾਰੀ ਜਾਵਾਂਗੇ, ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਬਣਾਂਗੇ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਇਸ ਦੇਹ ਨੂੰ ਛੱਡ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਚਲੀ ਜਾਵਾਂਗੀ। ਤੁਹਾਡੇ ਬਣਾਂਗੇ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਵੀ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਸਗਾਈ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਾਜਨ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਣਗੇ ਨਾ। ਇਹ ਸ਼ਿਵ ਸਾਜਨ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਦੁੱਖ ਤੋਂ ਛੁੱਡਾ ਸੁਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਲੈ ਚਲਾਂਗੇ। ਫਿਰ ਆਪਣੇ - ਆਪਣੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਜਾਕੇ ਰਾਜਾਈ ਕਰੋਗੇ, ਜੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਗਿਆਨ ਧਨ ਧਾਰਨ ਕਰਨਗੇ ਉਤਨੀ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾਉਣਗੇ। ਛੋਟੀਆਂ - ਛੋਟੀਆਂ ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਵੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂਨੇ ਹੀ ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਵਿਧਵਾਨਾਂ, ਪੰਡਿਤਾਂ ਆਦਿ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ, ਸ਼ੌਂਕ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕੁਸ਼ਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਵੱਡੀ - ਵੱਡੀ ਚੈਲੇਂਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਲੜਾਂਗੇ। ਸਰਵਿਸੇਬਲ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਸੌਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ। ਆਰਾਮ ਹਰਾਮ ਹੈ। ਜੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਮਹਾਰਥੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਸੁਖ ਨਾਲ ਸੌਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਰਵਿਸ ਤੇ ਚਕ੍ਰ ਲਗਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਜਕਲ ਬਾਬਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀਆਂ ਬਹੁਤ ਬਨਵਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਵੱਡਿਆਂ - ਵੱਡਿਆਂ ਨੂੰ ਨਿਮੰਤਰਨ (ਬੁਲਾਵਾ) ਭੇਜ ਦਵੇ। ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮਗਰੋਂ ਆ ਜਾਣਗੇ। ਸਾਧੂ - ਸੰਤ ਮਹਾਤਮਾ ਕੋਈ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਜਗਾਉਂਦੇ ਰਹੇ, ਪਰੰਤੂ ਗੱਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਮਹਾਰਥੀ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਨਾਲ ਯੋਗ ਨਹੀਂ, ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਉਹ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਖਾਲੀ ਬੱਦਲ ਹਨ। ਉਹ ਕੀ ਕਰਨਗੇ! ਇਹ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਪੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਦੇ ਅੱਗੇ ਅਨਪੜ੍ਹ ਭਰੀ ਢੇਰਗੇ। ਹਰ ਇੱਕ ਖੁਦ ਨੂੰ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਕਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਹਾਂ। ਸਰਵਿਸ ਕਰਕੇ ਵਿਖਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਜੇਕਰ ਬੱਦਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਵਰਦਾ ਨਹੀਂ ਤੇ ਉਹ ਬੱਦਲ ਹੀ ਕਿਸ ਕੰਮ ਦਾ। ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸਮਝ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਫਾਲਤੂ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਦੇ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਗੇ ਤਾਂ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਲਈ ਗਵਾਂ ਦੇਣਗੇ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਸ਼ੌਕ ਹੈ ਗੌਰਮਿੰਟ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਹਾਲ ਦੇਣ। ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਇਹ ਰੂਹਾਨੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾ ਦਈਏ। ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਣ ਲੇਕਿਨ ਯੁਕਤੀਯੁਕਤ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਭਾਸ਼ਣ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਉਹ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਸਮਝਾ ਸਕਣਗੇ। ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਪਦਵੀ ਉਹ ਪਾ ਸਕਣਗੇ ਜੇ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨਗੇ। ਵੱਡਿਆਂ - ਵੱਡਿਆਂ ਨੂੰ ਲਿਖੇ ਤਾਂ ਇਸ ਨਾਲੇਜ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਭਾਰਤ ਦਾ ਜਾਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਐਜੂਕੇਸ਼ਨ ਹੈ ਮੁੱਖ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਰਾਇਣ ਨੇ ਵੀ ਐਜੂਕੇਸ਼ਨ ਨਾਲ ਹੀ ਪਦਵੀ ਪਾਈ ਨਾ। ਅਗਲੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿੱਖੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਵੀ ਹੁਣ ਇੱਥੇ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਸਟੂਡੈਂਟ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਇਹ ਇਮਤਿਹਾਨ ਦੇਕੇ ਫਿਰ ਜਾਕੇ ਇਹ ਬਣਾਂਗੇ। ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਾਲੇਜ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋ ਭਵਿੱਖ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ, ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਬਨਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਉਹ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ਇਸ ਜਨਮ ਦੇ ਸੁੱਖ ਦੇ ਲਈ। ਤਾਂ ਉਹ ਵੀ ਪੜ੍ਹਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਇਹ ਵੀ ਸਿੱਖਿਆ ਸਿੱਖਣੀ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਡਰਨ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਸਪ੍ਰੀਚਊਲ ਨਾਲੇਜ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਲੈਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਚਿੰਤਰ ਲਿਜਾਕੇ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬੇਲੇ - ਨਾਲੇਜ ਸਭ ਦੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਪਰੰਤੂ ਬੱਚੇ ਅਜੁਨ ਖੜ੍ਹੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਨੈਕਰੀ ਟੇਕਰੀ ਵਿੱਚ ਫਸੇ ਹੋਏ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੰਧਨਮੁਕਤ ਹਨ ਤਾਂ ਫਿਰ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਲੱਗ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਸਾਰੇ ਚੱਲਣ ਵਾਲੇ ਤਾਂ ਹਨ ਨਹੀਂ। ਵਿੱਚ - ਵਿੱਚ ਮਾਇਆ ਘੋਟਾਲਾ ਮਾਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ੌਕ ਬਹੁਤ ਹੈ, ਪਰੰਤੂ ਨਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਚੜ੍ਹਦਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਜਾਈਏ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰੀਏ। ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਵੀ ਸਮਝਣ ਜਦਕਿ ਬਾਲਿਗ ਹੋ ਗਏ ਤਾਂ ਘੁਟਕਾ ਕਿਉਂ ਖਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ! ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਤਾਂ ਭਾਰਤ ਦਾ ਉਧਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸੱਚੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਬਨਾਉਣਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਵੀ ਵੰਡਰ ਲਗਦਾ ਹੈ, ਨਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਚੜ੍ਹਦਾ ਇਸਲਈ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਰਜੇ ਬੁੱਧੀ ਹੈ। ਚਾਂਸ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹਨ ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਾਲੇਜ ਦਾ ਘਮੰਡ ਬਹੁਤ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਡਿਸਸਰਵਿਸ ਬਹੁਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਗੁੜ ਜਾਣੇ ਗੁੜ ਦੀ ਗੋਥਰੀ ਜਾਣੇ। ਰਾਹੂ ਦਾ ਗ੍ਰਹਿਣ ਬੈਠ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਿਸਪਤੀ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਉਤਰ ਰਾਹੂ ਦੀ ਬੈਠ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣੇ - ਹੁਣੇ ਵੇਖੋ ਚੰਗਾ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਹੁਣੇ - ਹੁਣੇ ਵੇਖੋ ਗ੍ਰਹਿਚਾਰੀ ਬੈਠ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਡਿੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਤੇ ਬਹੁਤ ਬਹਾਦੁਰ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਪਾਨ ਦਾ ਬੀੜਾ ਉਠਾਉਣਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਬਣਾਕੇ ਛੱਡਾਂਗੇ। ਤੁਹਾਡਾ ਧਰਮ ਹੈ ਨਰਕਵਾਸੀ ਨੂੰ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਬਨਾਉਣਾ, ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰੀ ਨੂੰ ਸ੍ਵੈਸ਼ਟਾਚਾਰੀ ਬਨਾਉਣਾ। ਬਾਬਾ ਨਸ਼ਾ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਨੰਬਰਵਾਰ ਚੜ੍ਹਦਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਬੰਧਨਮੁਕਤ ਬਣ ਭਾਰਤ ਦੀ ਸੱਚੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਰੂਹਾਨੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਦੇਵਤੇ ਬਨਾਉਣਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਦੇ ਘਮੰਡ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਰੂਹਾਨੀ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ।

2. ਨਿਸ਼ਚੇਬੁੱਧੀ ਬਣ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੀ ਅਵਸਥਾ ਪੱਕੀ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਦੇਹ ਸਮੇਤ ਜੇ ਕੁਝ ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਤੋਂ ਤੇੜਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਜੋੜਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਬਾਪ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਨਿੱਜੀ ਸੰਸਕਾਰ ਬਨਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਰੱਥ ਜਾਂ ਪੁਰਾਣੇ ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਭਵ: ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਰੱਥ ਸੰਕਲਪ ਜਾਂ ਪੁਰਾਣੇ ਸੰਸਕਾਰ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਨਾਲ ਹਨ, ਆਤਮਿਕ ਰੂਪ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ ਬਾਪ ਸਮਾਣ ਹੋਣਗੇ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਸਦਾ ਵਿਸ਼ਵ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ, ਪ੍ਰੇਮਕਾਰੀ, ਰਹਿਮਦਿੱਲ, ਵਰਦਾਤਾ... ਹੈ, ਇਵੇਂ ਆਪਣੇ ਸੰਸਕਾਰ ਨੈਚੁਰਲ ਬਣ ਜਾਣ। ਸੰਸਕਾਰ ਬਨਾਉਣਾ ਮਤਲਬ ਸੰਕਲਪ, ਬੇਲ, ਅਤੇ ਕਰਮ ਆਪੇ ਹੀ ਉਸੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਚਲਣਾ। ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਸੰਸਕਾਰ ਇੱਕ ਚਾਬੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਆਪੇ ਚਲਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ।

ਸਲੋਗਨ:- ਆਤਮਿਕ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਰਹਿ ਆਪਣਾ ਰਥ (ਸ਼ਰੀਰ)ਦਵਾਰਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹੀ ਸੱਚੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਹਨ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਚੰਗੀ ਦਸ਼ਾ ਬੈਠਦੀ ਹੈ, ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੇ ਤੇ ਬ੍ਰਹਿਸਪਤੀ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਤੁਹਾਡੀ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਹੈ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਜੇਕਰ ਯੋਗ ਤੇ ਪੂਰਾ ਅਟੈਂਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ ਰਿਜਲਟ ਕੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ? ਨਿਰੰਤਰ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੀਆਂ ਯੁਕਤੀਆਂ ਕੀ ਹਨ?
- ਉੱਤਰ:- ਜੇਕਰ ਯੋਗ ਤੇ ਪੂਰਾ ਅਟੈਂਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਚਲਦੇ - ਚਲਦੇ ਮਾਇਆ ਦੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਤਾ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਡਿੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। 2- ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣ ਕਈ ਭੁੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਮਾਇਆ ਉਲਟੇ ਕਰਮ ਕਰਾਉਂਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਪਤਿਤ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਨਿਰੰਤਰ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੇ ਲਈ ਮੁੱਖ ਵਿੱਚ ਮੁਹਲਰਾ ਪਾ ਦਵੇ, ਗੁੱਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰੇ, ਦੇਹ ਸਹਿਤ ਸਭ ਕੁਝ ਭੁੱਲ, ਮੈਂ ਆਤਮਾ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਬੱਚਾ ਹਾਂ - ਇਹ ਅਭਿਆਸ ਕਰੋ। ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਕੀ - ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖੋ।
- ਗੀਤ:- ਓਮ ਨਮੋ ਸਿਵਾਏ।...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਸੁਣੀ। ਜਦ ਪਾਪ ਵੱਧਦੇ ਹਨ ਮਤਲਬ ਮਨੁੱਖ ਪਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਹੀ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਆਕੇ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦੀ ਹੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਵਰਿਕਸ਼ਪਤੀ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਦਸ਼ਾ, ਬ੍ਰਹਿਸਪਤੀ ਦੀ ਤੁਹਾਡੇ ਤੇ ਬੈਠੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਖਾਸ ਅਤੇ ਆਮ ਦੋ ਅੱਖਰ ਹੁੰਦੇ ਹੈ ਨਾ। ਇੱਥੇ ਹੀ ਸਿੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਿਸਪਤੀ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਨਾਲ ਖਾਸ ਭਾਰਤ ਜੀਵਨਮੁਕਤ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਮਤਲਬ ਆਪਣਾ ਸਵਰਾਜ ਪਦ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਸੱਚਾ ਬਾਪ ਜੇ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਟਰੂਥ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਜੇ ਹਨ ਉਹ ਨੰਬਰਵਾਰ ਆਪਣੇ - ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਬੈਠਣਗੇ ਅਤੇ ਆਉਣਗੇ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ। ਕਲਯੁਗ ਅੰਤ ਤੱਕ ਆਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹਰ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ - ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ - ਆਪਣਾ ਪਾਰ੍ਵ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਰਜਾਈ ਵਿੱਚ ਰਾਜਾ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਪ੍ਰਜਾ ਤੱਕ ਸਭ ਨੂੰ ਆਪਣਾ - ਆਪਣਾ ਪਾਰ੍ਵ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਨਾਟਕ ਹੈ ਵੀ ਰਾਜਾ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਪ੍ਰਜਾ ਤੱਕ। ਸਭ ਨੂੰ ਆਪਣਾ - ਆਪਣਾ ਪਾਰ੍ਵ ਬਜਾਉਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਸਾਡੇ ਉੱਤੇ ਹੁਣ ਬ੍ਰਹਿਸਪਤੀ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਬੈਠੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇੱਕ ਹੀ ਦਿਨ ਬੈਠਦੀ ਹੈ। ਨਹੀਂ, ਤੁਹਾਡੀ ਬ੍ਰਹਿਸਪਤੀ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਚਲ ਰਹੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਹੈ। ਜਿੰਨਾ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਯਾਦ ਭੁੱਲਣ ਨਾਲ ਮਾਇਆ ਦੇ ਵਿਘਨ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਦਸ਼ਾ ਚੰਗੀ ਬੈਠਦੀ ਹੈ। ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਡਿੱਗਣਗੇ ਹੀ। ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਭੁੱਲਾਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਸਭ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਜੇ ਵੀ ਹਨ ਇੱਕ ਦੇ ਦੇ ਪਿਛਾੜੀ ਪਾਰ੍ਵ ਵਜਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਸੂਰਗ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਮਤਲਬ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਹੁਣ ਸਾਡੇ ਉੱਪਰ ਬੈਠੀ ਹੈ। ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਦਾ ਚੱਕਰ ਕਿਵੇਂ ਫਿਰਦਾ ਹੈ ਇਸ ਨੂੰ ਵੀ ਡਿਟੇਲ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਿਸਟੀ ਡਰਾਮਾ ਦਾ ਚੱਕਰ ਖਾਸ ਭਾਰਤ ਤੇ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਵੀ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਸਚਰਿਯਵਤ ਸੁੰਨਤੀ, ਕਥੰਤੀ, ਭਾਗੰਤੀ... ਚਲਦੇ - ਚਲਦੇ ਮਾਇਆ ਦੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਤਾ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਡਿੱਗ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪੂਰਾ ਅਟੈਂਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਯੋਗ ਤੇ, ਫਿਰ ਬਾਪ ਆਕੇ ਸੰਜੀਵਨੀ ਬੂਟੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਮਤਲਬ ਸੂਰਜੀਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਬੂਟੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹਨੂਮਾਨ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਹੋ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਇਸ ਸਮੇਂ ਰਾਵਣ ਨੂੰ ਭਜਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਇਹ ਬੂਟੀ ਸੁੰਘਾ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭ ਸੱਤ ਗੱਲਾਂ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਸੱਤ ਹੈ ਹੀ ਇੱਕ ਬਾਪ ਜੋ ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੱਤ ਨਾਰਾਇਣ ਦੀ ਕਥਾ ਸੁਣਾਏ ਸਤਿਯੁਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਕਿਹਾ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਟਰੂਥ, ਸੱਤ ਦੱਸਣ ਵਾਲਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਹੋ? ਬੋਲੋ - ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ ਹਾਂ। ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਇਹ ਸਭ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਸ਼ਾਸਤਰ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਮੰਨਦੇ ਹਾਂ। ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਭਗਤੀ ਦੋ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਗਿਆਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਫਿਰ ਭਗਤੀ ਦੀ ਕੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਨਾ ਉਤਰਦੀ ਕਲਾ। ਗਿਆਨ ਮਾਨਾ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਭਗਤੀ ਚਲ ਰਹੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਦਗਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਹੀ ਭਗਵਾਨ ਹੈ। ਰੱਖਿਆ ਦੁਸ਼ਮਣ ਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਆਕੇ ਤੁਹਾਡੀ ਰਾਵਣ ਤੋਂ ਰੱਖਿਆ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਵੇਖਦੇ ਹੋ ਨਾ - ਰਾਵਣ ਤੋਂ ਕਿਵੇਂ ਰੱਖਿਆ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਰਾਵਣ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਉਣੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ ਇਸ ਰਾਵਣ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ, ਸੂਰਗ। ਫਿਰ ਕਲਾ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਜਦ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਪਤਿਤ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਨਵਾਂ ਮਕਾਨ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਬਾਦ ਜਾਂ 6 ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਬਾਦ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਕਲਾ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹਰ ਵਰ੍ਹੇ ਮਕਾਨ ਨੂੰ ਪੇਛੀ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਲਾ ਤਾਂ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਨਵੀਂ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੀ, ਪੁਰਾਣੀ ਤੋਂ ਫਿਰ ਨਵੀਂ ਇਹ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਆਇਆ ਹੈ। ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਹ ਮਕਾਨ

100, 150 ਵਰ੍ਹੇ ਤੱਕ ਚੱਲੇਗਾ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਸਤਿਯੁਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਫਿਰ ਤੁੰਤਾ 25 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਘੱਟ ਕਰਾਂਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਥੋੜਾ ਪੁਰਾਣਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਚੰਦ੍ਰਵਸ਼ੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਸਤੀਯ ਕਿਉਂਕਿ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਲਾਇਕ ਨਹੀਂ ਬਣੇ ਇਸਲਈ ਘੱਟ ਪੁਜੀਸ਼ਨ ਹੋ ਗਿਆ। ਸਭ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਪੁਰੀ ਵਿੱਚ ਜਾਈਏ। ਇਵੇਂ ਥੋੜੀ ਕਦੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਰਾਮਪੁਰੀ ਵਿੱਚ ਜਾਈਏ। ਸਭ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਪੁਰੀ ਦੇ ਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਨਾ - ਚੱਲੇ ਫਿੰਦਾਵਨ ਭਜੋ ਰਾਧੇ - ਗੋਵਿੰਦ... ਫਿੰਦਾਵਨ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਅਯੋਧਿਆ ਦੇ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ। ਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਉੱਪਰ ਸਭ ਦਾ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਰਗਾ ਪਤੀ ਮਿਲੇ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਰਗਾ ਬੱਚਾ ਮਿਲੇ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਰਗਾ ਭਰਾ ਮਿਲੇ। ਸੈਸੀਬਲ ਬੱਚੇ ਅਤੇ ਬੱਚੀਆਂ ਜੋ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਰਗਾ ਬੱਚਾ ਮਿਲੇ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਸਭ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਪੁਰੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਹੈ ਕੰਸਪੁਰੀ, ਰਾਵਣ ਦੀ ਪੁਰੀ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਪੁਰੀ ਦਾ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਭ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੱਦ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਇੰਨਾ ਸਮੇਂ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹੋ। ਹੁਣ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਪੁਰੀ ਵਿੱਚ ਜਾਨ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰੋ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰਾਣੇ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਜਾਓ। ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ 8 ਘਰਾਣੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇੰਨਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰੋ ਜੋ ਰਜਾਈ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਝੁਲੇ। ਇਹ ਸਮਝ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਮਨਮਨਾਭਵ ਰਹੋ। ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਨਾ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਕੱਦੇ ਡਿਗਾਉਂਦਾ ਨਹੀਂ। ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਤਾਂ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਤੇ ਹੀ ਅਲਾਹ - ਅਵਲਦੀਨ, ਹਾਤਮਤਾਈ ਦੇ ਨਾਟਕ ਵੀ ਬਣੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਮੁੱਖ ਵਿੱਚ ਮੁਹਲਰਾ ਪਾ ਦਿੰਦੇ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਗੁੱਸਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬੋਲ ਪੈਂਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੁੱਖ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਪਾ ਦਵੇ। ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰੋ ਤਾਂ ਗੁੱਸਾ ਆਵੇਗਾ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਕਦੀ ਵੀ ਕਿਸੇ ਤੇ ਗੁੱਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰੋ। ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਨਾ ਸਮਝਕੇ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਅਸਲ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਜੱਦ ਆਏ ਤਾਂ ਆਕੇ ਸਮਝਾਏ। ਜੇ ਹੋਕੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਟੈਗੋਰ, ਝਾਂਸੀ ਦੀ ਰਾਣੀ ਹੋਕੇ ਗਈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਫਿਰ ਨਾਟਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ ਸ਼ਿਵ ਵੀ ਹੋਕੇ ਗਏ ਹਨ ਤੱਦ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਪਰ ਸ਼ਿਵ ਕੱਦ ਆਇਆ, ਕੀ ਆਕੇ ਕੀਤਾ, ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਜਰੂਰ ਆਕੇ ਸਭ ਨੂੰ ਸਦਗਤੀ ਦਿੱਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਸਲਾਮੀ, ਬੋਧੀ ਆਦਿ ਜੋ ਵੀ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਕਰਕੇ ਗਏ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਯੰਤੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਿੱਥੀ ਤਾਰੀਖ ਸਾਰਿਆਂ ਦੀ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਕ੍ਰਾਈਸਟ ਤੋਂ ਇੰਨੇ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਭਾਰਤ ਪੈਰਾਡਾਈਜ਼ ਸੀ। ਸ੍ਵਾਸਿਕਾ ਜੱਦ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਪੂਰੇ 4 ਭਾਗ ਕਰਦੇ ਹਨ। 4 ਯੁਗ ਹਨ। ਉਮਰ ਘੱਟ ਜਾਸਤੀ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਜਗਨਨਾਥ ਪੁਰੀ ਵਿੱਚ ਚਾਵਲ ਦਾ ਹੰਡਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪੂਰੇ 4 ਭਾਗ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਅਗਤਮ - ਬਗਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਦੇਹ ਸਹਿਤ ਇਹ ਸਭ ਭੁੱਲ ਜਾਓ। ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਬੱਚਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਅਭਿਆਸ ਰੱਖੋ। ਬਾਬਾ ਸੂਰਗ ਦਾ ਰਚਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਸਾਨੂੰ ਸੂਰਗ ਵਿੱਚ ਭੇਜਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਭੇਜਣਗੇ। ਬਾਪ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਭੇਜਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਸਭ ਸੁੱਖ ਭੋਗਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ ਸੁੱਖ ਪਿਛੇ ਦੁੱਖ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਭ ਦਾ ਦੁੱਖ ਹਰਤਾ ਸੁੱਖ ਕਰਤਾ ਹੈ ਨਾ। ਆਤਮਾ ਪਹਿਲੇ ਸੁੱਖ ਫਿਰ ਦੁੱਖ ਵੇਖਦੀ ਹੈ। ਵਿਵੇਕ ਵੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਪਹਿਲੇ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਫਿਰ ਸਤੋ ਰਜੇ ਤਮੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਮਨੁੱਖ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ - ਵਿਲਾਇਤ ਵਾਲੇ ਸੈਸੀਬਲ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਬੋਮਬਜ਼ ਇਵੇਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਫੱਟ ਤੋਂ ਖਲਾਸ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਜਿਵੇਂ ਅਜਕਲ ਮੁਰਦੇ ਨੂੰ ਬਿਜਲੀ ਤੇ ਫੱਟ ਤੋਂ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਵੇਂ ਬੋਮਬਜ਼ ਸੁੱਟਣ ਨਾਲ ਅੱਗ ਲੱਗ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਵੀ ਝੱਟ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਭੈਬਰ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਗਨੀ ਹੈ। ਤੂਫਾਨ ਇਵੇਂ ਆਉਂਦੇ ਜੋ ਪਿੰਡ ਦੇ ਪਿੰਡ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਵੇਂ ਕੋਈ ਪ੍ਰਬੰਧ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਬਚਾਵ ਕਰ ਸਕਣ। ਵਿਨਾਸ਼ ਤਾਂ ਹੋਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਪੂਰਨ ਦੁਨੀਆਂ ਖਤਮ ਹੋਣੀ ਹੈ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਵਰਨਣ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ - ਯੂਰੋਪਵਾਸੀ ਬੋਮਬਜ਼ ਇਵੇਂ ਛੱਡਣਗੇ ਜੋ ਪਤਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਵੀ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਹੁਣ ਵੀ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਮੁਅਫਿਕ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹੋ। ਹੇਲੀ - ਹੇਲੀ ਝਾੜ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਵਿਧੀ ਹੁੰਦੇ - ਹੁੰਦੇ ਫਿਰ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਦੇ ਤੂਫਾਨ ਬਹੁਤ ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਫੁੱਲਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਡਿੱਗਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਫਿਰ ਮਾਇਆ ਵਿਘਨ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਦਾ ਬੱਚਾ ਬਣ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤਿਗਿਆ ਕਰ ਫਿਰ ਜੇਕਰ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਨਾਮ ਬਦਨਾਮ ਕਰ ਦੇਣਗੇ। ਫਿਰ ਧੱਕਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ੋਰ ਤੋਂ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਕਾਮ ਦੀ ਚੋਟ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਖਾਣਾ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਇੱਥੇ ਖੂਨ ਦੀਆਂ ਨਦੀਆਂ ਵਗਣੀਆਂ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਦੁੱਧ ਦੀਆਂ ਨਦੀਆਂ ਵਗਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਹੈ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ, ਇਹ ਹੈ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਵੇਖੋ ਕੀ ਹੈ, ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਵੈਭਵ ਤਾਂ ਵੇਖੋ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬੱਚੀਆਂ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਰ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਵੇਖਕੇ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਸੂਕ੍ਸ਼ਮਵਤਨ ਵਿੱਚ ਸੂਬੀਰਸ ਪੀਤਾ, ਇਹ ਕੀਤਾ ਉਹ ਸਭ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਮੂਲਵਤਨ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਬਾ ਬੈਕੁੰਠ ਵਿੱਚ ਭੋਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਆਦਿ ਦੀ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਕੁਝ ਮਿਲਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਬੱਚੀਆਂ ਸੂਕ੍ਸ਼ਮਵਤਨ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸੀ, ਸੂਬੀਰਸ ਆਦਿ ਪੀਂਦੀਆਂ ਸੀ। ਅੱਜ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਫਸਟਕਲਾਸ ਬੱਚੇ ਗੁੰਮ ਹੋ ਗਏ। ਬਹੁਤ ਧਿਆਨ ਦੀਦਾਰ ਵਿੱਚ ਜਾਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਜਾਕੇ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ। ਵੰਡਰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ - ਮਾਇਆ ਕਿਵੇਂ ਦੀ ਹੈ। ਤਕਦੀਰ ਕਿਵੇਂ ਉਲਟੀ ਪਲਟ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੇ ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਪਾਰੂ ਵਜਾਏ। ਬਹੁਤ ਮਦਦ ਵੀ ਕੀਤੀ ਆਈਵੇਲ ਵਿੱਚ। ਤਾਂ ਵੀ ਅੱਜ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮਾਇਆ ਤੁਸੀਂ ਬੜੀ ਜਬਰਦਸਤ ਹੋ। ਮਾਇਆ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੀ ਯੁੱਧ ਚਲਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਯੋਗਬਲ ਦੀ ਲੜਾਈ।

ਯੋਗਬਲ ਤੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ - ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਭਾਰਤ ਦਾ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਯੋਗ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਯੋਗ ਦੇ ਲਈ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਰਾਜਯੋਗ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜੇ ਵੀ ਫਿਲਾਸਫਰ ਆਦਿ ਹਨ ਇਹ ਸਪ੍ਰਿਚੁਲ ਨਾਲੇਜ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਹੀ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਸਿਵਾਏ ਨਮ : ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾਈ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਿੰਨਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਤੀਸਰਾ ਨੇਤਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਹੋਰ ਕੋਈ ਦੀ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਜੋ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਤ੍ਰਿਕਾਲਦਰਸ਼ੀ ਕਹਿ ਸਕੇ। ਤ੍ਰਿਕਾਲਦਰਸ਼ੀ ਸਿਰਫ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦਵਾਰਾ ਯਗ ਰਚਿਆ ਹੈ। ਰੁਦ੍ਰ ਗਿਆਨ ਯਗ ਹੈ ਨਾ। ਰੁਦ੍ਰ ਸ਼ਿਵ ਨੂੰ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਈ ਨਾਮ ਰੱਖ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਹਰ ਇੱਕ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਨਾਮ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਬਹੁਤ ਹਨ। ਸਿਵਾਏ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਇੰਨੇ ਨਾਮ ਹਨ ਨਹੀਂ। ਬਬੁਲਨਾਥ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਬੁਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੰਢੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਕੰਢਿਆਂ ਨੂੰ ਫੁੱਲ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਬਬੁਲਨਾਥ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਬੇਮਬੇ ਵਿੱਚ ਉੱਥੇ ਬਹੁਤ ਮੇਲਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਅਰਥ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਾਈਟ ਨਾਮ ਹੈ ਸ਼ਿਵ। ਵਪਾਰੀ ਲੋਕ ਵੀ ਬਿੰਦੀ ਨੂੰ ਸ਼ਿਵ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਦੇ ਗਿਣਤੀ ਜੱਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, 10 ਤੇ ਆਉਣਗੇ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਸ਼ਿਵ। ਬਾਪ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਬਿੰਦੀ ਹਾਂ ਸਟਾਰ। ਬਹੁਤ ਲੋਕ ਇਵੇਂ ਡਬਲ ਤਿਲਕ ਵੀ ਵਿੰਦੇ ਹਨ। ਮਾਤਾ ਅਤੇ ਪਿਤਾ। ਗਿਆਨ ਸੂਰਜ ਗਿਆਨ ਚੰਦਰਮਾ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ। ਉਹ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਯੋਗ ਤੇ ਸਮਝਾ ਰਹੇ ਸੀ। ਯੋਗ ਕਿੰਨਾ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਯੋਗ ਅੱਖਰ ਛੱਡ ਦਵੇ, ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਯੋਗ ਅੱਖਰ ਨਾਲ ਸਮਝਣਗੇ ਨਹੀਂ, ਯਾਦ ਨਾਲ ਸਮਝਣਗੇ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਜਨ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਟਰਾਈ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਦਾ ਵਰਸਾ ਬਾਪ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਦੋ ਬਾਪ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਿੰਨ ਬਾਪ ਹਨ। ਕਿੰਨਾ ਵੰਡਰ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਅਰੂ ਸਹਿਤ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੈ ਹੀ ਸਭ ਸੁਖੀ ਇਸਲਈ ਪਾਰਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਤਿੰਨੋਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਕਿੰਨੀ ਸਹਿਜ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਅੱਛਾ

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੇਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੇ ਲਈ ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਕੁਝ ਵੀ ਬੋਲੇ ਨਹੀਂ। ਮੁੱਖ ਵਿੱਚ ਮੁਹਲਰਾ ਪਾ ਦੇ ਤਾਂ ਗੁੱਸਾ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਕਿਸੇ ਤੇ ਵੀ ਗੁੱਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ।

2. ਇਸ ਦੁੱਖਧਾਮ ਨੂੰ ਹੁਣ ਅੱਗ ਲਗਨੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨਾਲ ਜੋ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿਣ ਦੀ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਕੀਤੀ ਹੈ ਉਸ ਵਿੱਚ ਪੱਕਾ ਰਹਿਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਸੁੱਖ - ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੰਬਰਵਨ ਅਧਿਕਾਰੀ ਭਵ:
ਜੇ ਬੱਚੇ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁੱਖ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਆਪੇ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਨੰਬਰਵਨ ਰਹਿਣਾ ਮਤਲਬ ਸਰਵ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਨੰਬਰਵਨ ਬਣਨਾ ਇਸਲਈ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੇ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਕਦੀ ਕਮਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਤੱਦ ਹੀ ਲਾਸ਼੍ਰ ਸੇ ਫਾਸਟ ਜਾਵੇਗੇ। ਇਸੀ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਥਿਤ ਰਹਿਣਾ ਹੈ - ਕੁਝ ਵੀ ਹੋ ਜਾਵੇ - ਭਾਵੇਂ ਵਿਅਕਤੀ, ਭਾਵੇਂ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ, ਭਾਵੇਂ ਪਰਿਸਥਿਤੀ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਹਿਲਾਏ, ਪਰ ਧਰਤ ਪਰੀਏ ਧਰਮ ਨਾ ਛੱਡੀਏ।

ਸਲੋਗਨ:- ਵਿਅਰਥ ਤੋਂ ਇਨੇਸੈਂਟ ਬਣੇ ਤਾਂ ਸੱਚੇ - ਸੱਚੇ ਸੇਂਟ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਬਾਬਾ ਆਏ ਹਨ ਤੁਹਾਡੀ ਤਕਦੀਰ ਜਗਾਉਣ, ਪਾਵਨ ਬਨਾਉਣ ਤਾਂ ਹੀ ਤਕਦੀਰ ਜਾਗੇਗੀ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਜਗੀ ਹੋਈ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਕੀ ਹੋਵੇਗੀ?
- ਉੱਤਰ:- ਉਹ ਸੁੱਖ ਦੇ ਦੇਵਤਾ ਹੋਣਗੇ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਸੁੱਖ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈਕੇ ਸਭ ਨੂੰ ਸੁੱਖ ਦੇਣਗੇ। ਕਦੀ ਵੀ ਕਿਸੀ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੇ ਉਹ ਹੈ ਵਿਆਸ ਦੇ ਬੱਚੇ ਸੱਚੇ - ਸੱਚੇ ਸੁਖਦੇਵ। 2 - ਉਹ 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਸੰਨਿਆਸ ਕਰ ਸੱਚੇ - ਸੱਚੇ ਰਾਜਯੋਗ, ਰਾਜਰੀਸ਼ੀ ਕਹਿਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। 3 - ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਇੱਕਰਸ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੀ ਵੀ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਰੋਣਾ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੋਹਜੀਤ।
- ਗੀਤ:- ਤਕਦੀਰ ਜਗਾਕੇ ਆਈ ਹਾਂ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਗੀਤ ਦੀ ਇੱਕ ਲਾਈਨ ਸੁਣ ਕਰਕੇ ਵੀ ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਰੋਮਾਂਚ ਖੜੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਹੈ ਤਾਂ ਕਾਮਨ ਗੀਤ ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਾਰ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਹਰ ਗੀਤ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਦਾ ਅਰਥ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸਭ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਸੋਈ ਹੋਈ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤਕਦੀਰ ਜਗੀ ਹੋਈ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਸੋਈ ਹੋਈ ਤਕਦੀਰ ਨੂੰ ਜਗਾਉਣ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਮੱਤ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਤਕਦੀਰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ। ਉਹ ਹੀ ਬੈਠ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਜਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਬੱਚੇ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਤਕਦੀਰ ਜੱਗ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬੱਚਾ ਜਨਮਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਚਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਵਾਰਿਸ ਹਾਂ। ਹੁਬਹੂ ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਸਾਡੀ ਤਕਦੀਰ ਜਗਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸੇ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪਾਵਨ ਬਣਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਤਕਦੀਰ ਜਗਦੀ ਹੈ। ਪਾਵਨ ਗ੍ਰਹਿਸਥ ਆਸ਼ਰਮ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਸ਼ਰਮ ਅੱਖਰ ਪਵਿੱਤਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰ ਗ੍ਰਹਿਸਥ ਆਸ਼ਰਮ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਗੋਸਟ ਫਿਰ ਹੈ ਅਪਵਿੱਤਰ ਪਤਿਤ ਧਰਮ, ਆਸ਼ਰਮ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਗ੍ਰਹਿਸਥ ਧਰਮ ਤਾਂ ਸਭ ਦਾ ਹੈ ਹੀ। ਜਾਨਵਰਾਂ ਦਾ ਵੀ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਸਭ ਪੈਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜਾਨਵਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਕਹਾਂਗੇ ਗ੍ਰਹਿਸਥ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਹੁਣ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰ ਗ੍ਰਹਿਸਥ ਆਸ਼ਰਮ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਵੀ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਸਰਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ... ਤੁਸੀਂ ਆਪ ਵੀ ਗਾਉਂਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਸੇ ਦੇਵਤਾ ਫਿਰ ਤੋਂ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਧਰਮ ਹੈ। ਫਿਰ ਬ੍ਰਹਮਾ - ਵਿਸ਼ਨੂੰ - ਸ਼ੰਕਰ ਨੂੰ ਵੀ ਦੇਵਤਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇਵਤਾਏ ਨਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੇਵਤਾਏ ਨਮਾ... ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਲਈ ਕਹਾਂਗੇ ਸ਼ਿਵ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਏ ਨਮਾ ਤਾਂ ਫਰਕ ਹੋਇਆ ਨਾ। ਸ਼ਿਵ ਅਤੇ ਸ਼ੰਕਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਪੱਥਰਬੁੱਧੀ ਸੀ, ਹੁਣ ਪਾਰਸਬੁੱਧੀ ਬਣ ਰਹੇ ਹਨ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਪੱਥਰਬੁੱਧੀ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਫਿਰ ਡਰਾਮਾ ਪਲਾਨ ਅਨੁਸਾਰ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੋਣ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸੀੜੀ ਉਤਰਨੀ ਹੈ। ਪਾਰਸਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਪੱਥਰਬੁੱਧੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਬੁੱਧੀਵਣ ਬਨਾਉਣ ਵਾਲਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਾਰਸਬੁੱਧੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਆਉਂਦੇ ਹੋ ਪਾਰਸਬੁੱਧੀ ਬਣਨ। ਪਾਰਸਨਾਥ ਦੇ ਵੀ ਮੰਦਿਰ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਮੇਲਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ - ਪਾਰਸਨਾਥ ਕੌਣ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪਾਰਸ ਬਨਾਉਣ ਵਾਲਾ ਤਾਂ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਬੁੱਧੀਵਾਨਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ। ਇਹ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਦੇ ਲਈ ਖੁਰਾਕ। ਬੁੱਧੀ ਕਿੰਨਾ ਪਲਟਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸੀ ਨੇ ਇਵਲ... ਹੁਣ ਬੰਦਰਾਂ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਮਨੁੱਖ ਹੀ ਜਿਵੇਂ ਬੰਦਰ ਮਿਸਲ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਏਪੱਸ (ਵਨਮਾਨੁਸ) ਦੀ ਮਨੁੱਖ ਨਾਲ ਭੇਂਟ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕੰਢਿਆਂ ਦਾ ਜੰਗਲ। ਕਿੰਨਾ ਇੱਕ ਦੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਦਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਖੁਰਾਕ ਮਿਲ ਰਹੀ ਹੈ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਖੁਰਾਕ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਜਲ ਆਦਿ ਨਹੀਂ। ਅੱਜਕਲ ਸਭ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਗੰਗਾਜਲ ਨੂੰ ਵੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਪੈਰ ਧੋਕੇ ਪੀਂਦੇ ਹਨ, ਪਾਣੀ ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੀ ਅੰਚਲੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਅੰਚਲੀ ਜੇ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਉਸ ਨੂੰ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਇਹ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਗੰਗਾਜਲ ਦੇ ਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨੀ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹੈ ਮਨੁੱਖ ਮਰੇ ਤਾਂ ਗੰਗਾਜਲ ਮੁੱਖ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ। ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਰਜੁਨ ਨੇ ਬਾਣ ਮਾਰਿਆ ਫਿਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਲ ਪਿਲਾਇਆ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਕੋਈ ਬਾਣ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਚਲਾਏ ਹਨ। ਇੱਕ ਗਾਂਵ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਬਾਣਾਂ ਨਾਲ ਲੜਾਈ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਦੇ ਰਾਜਾ ਨੂੰ ਈਸ਼ਵਰ ਦਾ ਅਵਤਾਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਸਭ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਗੁਰੂ ਹਨ। ਸੱਚਾ - ਸੱਚਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਸਰਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਇੱਕ ਹੈ, ਜੇ ਸਭ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਕੋਈ ਲੈ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਬ੍ਰਹਮ ਵਿੱਚ ਲੀਨ ਹੋ ਜਾਨ ਦੀ ਵੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਨਾਟਕ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜੇ ਚੱਕਰ ਅਨਾਦਿ ਫਿਰਦਾ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਵਰਲਡ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ - ਜਾਗਰਡੀ ਕਿਵੇਂ ਰਿਪੀਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਮਨੁੱਖ ਮਤਲਬ ਆਤਮਾਵਾਂ ਆਪਣੇ ਬਾਪ ਰਚਤਾ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ ਹੈ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਯਾਦ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਓ ਗੋਡ ਫਾਦਰ। ਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਦੀ ਗੋਡ ਫਾਦਰ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਗੋਡ ਫਾਦਰ ਅੱਖਰ ਬਹੁਤ ਅਦਬ (ਇਜ਼ਤ) ਨਾਲ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ, ਦੁੱਖ ਹਰਤਾ ਸੁੱਖ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਦੁੱਖ ਹਰਤਾ ਸੁੱਖ ਕਰਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਕੋਈ ਦੁੱਖ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬੱਚਾ ਆਦਿ ਮਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ

ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਈਸ਼ਵਰ ਹੀ ਸੁੱਖ - ਦੁੱਖ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਈਸ਼ਵਰ ਨੇ ਸਾਡਾ ਬੱਚਾ ਲੈ ਲਿੱਤਾ, ਇਹ ਕੀ ਕੀਤਾ! ਈਸ਼ਵਰ ਨੂੰ ਫਿਰ ਗਾਲੀਆਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਈਸ਼ਵਰ ਨੇ ਬੱਚਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਫਿਰ ਜੇ ਉਸ ਨੇ ਵਾਪਿਸ ਲੈ ਲਿੱਤਾ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਰੋਂਦੇ ਕਿਉਂ ਹੋ। ਈਸ਼ਵਰ ਦੇ ਕੋਲ ਗਿਆ ਨਾ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕਦੀ ਕੋਈ ਰੋਂਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਰੋਣ ਦੀ ਤਾਂ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਅਨੁਸਾਰ ਜਾਕੇ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਨਾ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮਨੁੱਖ ਕਿੰਨਾ ਰੋਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਪਾਗਲ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਅੰਮਾ ਮਰੇ ਤਾਂ ਵੀ ਹਲਵਾ ਖਾਣਾ... ਬਾਪ ਮਰੇ ਤਾਂ ਵੀ ਹਲਵਾ ਖਾਣਾ... ਨਸ਼ਟੇਮੋਹਾ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਸਾਡਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ, ਦੂਜਾ ਨਾ ਕੋਈ। ਇਵੇਂ ਅਵਸਥਾ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਮੋਹਜੀਤ ਰਾਜਾ ਦੀ ਕਥਾ ਵੀ ਸੁਣੀ ਹੈ ਨਾ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕਦੀ ਦੁੱਖ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਨਾ ਕਦੀ ਅਕਾਲੇ ਮ੍ਰਿਤੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਕਾਲ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਮਹਾਕਾਲ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਕਾਲਾਂ ਦਾ ਕਾਲ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਾਲ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਉਣੀ ਹੈ ਮਤਲਬ ਕਾਲ ਕਦੇ ਖਾਂਦਾ ਨਹੀਂ। ਕਾਲ ਨਾ ਆਤਮਾ ਨੂੰ, ਨਾ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਖਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਇੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਜਾ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਾਲ ਖਾ ਗਿਆ, ਬਾਕੀ ਕਾਲ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਮਹਿਮਾ ਗਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਸਮਝਦੇ ਰੁਝ ਨਹੀਂ। ਅਚਤਮ ਕੇਸ਼ਵਮ... ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਹ 5 ਵਿਕਾਰ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਖਰਾਬ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਕੋਈ ਵੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਰਫਨ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਲੜਦੇ - ਝਗੜਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਬਾਬਾ ਦਾ ਘਰ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਨਾਉਣ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਬਰੇਬਰ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਸੀ ਨਾ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਰਾਮ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਪ੍ਰਜਾ... ਉੱਥੇ ਫਿਰ ਅਧਰਮ ਦੀ ਗੱਲ ਹੋ ਕਿਵੇਂ ਸਕਦੀ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਉੱਥੇ ਸ਼ੇਰ ਬੱਕਰੀ ਇਕੱਠੇ ਜਲ ਪੀਂਦੇ ਹਨ, ਫਿਰ ਉੱਥੇ ਰਾਵਣ ਆਦਿ ਕਿੱਥੇ ਆਏ। ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ, ਬਾਹਰ ਵਾਲੇ ਤਾਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਕੇ ਹੱਸਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ ਨਾ। ਹੁਣ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਨਾਲ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਨਾਉਣਗੇ ਕੀ! ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਓ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਇਆ ਸੀ। ਹੁਣ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਆਇਆ ਹਾਂ - ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪ ਸਮਾਨ ਮਾਸਟਰ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਬਨਾਉਣ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਸੱਚਾ - ਸੱਚਾ ਵਿਆਸ ਕਹਾਂਗੇ। ਤਾਂ ਇਹ ਵਿਆਸ ਦੇਵ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਸੁਖਦੇਵ, ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਸੁਖ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਸੁੱਖ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈ ਰਹੇ ਹੋ ਵਿਆਸ, ਸ਼ਿਵਚਾਰਯ ਕੋਲੋਂ। ਵਿਆਸ ਦੇ ਬੱਚੇ ਤੁਸੀਂ ਹੋ। ਪਰ ਮਨੁੱਖ ਮੁੰਡਾ ਨਾ ਜਾਣ ਇਸਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਬੱਚੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਸਲ ਨਾਮ ਹੈ ਸ਼ਿਵ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਵੀ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੀ ਆਕੇ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਨਾਉਣ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਹਾਂ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅੰਗੁਸ਼ਠ ਮਿਸਲ ਹੈ। ਇੰਨਾ ਵੱਡਾ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਠਹਿਰ ਵੀ ਨਾ ਸਕੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸੂਕਸ਼ਮ ਹੈ। ਡਾਕਟਰ ਲੋਕ ਵੀ ਮੱਥਾ ਮਾਰਦੇ ਹਨ - ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਦੇ ਲਈ। ਪਰ ਵੇਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਰਿਯਲਾਈਜ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਰਿਯਲਾਈਜ਼ ਕੀਤਾ? ਇੰਨੀ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਅਵਿਨਾਸੀ ਪਾਰੂ ਨੂੰਦਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਰਿਕਾਰਡ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਤੁਸੀਂ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਸੀ, ਹੁਣ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਾਡੀ ਆਤਮਾ 84 ਜਨਮ ਕਿਵੇਂ ਲੈਂਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਏਂਡ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਕਦੋਂ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ। ਪਰ ਇਹ ਤਾਂ ਅਨਾਦਿ ਹੈ, ਇਹ ਕਦੀ ਵਿਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਬਣਿਆ ਬਣਾਇਆ ਅਵਿਨਾਸੀ ਵਰਲਡ ਡਰਾਮਾ। ਵਰਲਡ ਨੂੰ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਜਿਵੇਂ ਅਨਪੜ੍ਹ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਇਵੇਂ ਬਾਪ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਸ਼ਰੀਰ ਦਵਾਰਾ ਪੜ੍ਹਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਪੱਥਰਬੁੱਧੀ ਦੇ ਲਈ ਫੂਡ। ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਸਮਝ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਬਾਬਾ ਨੇ ਚਿੱਤਰ ਬਣਵਾਏ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਸ਼ੰਕਰ, ਹੁਣ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਕਿਉਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ! ਦੇਵ - ਦੇਵ ਮਹਾਦੇਵ... ਇੱਕ ਦੇ ਦੇ ਉੱਪਰ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਅਰਥ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਹੁਣ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ, ਜੱਦ ਕਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਸੂਕਸ਼ਮਵਤਨ ਵਿੱਚ ਉਹ ਦੇਵਤਾ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਸ਼ਾਸਤਰ ਵਿੱਚ ਹਨ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਵਾਰਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਰਥ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਵੀ 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਸੰਨਿਆਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸੰਨਿਆਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਯੋਗੀ, ਰਿਸ਼ੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਰਾਜਰੀਸ਼ੀ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਉਹ ਸੰਨਿਆਸੀ ਲੋਕ ਤਾਂ ਘਰਬਾਰ ਛੱਡ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਇਸਤਰੀ - ਪੁਰਸ਼ ਇਕੱਠੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਮੂਲ ਗੱਲ ਹੈ ਹੀ ਵਿਕਾਰ ਦੀ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਰਚਤਾ ਹੈ। ਉਹ ਨਵੀਂ ਰਚਨਾ ਰਚਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਬੀਜਰੂਪ ਸੱਤ ਚਿੱਤ, ਆਨੰਦ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਸਥਾਪਨਾ, ਪਾਲਣਾ, ਵਿਨਾਸ਼ ਕਿਵੇਂ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਬਾਪ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੁਣ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਇਸਲਈ ਸਭ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਹਰ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਦਾ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਆਪਣਾ - ਆਪਣਾ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਕੋਈ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਰੋਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪੂਰਾ ਨਸ਼ਟੇਮੋਹਾ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਸਾਡਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ, ਦੂਜਾ ਨਾ ਕੋਈ।

2. 5 ਵਿਕਾਰ ਜੋ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਖਰਾਬ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਤਿਆਗ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸੁੱਖ ਦਾ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਸਭ ਨੂੰ ਸੁੱਖ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਕਿਸੀ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਰਹਿਮ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਵਾਰਾ ਘ੍ਰਿਣਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਭਵ:
ਜੋ ਬੱਚੇ ਇੱਕ ਦੇ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਕੇ ਸੰਸਕਾਰ ਪਰਿਵਰਤਨ ਦੀ ਲਗਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਕਦੀ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੋਚਦੇ ਕਿ ਇਹ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਇਵੇਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਾਂਗੇ ਨਾਲੇਜਫੁਲ। ਉਹ ਖੁਦ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਅਤੇ ਨਿਰਵਿਘਨ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ ਬਾਪ ਦੇ ਸਮਾਨ ਰਹਿਮ ਦਿਲ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਰਹਿਮ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ, ਘ੍ਰਿਣਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਰਹਿਮਦਿਲ ਬੱਚੇ ਕਦੀ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਖਿਟ - ਖਿਟ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਉਹ ਸਪੂਤ ਬਣ ਕੇ ਸਬੂਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਸਲੋਗਨ:- ਹਮੇਸ਼ਾ ਪਰਮਾਤਮ ਚਿੰਤਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੀ ਬੇਫਿਕਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੀ ਵੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ।

ਮਾਤੋਸ਼ਵਰੀ ਜੀ ਦੇ ਅਨਮੋਲ ਮਹਾਂਵਾਕ - "ਅਖੰਡ ਜਯੋਤੀ ਤਤ੍ਵ ਸਾਈਲੈਂਸ ਲਾਅਜ ਅਤੇ ਸਾਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਪੱਲੇ ਗਰਾਊਂਡ"

ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਨਿਵਾਸ ਸਥਾਨ ਹੈ ਅਖੰਡ ਜਯੋਤੀ ਮਹਾਂਤਤ੍ਵ, ਜਿੱਥੇ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ ਪਾਰ੍ਹ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹਨ ਮਤਲਬ ਦੁੱਖ ਸੁੱਖ ਤੋਂ ਨਿਆਰੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਾਈਲੈਂਸ ਵਰਲਡ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਸ਼ਰੀਰ ਸਹਿਤ ਪਾਰ੍ਹ ਵਜਾਉਣ ਦਾ ਸਥਾਨ ਪੱਲੇ ਗ੍ਰਾਊਂਡ ਇਹ ਸਾਕਾਰ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਮੁੱਖ ਦੇ ਦੁਨੀਆਂ ਹਨ ਇੱਕ ਹੈ ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ, ਦੂਜੀ ਹੈ ਸਾਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਾਲੇ ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਕਹਿਣ ਮਾਤਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਕਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਰਚਤਾ, ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਸੰਹਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਖਵਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਮਾਰਦਾ, ਜਿਵਾਉਂਦਾ ਵੀ ਉਹ ਹੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਦੁੱਖ ਸੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਵੀ ਉਹ ਹੀ ਹੈ, ਜੱਦ ਕੋਈ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰਾ ਭਾਣਾ ਮਿੱਠਾ ਲਾਗੇ, ਹੁਣ ਇਹ ਹੈ ਅਯਥਾਰਥ ਗਿਆਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕੋਈ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੁੱਖ ਹਰਤਾ ਹੈ, ਦੁੱਖ ਕਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਨਮ ਲੈਣਾ ਜਨਮ ਛੱਡਣਾ, ਦੁੱਖ ਸੁੱਖ ਭੋਗਣਾ ਹਰ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ ਆਤਮਾ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ ਹਨ। ਸ਼ਾਰੀਰਿਕ ਜਨਮ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਮਾਤਾ - ਪਿਤਾ ਹੈ ਜੋ ਵੀ ਕਰਮ ਬੰਧਨ ਅਨੁਸਾਰ ਬਾਪ ਬੇਟੇ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਇਸੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਪਿਤਾ ਫਿਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਾਪ ਹੈ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਬੇਹੱਦ ਰਚਨਾ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ, ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ! ਕਿਵੇਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਤਿੰਨ ਰੂਪ ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਸ਼ੰਕਰ ਦਾ ਰਚਤਾ ਹੈ ਫਿਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਕਾਰੀ ਰੂਪਾਂ ਦਵਾਰਾ ਦੈਵੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ, ਆਸੂਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਅਤੇ ਫਿਰ ਦੈਵੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਵਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਇਹ ਤਿੰਨ ਕੰਮ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਇਹ ਦੁੱਖ - ਸੁੱਖ, ਜਨਮ - ਮਰਨ ਕਰਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਸੁੱਖ ਦਾਤਾ ਉਹ ਕੋਈ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ। ਅੱਛਾ - ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਰੋਜ਼ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਪੁੱਛੋ ਕਿ ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਕਿੰਨਾਂ ਸੁੱਧ ਬਣਿਆ ਹਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸੁੱਧ ਬਣੇਗੇ ਉਤਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹੇਗੀ, ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦਾ ਉਮੰਗ ਆਵੇਗਾ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਹੀਰੇ ਵਰਗਾ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਬਣਨ ਦਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕੀ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:- ਦੇਹੀ ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੇ, ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਜਰਾ ਵੀ ਮੋਹ ਨਾ ਰਹੇ। ਫਿਕਰ ਤੋਂ ਫਾਰਿਗ ਹੋ ਇੱਕ ਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹੋ - ਇਹ ਹੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਪੁਰਸਾਰਥ ਹੀਰੇ ਵਰਗਾ ਬਣਾ ਦੇਵੇਗਾ। ਜੇਕਰ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਹੈ ਤਾਂ ਸਮਝੋ ਅਵਸਥਾ ਕੱਚੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਵੀ ਕਰਨੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪਾਉਣਾ ਹੈ।
- ਗੀਤ:- ਮੁਖੜਾ ਦੇਖ ਲੇ ਪ੍ਰਾਣੀ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜਿਸਦੇ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਪਾਪ ਕੱਟਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਪਾਰਾ ਚੜ੍ਹ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੀ ਬੱਚੇ ਜਾਣ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਅਵਸਥਾ ਚੰਗੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਸ਼ੌਕ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ - ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸੁੱਧ ਹੁੰਦੇ ਜਾਵੇਗੇ ਉਤਨਾ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸੁੱਧ ਅਤੇ ਯੋਗੀ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਉਮੰਗ ਆਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਰਾਜਯੋਗੀ ਅਤੇ ਰਾਜਰਿਸ਼ੀ ਹੋ। ਹਠਯੋਗ ਵਾਲੇ ਰਿਸ਼ੀ ਤਤ੍ਵ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਮੰਨਦੇ ਹਨ। ਰਾਜਯੋਗ ਰਿਸ਼ੀ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਬਾਪ ਮੰਨਦੇ ਹਨ। ਤਤ੍ਵ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਈ ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਕੱਟਦੇ ਹਨ। ਤਤ੍ਵ ਨਾਲ ਯੋਗ ਲਗਾਉਣ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਬਲ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਯੋਗ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ ਇਸਲਈ ਕੋਈ ਵੀ ਸੱਚਾ ਯੋਗੀ ਬਣ ਵਾਪਿਸ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਆਪਣੀ ਅਵਸਥਾ ਖੁਦ ਵੀ ਜਾਣ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਵੇਖਣਾ ਹੈ ਸਾਡਾ ਕੋਈ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਭਾਨ ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਹੈ ਤਾਂ ਸਮਝੋ ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਕੱਚੇ ਹਾਂ। ਬਾਬਾ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਫਰਮਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਹੀਰੇ ਵਰਗਾ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੋਗੇ। ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਕਰਦੇ ਰਹੋ ਅਸੀਂ ਕਿਨ੍ਹਾਂ ਵਕਤ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਉਤਨਾ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਪਾਰਾ ਚੜ੍ਹੇਗਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਲਾਇਕ ਬਣਾਵੋਗੇ। ਇਵੇਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਣਾ ਕਿ ਕਈ ਬੱਚੇ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਹਨ। ਨਹੀਂ, ਰੋਸ ਚੱਲ ਰਹੀ ਹੈ। ਰੋਸ ਜਦੋਂ ਪੂਰੀ ਹੋਵੇਗੀ ਫਿਰ ਫਾਈਨਲ ਰਿਜ਼ਲਟ ਹੋਵੇਗਾ। ਫਿਰ ਵਿਨਾਸ਼ ਵੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਰਿਹਰਸਲ ਹੁੰਦੀ ਰਹੇਗੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਆ ਜਾਵੇ। ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁਰਾਈ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸਭਨੂੰ ਪਤਾ ਪਵੇਗਾ। ਹਾਲੇ ਤੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਟਾਈਮ ਪਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਬਾਪਦਾਦਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ, ਹਾਲੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸਮੇਂ ਪਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਵੀ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਬਿਮਾਰੀ ਆਦਿ ਹੁੰਦੀ ਹੈ - ਇਸਨੂੰ ਕਰਮਭੋਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭੋਗਨਾਂ ਦਾ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਅੰਦਰ ਦੀ ਪੀੜਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਹਾਲੇ ਇੱਕਰਸ ਅਵਸਥਾ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬਣੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਿੰਨੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਣਾ ਵਿਕਲਪ, ਤੂਫਾਨ ਬਹੁਤ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨਾ ਕੋਈ ਘੱਟ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕੀ? ਮਨੁੱਖ ਸਾਹੂਕਾਰ ਹਨ ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਬੰਗਲੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸੁਖ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਹੁਣ ਵੀ ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ ਤੁਸੀਂ ਅਥਾਹ ਸੁਖ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਰਾਜਾਈ ਲਵਾਂਗੇ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ ਇਤਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਜਿੰਨੀ ਧਨ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸੰਨਿਯਾਸੀ ਘਰ - ਬਾਰ ਛੱਡ ਜਾ ਜੰਗਲ ਦੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਕਦੇ ਪੈਸਾ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ ਸਨ, ਸਿਰਫ਼ ਰੋਟੀ ਲੈਂਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਕਿੰਨੇ ਧਨਵਾਨ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਸਭ ਨੂੰ ਪੈਸੇ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਪੂਜਾ ਦਾ ਓਨਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਲੜਾਈ ਦਾ ਸਮਾਣ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਲੜਾਈ ਆਦਿ ਦੀ ਗੱਲ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਰਾਜਾਈ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਉੱਥੇ ਡਰ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਟੈਕਸ ਆਦਿ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਦੀ ਫਿਕਰਾਤ ਇੱਥੇ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਫਿਕਰ ਤੋਂ ਫਾਰਿਗ ਸਵਾਮੀ... ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਫਿਕਰ ਤੋਂ ਫਾਰਿਗ ਹੋਣ ਦੇ ਲਈ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਇਤਨਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਫਿਰ 21 ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ ਕੋਈ ਫਿਕਰਾਤ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗੀ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਅਡੋਲ ਰਹੋਗੇ। ਰਮਾਇਣ ਦੀ ਕਥਾ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਤੇ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਮਹਾਵੀਰ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਸਾਨੂੰ ਰਾਵਣ ਹਿਲਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਉਹ ਅਵਸਥਾ ਪਿਛਾੜੀ ਨੂੰ ਆਵੇਗੀ। ਹਾਲੇ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਹਿੱਲ ਜਾਣਗੇ। ਫਿਕਰਾਤ ਰਹੇਗੀ। ਜਦੋਂ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਲੜਾਈ ਲੱਗੇਗੀ ਤਾਂ ਸਮਝਣਗੇ ਹੁਣ ਟਾਈਮ ਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਿੰਨਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰੋਗੇ ਉਤਨਾ ਫਾਇਦਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਣ ਹੀ ਸਮਾਂ ਹੈ। ਫਿਰ ਤਾਂ ਵਿਨਾਸ਼ ਦੀ ਧੂਮਧਾਮ ਹੋਵੇਗੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮੋਹ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਬਾ ਖੁਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ਼ਰੀਰ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਰੱਖੋ। ਅੰਤਿਮ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ ਇਸ ਵਿੱਚ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪਾਉਣਾ ਹੈ। ਜਿਉਂਦੇ ਰਹੋਗੇ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੋਗੇ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ ਜਿਉਂਦੇ ਰਹੋ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਜਿਉਂਦੇ ਰਹੋਗੇ ਉਤਨਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਉੱਚ ਵਰਸਾ ਲਵੇਗੇ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਕਮਾਈ ਹੁੰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ।

ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਨਿਰੋਗੀ ਤੰਦਰੁਸਤ ਰੱਖੋ, ਗਫ਼ਲਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਖਾਣ - ਪੀਣ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਰੱਖੋਗੇ ਤਾਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇੱਕਰਸ ਚੱਲਣ ਨਾਲ ਸਰੀਰ ਵੀ ਤੰਦਰੁਸਤ ਰਹੇਗਾ। ਇਹ ਅਮੁੱਲ ਧਨ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਬਲਿਹਾਰੀ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਹੈ। ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜਿੰਨਾਂ ਬਾਪ ਅਤੇ ਵਰਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਉਤਨਾ ਨਾਰਾਇਣੀ ਨਸ਼ਾ ਚੜ੍ਹਿਆ ਰਹੇਗਾ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾਵੋਗੇ। ਵੇਖਣਾ ਹੈ ਅਸੀਂ ਕਿੰਨਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ, ਕਿੰਨਾਂ ਫਖ਼ੂਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਤੇ ਹੋਰ ਵੀ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਾਹੂਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਤੇ ਧਨ ਦਾ ਫਿਕਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਤੇ ਕੋਈ ਫਿਕਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਾਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਮਿਤ੍ਰ ਸੰਬੰਧੀ ਗਰੀਬ ਹਨ, ਤਾਂ ਸੰਭਾਲ ਰੱਖਣੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਜਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਨਹੀਂ ਜਗਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਫਿਰ ਕਿਥੋਂ ਤੱਕ ਮਦਦ ਕਰਦੇ ਰਹੋਗੇ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ - ਤੁਸੀਂ ਸਰਵਿਸੇਬੁਲ ਖੁਦ ਬਣੋ ਜਾਂ ਇਸਤਰੀ ਨੂੰ ਰੂਹਾਨੀ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਦਵੋ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਬਾਬਾ ਦੇ ਮਦਦਗਾਰ। ਮਦਦ ਤੇ ਸਭ ਨੂੰ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਇਕੱਲਾ ਬਾਪ ਵੀ ਕੀ ਕਰੇਗਾ, ਕਿਨਿਆਂ ਨੂੰ ਮੰਤਰ ਦਵੇ! ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ - ਤੁਸੀਂ ਫਿਰ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਦੇਣਾ ਹੈ, ਕਲਮ ਲਗਾਉਣਾ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹੋ ਸਕੇ ਮਦਦਗਾਰ ਬਣੋ, ਮੰਤ੍ਰ ਦਿੰਦੇ ਜਾਵੋ। ਤੁਹਾਡੇ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੈ ਕਿ ਸਭ ਨੂੰ ਪੈਗਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਦੇਹਧਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰੋ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਵਰਸਾ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗਾ। ਗੀਤਾ ਤੇ ਬਹੁਤ ਸੁਣਦੇ ਸੁਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਅੱਖਰ ਹੈ ਮਨਮਨਾਭਵ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਮੁਕਤੀ ਨੂੰ ਪਾਵੋਗੇ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਵੀ ਇਹ ਪਸੰਦ ਕਰਨਗੇ। ਮੱਧਜੀ ਭਵ ਮਤਲਬ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ। ਬੱਚੇ ਬਾਪ ਦੇ ਬਣਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਪਤਿਤ ਹੈ, ਪਤਿਤ ਚੱਲ ਨਹੀਂ ਸਕਣਗੇ। ਇਹ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ, ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇ ਹੁਣ ਫਿਰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰੋ ਤਾਂ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਮਿਲੇਗੀ। ਭਗਤੀ ਤਾਂ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਅਵਿਭਚਾਰੀ ਭਗਤੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ। ਹੁਣ ਕਿੰਨੀ ਵਿਭਚਾਰੀ ਭਗਤੀ ਹੈ। ਸਰੀਰਾਂ ਦੀ ਵੀ ਪੂਜਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਵੀ ਹੈ ਭੂਤ ਪੂਜਾ। ਦੇਵਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਪਵਿੱਤਰ ਹਨ। ਪਰ ਇਸ ਵੇਲੇ ਤਾਂ ਸਭ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹਨ। ਤਾਂ ਪੂਜਾ ਵੀ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਦਾ ਅੱਖਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਬੋਲਣਾ ਹੈ। ਹਾਏ ਰਾਮ - ਇਹ ਵੀ ਭਗਤੀ ਦਾ ਅੱਖਰ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਕੋਈ ਪੁਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਨ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵੀ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਾਨਾ ਅਹਮ ਆਤਮਾ ਸ਼ਾਂਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਾਂ। ਸੇ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਬੋਲਣ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਦੂਜੇ ਕਿਸੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਕਹਾਂਗੇ ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ, ਉਹ ਤਾਂ ਅਰਥ ਜਰਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਣਗੇ। ਉਹ ਲੋਕੀ ਤਾਂ ਓਮ ਦੀ ਬਹੁਤ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਅਰਥ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਫਿਰ ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਹਿਣਾ ਵੀ ਫਾਲਤੂ ਹੈ। ਹਾਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਪੁੱਛ ਸਕਦੇ ਹੋ - ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਹੋ? ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਵੀ ਬੱਚੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਦਾ ਹਾਂ ਇਹ ਕਿਸ ਦਾ ਸ਼ਿੰਗਾਰ ਕਰਦੀ ਹੋ? ਬੋਲਦੀ ਹੈ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਰਥ ਦਾ। ਇਹ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ ਰਥ ਹੈ ਨਾ। ਜਿਵੇਂ ਹੁਸੈਨ ਦਾ ਰਥ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਸ਼ਿੰਗਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਘੋੜੇ ਦਾ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਜੋ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਪੁਰਾਣੀ ਪਤਿਤ ਆਤਮਾ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਤੁਸੀਂ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਬਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਲੋਕੀ ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸ਼ਿੰਗਾਰ ਆਦਿ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਸ਼ਿੰਗਾਰ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਬਾਪ ਕਿੰਨਾਂ ਨਿਰਹੰਕਾਰੀ ਹੈ। ਖੁਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਦੇ ਵੀ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਪਹਿਲਾਂ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ। ਸ੍ਰੀ ਲਕਸ਼ਮੀ ਤੋਂ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਆਵੇਗਾ। ਉਹ ਤੇ ਵੱਡਾ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ ਇਸਲਈ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਨਾਮ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਨਾਰਾਇਣ ਤੋਂ ਵੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਹੀ ਜਨਮ ਅਸ਼ਟਮੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਬਰਥ ਡੇ ਨਹੀਂ ਮਨਾਉਂਦੇ। ਇਹ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸੇ ਨਾਰਾਇਣ। ਨਾਮ ਤਾਂ ਬਚਪਨ ਦਾ ਹੀ ਚੱਲੇਗਾ ਨਾ। ਫਲਾਣੇ ਨੇ ਜਨਮ ਲਿਆ, ਉਸਦਾ ਬਰਥ ਡੇ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਹੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਫਿਰ ਹੈ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜਯੰਤੀ ਫਿਰ ਰਾਮ ਦੀ... ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਨਾਲ ਗੀਤਾ ਦਾ ਵੀ ਜਨਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਦੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ। ਬਜ਼ੁਰਗ ਅਨੁਭਵੀ ਰਥ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨਾ ਚੰਗਾ ਸਮਝਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਵੀ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਯਾਏ ਲੇਪ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਕੇ ਸੁਣਾਵਾਂ ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਸੁਣਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਇਕੂਰੇਟ ਇਹ (ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ) ਬਣਾਂਗੇ। ਬਾਬਾ ਨੇ 2- 3 ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਖਸ਼ਾਤਕਾਰ ਕਰਵਾਏ ਸਨ। ਇਹ ਬਣਾਂਗੇ, ਤਾਜ ਵਾਲਾ ਬਣਾਂਗੇ, ਪਗੜੀ ਵਾਲਾ ਬਣਾਂਗਾ। 2-4 ਰਾਜਾਈ ਦੇ ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਸਾਖਸ਼ਾਤਕਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹੋ - ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਕੋਈ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਹਾਂ, ਇਤਨਾ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਚੰਗਾ ਕਰਮ ਕਰਾਂਗੇ ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਜਨਮ ਮਿਲੇਗਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਪੁਰਸਾਰਥ ਹੀ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਲਈ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨ ਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਅਸੀਂ ਇਹ ਪਦਵੀ ਪਾਵਾਂਗੇ। ਇਹ ਖੁਸ਼ੀ ਜਿਆਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਹੇਗੀ ਜੋ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪਾਉਣ ਦਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਮੰਮਾ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਫਾਲੋ ਕਰਾਂਗੇ ਤਾਂ ਤੇ ਤਖ਼ਤ ਤੇ ਬੈਠ ਸਕਾਂਗੇ। ਇਹ ਵੀ ਸਮਝ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਕਿੰਨੀ ਅਸੀਂ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਖੁਦ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹਾਂਗੇ ਤਾਂ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਲਿਆਵਾਂਗੇ। ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਖਰਾਬੀ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਦਿਲ ਖਾਂਦੀ ਰਹੇਗੀ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਆਕੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬਾਬਾ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰੋਧ ਹੈ। ਇਹ ਭੂਤ ਹੈ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ।

ਫਿਕਰ ਦੀ ਗੱਲ ਹੋਈ ਨਾ। ਭੂਤ ਨੂੰ ਰਹਿਣ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਕੋਧ ਕਿਉਂ ਕਰੀਏ! ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਕਿਸੇ ਤੇ ਕੋਧ ਥੋੜੀ ਨਾ ਕਰਨਗੇ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ ਨਾ। ਬਹੁਤ ਫਾਲਤੂ ਝੂਠੀ ਮਹਿਮਾ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਕਰਦਾ ਕੀ ਹਾਂ! ਮੈਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਕੇ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਨਾਓ। ਜਿਵੇਂ ਡਾਕਟਰ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਾਡੀ ਬਿਮਾਰੀ ਦੂਰ ਕਰੋ। ਉਹ ਦਵਾਈ ਦੇਕੇ ਇੰਜੈਕਸ਼ਨ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਹੀ ਹੈ। ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਥੋੜੀ ਨਾ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੀ ਹਨ ਸਰਵਿਸ ਦੇ ਲਈ। ਜਿਆਦਾ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜਿਆਦਾ ਕਮਾਈ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਤੇ ਕੋਈ ਕਮਾਈ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤਾਂ ਕਮਾਈ ਕਰਵਾਉਣੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਮੈਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਅਵਿਨਾਸੀ ਸਰਜਨ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ, ਇਹ ਜਿਆਦਾ ਮਹਿਮਾ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸਰਜਨ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ। ਇਹ ਸਿਰਫ ਮਹਿਮਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਬਸ। ਮੇਰਾ ਪਾਰਟ ਹੀ ਹੈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਾਉਣ ਦਾ ਕਿ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਉਤਨੀ ਉੱਚੀ ਪਦਵੀ ਪਾਵੋਗੇ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਰਾਜਯੋਗ ਦਾ ਗਿਆਨ। ਗੀਤਾ ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੜ੍ਹੀ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਸਹਿਜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਪੁਜੀਏ ਰਾਜਾਵਾਂ ਦੇ ਰਾਜੇ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਫਿਰ ਪੁਜਾਰੀ ਬਣੋਗੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਬਨਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਕਿੰਨਾ ਭਾਰੀ ਮਰਤਬਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਉਂਗਲੀ ਦਿੰਦੇ ਹੋ - ਕਲਯੁਗ ਪਹਾੜ ਨੂੰ ਪਲਟਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਬਾਕੀ ਪਹਾੜ ਆਦਿ ਕੁਝ ਵੀ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਆਉਣੀ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿੱਖਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਜੇ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਬਣੇ ਹੋਣਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਤੇ ਜੰਚੇਗਾ (ਚੰਗਾ ਲੱਗੇਗਾ) ਗੱਲ ਤਾਂ ਠੀਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਰਬਰ ਬਾਪ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ - ਮਨਮਨਾ ਭਵ। ਅੱਖਰ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਹਿੰਦੀ ਵਿੱਚ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਉੱਚ ਧਰਮ, ਉੱਚ ਕਰਮ ਵਾਲੇ ਸੀ ਤਾਂ ਤੇ ਗਾਇਨ ਹੈ 16 ਕਲਾ ... ਹੁਣ ਫਿਰ ਅਜਿਹਾ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਹੈ ਕਿਥੋਂ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇ ਹਾਂ। ਕਿਥੋਂ ਤੱਕ ਨਰਕਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਬਨਾਉਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਬਾਪ ਸਮਾਣ ਨਿਰਹੰਕਾਰੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਦਾ ਮਦਦਗਾਰ ਬਣਨਾ ਹੈ।

2. ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਭੂਤ ਨੂੰ ਰਹਿਣ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਤੇ ਕੋਧ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸਭ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਚਲਣਾ ਹੈ। ਮਾਤਾ - ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਫਾਲੇ ਕਰ ਤਖਤਨਸ਼ੀਨ ਬਣਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸਹਿਣ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਦਵਾਰਾ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੀਵਰਤਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਸੰਕਲਪਧਾਰੀ ਭਵ: ਜਿਵੇਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਨੇ ਗਿਆਨੀ ਅਤੇ ਅਗਿਆਨੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਵਾਰਾ ਇੰਸਲਟ ਸਹਿਣ ਕਰ ਉਸਨੂੰ ਪ੍ਰੀਵਰਤਨ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਫਾਲੇ ਫਾਦਰ ਕਰੇ, ਇਸ ਦੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਸੰਕਲਪਾਂ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਤਾ ਨੂੰ ਧਾਰਨ ਕਰੋ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੋਚੋ ਕਿ ਕਿਥੋਂ ਤੱਕ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਿਰਫ ਥੋੜ੍ਹਾ ਪਹਿਲਾਂ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿਥੋਂ ਤੱਕ ਸਹਿਣ ਕਰਾਂਗੇ। ਪਰ ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕੋਈ ਕੁਝ ਬੇਲਦਾ ਵੀ ਹੈ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਚੁੱਪ ਰਹੋ, ਸਹਿਣ ਕਰ ਲਵੋ ਤਾਂ ਉਹ ਵੀ ਬਦਲ ਜਾਵੇਗਾ। ਸਿਰਫ ਦਿਲਸਿਖਸਤ ਨਹੀਂ ਬਣੋ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸੰਗਮ ਤੇ ਸਹਿਣ ਕਰ ਲੈਣਾ, ਝੁੱਕ ਜਾਣਾ, ਇਹ ਹੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਮਹਾਨਤਾ ਹੈ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਸਭ ਨੂੰ ਇਹ ਹੀ ਪੈਗਾਮ ਦਵੇ ਕਿ ਦੇਹ ਸਹਿਤ ਦੇਹ ਦੇ ਸਭ ਧਰਮਾਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੇ ਤਾਂ ਸਭ ਦੁੱਖ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਣਗੇ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਸ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਫਾਲੋ ਫਾਲੋ ਕਰਨਾ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:- ਜਿਵੇਂ ਇਸ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਭ ਕੁਝ ਈਸ਼ਵਰ ਅਰਪਣ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਪੂਰਾ ਟ੍ਰਸਟੀ ਬਣਾ, ਇਵੇਂ ਟ੍ਰਸਟੀ ਬਣਕੇ ਰਹੋ। ਕਦੀ ਵੀ ਉਲਟਾ - ਸੁਲਟਾ ਖਰਚਾ ਕਰ ਪਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ। ਆਪਣਾ ਸਭ ਕੁਝ ਈਸ਼ਵਰੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਲਗਾਓ, ਪੂਰਾ ਟ੍ਰਸਟੀ ਬਣੋ। ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚਲਦੇ ਰਹੋ। ਬਾਪ ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਕਿਹੜਾ ਬੱਚਾ ਕਿੰਨਾ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚਲਦਾ ਹੈ।
- ਗੀਤ:- ਤੂੰ ਪਿਆਰ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਗੀਤ ਸੁਣਿਆ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਕਿੱਥੋਂ ਆਏ, ਕਦੋਂ ਆਏ ਫਿਰ ਵਾਪਿਸ ਜਾਨ ਦੀ ਰਾਹ ਕਿਵੇਂ ਭੁੱਲੇ। ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਕੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸਮਝਾ ਦਵੇ। ਅਸੀਂ ਕੌਣ ਹਾਂ, ਕਿਥੇ ਤੋਂ ਆਏ ਫਿਰ ਕਿੱਥੇ ਚਲੇ ਗਏ। ਇੱਕ ਗਿਆਨ ਦੀ ਬੂੰਦ ਤਾਂ ਦੇ ਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਹੈ ਨਾ। ਹੁਣ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਕਿੱਥੇ ਦੀਆਂ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹਾਂ ਫਿਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸ੍ਰਰਗ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਭੁੱਲੇ ਅਤੇ ਕਿਵੇਂ ਆਕੇ ਇੱਥੇ ਦੁਖੀ ਹੋਏ - ਇਹ ਰਾਜ ਕੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸੁਣਾਓ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਵੀ ਹੈ, ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦਾ ਸਾਗਰ ਵੀ ਹੈ। ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਸਾਗਰ ਵੀ ਹੈ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ, ਸੁੱਖ ਅਤੇ ਸੰਪਤੀ ਦਾ ਸਾਗਰ ਵੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਕਿੱਥੋਂ ਆਏ ਫਿਰ ਮੱਧ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋਇਆ, ਜੇ ਅਸੀਂ ਰਸਤਾ ਭੁੱਲ ਦੁਖੀ ਹੋਏ। ਫਿਰ ਹੁਣ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਰਸਤਾ ਦੱਸੋ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸੁੱਖਧਾਮ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਈਏ। ਬਾਪ ਹੀ ਬੈਠ ਦੱਸਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਕੌਣ ਸੀ ਫਿਰ ਮੱਧ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋਇਆ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਕਿਵੇਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ, ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋਇਆ, ਇਹ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਰਾਜ ਹੁਣ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਜਰੂਰ ਜਾਨਣਾ ਹੈ - ਕਿਉਂਕਿ ਐਕਟਰਸ ਹਨ। ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਤੋਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਇੱਥੇ ਟਾਕੀ ਧਾਮ ਵਿੱਚ। ਮੂਲਵਤਨ, ਸੂਖਸਮਵਤਨ ਫਿਰ ਇਹ ਹੈ ਸਥੂਲਵਤਨ। ਫਿਰ ਮੂਲਵਤਨ ਤੋਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਟਾਕੀਧਾਮ ਵਿਚ, ਸ਼ਰੀਰ ਧਾਰਨ ਕਰ ਪਾਰ੍ਵ ਵਜਾਉਣ। ਆਤਮਾ ਦਾ ਨਿਵਾਸ ਸਥਾਨ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਬਾਪ ਨੇ ਹੀ ਆਕੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਸਮਝਾ ਰਹੇ ਹਨ - ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਾਰਲੈਕਿਕ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ। ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ। ਇਹ ਮਹਿਮਾ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ ਗਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਹੁਣ ਵਿਨਾਸ਼ ਦਾ ਸਮੇਂ ਹੈ। ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਾਲੇ ਵਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਯੂਰੇਪਵਾਸੀ... ਹੁਣ ਬਾਪ ਨੇ ਤੁਹਾਡਾ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਮੈਂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਹਾਂ, ਹਿੰਦੂ ਹਾਂ, ਬੋਧੀ ਹਾਂ... ਇਹ ਸਭ ਦੇਹ ਦੇ ਧਰਮ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਹੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਦੇਹ ਦੇ ਸਭ ਧਰਮ ਛੱਡ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਮੈਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਇਸ ਦੇਹ ਨੂੰ ਵੀ ਭੁੱਲੋ। ਇਹ ਸਭ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਦਾ ਪੈਗਾਮ ਹੈ। ਦੇਹ ਸਹਿਤ ਦੇਹ ਦੇ ਜੇ ਸੰਬੰਧ ਹਨ, ਸਭ ਨੂੰ ਭੁੱਲੋ। ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਸਾਡਾ ਸਭ ਬ੍ਰਦਰਸ ਦਾ ਬਾਪ ਇੱਕ ਹੈ। ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵੀ ਕਹਿਣਗੇ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਸਭ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹੋ ਗਏ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਭ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਪਤਿਤ ਦੁਖੀ ਹਨ। ਸਭ ਕਾਮ ਚਿਤਾ ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਭਸਮ ਹੋ ਪਏ ਹਨ। ਜੱਦ ਦਵਾਪਰ ਦੇ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਵਾਮ ਮਾਰਗ ਵਿਚ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਫਿਰ ਹੀ ਹੋਰ ਧਰਮ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਅੱਧਾ ਸਮੇਂ ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਫਿਰ ਅੱਧੇ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਪਤਿਤ ਬਣਦੇ ਹੋ। 21 ਜਨਮ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਗਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕੁਮਾਰੀ ਉਹ ਜੋ 21 ਕੁਲ ਦਾ ਉਧਾਰ ਕਰੇ। ਕੁਮਾਰੀ ਦਾ ਮਾਨ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਭਾਰਤ ਦਾ ਤੇ ਕੀ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਉਧਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਕੁਮਾਰ ਹੀ ਠਹਿਰੇ। ਭਾਈ - ਭੈਣ ਉਦੋਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਔਲਾਦ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਭ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹਾਂ, ਸਾਰੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ -- ਹੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਓ। ਇੱਥੇ ਰਾਵਨਰਾਜ ਤੋਂ ਦੁੱਖ ਤੋਂ ਸਾਨੂੰ ਲਿਖ਼ੈਟ ਕਰੋ। ਫਿਰ ਸਾਡਾ ਗਾਈਡ ਬਣ ਸਾਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਲੈ ਚੱਲੋ। ਸਾਡੇ ਦੁੱਖ ਹਰੇ ਅਤੇ ਸੁੱਖ ਦੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਬਰੇਬਰ ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਕਲਯੁਗੀ ਰਾਵਨਰਾਜ ਤੋਂ ਛੁੱਡਾਕੇ ਨਾਲ ਲੈ ਚੱਲਣਗੇ। ਬਾਪ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਪਤਿਤ ਹਨ, ਇਸਲਈ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਪਤਿਤ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਹੀ ਪਾਵਨ ਬਣਾਕੇ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਨਿਰਵਾਣਧਾਮ ਵਿੱਚ। ਪਾਸਟ ਤੋਂ ਪ੍ਰੈਜ਼ੈਂਟ ਫਿਰ ਫਯੂਚਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਫਿਰ ਆਦਿ। ਸਤਿਯੁਗ ਆਦਿ ਕਲਯੁਗ ਅੰਤ ਫਿਰ ਫਯੂਚਰ ਹੋਵੇਗਾ ਸਤਿਯੁਗ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਹਿਜ ਹੈ ਨਾ। ਅੱਛਾ ਵਿਚਕਾਰ ਕੀ ਹੋਇਆ? ਅਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਡਿੱਗੇ? ਅਸੀਂ ਪਾਵਨ ਦੇਵਤਾ ਸੀ ਫਿਰ ਪਾਵਨ ਤੋਂ ਪਤਿਤ ਕਿਵੇਂ ਬਣੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ, ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਜਦੋਂ ਰਾਵਨਰਾਜ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਪਤਿਤ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਭਵਿੱਖ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਣ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਇਸ ਵਿਚ ਡਿਫਿਕਲਟੀ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ

ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇ ਸਾਗਰ ਤੋਂ ਪਾਰ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਨਈਆ ਮੇਰੀ... ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਹਨ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ। ਸਾਡੀ ਨਈਆ ਜੇ ਡੁੱਬੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੀਰਸਾਗਰ ਵਿੱਚ ਲੈ ਚੱਲੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖਵਈਆ, ਬਾਗਵਾਣ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਕੰਡਿਆਂ ਦੇ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਪਏ ਹਨ। ਸਾਨੂੰ ਫਿਰ ਫੁੱਲਾਂ ਦੇ ਬਗੀਚੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਚੱਲੇ। ਦੇਵਤੇ ਫੁੱਲ ਹਨ ਨਾ। ਹੁਣ ਸਭ ਹਨ ਕੰਡੇ। ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਹੀ ਦਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਦੇਵਤਾ ਕਦੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਸੁੱਖ ਹੀ ਸੁੱਖ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਸੁਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਨਾ - ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਭੁੱਲੇ! ਇਸ ਸਿਸਟੀ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਭੁੱਲੇ! ਸਤਿਯੁਗ - ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਸੁੱਖੀ ਸੀ ਫਿਰ ਦੁਖੀ ਕਦੋਂ ਹੋਏ? ਜਦੋਂ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਰਾਵਣ ਨੂੰ ਸਾੜਦੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜੱਦ ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਫਿਰ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਥੋੜੀ ਨਾ ਹਰ ਵਰ੍ਹੇ ਸਾੜਣਗੇ। ਇਹ ਹੈ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ। ਹੁਣ ਰਾਵਣ ਦਾ ਰਾਜ ਖਲਾਸ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਰਾਵਣ ਨੂੰ ਹਰ ਵਰ੍ਹੇ ਸਾੜਦੇ ਹਨ ਪਰ ਮਰਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਰਾਵਣ ਤੁਹਾਡੇ ਅੱਗੇ ਜਿਵੇਂ ਮਰ ਗਿਆ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਰਾਵਣਰਾਜ ਹੁਣ ਖਤਮ ਹੋਣਾ ਹੈ। 5 ਭੂਤਾਂ ਦਾ ਸਿਰ ਕੱਟਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਕਾਮ ਦੇ ਸਿਰ ਨੂੰ ਕੱਟਦੇ ਹੋ। ਕਾਮ ਹੀ ਮਹਾਸ਼ਤ੍ਰ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਇਨ੍ਹਾਂ 5 ਭੂਤਾਂ ਤੇ ਵਿਜੇ ਪਾਉਣ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਓਗੇ। ਮਨੁੱਖ ਆਪ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਪਤਿਤ ਹਾਂ ਇਸਲਈ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ- ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਆਓ। ਆਤਮਾ ਬੁਲਾਉਂਦੀ ਹੈ ਹੇ ਪਤਿਤ-ਪਾਵਨ, ਹੇ ਬਾਬਾ... ਖਵਈਆ, ਰਹਿਮਦਿਲ ਬਾਬਾ ਆਓ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਕਿਵੇਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਇਹ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੈ - ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਆਕੇ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਇਆ ਹੈ। ਪਰ ਭਗਵਾਨ ਕੌਣ ਹੈ, ਕਦੋਂ ਆਇਆ ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਗੀਤਾ ਨੂੰ ਤਾਂ ਖੰਡਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਦਵਾਪਰ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਏ ਹਨ। ਦਵਾਪਰ ਦੇ ਬਾਦ ਤਾਂ ਦੁਨੀਆਂ ਹੋਰ ਹੀ ਪਤਿਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਦਵਾਪਰ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੇ ਆਕੇ ਕੀ ਕੀਤਾ। ਮਨੁੱਖ ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਅਣਰਾਈਟਿਰਯਸ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਰਾਈਟਿਯਸ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਅਣਰਾਈਟਿਯਸ ਤੋਂ ਰਈਟਿਯਸ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਪੁਜੀਏ ਸੀ, ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਹੁਣ ਵਿਕਾਰੀ ਪੁਜਾਰੀ ਬਣੇ ਹੋ। ਆਪ ਹੀ ਪੁਜੀਏ... ਪਹਿਲੇ ਤੁਸੀਂ ਪੁਜੀਏ ਸੀ, 21 ਜਨਮ ਤੱਕ, ਫਿਰ ਪੁਜਾਰੀ ਬਣੇ ਹੋ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ 8 ਜਨਮ ਫਿਰ ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਿੱਚ 12 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਹੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਪਤਿਤ ਕਿਵੇਂ ਬਣੇ ਹੋ, ਕਦੋਂ ਤੋਂ ਡਿੱਗੇ ਹੋ, ਇਹ ਸਿਸਟੀ ਦਾ ਚੱਕਰ ਫਿਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਵਰਲਡ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ - ਜਾਗਰਫੀ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਰਾਜ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਇੱਕਰਸ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਣਗੇ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਹੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਆਕੇ ਕਿੰਗਡਮ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਰਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਬਣਨਾ ਇੱਥੇ ਹੈ ਫਿਰ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਤੁਸੀਂ ਰਾਜ ਕਰੋਗੇ। ਉਸ ਦੇ ਵਿੱਚ ਸਭ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਵਿਨਾਸ਼ ਵੀ ਵੇਖੋਗੇ ਜਰੂਰ। ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਪਾਰੂ ਵਜਾਓਗੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਥੋੜੀ ਨਾ ਪਤਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ - ਅੱਗੇ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਜੇ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇਗਾ ਉਹ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ।

ਤੁਹਾਨੂੰ ਟੋਟਲ ਦੱਸਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਸਥਾਪਨਾ ਅਤੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਵਿਨਾਸ਼ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇਗਾ? ਉਹ ਤਾਂ ਜਦੋਂ ਹੋਵੇਗਾ ਫਿਰ ਵੇਖਾਂਗੇ। ਦਿਵਯ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਵਿਨਾਸ਼ ਤਾਂ ਵੇਖਿਆ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਚਲ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵੀ ਵੇਖੋਗੇ। ਸਥਾਪਨਾ ਦਾ ਵੀ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਦਿਵਯ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵੀ ਵੇਖੋਗੇ। ਬਾਕੀ ਜਾਸਤੀ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਵੀ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਫਿਰ ਬੈਕੁੰਨ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਡਾਂਸ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਨਾ ਗਿਆਨ, ਨਾ ਯੋਗ, ਦੇਨੇ ਤੋਂ ਵੰਚਿਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਜਾਨ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਭੋਗ ਸਿਰਫ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਉੱਥੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਦੇਵਤਾ ਅਤੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੀ ਮਹਿਫ਼ਿਲ ਲੱਗਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਪਿਯਰਘਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹੋ ਫਿਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲਾਇਕ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਵਿਸ਼ਨੂੰਪੁਰੀ ਜਾਨ ਦੇ ਲਈ। ਕੰਨਿਆ ਦੀ ਜਦੋਂ ਸਗਾਈ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਸਸੁਰਘਰ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਚਲਣਾ, ਸਭ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਚਲਣਾ, ਝਗੜਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ। ਇਹ ਵੀ ਹੁਬਹੂ ਇਵੇਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਰਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ... ਇੱਥੇ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਸੂਰਗ ਵਿੱਚ ਇਹ ਲੜਾਈ - ਝਗੜੇ ਆਦਿ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਨੂੰਪੁਰੀ ਸਸੁਰਘਰ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਉੱਥੇ ਹੈ ਮਹਾਨ ਵੈਸ਼ਨਵ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਰਗੇ ਵੈਸ਼ਨਵ ਸਿਸਟੀ ਤੇ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਵੈਸ਼ਨਵ ਦੇਵਤਾ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਥੋੜੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਵਿਕਾਰ ਹੈ ਹਿੰਸਾ। ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਹਿੰਸਾ ਪਰਮੇ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਪਿਯਰਘਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹਾਂ, ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਨੂੰਪੁਰੀ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਉੱਥੇ ਬਹੁਤ ਸੁੱਖ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਦੀ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਕੰਨਿਆ ਫਟਿਆ ਹੋਇਆ ਕਪੜਾ ਪਹਿਨਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਵਨਵਾਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਵੀ ਹੁਣ ਕੀ ਹੈ? ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਠੀਕਰ-ਭਿੱਤਰ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਜੇਵਰ ਆਦਿ ਪਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਗ੍ਰਹਿਸਥ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ, ਸ਼ਾਦੀ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੇਵਰ ਆਦਿ ਵੀ ਭਾਵੇਂ ਪਾਓ। ਮਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਵਿਧਵਾ, ਜੇਵਰ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਨਾਮ ਬਦਨਾਮ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾਮ ਬਦਨਾਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਵੀ ਪਾਓ, ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਜਾਓ ਭਾਵੇਂ ਕਿੱਥੇ ਵੀ, ਇਹ ਮੰਤਰ ਯਾਦ ਰੱਖੋ। ਇਹ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਲੈ ਅਸੀਂ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਇੱਥੇ ਅਸੀਂ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ - ਬਾਬਾ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਨਾਲ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਵੀ ਤੇੜ ਨਿਭਾਉਣਾ ਹੈ। ਪਰ ਹੱਥ ਕਾਰ ਡੇ ਦਿਲ ਯਾਰ ਡੇ... ਤਾਂ ਸਮਝਣਗੇ ਇਹ ਮਜਬੂਤ ਹੈ। ਜੇਵਰ ਆਦਿ ਪਾ ਸ਼ਾਦੀ ਵਿੱਚ ਭਾਵੇਂ ਜਾਓ, ਇਕੱਠੇ ਰਹੋ ਪਰ ਮਹਾਵੀਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਦਾ

ਵੀ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ - ਗੁਰੂ ਨੇ ਵੇਸ਼ਿਆ ਕੋਲ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ, ਸੱਪ ਦੇ ਕੋਲ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ। ਜੇ ਬਹਾਦਰੀ ਨਾਲ ਪਾਸ ਹੋ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਹਾਵੀਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਗੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਕੋਈ ਕਰਮਇੰਦਰੀਆਂ ਤੋਂ ਚੰਚਲਤਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਭੁੱਲੋਂ ਤਾਂ ਕਰਮਇੰਦਰੀਆਂ ਚੰਚਲ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਤੁਸੀਂ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹੋ, ਇਹ ਘੱਟ ਗੱਲ ਹੈ ਕੀ! ਸੰਨਿਆਸੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਭਾਵੇਂ ਕੁਝ ਗੱਲਾਂ ਹਨ ਪਰ ਖੰਡਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ - ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਜਿਉਂਦੇ ਰਹੋਗੇ - ਗਿਆਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਂਦੇ ਰਹੋਗੇ, ਸੁਣਦੇ ਰਹੋਗੇ। ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ - ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਦੈਵੀ ਲਕਸ਼ਨ ਸਿੱਖੋ। ਕੋਈ ਵਿਕਰਮ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਅਸੁਰਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਹੈ ਕਾਮ ਦਾ ਕੰਡਾ। ਆਦਤ ਪਈ ਹੋਈ ਹੈ ਤਾਂ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ, ਮਾਇਆ ਚਮਾਟ ਮਾਰ ਫਾਂ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਅਸਚਰਿਆਵਤ ਸੁੰਨਤੀ, ਕਥੰਤੀ... ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਬਣੇ ਹੋ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹੋ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਈਸ਼ਵਰ ਦਾ ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਟ੍ਰਸਟੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਸਭ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੈ, ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚਲਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਵੀ ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਅਰਪਣ ਕਰ ਫਿਰ ਮੇਰੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਕਿਵੇਂ ਚਲਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਉਲਟਾ - ਸੁਲਟਾ ਖਰਚਾ ਕਰ ਪਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਇਸ (ਬ੍ਰਹਮਾ) ਨੇ ਵੀ ਟ੍ਰਸਟੀ ਹੋ ਵਿਖਾਇਆ ਨਾ। ਸਭ ਕੁਝ ਈਸ਼ਵਰ ਅਰਪਣ ਕਰ ਆਪ ਟ੍ਰਸਟੀ ਬਣ ਗਿਆ। ਬਸ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਈਸ਼ਵਰ ਦੇ ਅਰਥ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਈਸ਼ਵਰ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਹੀ ਲਗਨਾ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਨਿਰਵਾਹ ਵੀ ਤਾਂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਨਾ। ਜੇ ਕੁਝ ਸੀ ਸਭ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਲਗਾ ਦਿੱਤਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਫਿਰ ਦੂਜਿਆਂ ਨੇ ਵੀ ਇਵੇਂ ਕੀਤਾ। ਭੱਠੀ ਬਣ ਗਈ। ਭੱਠੀ ਨਹੀਂ ਬਣਦੀ ਤਾਂ ਇੰਨੇ ਬੱਚੇ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਕਿਵੇਂ ਹੁੰਦਾ, ਸਰਵਿਸ ਦੇ ਲਈ। ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖੇ ਫਿਰ ਇੱਥੇ ਆਕੇ ਸਿੱਖੇ। ਜੱਦ ਸਮਝਾਉਣ ਲਾਇਕ ਬਣੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੇ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਵੇਖੋ ਕਿੰਨੀਆਂ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀਆਂ ਆਦਿ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਵੱਡਿਆਂ - ਵੱਡਿਆਂ ਨੂੰ ਨਿਮੰਤਰਣ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਗਿਆਨ ਯਗ ਵਿੱਚ ਵਿਘਨ ਵੀ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੈਣਗੇ। ਵਿਘਨਾਂ ਤੋਂ ਡਰਨਾ ਨਹੀਂ। ਅਬਲਾਵਾਂ ਤੇ ਕਿੰਨੇ ਅੰਤਿਆਚਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਯੋਗਬਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਓ। ਭਗਵਾਨ ਬਾਪ ਦੇ ਵੀ ਬੱਚੇ ਬਣਕੇ ਫਿਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਮਾਇਆ ਦੇ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਵੀ ਹਾਰ ਜਿੱਤ ਦੀ ਕੁਸ਼ਤੀ ਹੈ। ਪਰ ਬਾਕਸਿੰਗ ਮੁਆਫਿਕ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਘਸੁੰਨ ਲਗਾਉਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਫਾਂ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਕਦੀ ਹਾਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰ ਰਹੋਗੇ ਤਾਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣੋਗੇ। ਕਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਆਮਦਨੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਪੂਰਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ ਤਾਂ ਜਾਕੇ ਦਾਸ - ਦਾਸੀ ਬਣਨਗੇ। ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਾਰੀ ਇੱਥੇ ਹੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ । ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਜਿਉਣਾ ਹੈ ਗਿਆਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਂਦੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਮਹਾਵੀਰ ਬਣ ਮਾਇਆ ਦੀ ਬਾਕਸਿੰਗ ਵਿੱਚ ਵਿਜੇਯੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਸਭ ਦੇ ਨਾਲ ਤੇੜ ਨਿਭਾਉਂਦੇ ਦਿਲ ਇੱਕ ਬਾਪ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣੀ ਹੈ।

2. ਵਿਘਨਾਂ ਤੋਂ ਡਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਸਭ ਕੁਝ ਸਫਲ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਈਸ਼ਵਰ ਅਰਪਣ ਕਰ ਟ੍ਰਸਟੀ ਬਣ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਵੀ ਉਲਟੇ ਸੁਲਟੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਗਾਉਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:-

ਡਬਲ ਲਾਈਟ ਬਣ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਰਮਯੋਗੀ ਭਵ:

ਜਿਵੇਂ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਸ੍ਵਾਭਾਵਿਕ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਉਵੇਂ ਕਰਮਾਤੀਤ ਹੋਣਾ ਵੀ ਸ੍ਵਾਭਾਵਿਕ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਇਸਦੇ ਲਈ ਡਬਲ ਲਾਈਟ ਰਹੋ। ਡਬਲ ਲਾਈਟ ਰਹਿਣ ਦੇ ਲਈ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਆਪ ਨੂੰ ਟ੍ਰਸਟੀ ਸਮਝੋ ਅਤੇ ਆਤਮਿਕ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰੋ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਅਟੈਂਸ਼ਨ ਰੱਖਣ ਨਾਲ ਸੇਕੇਂਡ ਵਿੱਚ ਕਰਮਾਤੀਤ ਸੇਕੇਂਡ ਵਿੱਚ ਕਰਮਯੋਗੀ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਨਿਮਿਤ ਮਾਤਰ ਕਰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਕਰਮਯੋਗੀ ਬਣੇ ਫਿਰ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰੋ।

ਸਲੋਗਨ:-

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦਿਲ ਵੱਡੀ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਅਸੰਭਵ ਕੰਮ ਵੀ ਸੰਭਵ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

"ਡਬਲ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ"

ਅੱਜ ਭਗਿਆਵਿਧਾਤਾ ਬਾਪਦਾਦਾ ਆਪਣੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਗਿਆਵਾਨ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਹਰਸ਼ਿਤ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ। ਹਰੇਕ ਬੱਚੇ ਦਾ ਭਾਗ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਪਰ ਉਸ ਵਿੱਚ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹਨ। ਅੱਜ ਬਾਪਦਾਦਾ ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਦਿਲ ਦੇ ਉਮੰਗ - ਉਤਸਾਹ ਦੇ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਸੰਕਲਪ ਸੁਣ ਰਹੇ ਸਨ। ਸੰਕਲਪ ਦਵਾਰਾ ਜੋ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਰੂਹ ਰੂਹਾਨ ਕੀਤੀ, ਉਹ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇ ਕੋਲ ਸੰਕਲਪ ਕਰਦੇ ਹੀ ਪਹੁੰਚ ਗਈ। 'ਸੰਕਲਪ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ' ਵਾਈ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਤੋਂ ਅਤੀ ਸੁਖਸ਼ਮ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਅਤੀ ਤੇਜ਼ ਗਤੀ ਨਾਲ ਚਲਦੀ ਵੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਪਹੁੰਚਦੀ ਵੀ ਹੈ। ਰੂਹ ਰੂਹਾਨ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਹੈ ਹੀ ਸੰਕਲਪ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ। ਸਾਇੰਸ ਵਾਲੇ ਆਵਾਜ਼ ਨੂੰ ਕੈਚ ਕਰਦੇ ਹਨ ਲੇਕਿਨ ਸੰਕਲਪ ਨੂੰ ਕੈਚ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਸੁਖਸ਼ਮ ਸਾਧਨ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਹਰ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੇ ਸੰਕਲਪ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਸਦਾ ਹੀ ਸੁਣਦੇ ਹਨ ਮਤਲਬ ਸੰਕਲਪ ਕੈਚ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਦੇ ਲਈ ਬੁੱਧੀ ਅਤੀ ਸੁਖਸ਼ਮ, ਸਵੱਛ ਅਤੇ ਸਪਸ਼ਟ ਜਰੂਰੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਹੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹ ਰੂਹਾਨ ਦੇ ਰਿਸਪਾਂਡ ਨੂੰ ਸਮਝ ਸਕਣਗੇ।

ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇ ਕੋਲ ਸਭ ਦੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ ਰਹਿਣ ਦੇ, ਨਿਰਵਿਘਨ ਰਹਿਣ ਦੇ, ਸਦਾ ਬਾਪ ਸਮਾਣ ਬਣਨ ਦੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸੰਕਲਪ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਅਤੇ ਬਾਪਦਾਦਾ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਸੰਕਲਪ ਦੇ ਦਵਾਰਾ ਸਦਾ ਸਫਲਤਾ ਦੀ ਮੁਬਾਰਕ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਜਿੱਥੇ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਤਾ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਸਫਲਤਾ ਹੈ ਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਗਿਆਵਾਨ ਬਣਨ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ। ਸਦਾ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਤਾ, ਸ੍ਰੇਸ਼ਠਤਾ ਹੋਵੇ; ਸੰਕਲਪ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜੋ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਨਾ ਹੋਵੇ - ਇਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠਤਾ। ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਵਿਸ਼ਾਲ ਦਿਲ ਵੇਖ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਦਾ ਵਿਸ਼ਾਲ ਦਿਲ, ਵਿਸ਼ਾਲ ਬੁੱਧੀ, ਵਿਸ਼ਾਲ ਸੇਵਾ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਾਲ ਸੰਸਕਾਰ - ਇਵੇਂ 'ਸਦਾ ਵਿਸ਼ਾਲ ਭਵ' ਦਾ ਵਰਦਾਨ ਵੀ ਵਰਦਾਤਾ ਬਾਪ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਵਿਸ਼ਾਲ ਦਿਲ ਮਤਲਬ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਸਵਰੂਪ। ਹਰ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਬੇਹੱਦ ਮਤਲਬ ਵਿਸ਼ਾਲ। ਜਿੱਥੇ ਬੇਹੱਦ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੱਦ ਆਪਣੀ ਵੱਲ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਹੀ ਬਾਪ ਸਮਾਣ ਕਰਮਾਤੀਤ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਜੀਵਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਰਮਾਤੀਤ ਦਾ ਅਰਥ ਹੀ ਹੈ - ਸਭ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਦ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਸੰਸਕਾਰ ਤੋਂ ਅਤੀਤ ਮਤਲਬ ਨਿਆਰਾ। ਹੱਦ ਹੈ ਬੰਧਨ, ਬੇਹੱਦ ਹੈ ਨਿਰਬੰਧਨ। ਤਾਂ ਸਦਾ ਇਸੇ ਵਿਧੀ ਨਾਲ ਸਿੱਧੀ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਸਭ ਨੇ ਖੁਦ ਨਾਲ ਜੋ ਸੰਕਲਪ ਕੀਤਾ: ਉਹ ਸਦਾ ਅਮਰ ਹੈ, ਅਟੱਲ ਹੈ, ਅਖੰਡ ਹੈ ਮਤਲਬ ਖੰਡਿਤ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਸੰਕਲਪ ਕੀਤਾ ਹੈ ਨਾ? ਮਧੁਬਨ ਦੀ ਲਕੀਰ ਤੱਕ ਸੰਕਲਪ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਨਾ? ਸਦਾ ਸਾਥ ਰਹੇਗਾ ਨਾ?

ਮੁਰਲੀਆਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸੁਣੀਆਂ ਹਨ ਹੁਣ ਜੋ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਉਹ ਕਰਨਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਸਾਕਾਰ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਿੱਚ ਸੰਕਲਪ, ਬੋਲ, ਅਤੇ ਕਰਮ - ਤਿੰਨਾਂ ਦਾ ਮਹੱਤਵ ਹੈ ਅਤੇ ਤਿੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਹਾਨਤਾ - ਇਸਨੂੰ ਹੀ ਸੰਪੰਨ ਸਟੇਜ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਾਕਾਰ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਿੱਚ ਹੀ ਫੁੱਲ ਮਾਰਕਸ ਲੈਣਾ ਬਹੁਤ ਜਰੂਰੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਸਮਝੇ ਕਿ ਸੰਕਲਪ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਬਹੁਤ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਹਨ ਲੇਕਿਨ ਕਰਮ ਜਾਂ ਬੋਲ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਵਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ; ਤਾਂ ਕੋਈ ਮੰਨੇਗਾ? ਕਿਉਂਕਿ ਸੰਕਲਪ ਦਾ ਸਥੂਲ ਦਰਪਣ ਬੋਲ ਅਤੇ ਕਰਮ ਹੈ। ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸੰਕਲਪ ਵਾਲੇ ਦਾ ਬੋਲ ਆਪੇ ਹੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸਲਈ ਤਿੰਨਾਂ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੀ 'ਨੰਬਰਵਾਨ' ਬਣਨਾ ਹੈ।

ਬਾਪਦਾਦਾ ਡਬਲ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਸਦਾ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਤੇ ਹਰਸ਼ਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਕੀ ਹੈ? ਜਿਵੇਂ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਬਾਪ ਦੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸੰਕਲਪ ਦਵਾਰਾ ਜਾਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸੰਕਲਪ ਦੇ ਅਵਾਹਨ ਦਵਾਰਾ ਦਿਵਿਯ ਜਨਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਇਵੇਂ ਹੀ ਸ਼ਿਵ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸੰਕਲਪ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰਚਨਾ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਤਿੰਨੇ ਸੰਕਲਪਾਂ ਨੂੰ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਬਨਾਉਣ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਟੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸੰਕਲਪ ਦੇ ਉਪਰ ਅਟੈਸ਼ਨ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੁਖਸ਼ਮ ਮਾਇਆ ਦੇ ਵਾਰ ਨੂੰ ਜਲਦੀ ਜਾਣ ਵੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਜਾਂ ਵਿਜੇਈ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸੰਕਲਪ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਸਦਾ ਸੁੱਧ ਬਨਾਉਣ ਦਾ ਅਟੈਸ਼ਨ ਚੰਗਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਚੈਕ ਕਰਨ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਚੰਗਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਸੁਖਸ਼ਮ ਚੈਕਿੰਗ ਦੇ ਕਾਰਨ ਛੋਟੀ ਗਲਤੀ ਵੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਬਾਪ ਦੇ ਅੱਗੇ, ਨਿਮਿਤ ਬਣੇ ਹੋਏ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਰੱਖਣ ਵਿੱਚ ਸਾਫ਼ - ਦਿਲ ਹਨ, ਇਸਲਈ ਇਸ ਵਿਧੀ ਨਾਲ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਕਿਚੜ੍ਹਾ ਇਕੱਠਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮੈਜ਼ੋਰਟੀ ਸਾਫ਼ - ਦਿਲ ਨਾਲ ਬੋਲਣ ਵਿੱਚ ਸੰਕੋਚ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇਸਲਈ ਜਿੱਥੇ ਸਵੱਛਤਾ ਹੈ ਉੱਥੇ ਦੇਵਤਾਈ ਗੁਣ ਸਹਿਜ ਧਾਰਨ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਦਿਵਿਯ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਮਤਲਬ ਅਵਾਹਨ ਕਰਨ ਦੀ ਵਿਧੀ ਹੈ ਹੀ 'ਸਵੱਛਤਾ'। ਜਿਵੇਂ ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜਦੋਂ ਲਕਸ਼ਮੀ ਦਾ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਦੇਵੀ ਦਾ ਅਵਾਹਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਅਵਾਹਨ ਦੀ ਵਿਧੀ ਸਵੱਛਤਾ ਹੀ ਅਪਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਇਸ ਸਵੱਛਤਾ ਦਾ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸੁਭਾਅ, ਦੇਵੀ ਸੁਭਾਅ ਨੂੰ ਆਪੇ ਹੀ ਅਵਾਹਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਮੈਜ਼ੋਰਟੀ ਡਬਲ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹੈ ਇਸਲਈ ਤੇਜ਼ ਗਤੀ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦਾ

ਗੋਲਡਨ ਚਾਂਸ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ 'ਲਾਸਟ ਸੇ ਫਾਸਟ'। ਤਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਫਾਸਟ ਜਾਣ ਦੀ ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਡਰਾਮੇ ਅਨੁਸਾਰ ਮਿਲੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨੂੰ ਸਦਾ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਲਾਭ ਉਠਾਉਂਦੇ ਚੱਲੋ। ਆਇਆ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਗਿਆ। ਇਸਨੂੰ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਹਾੜ ਨੂੰ ਰੂਈ ਸਮਾਣ ਬਣਾਉਣਾ। ਰੂਈ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਉੱਡਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਅਤੇ ਪਹਾੜ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾਂ ਸਮੇਂ ਲੱਗੇਗਾ? ਤਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ, ਬਾਪ ਦੇ ਅੱਗੇ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਸਵੱਛਤਾ ਦੀ ਵਿਧੀ ਨਾਲ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਬਣਿਆ, ਉਡਿਆ, ਇਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਲਾਸ਼ ਸੇ ਫਾਸਟ ਗਤੀ ਨਾਲ ਉੱਡਣਾ। ਡਰਾਮੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਮਿਲੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਵੇਖਦੇ ਵੀ ਹਨ ਕਿ ਕਈ ਬੱਚੇ ਚੈਕ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਚੌਜ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਲਕਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਵਿਜੇਈ ਬਣਨਾ ਹੀ ਹੈ। ਮੈਜ਼ੋਰਟੀ ਦਾ ਇਹ ਨੰਬਰਵਨ ਲਕਸ਼ ਹੈ।

ਦੂਜੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ - ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹੀ, ਵਰਸਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਸੇਵਾ ਦਾ ਉਮੰਗ ਉਤਸਾਹ ਆਪੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਲੱਗ ਜਾਣ ਨਾਲ ਇੱਕ ਤੇ ਸੇਵਾ ਦਾ ਪ੍ਰਤੱਖਫਲ ਖੁਸ਼ੀ ਵੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਬਲ ਵੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਬਿਜ਼ੀ ਰਹਿਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨਿਰਵਿਘਨ ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਹਿਯੋਗ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਸੇਵਾ ਦਾ ਉਮੰਗ - ਉਤਸਾਹ ਆਪੇ ਹੀ ਆਉਣਾ, ਸਮੇਂ ਕੱਢਣਾ ਜਾਂ ਆਪਣਾ ਤਨ - ਮਨ - ਧਨ ਸਫਲ ਕਰਨਾ - ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਦੀ ਲਿਫਟ ਮਿਲੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਆਪਣੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਨਾਲ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣਾ ਚਾਹੇ ਵਧਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਡਰਾਮੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਤਮਾ ਦਾ ਇਹ ਉਲਾਹਣਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਿੱਛੇ ਆਏ ਹਾਂ, ਇਸਲਈ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵੱਧ ਸਕਦੇ। ਡਬਲ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਦਾ ਗੋਲਡਨ ਚਾਂਸ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਫਿਰ ਆਪਣਾ ਗੋਲਡਨ ਚਾਂਸ ਹੈ। ਲੇਕਿਨ ਅੱਜ ਤਾਂ ਡਬਲ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲ ਰਹੇ ਹਨ। ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਨੂੰ ਪਹੁੰਚ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਲਾਸ਼ ਵਾਲੀ ਆਤਮਾ ਦਾ ਉਲਾਹਣਾ ਚੱਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਡਰਾਮਾ ਐਕੂਰੇਟ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸਦਾ ਤੇਜ਼ ਸਪੀਡ ਨਾਲ ਉੱਡਦੇ ਚੱਲੋ। ਸਮਝਾ? ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋਇਆ ਜਾਂ ਅਜੇ ਵੀ ਕੋਈ ਉਲਾਹਣਾ ਹੈ? ਦਿਲਖੁਸ਼ ਮਿਠਾਈ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਖਵਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। 'ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਸੰਕਲਪ' ਕੀਤਾ ਮਤਲਬ ਦਿਲਖੁਸ਼ ਮਿਠਾਈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਖਵਾਈ। ਇਹ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਮਿਠਾਈ ਹੈ। ਸਦਾ ਹੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਵੀ ਮੂੰਹ ਮਿੱਠਾ ਅਤੇ ਬਾਪ ਦਾ ਤੇ ਮੂੰਹ ਮਿੱਠਾ ਹੈ ਹੀ। ਪਰ ਫਿਰ ਹੋਰ ਭੇਗ ਨਹੀਂ ਲਗਾਉਣਾ, ਦਿਲਖੁਸ਼ ਮਿਠਾਈ ਦਾ ਹੀ ਭੇਗ ਲਗਾਉਣਾ। ਸਥੂਲ ਭੇਗ ਤਾਂ ਜੋ ਚਾਹੇ ਲਗਾਨਾ ਲੇਕਿਨ ਮਨ ਦੇ ਸੰਕਲਪ ਦਾ ਭੇਗ ਸਦਾ ਦਿਲਖੁਸ਼ ਮਿਠਾਈ ਦਾ ਹੀ ਲਗਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣਾ।

ਬਾਪਦਾਦਾ ਸਦਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪੱਤਰ ਵੀ ਜਦੋਂ ਲਿਖਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਅੱਖਰ ਦਾ ਪੱਤਰ ਸਦਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਲਿਖੋ। ਉਹ ਦੋ ਸ਼ਬਦ ਕਿਹੜੇ ਹਨ? ਓ. ਕੇ. (O.k.) ਨਾ ਇਨ੍ਹੇ ਕਾਗਜ਼ ਜਾਣਗੇ, ਨਾ ਸਿਆਹੀ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਨਾ ਸਮਾਂ ਜਾਵੇਗਾ। ਬੱਚਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਓ. ਕੇ. ਮਤਲਬ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਹੈ ਅਤੇ ਰਾਜ ਵੀ ਯਾਦ ਹੈ। ਓ. (O) ਜਦੋਂ ਲਿਖਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਅਤੇ ਕੇ. ਮਤਲਬ ਕਿੰਗਡਮ। ਤਾਂ ਓ. ਕੇ. ਲਿਖਿਆ ਤਾਂ ਬਾਪ ਅਤੇ ਕਿੰਗਡਮ ਦੋਵੇਂ ਯਾਦ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਪੱਤਰ ਲਿਖੇ ਜਰੂਰ ਲੇਕਿਨ ਦੋ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ। ਤਾਂ ਪੱਤਰ ਪਹੁੰਚ ਜਾਵੇਗਾ। ਬਾਕੀ ਦਿਲ ਦੀਆਂ ਉਮੰਗਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਬਾਪਦਾਦਾ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਪਿਆਰ ਦੇ ਦਿਲ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਤਾਂ ਦਿਲਾਰਾਮ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚ ਹੀ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਪੱਤਰ ਲਿਖਣਾ ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਨਾ? ਭਾਸ਼ਾ ਨਾ ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ ਵੀ ਲਿਖ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਭਾਸ਼ਾ ਵੀ ਸਭ ਦੀ ਇੱਕ ਹੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਹ ਪੱਤਰ ਪਸੰਦ ਹੈ ਨਾ। ਅੱਛਾ!

ਅੱਜ ਪਹਿਲੇ ਗੁਪ ਦਾ ਲਾਸ਼ ਦਿਨ ਹੈ। ਪ੍ਰਾਬਲਮਜ਼ ਤਾਂ ਸਭ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈਆਂ, ਬਾਕੀ ਟੋਲੀ ਖਾਣਾ ਅਤੇ ਖਿਲਾਉਣਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਕੀ ਰਿਹਾ? ਹੁਣ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਸੇਵਾ ਤੇ ਕਰਨੀ ਹੈ ਨਾ। ਨਿਰਵਿਘਨ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਬਣੋ। ਅੱਛਾ!

ਸਦਾ ਬਾਪ ਸਮਾਣ ਬਣਨ ਦੇ ਉਮੰਗ - ਉਤਸਾਹ ਨਾਲ ਉੱਡਣ ਵਾਲੇ, ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਚੈਕ ਕਰ ਸੰਪੂਰਨ ਬਣਨ ਵਾਲੇ, ਸਦਾ ਸੰਕਲਪ, ਬੇਲ ਅਤੇ ਕਰਮ - ਤਿੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਬਣਨ ਵਾਲੇ, ਸਦਾ ਸਵੱਛਤਾ ਦਵਾਰਾ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠਤਾ ਨੂੰ ਧਾਰਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਇਵੇਂ ਤੇਜ਼ ਗਤੀ ਨਾਲ ਉੱਡਣ ਵਾਲੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦਪਿਆਰ ਅਤੇ ਨਮਸਤੇ।

ਆਸਟਰੇਲੀਆ ਗੁਪ ਦੇ ਛੋਟੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੀ ਮੁਲਾਕਾਤ:

ਸਾਰੇ ਗੋਡਲੀ ਸਟੂਡੈਂਟ ਹੋ ਨਾ। ਰੋਜ਼ ਸਟੱਡੀ ਕਰਦੇ ਹੋ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਸਟੱਡੀ ਰੋਜ਼ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਇਵੇਂ ਇਹ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਮੁਰਲੀ ਸੁਣਨਾ ਚੰਗਾ ਲਗਦਾ ਹੈ? ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਮੁਰਲੀ ਕੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ? ਬਾਪ ਨੂੰ ਰੋਜ਼ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਸਵੇਰੇ ਉੱਠਦੇ ਗੁੱਡਮੋਰਨਿੰਗ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਕਦੇ ਵੀ ਇਹ ਗੁੱਡ ਮੋਰਨਿੰਗ ਮਿਸ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ। ਗੁੱਡ ਮੋਰਨਿੰਗ ਵੀ ਕਰਨਾ, ਗੁੱਡ ਨਾਈਟ ਵੀ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਖਾਣਾ ਖਾਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਭੁੱਖ ਲਗਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਵੇ। ਖਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਰੂਰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ। ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਚੰਗੇ ਨੰਬਰ ਲੈ ਲਵੋਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸਦਾ ਪਾਸ ਹੋਣਗੇ, ਕੱਦੇ ਫੇਲ੍ਹ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ। ਤਾਂ ਸਦਾ ਪਾਸ ਹੁੰਦੇ ਹੋ? ਜੇਕਰ ਪਾਸ ਨਾ ਹੋਏ ਤਾਂ ਸਭ ਕਹਿਣਗੇ - ਇਹ ਸ਼ਿਵ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਵੀ ਫੇਲ੍ਹ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਰੋਜ਼ ਮੁਰਲੀ ਦੀ ਇੱਕ ਪੁਆਇੰਟ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਤੋਂ ਜਰੂਰ ਸੁਣੋ। ਅੱਛਾ! ਬਹੁਤ ਭਗਿਆਵਾਨ ਹੋ ਜੋ ਭਗਿਆਵਿਧਾਤਾ ਦੀ ਧਰਨੀ ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਮਿਲਣ

ਦਾ ਭਾਗ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਘੱਟ ਭਾਗ ਨਹੀਂ ਹੈ।

"ਅਵਿਅਕਤ ਬਾਪਦਾਦਾ ਨਾਲ ਪ੍ਰਸੰਨ ਮੁਲਾਕਾਤ"

1. ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਮਿਲੇ ਹੋਏ ਸੂਫ ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ ਨੂੰ ਸੂਫ ਆਤਮਾਵਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੀ ਭਰਪੂਰ ਬਣ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਭਰਪੂਰ ਬਨਾਉਣ ਵਾਲੀ ਆਤਮਾ ਹੈ? ਕਿੰਨੇ ਖਜ਼ਾਨੇ ਭਰਪੂਰ ਹਨ? ਜੇ ਭਰਪੂਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਸਦਾ ਵੰਡਦਾ ਹੈ। ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਭੰਡਾਰਾਂ ਲੱਗਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜੇ ਆਏ ਭਰਪੂਰ ਹੋਕੇ ਜਾਵੇ, ਕੋਈ ਖਾਲੀ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਇਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਖੰਡ ਭੰਡਾਰ। ਕਦੇ ਮਹਾਦਾਨੀ ਬਣ ਦਾਨ ਕਰਦੇ, ਕਦੇ ਗਿਆਨੀ ਬਣ ਗਿਆਨ-ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਿਲਾਉਂਦੇ, ਕਦੇ ਦਾਤਾ ਬਣ, ਧਨ ਦੇਵੀ ਬਣ ਧਨ ਦਿੰਦੇ - ਇਵੇਂ ਸੂਫ ਦੀਆਂ ਆਸ਼ਵਾਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹੋ। ਜਿੰਨੇ ਖਜ਼ਾਨੇ ਵੰਡਦੇ, ਉਤਨੇ ਹੋਰ ਵੱਧਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਦਾ ਮਾਲਾਮਾਲ। ਕੋਈ ਵੀ ਖਾਲੀ ਹੱਥ ਨਾ ਜਾਵੇ। ਸਭ ਦੇ ਮੂੰਹ ਤੋਂ ਇਹ ਹੀ ਦੁਆਵਾਂ ਨਿਕਲਣ ਕਿ 'ਵਾਹ, ਸਾਡਾ ਭਾਗ! ਅਜਿਹੇ ਮਹਾਦਾਨੀ, ਵਰਦਾਨੀ ਬਣ ਸੱਚੇ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਬਣੇ।

2. ਡਰਾਮੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੇਵਾ ਦਾ ਵਰਦਾਨ ਵੀ ਸਦਾ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਯੋਗਿਅਤਾ ਦਵਾਰਾ ਸੇਵਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣਾ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਹੈ ਵਰਦਾਨ ਦਵਾਰਾ ਸੇਵਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣਾ। ਸਨੇਹ ਵੀ ਸੇਵਾ ਦਾ ਸਾਧਨ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਭਾਸ਼ਾ ਭਾਵੇਂ ਨਾ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋਵੇ ਲੇਕਿਨ ਸਨੇਹ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਸਾਰੀਆਂ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਨਾਲੋਂ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਹੈ ਇਸਲਈ ਸਨੇਹੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸਦਾ ਸਫਲਤਾ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਸਨੇਹ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਕਿਤੇ ਵੀ ਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸੇਵਾ ਸਦਾ ਨਿਰਵਿਘਨ ਹੋ ਚੱਲੇ - ਇਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸਫਲਤਾ। ਤਾਂ ਸਨੇਹ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨਾਲ ਆਤਮਾਵਾਂ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਨੇਹ ਦੇ ਭੰਡਾਰੇ ਭਰਪੂਰ ਹਨ ਇਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਵੰਡਦੇ ਚੱਲੇ। ਜੇ ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ ਭਰਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਵੰਡੇ। ਇਹ ਬਾਪ ਤੋਂ ਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸਨੇਹ ਹੀ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਂਦਾ ਰਹੇਗਾ।

3. ਸਨੇਹ ਦਾ ਵਰਦਾਨ ਵੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨਾਲ ਸਨੇਹ ਹੈ ਤਾਂ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬਾਪ ਦੇ ਸਨੇਹੀ ਬਣਾ ਨੇੜੇ ਲੈ ਆਉਂਦੇ ਹੋ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਦੇ ਸਨੇਹ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਬਣਾ ਲਿਆ ਤਾਂ ਸਭ ਕੁਝ ਭੁੱਲ ਗਿਆ। ਇਵੇਂ ਅਨੁਭਵੀ ਬਣ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਅਨੁਭਵੀ ਬਨਾਉਂਦੇ ਰਹੇ। ਸਦਾ ਬਾਪ ਦੇ ਸਨੇਹ ਦੇ ਲਈ ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਆਤਮਾ ਹਾਂ - ਇਸੇ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਹੇ। ਬਾਪ ਅਤੇ ਸੇਵਾ - ਇਹ ਹੀ ਲਗਨ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦਾ ਸਾਧਨ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨਾਂ ਵੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਆਏ ਲੇਕਿਨ ਬਾਪ ਦਾ ਸਨੇਹ, ਸਹਿਯੋਗ ਦੇ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਨੇਹੀ ਨੂੰ ਸਨੇਹ ਦਾ ਰਿਟਰਨ ਪਦਮਗੁਣਾਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਸਨੇਹ ਅਜਿਹੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਵੀ ਗੱਲ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦੀ ਕਿਉਂਕਿ ਸਨੇਹ ਵਿੱਚ ਖੋ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਇਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰਵਾਨੇ ਸਮਾ ਤੇ ਫਿਦਾ ਹੋਏ। ਚਕ੍ਰ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ, ਫਿਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ, ਪ੍ਰੀਤ ਦੀ ਰੀਤੀ ਨਿਭਾਉਣ ਵਾਲੇ। ਤਾਂ ਸਨੇਹ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ - ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਬੈਲੈਂਸ ਨਾਲ ਸਦਾ ਅੱਗੇ ਵੱਧਦੇ ਅਤੇ ਵਧਾਉਂਦੇ ਚੱਲੇ। ਬੈਲੈਂਸ ਹੀ ਬਾਪ ਦੀ ਬਲੈਸਿੰਗ ਦਵਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦਵਾਉਂਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਵੱਡਿਆਂ ਦੀ ਛਤ੍ਰਛਾਇਆ ਵੀ ਸਦਾ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਂਦੀ ਰਹੇਗੀ। ਬਾਪ ਦੀ ਛਤ੍ਰਛਾਇਆ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਲੇਕਿਨ ਵੱਡਿਆਂ ਦੀ ਛਤ੍ਰਛਾਇਆ ਵੀ ਗੋਲਡਨ ਆਫਰ ਹੈ। ਤਾਂ ਸਦਾ ਆਫਰੀਨ ਮੰਨਦੇ ਹੋਏ ਅੱਗੇ ਵੱਧਦੇ ਚੱਲੇ ਤਾਂ ਭਵਿੱਖ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਜਾਵੇਗਾ।

4. ਹਰ ਕਦਮ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਦਾ ਸਾਥ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੋ ਨਾ। ਜਿਹੜੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਨੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੇਵਾ ਦੇ ਅਰਥ ਨਿਮਿਤ ਬਣਾਇਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਨਿਮਿਤ ਬਨਾਉਣ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਦੇ ਹਰ ਕਦਮ ਵਿੱਚ ਸਹਿਯੋਗੀ ਵੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਭਾਗਿਆਵਿਧਾਤਾ ਨੇ ਹਰ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਭਾਗਿਆ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਦਿੱਤੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਉਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨੂੰ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾਉਂਦੇ ਸਦਾ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਅਤੇ ਵਧਾਉਂਦੇ ਚੱਲੇ। ਸੇਵਾ ਤਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾ ਦੇ ਪਿੱਛੇ - ਪਿੱਛੇ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਸੇਵਾ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ, ਜਿੱਥੇ ਜਾਂਦੇ ਉੱਥੇ ਸੇਵਾ ਪਿੱਛੇ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਜਿੱਥੇ ਲਾਈਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਪ੍ਰਛਾਈ ਜਰੂਰ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਡਬਲ ਲਾਈਟ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿੱਛੇ ਸੇਵਾ ਵੀ ਪ੍ਰਛਾਈ ਦੇ ਵਾਂਗ ਆਵੇਗੀ ਇਸਲਈ ਸਦਾ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਬਣ ਬਾਪ ਦੀ ਛਤ੍ਰਛਾਇਆ ਵਿੱਚ ਚਲਦੇ ਚੱਲੇ।

5. ਸਦਾ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਸਮਾਣ ਬਣਨ ਦਾ ਉਮੰਗ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਨਾ? ਜਦੋਂ ਸਮਾਣ ਬਣੇਗੇ ਤਾਂ ਹੀ ਨੇੜੇ ਰਹੇਗੇ। ਨੇੜੇ ਤਾਂ ਰਹਿਣਾ ਹੈ ਨਾ। ਨੇੜੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਕੋਲ ਸਮਾਣ ਬਣਨ ਦਾ ਉਮੰਗ ਰਹਿੰਦਾ ਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਮਾਣ ਬਣਨਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਜੇ ਵੀ ਕਰਮ ਕਰੇ, ਤਾਂ ਕਰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਇਹ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਲਿਆਓ ਕਿ ਇਹ ਕਰਮ ਬਾਪ ਕਿਵੇਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਇਹ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਆਪੇ ਬਾਪ ਦੇ ਕਰਮ ਵਰਗਾ ਫਾਲੇ ਕਰਾਵੇਗੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਬੈਠਕੇ ਸੋਚਣ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸੀਤੀ ਉੱਤਰਦੇ - ਉੱਤਰਦੇ ਵੀ ਸੋਚ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਵਿਧੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਬਾਪ ਨਾਲ ਮਿਲਾਨ ਕਰਦੇ ਚੱਲੇ ਅਤੇ ਇਹ ਹੀ ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਬਾਪ ਸਮਾਣ ਜਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਹਰ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਸਹਿਜ ਹੀ ਸਫਲਤਾ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਰਹੇਗੇ। ਅੱਛਾ!

ਵਰਦਾਨ:- ਮੰਨਨ ਸ਼ਕਤੀ ਦਵਾਰਾ ਹਰ ਪ੍ਰਭਾਇੰਟ ਦੇ ਅਨੁਭਵੀ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਸਦਾ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਮਾਇਆ ਪ੍ਰਫ, ਵਿਘਨ ਪ੍ਰਫ ਭਵ ਜਿਵੇਂ ਸ਼ਰੀਰ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਲਈ ਪਾਚਨ ਸ਼ਕਤੀ ਜਾਂ ਹਜ਼ਮ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਜਰੂਰੀ ਹੈ ਅਜਿਹੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਨਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਮੰਨਨ ਸ਼ਕਤੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਮੰਨਨ ਸ਼ਕਤੀ ਦਵਾਰਾ ਅਨੁਭਵ ਸਵਰੂਪ ਹੋ ਜਾਣਾ -

ਇਹ ਹੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਅਨੁਭਵੀ ਕੱਦੇ ਧੋਖਾ ਨਹੀਂ ਖਾ ਸਕਦੇ, ਸੁਣੀਆਂ - ਸੁਣਾਈਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਕੱਦੇ ਵਿਚਲਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ। ਅਨੁਭਵੀ ਸਦਾ ਸੰਪੰਨ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਸਦਾ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ, ਮਾਇਆ ਪ੍ਰਫੁੱਲਤ, ਵਿਘਨ ਪ੍ਰਫੁੱਲਤ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਸਲੋਗਨ:-

ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ਸਦਾ ਨਾਲ ਰਹੇ ਤਾਂ ਬਾਕੀ ਸਭ ਖਜ਼ਾਨੇ ਆਪੇ ਹੀ ਆ ਜਾਣਗੇ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਬਾਪ ਅਤੇ ਦਾਦਾ ਦੀ ਵੀ ਵੰਡਰਫੁਲ ਕਹਾਣੀ ਹੈ, ਬਾਪ ਜਦੋਂ ਦਾਦਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀ ਵਰਸੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣੋ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਡਰਾਮੇ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹੜਾ ਲਕਸ਼ ਜਰੂਰ ਰੱਖਣਾ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:- ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਗੈਲਪ ਕਰਨ ਦਾ ਮਤਲਬ ਵਿਨਾਸ਼ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਕਰਮਾਤੀਤ ਬਣਨ ਦਾ ਲਕਸ਼ ਜਰੂਰ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਕਰਮਾਤੀਤ ਮਤਲਬ ਆਇਰਨ ਏਜ਼ਡ ਤੋਂ ਗੋਲਡਨ ਏਜ਼ਡ ਬਣਨਾ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਦਾ ਇਹ ਹੀ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਸਮਾਂ ਹੈ ਇਸਲਈ ਵਿਨਾਸ਼ ਦੇ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੀ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਅਚਲ ਅਡੋਲ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਇਹ ਦੇਨੇ ਕੌਣ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ? ਇੱਕ ਸੀ ਬਾਬਾ, ਇੱਕ ਸੀ ਦਾਦਾ। ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ - ਇੱਕ ਸੀ ਰਾਜਾ, ਇੱਕ ਸੀ ਰਾਣੀ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਹਨ ਨਵੀਆਂ ਗੱਲਾਂ। ਇੱਕ ਬਾਬਾ ਇੱਕ ਦਾਦਾ ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਵੀ ਇੱਕ ਸੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ, ਦੂਜਾ ਸੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾਦਾ। ਹੁਣ ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਹਨ। ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਵੀ ਸੀ, ਪ੍ਰਜਾਪਤਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਕੌਣ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਸਨ? ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ। ਪ੍ਰਜਾਪਤਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਢੇਰ ਬੱਚੇ ਹਨ ਨਾ। ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ- ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਬਰੇਬਰ ਅਸੀਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਵੀ ਹਾਂ, ਪੇਤਰੇ ਵੀ ਹਾਂ। ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਹੁਣ ਪੇਤਰੇ ਵੀ ਬਣੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਦਾਦੇ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਣ ਲਈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਾਦੇ ਕੋਲੋਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਅਸੀਂ ਦਾਦਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਵਰਸਾ ਦਾਦੇ ਦਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾਦਾ ਦਾ ਨਹੀਂ। ਬੈਕੁੰਨ ਵਾਸੀ ਬਣਨ ਦਾ ਵਰਸਾ ਉਸ ਬਾਪ ਤੋਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਅਧਾਕਲਪ ਵਰਸਾ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ ਫਿਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ਰਾਪ ਮਿਲਦਾ ਹੈ - ਰਾਵਣ ਕੋਲੋਂ। ਹੇਠਾਂ ਉੱਤਰਦੇ ਆਉਂਦੇ ਹੋ। ਜਿਵੇਂਕਿ ਗ੍ਰਹਿਚਾਰੀ ਬੈਠਦੀ ਹੈ, ਹੇਠਾਂ ਉਤਰਨ ਦੀ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ - ਸਾਡੀ ਗ੍ਰਹਿਚਾਰੀ ਰਾਵਣ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਪੂਰੀ ਹੋਈ। ਰਾਹੂ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਹੈ ਸਭ ਤੋਂ ਬੁਰੀ। ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਬ੍ਰਹਿਸਪਤੀ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਫਿਰ ਰਾਹੂ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਬੈਠੀ ਤਾਂ 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਅਸੀਂ ਕਾਲੇ ਹੋ ਗਏ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਦੇ ਦਾਨ ਤਾਂ ਛੁੱਟੇ ਗ੍ਰਹਿਣ। ਹੈ ਤੁਹਾਡੀ ਗੱਲ। ਉਨ੍ਹਾਂਨੇ ਫਿਰ ਸੂਰਜ ਚੰਦਰਮਾ ਦਾ ਗ੍ਰਹਿਣ ਸਮਝ ਲਿਆ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਗ੍ਰਹਿਣ ਲਗਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਦਾਨ ਮੰਗਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਦਾਨ ਦਵੇ ਤਾਂ ਗ੍ਰਹਿਚਾਰੀ ਉਤਰ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਕਾਰਾਂ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਪਾਪ ਆਤਮਾ ਬਣੇ ਹੋ। ਮੁੱਖ ਹੈ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ। ਪਹਿਲੇ ਇਵੇਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ, ਫਿਰ ਸਤੇ, ਰਜੇ, ਤਮੇ ਬਣੇ ਹੋ। 84 ਜਨਮ ਲਏ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਪੱਕਾ ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੈ ਬਰੇਬਰ ਦੇਵਤੇ ਹੀ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਹੀ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਬਾਪ ਨੂੰ। ਗਾਇਆ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਆਤਮਾਵਾਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵੱਖ ਰਹੇ ਬਹੁਕਾਲ...। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਭੇਜਿਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਆਕੇ ਮਿਲੇ ਹੋ। ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਗਾਉਂਦੇ ਸਨ ਉਸਦਾ ਅਸਲ ਅਰਥ ਹੁਣ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਾਰੇ ਵੇਦ ਸ਼ਾਸਤਰ, ਜਪ, ਤਪ, ਸਲੋਗਨ ਆਦਿ ਜੋ ਵੀ ਹਨ ਸਭ ਦਾ ਸਾਰ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਚੱਕਰ ਤੇ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਹੁਣ ਕਲਯੁਗ ਅਤੇ ਸਤਿਯੁਗ ਦਾ ਸੰਗਮ ਹੈ। ਲੜਾਈ ਵੀ ਸਾਮਣੇ ਖੜ੍ਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੈ - ਸਤਿਯੁਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਜਿੰਨੇ ਵੀ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭਨਾਂ ਦੇ ਸ਼ਰੀਰ ਖਲਾਸ ਹੋ ਜਾਣਗੇ, ਬਾਕੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਚੁਕਤੂ ਕਰ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਇਹ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਕਯਾਮਤ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਚਲੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੁਣੇ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪਾਈਏ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਸੰਗਮ ਤੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹਾਂ। ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਹਨ ਕਰੋੜਾਂ ਮਨੁੱਖ, ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਹੋ ਸਿਰਫ ਤੁਸੀਂ ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਿੰਨੇ ਹਨ ਜੋ ਨਿਸ਼ਚੇਬੁੱਧੀ ਹੁੰਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਨਿਸ਼ਚੇਬੁੱਧੀ ਵਿਜੇਂਤੀ ਫਿਰ ਜਾਕੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੇ ਗਲੇ ਦੀ ਮਾਲਾ ਬਣੇਗੇ। ਇੱਕ ਹੈ ਰੂਦਰਾਕਸ਼ ਦੀ ਮਾਲਾ, ਦੂਜੀ ਹੈ ਰੁੰਡ ਮਾਲਾ। ਉਸ ਰੁੰਡ ਮਾਲਾ ਵਿੱਚ ਛੋਟੀ - ਛੋਟੀ ਸ਼ਕਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਾਂ ਆਕੇ ਫਿਰ ਬਾਪ ਦੇ ਗਲੇ ਦੀ ਮਾਲਾ ਦੇ ਦਾਣੇ ਬਣੇਗੇ ਫਿਰ ਇੱਥੇ ਆਵੇਗੇ ਨੰਬਰਵਾਰ। ਮਾਲਾ 8 ਦੀ ਵੀ ਹੈ, 108 ਦੀ ਵੀ ਹੈ, 16108 ਦੀ ਵੀ ਹੈ। ਹੁਣ 16 ਹਜ਼ਾਰ ਹਨ ਜਾਂ 5 - 10 ਹਜ਼ਾਰ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਹਿਸਾਬ ਨਹੀਂ ਕੱਢਿਆ ਜਾਂਦਾ। ਇਹ ਮਾਲਾਵਾਂ ਗਾਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਸਭ ਤੁਸੀਂ ਕਿਉਂ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਜਿਨ੍ਹੇ ਵੀ ਰਾਜੇ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਸਤਿਯੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਿੱਚ ਬਣੇ ਸਨ, ਉਤਨੇ ਹੀ ਬਣਨਗੇ। 100 ਬਣਨ ਜਾਂ 2 - 3 ਸੌ ਬਣਨ - ਇਹ ਪੁੱਛਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇੜੇ ਆਉਂਦੇ ਜਾਵੇਗੇ ਤਾਂ ਇਹ ਸਭ ਸਮਝ ਜਾਣਗੇ ਅੱਜ ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਹਾਂ ਕਲ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ ਫਿਰ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਹੋਣਗੇ। ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਦੇ ਆਸਾਰ ਵੀ ਵਿਖਾਈ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਲੱਖਾਂ ਜਾਕੇ ਰਹਿਣਗੇ ਫਿਰ ਲੱਖ ਰਹਿਣ ਜਾਂ 9 - 10 ਲੱਖ ਰਹਿਣ, ਐਕੂਰੇਟ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ। ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜਦੋਂ ਐਕੂਰੇਟ ਸੰਪੂਰਨ ਬਣਨ ਦੇ ਲਾਇਕ ਬਣੇਗੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੋਰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਾਖਸਤਕਾਰ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਹਾਲੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਸਮਝਣ ਦਾ ਸਮਾਂ

ਪਿਆ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਾਖਸਤਕਾਰ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਲੜਾਈ ਦੀਆਂ ਤਿਆਰੀਆਂ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਮਹਿੰਗੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਵਿਲਾਇਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੁਣ ਖੁਬ ਟੈਕਸ ਆਦਿ ਲਗਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਮਹਿੰਗਾਈ ਹੋਕੇ ਫਿਰ ਇੱਕਦਮ ਸਸਤਾਈ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਤੇ ਖਰਚਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਭ ਖਾਣੀਆਂ ਆਦਿ ਭਰਪੂਰ ਹੁੰਦੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੈਭਵ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੇ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਵੈਭਵ ਸਨ ਨਾ। ਸ਼੍ਰੀਨਾਥ ਦਵਾਰੇ ਵਿੱਚ ਮੂਰਤੀਆਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਵੀ ਕਿੰਨੇ ਵੈਭਵਾਂ ਦਾ ਭੋਗ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਬਹੁਤ ਮਾਲ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਖਾਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਕਹਿਣਗੇ ਅਸੀਂ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਭੋਗ ਨਹੀਂ ਲਗਾਵਾਂਗੇ ਤਾਂ ਉਹ ਨਾਰਾਜ਼ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਹੁਣ ਇਸ ਵਿੱਚ ਨਾਰਾਜ਼ ਹੋਣ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਕੋਈ ਤੇ ਨਾਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹੋ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਡ੍ਰਾਮਾਨੁਸਾਰ ਇਹ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਕਲਯੁਗ ਤੋਂ ਬਦਲ ਕੇ ਸਤਿਯੁਗ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਸੀਂ ਡਰਾਮਾ ਨੂੰ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਡ੍ਰਾਮਾਨੁਸਾਰ ਹੁਣ ਨਵਾਂ ਚੱਕਰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਵਸ ਹੋ। ਡ੍ਰਾਮਾਨੁਸਾਰ ਬਾਪ ਵੀ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਵੀ ਥੱਲੇ ਉੱਪਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਤੁਸੀਂ ਵੇਖਿਆ ਕਲਪ ਬਾਦ ਵੀ ਹੁਬਹੂ ਇਵੇਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕਲਪ ਦੀ ਉਮਰ ਲੰਬੀ ਲਿੱਖ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਬਰੇਬਰ ਵਿਨਾਸ਼ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਗੈਲਪ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਸਾਨੂੰ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਜਰੂਰ ਪਾਉਣਾ ਹੈ ਮਤਲਬ ਆਇਰਨ ਏਜ ਤੋਂ ਗੋਲਡਨ ਏਜ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਜੇਕਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਪਦਵੀ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਹੋ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਪਤਿਤ ਬਣ ਗਈ ਹੋ। ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਹੁਤ ਕਿਸਮ ਦੇ ਆਉਣਗੇ ਜੇ ਹੋਰ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਬਦਲੀ ਹੋ ਗਏ ਹੈ ਉਹ ਨਿਕਲਕੇ ਆਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਆਕੇ ਆਪਣਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ - ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਪਾਉਣ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਫਿਰ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੇ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਣਗੇ ਤਾਂ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਆਉਣਗੇ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਦ੍ਰਿਧੀ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਵੇਖਣਗੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਸਾਹਮਣੇ ਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਤਾਂ ਠੀਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਦ੍ਰਿਧੀ ਹੁੰਦੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦਾ ਝਾੜ ਦ੍ਰਿਧੀ ਨੂੰ ਪਾਕੇ ਫੁਲ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਫਿਰ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਗੇ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਝਾੜ ਵਧੇਗਾ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸੰਗਮ ਤੇ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿੱਖ ਰਹੇ ਹੋ। ਇਸ ਸੰਗਮ ਨੂੰ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਯੁਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੰਗਮ ਦਾ ਹੀ ਗਾਇਨ ਹੈ - ਗੰਗਾ ਸਾਗਰ ਦਾ ਮੇਲਾ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਸਭ ਹੈ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦਾ। ਇਹ ਹੈ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਤੋਂ ਨਿਕਲੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਗਿਆਨ ਗੰਗਾਵਾਂ। ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਨਾਲ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਅੱਖਰ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਹਨ - ਪਤਿਤ ਪਾਵਨੀ ਗੰਗਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਗੰਗਾ ਵਿੱਚ ਸਨਾਨ ਕਰਦੇ ਹੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਨਦੀਆਂ ਤਾਂ ਸਤਿਯੁਗ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਚਲਦੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਅੱਜਕਲ ਤਾਂ ਨਦੀਆਂ ਵੀ ਕਿੱਥੇ - ਕਿੱਥੇ ਡੁਬੇ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਵੀ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ, ਸਾਗਰ ਵੀ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੋਇਆ ਪਿਆ ਹੈ। ਸਾਗਰ ਥੋੜੀ ਜਿਹੀ ਉਛਲ ਖਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਸਭ ਕੁਝ ਖਲਾਸ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਅਸੀਂ ਥੋੜੇ ਹੀ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ - ਯਮੁਨਾ ਦੇ ਕੰਠੇ ਤੇ। ਦਿੱਲੀ ਪਰੀਸਥਾਨ ਸੀ ਫਿਰ ਬਣਨੀ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਘੱਟ ਹੀ ਜੀਵ ਆਤਮਾਵਾਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਫਿਰ ਹੋਲੀ - ਹੋਲੀ ਆਉਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਹੈ ਕਲਯੁਗ ਦਾ ਅੰਤ। ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਮਨੁੱਖ ਹੋ ਗਏ ਹਨ, ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਨਾਟਕ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਣਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਐਕਟਰ ਸਮਝਦੇ ਵੀ ਹਨ ਪਰ ਕਲਪ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਿੱਥੇ 4 ਜਨਮ, ਕਿੱਥੇ 84 ਲੱਖ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਰੇਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮਨਮਨਾਭਵ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਥੋੜੀ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਫਰਕ ਹੈ। ਬਾਪ ਜੇ ਨਵੀਂ ਰਚਨਾ ਰਚਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ ਸਰਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ... ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਇਵੇਂ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਵਿੱਚ ਰਾਤ - ਦਿਨ ਦਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਇਹ ਰਾਜਯੋਗ ਹੈ ਨਾ। ਗਾਇਆ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਭਗਵਾਨ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੈ ਨਿਰਾਕਾਰ, ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਨਿਰਾਕਾਰ ਤੋਂ ਸਾਕਾਰ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਪਵੇ। ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਇੰਨੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਆਉਣਾ ਪਵੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜਨਮ ਦਿਵਯ ਅਲੌਕਿਕ ਹੈ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਦਿਵਯ ਜਨਮ ਨਹੀਂ ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਇੱਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਲੌਕਿਕ ਬਾਪ, ਦੂਜਾ ਹੈ ਪਾਰਲੌਕਿਕ ਬਾਪ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਹੀ ਭਗਵਾਨ ਕਹਿ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਤੀਜਾ ਹੈ ਅਲੌਕਿਕ ਬਾਪ, ਇਹ ਫਿਰ ਵੰਡਰਫੁਲ ਬਾਪ ਹੈ। ਜੱਦ ਪਾਰਲੌਕਿਕ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਏਡਾਪਟ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਅਲੌਕਿਕ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਬੱਚੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਆਕੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨੇ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਲੌਕਿਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਤਾਂ ਕਰਕੇ 8 - 10 ਬੱਚੇ ਹੋਣਗੇ। ਅੱਛਾ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਵੀ ਹੈ ਪਾਰਲੌਕਿਕ ਬਾਪ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤਾਂ ਕਈ ਬੱਚੇ ਹਨ। ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਕਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ - ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਇਸ ਸੰਗਮ ਤੇ ਫਿਰ ਅਲੌਕਿਕ ਬਾਪ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਮਿਲਦਾ ਹੀ ਉਦੋਂ ਹੈ ਜੱਦ ਕਿ ਬਾਪ ਆਕੇ ਨਵੀਂ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰਚਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਇਹ ਆਲੌਕਿਕ ਜਨਮ ਹੋਇਆ ਨਾ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਉਹ ਲੌਕਿਕ ਉਹ ਪਾਰਲੌਕਿਕ ਅਤੇ ਇਹ ਹੈ ਸੰਗਮਯੁਗੀ ਆਲੌਕਿਕ ਬਾਪ। ਲੌਕਿਕ ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਤਿਯੁਗ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਹੁੰਦੇ ਆਏ ਹਨ। ਪਾਰਲੌਕਿਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਉੱਥੇ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਹੈ ਇੱਕ ਬਾਪ। ਹੋ ਭਗਵਾਨ, ਹੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਹਿ ਕੇ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਦਵਾਪਰ ਵਿੱਚ ਜੱਦ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸੰਗਮ ਤੇ ਹਨ 3 ਬਾਪ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵੀ ਹੁਣ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਣੇ ਹੋ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਆਲੌਕਿਕ ਬਾਪ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ

ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ ਪਾਰਲੋਕਿਕ ਬਾਪ ਦਾ ਸਭ ਸਿਮਰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹਿਜ ਗੱਲ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਤੇਤਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਦਵਾਪਰ ਵਿੱਚ ਦੋ ਬਾਪ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੁਸੀਂ ਆਲੋਕਿਕ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਬਣੇ ਹੋ ਜਿਸ ਦਵਾਰਾ ਤੁਸੀਂ ਵਰਸਾ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣਦੇ ਹੋ ਜੋ ਫਿਰ ਦੇਵਤਾ ਬਣੇਗੇ। ਵਿਨਾਸ਼ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੀ ਵੇਖਣਾ ਹੈ, ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਵੇਖੋਗੇ, ਬੰਬ ਛੱਡਣਗੇ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਮਰਨਗੇ ਨਾ। ਜਪਾਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬੰਬ ਛੱਡਿਆ, ਵੇਖਿਆ ਨਾ ਕਿਵੇਂ ਮਨੁੱਖ ਮਰੇ। ਹੁਣ ਇਥੇ ਲੜਾਈਆਂ ਲਗਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਆਪ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਤੰਗ ਹੁੰਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। 10 - 10 ਵਰ੍ਹੇ ਤੱਕ ਵੀ ਲੜਾਈ ਚਲਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਬੰਬਸ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਚਪਟੀ ਵਿੱਚ (ਸੈਕੰਡ ਵਿੱਚ) ਸਭ ਖਲਾਸ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਚਿੰਗਾਰੀ ਲਗਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸ਼ਹਿਰ ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੇਮਬਜ਼ ਹਨ। ਅੱਗ ਵੀ ਲੱਗਣੀ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਆਏ ਹੀ ਹਨ ਸਥਾਪਨਾ ਅਤੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਰਾਉਣ। ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਇਹ ਸਭ ਹੋਵੇਗੀ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਣ ਸਮੇਂ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਤੁਹਾਡਾ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਤੋੜ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਅਜੁਨ ਤੁਸੀਂ ਅਡੋਲ ਸਥਿਰ ਕਿੱਥੇ ਬਣੇ ਹੋ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਮਾਇਆ ਦੇ ਤੂਫਾਨ ਬਹੁਤ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਘੰਟਾ ਅੱਧਾ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਕਰਮ ਯੋਗੀ ਹੋ। 8 ਘੰਟਾ ਤਾਂ ਇਹ ਸੇਵਾ ਕਰੋਗੇ। 8 ਘੰਟਾ ਯਾਦ ਕਰ ਸਕੋ ਇੰਨਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਜਾਣਗੇ, ਇਸ ਨੂੰ ਹੀ ਯੋਗ ਅਗਨੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਮਿਹਨਤ। ਗ੍ਰਹਿਸਥ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਸਿਰਫ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਬਾਬਾ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਗ੍ਰਹਿਸਥ ਛੱਡਿਆ ਹੈ, ਬੱਚੇ ਬਣੇ ਹਨ, ਉਹ ਵੀ ਇੰਨਾ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਘਰ ਇੱਥੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹੋਰ ਹੀ ਜਾਸਤੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਰਜੁਨ ਅਤੇ ਭੀਲ ਦਾ ਵੀ ਮਿਸਾਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਮਿਹਨਤ ਹੈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਹੈ। ਮਹਾਭਾਰਤ ਲੜਾਈ ਵੀ ਜਰੂਰ ਲੱਗੇਗੀ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਥੋੜੀ ਲੱਗੇਗੀ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅੰਨਿਆਂ ਦੀ ਲਾਠੀ ਵੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਸਭ ਨੂੰ ਰਸਤਾ ਦੱਸਣਾ ਹੈ ਕਿ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਬਣੋ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੇਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਘੱਟ ਤੋਂ ਘੱਟ 8 ਘੰਟਾ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਅਵਸਥਾ ਅਚਲ - ਅਡੋਲ ਰੱਖਣ ਦੇ ਲਈ ਯਾਦ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਵਧਾਉਣਾ ਹੈ। ਗਫਲਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ।

2. ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਬਿਲਕੁਲ ਐਕੁਰੇਟ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਕਿਸੇ ਤੇ ਵੀ ਨਾਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਨਿਸ਼ਚਾਬੁੱਧੀ ਬਣਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕ ਰਾਮ ਨੂੰ ਬਸਾਕੇ ਸੱਚੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮਾਇਆਜੀਤ, ਵਿਜਯੀ ਭਵ:
ਹਨੂਮਾਨ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੇਵਾਧਾਰੀ, ਮਹਾਵੀਰ ਸੀ, ਇਸਲਈ ਆਪ ਨਹੀਂ ਸੜਿਆ ਪਰ ਪੁੰਛ ਦਵਾਰਾ ਲੰਕਾ ਸਾੜ ਦਿੱਤੀ। ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਵੀ ਜੋ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਮਾਇਆ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਨਹੀਂ ਉਹ ਮਾਇਆ ਦੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਸਾੜ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਹਨੂਮਾਨ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕ ਰਾਮ ਬਸਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਕੋਈ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਆਪਣੇ ਦੇਹ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵੀ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਮਾਇਆਜੀਤ, ਵਿਜਯੀ ਬਣੇਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਜਿਵੇਂ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਸ਼ਰੀਰ ਕਮਬਾਈਂਡ ਹਨ, ਇਵੇਂ ਆਪ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਕਮਬਾਈਂਡ ਰਹੋ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਪਾਪ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢ ਚੈਨ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣ, ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁੱਖ- ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀਆਂ ਦੋ ਸੈਗਾਤਾਂ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ।"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸੱਚੀ - ਸੱਚੀ ਨੰਨਸ ਤੁਸੀਂ ਹੋ, ਸੱਚੀ ਨੰਨਸ ਕਿਸ ਨੂੰ ਕਹਾਂਗੇ ?
- ਉੱਤਰ:- ਸੱਚੀ ਨੰਨਸ ਉਹ ਜਿਸ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੀ ਯਾਦ ਹੋਵੇ ਮਤਲਬ ਨੰਨ ਬਟ ਵਨ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਨੰਨਜ ਕਹਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਦੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ, ਕ੍ਰਾਈਸਟ ਨੂੰ ਵੀ ਗੋਡ ਦਾ ਬੱਚਾ ਕਹਾਂਗੇ। ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਦੋ ਹਨ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੈ ਇਸਲਈ ਤੁਸੀਂ ਸੱਚੀ - ਸੱਚੀ ਨੰਨਸ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਦਾ ਫਰਮਾਨ ਹੈ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿਣਾ ਹੈ।
- ਗੀਤ:- ਇਸ ਪਾਪ ਕੀ ਦੁਨੀਆਂ ਸੇ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਗੀਤ ਸੁਣਿਆ। ਕਿਸਨੇ ਕਿਹਾ? ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੇ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ। ਅੱਛਾ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਦੇਵਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ। ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਨੂੰ ਵੀ ਦੇਵਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਭਾਵੇਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਦੇਵਤਾਏ ਨਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੇਵਤਾਏ ਨਮਾ... ਪਰ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਵਿੱਚ ਤੇ ਬਹੁਤ ਫਰਕ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਹੈ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦਾ ਬਾਪ। ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ, ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ, ਭਗਵਾਨ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਅੰਧਸ਼ਰਧਾ ਵਿੱਚ ਜੇ ਆਉਂਦਾ ਸੇ ਬੋਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ - ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਹਮ ਆਤਮਾ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਲੈਂਦੀ ਹਾਂ। ਅਹਮ ਆਤਮਾ ਨੇ 84 ਜਨਮ ਲਏ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ - ਜਿਵੇਂ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਉਵੇਂ - ਉਵੇਂ ਸ਼ਰੀਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਤੋਂ ਆਤਮਾ ਵੱਖ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਸ਼ਰੀਰ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ। ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪਿਆਰ ਤਾਂ ਹੈ ਜਦਕਿ ਆਤਮਾ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਪਿੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਫਿਰ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਵਿੱਚ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਫਲਾਣੇ ਦੀ ਆਤਮਾ ਆਵੇ, ਇਹ ਭੋਜਣ ਆਕੇ ਖਾਓ। ਗੋਇਆ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਮੋਹ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਮੋਹ ਸੀ, ਉਹ ਸ਼ਰੀਰ ਯਾਦ ਆਉਂਦਾ ਸੀ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਚੰਗੇ ਜਾਂ ਬੁਰੇ ਸੰਸਕਾਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਹੈ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਉਸ ਦੇ ਬਾਦ ਹੋਰ ਵਿਕਾਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਨੂੰ ਮਿਲਾ ਕੇ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਵਿਕਾਰੀ। ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਬਰੇਬਰ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਸਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਦੈਵੀਗੁਣ ਸਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਹੈ ਹੀ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ। ਜਿਵੇਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਚਨ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਮੇਲ ਅਤੇ ਫੀਮੇਲ ਸਭ ਕ੍ਰਿਸ਼ਚਨ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ। ਰਾਜਾ - ਰਾਣੀ, ਪੂਜਾ ਸਭ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਸੁਖ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਧਰਮ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਗੀਤ ਵੀ ਸੁਣਿਆ, ਇਹ ਆਤਮਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਬਾਬਾ ਅਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਲੈ ਚੱਲੇ ਜਿੱਥੇ ਮੈਨੂੰ ਚੈਨ - ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੋਵੇ। ਉਹ ਤੇ ਹੈ ਸੁਖਧਾਮ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ। ਇੱਥੇ ਬਹੁਤ ਬੇਚੈਨ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਬੇਚੈਨੀ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਆਤਮਾ ਜਾਣਦੀ ਹੈ ਬਾਬਾ ਬਿਗਰ ਕੋਈ ਚੈਨ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲੈਕੇ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੁਕਤੀ ਅਤੇ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਇਹ ਦੋ ਸੈਗਾਤਾਂ ਮੈਂ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋ, ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਭੁੱਲਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਭੁੱਲ ਜਾਣ ਤਾਂ ਤੇ ਮੈਂ ਆਵਾਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣੇ ਹੋ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੈ ਅਸੀਂ 84 ਜਨਮ ਲਏ ਹਨ। ਜੇ ਪੂਰਾ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਲੈਣਗੇ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਉਣਗੇ। ਤ੍ਰੇਤਾ ਜਾਂ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਣਗੇ। ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਹੈ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਤੇ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸੁਖ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਅੱਛਾ ਇਸਦੇ ਅਗਲੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕੈਣ ਸਨ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਗਲੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਇਹ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸਨ। ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੂਦ੍ਰ ਸਨ। ਵਰਨਾਂ ਬਾਰੇ ਤੁਸੀਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ 21 ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ ਚੈਨ ਪਾਵਾਂਗੇ। ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਉਹ ਰਾਹ ਦੱਸ ਰਹੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਪਤਿਤ ਹਾਂ, ਇਸਲਈ ਬੇਚੈਨ ਹਾਂ ਦੁੱਖੀ ਹਾਂ। ਜਿੱਥੇ ਚੈਨ ਹੋਵੇ ਉਸਨੂੰ ਸੁਖ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਹਾਂਗੇ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਬਰੇਬਰ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਕਿੰਨਾ ਸੁਖੀ ਸੀ। ਦੁਖ ਜਾਂ ਬੇਚੈਨੀ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬਣੇ ਹੋ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਸੰਪਰਦਾਇ ਦੇ ਅਤੇ ਉਹ ਹਨ ਆਸੁਰੀ ਸੰਪਰਦਾਇ ਦੇ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ - ਪਾਪ ਆਤਮਾ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਅਨੇਕ ਹਨ, ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਇੱਕ ਹੈ। ਸਭ ਬ੍ਰਹਮਚਰੀ ਹਨ, ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਇੰਨੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਗੱਲ ਵੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਇਹ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਬੇਹੱਦ

ਦਾ ਟਾਪੂ ਹੈ, ਉਹ ਛੋਟੇ - ਛੋਟੇ ਟਾਪੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਟਾਪੂ ਤੇ ਰਾਵਣ ਦਾ ਰਾਜ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ। ਉਸ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖ ਸਦਗਤੀ ਨੂੰ ਪਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ, ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਸਦਗਤੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਇੱਕ ਬਾਪ, ਦੂਜਾ ਨਾ ਕੋਈ। ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਭਗਵਾਨ ਹੀ ਆਕੇ ਰੱਖਿਆ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ, ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਸਿੱਖਿਅਕ ਵੀ ਹੈ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ। ਵਕੀਲ, ਬੈਰਿਸਟਰ ਵੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜਮਘਟਾਂ ਦੀ ਸਜਾ ਤੋਂ ਛੁਡਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਣਗੇ। ਬਾਪ ਸਭਨੂੰ ਜੇਲ੍ਹ ਤੋਂ ਛੁਡਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਦੀਆਂ ਸੁਵਸ਼ੇਸ਼ਣ ਸਭ ਮਨੋਕਾਮਨਾਵਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਰਾਵਣ ਦਵਾਰਾ ਅਸ਼ੁੱਧ ਕਾਮਨਾਵਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਸ਼ੁੱਧ ਕਾਮਨਾਵਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਸ਼ੁੱਧ ਕਾਮਨਾਵਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋਣ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਸਦਾ ਸੁਖੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਅਸ਼ੁੱਧ ਕਾਮਨਾ ਹੈ - ਪਤਿਤ ਵਿਕਾਰੀ ਬਣਨਾ। ਪਾਵਨ ਰਹਿਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਾਧੂ ਸੰਤ ਆਦਿ ਤਾਂ ਵਿਕਾਰ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਲਈ ਇਵੇਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਕਹਾਂਗੇ। ਉੱਥੇ ਵਿਕਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਹੈ ਹੀ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਸਨ, ਭਾਰਤ ਪਵਿੱਤਰ ਸੀ। ਇਹ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਪਿਓਰਟੀ ਸੀ ਤਾਂ ਪੀਸ ਪ੍ਰੇਸਪਰਟੀ ਸੀ, ਸਭ ਸੁਖੀ ਸਨ, ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਡਿੱਗਦੇ ਆਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਕੁਝ ਕੰਮ ਦੇ ਨਹੀਂ ਰਹੇ ਹਨ। ਇੱਕਦਮ ਕੈਡੀ ਮਿਸਲ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਹੀਰੇ ਮਿਸਲ ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਭਾਰਤ ਜਦੋਂ ਸਤਿਯੁਗ ਸੀ ਤਾਂ ਹੀਰੇ ਵਰਗਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਕੈਡੀ ਵਰਗਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਦਾ ਹੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਪਾਪ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਤੇ ਪਾਪ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੇ ਨਾਮੀਗ੍ਰਾਮੀ ਹੋ, ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਢੇਰ ਚਿੰਤਰ ਹਨ। ਦੂਜਿਆਂ ਧਰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਵੇਖੋਗੇ ਇੱਕ ਹੀ ਚਿੰਤਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਕੋਲ ਇੱਕ ਹੀ ਕ੍ਰਾਇਸਟ ਦਾ ਚਿੰਤਰ ਹੈ। ਬੋਧੀਆਂ ਕੋਲ ਇੱਕ ਹੀ ਬੁੱਧ ਦਾ। ਕ੍ਰਿਸਚਨ, ਕ੍ਰਾਇਸਟ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਨੰਨਸ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਨੰਨਸ ਮਾਨਾ ਸ਼ਿਵਾਏ ਇੱਕ ਕ੍ਰਾਇਸਟ ਦੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਇਸਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨੰਨ ਬਟ ਕ੍ਰਾਇਸਟ, ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਨੰਨਸ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦੇ ਨੰਨਸ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਨੰਨ ਬਟ ਵਨ, ਇੱਕ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੂਜਾ ਨਹੀਂ ਕੋਈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਫਿਰ ਵੀ ਦੋ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕ੍ਰਾਇਸਟ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਸਮਝਣਗੇ ਉਹ ਗੋਡ ਦਾ ਬੱਚਾ ਸੀ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਗੋਡ ਦੀ ਨਾਲੇਜ ਨਹੀਂ, ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਿਸਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਨਾਲੇਜ ਹੋਵੇ। ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਿੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਕਦੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੀ ਪਾਰਟ ਚਲਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਜਾਣੀ ਜਾਨਨਹਾਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸਾਡੇ ਦਿਲ ਦੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ, ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਪਈ ਹੈ - ਜੇ ਹਰ ਇੱਕ ਦੀ ਦਿਲ ਨੂੰ ਬੈਠ ਰੀਡ ਕਰਾਂਗਾ, ਅਸੀਂ ਆਏ ਹੀ ਹਾਂ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣਾ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਪਵਿੱਤਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਝੂਠ ਬੋਲਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਨੁਕਸਾਨ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਹੁੰਚਾਉਣਗੇ। ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ਸਭਾ ਵਿੱਚ ਅਸੁਰ ਜਾਕੇ ਬੈਠਦੇ ਸਨ। ਉੱਥੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੰਡਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਕੋਈ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਫਿਰ ਛਿੱਪਕੇ ਆਕੇ ਬੈਠਦੇ ਤਾਂ ਉਹ ਅਸੁਰ ਹੋਏ ਨਾ। ਆਪੇ ਹੀ ਆਪਣੀ ਪਦਵੀ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਕਰ ਦੇਣਗੇ। ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਆਪਣਾ ਹੀ ਸਤਿਆਨਾਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਅਜਿਹੇ ਹਨ ਜੋ ਛਿੱਪਕੇ ਬੈਠ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਪਰੰਤੂ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਗੋਇਆ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਠੱਗਦੇ ਹਨ। ਆਪਣਾ ਹੀ ਸਤਿਆਨਾਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਰਾਈਟ ਹੈਡ ਧਰਮਰਾਜ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਝੂਠ ਬੋਲਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਖੁਦ ਹੀ ਢੰਡ ਦੇ ਭਾਗੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਸੈਂਟਰਜ਼ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਜਦੋਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰੀ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਗਏ ਸਨ ਤਾਂ ਰੋਜ਼ ਇੱਕ ਆਉਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਪੁੱਛਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਜਦਕਿ ਪਵਿੱਤਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਕਿਉਂ ਆਉਂਦੇ ਹੋ? ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ ਆਵਾਂਗਾ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਕਿਵੇਂ ਬਣਾਂਗੇ। ਪਵਿੱਤ੍ਰਤਾ ਚੰਗੀ ਲਗਦੀ ਹੈ ਪਰ ਰਹਿ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਆਖਿਰ ਤਾਂ ਸੁਧਰ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਨਹੀਂ ਆਵਾਂਗਾ ਤਾਂ ਬੇੜਾ ਗਰਕ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਰਸਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਸਲਈ ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੇ ਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ।

ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਖਰਾਬ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਕਿਥੋਂ ਤੱਕ ਇਵੇਂ ਆਉਂਦੇ ਰਹੋਗੇ। ਪਾਵਨ ਜੋ ਬਣਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਜਿਵੇਂ ਘ੍ਰਿਣਾ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਥ ਦਾ ਖਾਣਾ ਵੀ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ। ਬਾਪ ਨੇ ਯੁਕਤੀ ਦੱਸੀ ਹੈ, ਖਾਨ - ਪੀਣ ਦੀ ਖਿਟਪਿਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਵੇਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਨੈਕਰੀ ਛੱਡ ਦਵੇਗੇ, ਫਿਰ ਯੁਕਤੀ ਨਾਲ ਚਲਾਉਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾਓ ਤਾਂ ਵਿਗੜ ਪੈਂਦੇ ਹਨ, ਪਵਿੱਤਰ ਕਿਵੇਂ ਰਹਿਣਗੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਕਦੇ ਸੁਣਿਆ ਨਹੀਂ। ਸੰਨਿਯਾਸੀ ਵੀ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਜਦੋਂ ਘਰ - ਬਾਰ ਛੱਡ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇੱਥੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ ਇਸਲਈ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਸ਼ਾਸਤਰ ਵਿਖਾਓ। ਇਹ ਤਾਂ ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਮੈਂ ਸਧਾਰਨ ਬੁੱਢੇ ਤਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਜਨਮਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਿਵੇਂ ਮਨੁੱਖ ਤਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੇ। ਪਤਿਤ ਤਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਕੇ ਰਾਹ ਦੱਸਣਗੇ ਨਾ। ਪਹਿਲੋਂ ਵੀ ਆਏ ਸਨ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਸੀ - ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਉਹ ਹੀ ਪਰਮਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ

ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਮੂਲਵਤਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ - ਜੋ ਕਰੇ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇੱਕ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੀ ਸਧਾਰਨ ਤਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਇਸ ਯੋਗ ਅਗਨੀ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਪ ਕੱਟ ਜਾਣਗੇ ਇਸਲਈ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਜਰੂਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ। ਪਤਿਤ ਵੀ ਆਤਮਾ ਹੀ ਬਣਦੀ ਹੈ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ 16 ਕਲਾਂ ਸੰਪੂਰਨ ਸੀ। ਹੁਣ ਨੇ ਕਲਾ, ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਪਤਿਤ ਬਣ ਗਏ ਹੋ। ਮੈਂ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਕਾਮ ਚਿਤਾ ਤੇ ਬੈਠ ਪਤਿਤ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਫਿਰ ਗਿਆਨ ਚਿਤਾ ਤੇ ਬਿਠਾਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ ਸੀ, ਹੁਣ ਅਪਵਿੱਤਰ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਚੈਨ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਦੇਵੇਂ ਗਿਆਨ ਚਿਤਾ ਤੇ ਬੈਠੋ। ਹਰ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ - ਆਪਣੇ ਕਰਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਸ਼ਰੀਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਦੂਜੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਉਹ ਹੀ ਪਤੀ ਪਤਨੀ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਮਿਲਣਗੇ। ਨਹੀਂ, ਇਤਨੀ ਰੇਸ਼ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਨਾ। ਅਗਿਆਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ - ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਨੋਕਾਮਨਾ ਪੂਰੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਤੇ ਹੈ ਪਤਿਤ ਵਿਕਾਰੀ ਮਾਰਗ। ਪਤੀ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਪਤਨੀ ਚਿਤਾ ਤੇ ਬੈਠਦੀ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਦੂਜੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਪਤਾ ਪਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਬਾਬਾ ਦੇ ਨਾਲ ਗਿਆਨ ਚਿਤਾ ਤੇ ਚੜ੍ਹਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਛੀਂ - ਛੀਂ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਚਲੇ ਜਾਵੇਗੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਹੁਣ ਪਤਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਤੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਅਗਲੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਸਾਥੀ ਸੀ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਉੱਥੇ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਗੀਆਂ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਹੈ। ਮੰਮਾ ਬਾਬਾ, ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਰਾਇਣ ਬਣਨਗੇ। ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਹਨ ਦੇਵਤਾ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਸੇ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਸੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਸੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਿਵੇਂ ਬਣਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝ ਲਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਚੈਨ ਸਿਰਫ਼ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਮਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਵਰਗ ਗਿਆ ਮਤਲਬ ਚੈਨ ਵਿੱਚ ਗਿਆ। ਬੇਚੈਨੀ ਵਿੱਚ ਪਤਿਤ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਫਿਰ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਬਾਕੀ ਹਨ ਡੀਟੇਲ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ। ਬਾਪ ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਹਨ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਬਣਾਉਣਗੇ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੋਗੇ, ਇਹ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਰੇਸ਼ ਹੈ। ਜੋ ਜਿਆਦਾ ਯਾਦ ਕਰਨਗੇ ਉਹ ਜਲਦੀ ਬਣਨਗੇ। ਇਹ ਹੈ ਯੋਗ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੀ ਰੇਸ਼। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਰੇਸ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਢੇਰ ਸਟੂਡੈਂਟਸ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜੋ ਨੰਬਰਵਨ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਸਕਾਲਰਸ਼ਿਪ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਹੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਲੱਖਾਂ, ਕਰੋੜਾਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਲਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਤਨੇ ਸਕੂਲ ਵੀ ਹੋਣਗੇ ਨਾ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਨੀ ਹੈ। ਸਭਨੂੰ ਰਸਤਾ ਦੱਸੋ, ਅੰਨਿਆਂ ਦੀ ਲਾਠੀ ਬਣੋ। ਘਰ - ਘਰ ਵਿੱਚ ਪੈਗਾਮ ਪਹੁੰਚਾਉਣਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੇਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਹੁਣ ਅਸ਼ੁੱਧ ਕਾਮਨਾਵਾਂ ਦਾ ਤਿਆਗ ਕਰ ਸ਼ੁੱਧ ਕਾਮਨਾਵਾਂ ਰੱਖਣੀਆਂ ਹਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਸ਼ੁੱਧ ਕਾਮਨਾ ਹੈ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਕੇ ਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣੇ...। ਕਿਸੇ ਵੀ ਭੁੱਲ ਨੂੰ ਛੁਪਾਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਠਗਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਧਰਮਰਾਜ ਬਾਪ ਨਾਲ ਸਦਾ ਸੱਚੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ।

2 ਗਿਆਨ ਚਿਤਾ ਤੇ ਬੈਠ ਇਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਰੇਸ਼ ਕਰ ਭਵਿੱਖ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾਉਣੀ ਹੈ। ਯੋਗ ਅਗਨੀ ਨਾਲ ਵਿਕਰਮਾਂ ਦੇ ਖਾਤੇ ਨੂੰ ਦਗਧ ਕਰਨਾ (ਸਾੜਨਾ) ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸੱਤ ਦੀ ਮਹਾਨਤਾ ਦਵਾਰਾ ਸਦਾ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਝੂਲੇ ਵਿੱਚ ਝੂਲਣ ਵਾਲੇ ਅਥਾਰਟੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਭਵ:
ਸੱਤ ਦੀ ਅਥਾਰਟੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਗਾਇਨ ਹੈ - ਸੱਚ ਤਾਂ ਬੈਠੇ ਨੱਚ। ਸੱਤ ਦੀ ਨਾਂਵ ਹਿੱਲੇਗੀ ਲੇਕਿਨ ਡੁੱਬ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਕੋਈ ਕਿਨਾਂ ਵੀ ਹਿਲਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੇ ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਸੱਤ ਦੀ ਮਹਾਨਤਾ ਨਾਲ ਹੋਰ ਵੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਝੂਲੇ ਵਿੱਚ ਝੂਲਦੇ ਹੋ। ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਹਿਲਾਉਂਦੇ ਲੇਕਿਨ ਝੂਲੇ ਨੂੰ ਹਿਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹਿਲਾਣਾ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਝੁਲਾਉਣਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਧੰਨਵਾਦ ਦਵੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਝੁਲਾਓ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਝੁਲੀਏ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸ੍ਰਵ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਲਾਈਟ ਸਦਾ ਨਾਲ ਰਹੇ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਨੇੜੇ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦੀ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਬਾਪ ਮਿੱਠੇ ਤੋਂ ਮਿੱਠੀ ਸੈਕਰੀਨ ਹੈ ਇਸਲਈ ਹੋਰ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਛੱਡ ਉਸ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਮਿੱਠੀ ਸੈਕਰੀਨ ਬਣ ਜਾਵੇਗੀ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਲੈਕੇ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਕਿਹੜੇ ਸੰਸਕਾਰ ਭਰ ਰਹੇ ਹੋ?
- ਉੱਤਰ:- ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਬਗੈਰ ਵਜੀਰ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਤੇ ਰਾਜ ਕਰਨ ਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹੋ ਭਵਿੱਖ ਰਾਜਧਾਨੀ ਚਲਾਉਣ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਲੈਣ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦੇ ਦਿੰਦੇ ਜੋ ਅੱਧਾਕਲਪ ਤੱਕ ਕੋਈ ਦੀ ਰਾਏ ਲੈਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ। ਰਾਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੈਣੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋਵੇ।
- ਗੀਤ:- ਤੁਮਹੀ ਹੋ ਮਾਤਾ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਗੀਤ ਸੁਣਿਆ। ਇਹ ਕਿਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚੇ? ਜਰੂਰ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਹੀ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚੇ ਹੁਣ ਸਮੁੱਖ ਬੈਠੇ ਹਨ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਬਾਪ ਸਮਝਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਿਵਾਏ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੇ ਸਰਵ ਨੂੰ ਸੁੱਖ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਸਰਵ ਨੂੰ ਦੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਲਿਖੇਟ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਦੁਨੀਆਂ ਭਰ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਸਲਈ ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮੁੱਖ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਸੁੱਖਧਾਮ ਦੇ ਲਾਇਕ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਦਾ ਸੁਖਧਾਮ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਬਾਪ ਦੇ ਸਨਮੁੱਖ ਆਏ ਹੋ। ਹੁਣ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਸਨਮੁੱਖ ਸੁਣਨ ਅਤੇ ਦੂਰ ਰਹਿਕੇ ਸੁਣਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਫਰਕ ਹੈ। ਮਧੂਬਨ ਵਿੱਚ ਸਮੁੱਖ ਆਉਂਦੇ ਹੋ, ਮਧੂਬਨ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੈ। ਮਧੂਬਨ, ਵਿੰਦਾਵਨ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ। ਪਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਨਿਰਕਾਰ ਬਾਪ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਆਤਮਾ ਨਿਸ਼ਚਾ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਪਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈ ਰਹੀ ਹਾਂ। ਸਾਰੇ ਕਲਪ ਵਿੱਚ ਇਹ ਇੱਕ ਹੀ ਸਮੇਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਲਪ ਦਾ ਸੁਹਾਵਣਾ ਸੰਗਮਯੁਗ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਰੱਖਿਆ ਹੈ - ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ। ਇਹ ਹੀ ਸੰਗਮਯੁਗ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਭ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਉੱਤਮ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖਮਾਤਰ ਦੀ ਆਤਮਾ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ ਜੋ ਫਿਰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਉੱਤਮ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੋਣ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖ ਵੀ ਕਨਿਸ਼ਟ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮੁੱਖ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਾਰਾ ਪਾਰੂ ਆਤਮਾ ਹੀ ਵਜਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਸ਼ਰੀਰ। ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਸ਼ਰੀਰ ਜੱਦ ਦੇਨੇ ਦਾ ਮੇਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪਾਰੂ ਵਜਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਹਾਂ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਾ ਆਪ ਸਮਝਦੇ, ਨਾ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਤਾਲਾ ਹੁਣ ਖੁੱਲਿਆ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਬਰੇਬਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਪਰਮਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਇੰਕਾਰੋਪੇਰੀਯਲ ਵਰਲਡ। ਇਹ ਹੈ ਕਾਰਪੋਰੀਯਲ ਵਰਲਡ। ਇੱਥੇ ਅਸੀਂ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਐਕਟਰਸ ਪਾਰੂਧਾਰੀ ਹਾਂ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਅਸੀਂ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਨੰਬਰਵਾਰ ਆਉਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਾਰੇ ਐਕਟਰਸ ਇਕੱਠੇ ਨਹੀਂ ਆ ਜਾਂਦੇ। ਵੱਖ - ਵੱਖ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਐਕਟਰਸ ਆਉਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਾਰੇ ਇਕੱਠੇ ਉਦੋਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਨਾਟਕ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਹਿਚਾਣ ਮਿਲੀ ਹੈ, ਆਤਮਾ ਅਸਲ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਦੀ ਰਹਿਵਾਸੀ ਹੈ - ਇੱਥੇ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣ। ਬਾਪ ਸਾਰਾ ਸਮੇਂ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ। ਅਸੀਂ ਹੀ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੇ - ਵਜਾਉਂਦੇ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮੁੱਖ ਸੁਣਨ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਮਜਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਤਨਾ ਮਜਾ ਮੁਰਲੀ ਪੜ੍ਹਨ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ। ਇੱਥੇ ਸਮੁੱਖ ਹੋ ਨਾ। ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ ਸਤਿਯੁਗੀ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਹੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਭਾਰਤ ਗੋਡ ਗੋਡੇਜ ਦਾ ਸਥਾਨ ਸੀ, ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਚਿੱਤਰ ਵੇਖਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਸੀ ਜਰੂਰ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਅਸੀਂ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਪਾਰੂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਕਿ ਭੁੱਲ ਜਾਵੋਗੇ? ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਪਾਰੂ ਵਜਾਇਆ ਹੈ, ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸੇ ਫਿਰ ਪੁਰਾਣੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਉੱਪਰ ਤੋਂ ਜੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਉਹ ਗੋਲਡਨ ਏਜ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਹਨ ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਆਏ ਸੀ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣ। ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਮਹਾਰਾਜਾ - ਮਹਾਰਾਣੀ ਸੀ। ਤੁਹਾਡੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਰਾਜਧਾਨੀ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਿੱਖ ਰਹੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਰਜਾਈ ਕਿਵੇਂ ਚਲਾਵਾਂਗੇ, ਉੱਥੇ ਵਜੀਰ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਰਾਏ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦਵਾਰਾ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਤੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਕੋਈ ਤੋਂ ਰਾਏ ਲੈਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਰਾਏ ਲੈਣ ਤਾਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੈ। ਹੁਣ ਜੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਉਹ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਾਇਮ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਫਰੈਸ਼ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਤੋਂ ਆਕੇ ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਟਾਕੀ ਬਣੇ ਹੋ। ਟਾਕੀ ਹੋਣ ਬਗੈਰ ਕਰਮ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਹੈ, ਉਵੇਂ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੁਣ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ, ਸੰਸਕਾਰ ਅਨੁਸਾਰ ਫਿਰ ਦੂਜਾ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ। ਪੁਨਰਜਨਮ ਵੀ ਜਰੂਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਜੇ ਪਾਰੂ ਮਿਲਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਵਜਾਉਂਦੀ

ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਦੂਜਾ ਜਨਮ ਲੈਂਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਦੀ ਦਿਨ ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਪਿਓਰਿਟੀ ਦੀ ਡਿਗਰੀ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪਤਿਤ ਅੱਖਰ ਦਵਾਪਰ ਦੇ ਬਾਦ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਂਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਵੀ ਥੋੜਾ ਜਿਹਾ ਫਰਕ ਜਰੂਰ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਨਵਾਂ ਮਕਾਨ ਬਣਾਓ, ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਬਾਦ ਕੁਝ ਫਰਕ ਜਰੂਰ ਪਵੇਗਾ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਅਸੀਂ ਆਏ ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵਰਸਾ ਦੇਣ। ਜਿੰਨਾ ਜੇ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਨਗੇ ਉਤਨਾ ਪਦਵੀ ਪਾਉਣਗੇ। ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਸਾਨੂੰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਹਰ ਇੱਕ ਆਪਣੇ ਲਈ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਮੇਲ ਫੀਮੇਲ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਬੱਚੇ ਬੇਹੱਦ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈ ਰਹੇ ਹੋ। ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਬ੍ਰਹਮ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਹੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਹੇ ਲਾਡਲੇ ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚੇ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਸਮੇਂ ਪਾਰ੍ਹ ਵਜਾਉਂਦੇ - ਵਜਾਉਂਦੇ ਹੁਣ ਫਿਰ ਆਕੇ ਮਿਲੇ ਹੋ - ਆਪਣਾ ਵਰਸਾ ਲੈਣ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੰਧ ਹੈ। ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਪਾਰ੍ਹ ਨੂੰ ਧਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਐਕਟਰਸ ਪਾਰ੍ਹ ਵਜਾਉਂਦੇ ਐਕਟ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਆਤਮਾ ਅਵਿਨਾਸੀ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਅਵਿਨਾਸੀ ਪਾਰ੍ਹ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਬਦਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਆਤਮਾ ਸਿਰਫ ਪਿਓਰ ਤੋਂ ਇਮਪਿਓਰ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹਨ ਪਾਵਨ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ। ਹੁਣ ਸੁੱਖਧਾਮ ਸਥਾਪਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਮੁਕਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਗੀਆਂ। ਹੁਣ ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਨਾਟਕ ਆਕੇ ਪੁਰਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਮੱਛਰਾਂ ਮਿਸਲ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਕੋਈ ਵੀ ਆਤਮਾ ਆਵੇ ਤਾਂ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੀ ਵੈਲਯੂ ਹੋਵੇਗੀ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਵੈਲਯੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੈ ਜੇ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸੀ ਉਹ ਫਿਰ ਪੁਰਾਣੀ ਬਣੀ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦੇਵਤੇ ਸਨ, ਉੱਥੇ ਦੁੱਖ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਅਥਾਹ ਦੁੱਖ ਹਨ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਦੁੱਖ ਦੀ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਲਿਥੈਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਬਦਲਦੀ ਜਰੂਰ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਦਿਨ ਦੇ ਬਾਦ ਰਾਤ, ਰਾਤ ਦੇ ਬਾਦ ਦਿਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਬਰੇਬਰ ਅਸੀਂ ਸਤਿਯੁਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਂਗੇ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਕਿਉਂ ਨਾ ਆਤਮਾ ਨਿਸ਼ਚਾ ਕਰ ਅਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੀਏ। ਕੁਝ ਤਾਂ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਰਜਾਈ ਪਾਉਣਾ ਕੋਈ ਸਹਿਜ ਥੋੜੀ ਹੈ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਮਾਇਆ ਦਾ ਵੰਡਰ ਹੈ ਜੇ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਭੁਲਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਲਈ ਉਪਾਏ ਰਚਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਮੇਰਾ ਬਣਨ ਨਾਲ ਯਾਦ ਜਮ ਜਾਵੇਗੀ। ਬਾਕੀ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕੀ ਕਰਨਗੇ। ਨਹੀਂ, ਜੱਦ ਤੱਕ ਜਿਉਣਾ ਹੈ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਂਦੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਸਾਡਾ ਇਹ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਹੈ। ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਭਾਨ ਛੱਡ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਗ੍ਰਹਿਸਥ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਰਹਿਣਾ ਹੈ, ਪੁਰਸਾਰਥ ਜਰੂਰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਨਿਸ਼ਚਾ ਕਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਤਵਮੇਵ ਮਾਤਾਸਚ ਪਿਤਾ... ਇਹ ਸਭ ਹੈ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੀ ਮਹਿਮਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਅਲਫ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਹੀ ਮੈਂ ਸਕਰੀਨ ਹਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਹੋਰ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਛੱਡ ਬਹੁਤ ਮਿੱਠੀ ਸਕਰੀਨ ਹੋ ਜਾਓ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਰਹੋ। ਸਭ ਨੂੰ ਇਹ ਹੀ ਦੱਸੋ ਬਾਪ ਤੋਂ ਸੁੱਖ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈ। ਸੁੱਖ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਸੁੱਖਧਾਮ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਬਾਪ ਹੈ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ, ਪਰ ਮਾਇਆ ਦਾ ਆਪੇਜੀਸ਼ਨ ਬਹੁਤ ਹੈ ਇਸਲਈ ਕੇਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਖਾਦ ਨਿਕਲ ਜਾਵੇਗੀ। ਸੇਕੇਂਡ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪਾਰ੍ਹ ਰਿਪੀਟ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਭ ਤੋਂ ਜਾਸਤੀ ਸਾਡਾ ਪਾਰ੍ਹ ਹੈ। ਸੁੱਖ ਵੀ ਸਭ ਤੋਂ ਜਾਸਤੀ ਸਾਨੂੰ ਮਿਲੇਗਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਤੁਹਾਡਾ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਬਹੁਤ ਸੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਹੋਰ ਬਾਕੀ ਸਭ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ - ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਚੁਕਤੁ ਕਰ। ਜਾਸਤੀ ਵਿਸਤਾਰ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਕਿਓਂ ਜਾਈਏ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਸਭ ਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਲੈ ਜਾਨ। ਮੱਛਰਾਂ ਸਦ੍ਰਿਸ਼ ਸਭ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਰੀਰ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਬਾਕੀ ਆਤਮਾ ਜੇ ਅਵਿਨਾਸੀ ਹੈ ਉਹ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਚੁਕਤੁ ਕਰ ਚਲੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਆਤਮਾ ਅੱਗ ਵਿੱਚ ਪੈਣ ਨਾਲ ਪਵਿੱਤਰ ਹੋਵੇਗੀ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੂਪੀ ਯੋਗ ਨਾਲ ਹੀ ਪਵਿੱਤਰ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਯੋਗ ਦੀ ਅਗਨੀ ਹੈ ਇਹ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਫਿਰ ਨਾਟਕ ਬੈਠ ਬਣਾਏ ਹਨ - ਸੀਤਾ ਅੱਗ ਤੋਂ ਪਾਰ ਹੋਈ। ਅੱਗ ਤੋਂ ਕੋਈ ਇੱਕ ਨੂੰ ਥੋੜੀ ਪਾਰ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਸਿਤਾਵਾਂ ਇਸ ਸਮੇਂ ਪਤਿਤ ਹੋ, ਰਾਵਣ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਹੋ। ਹੁਣ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਰਾਮ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਅਗਨੀ ਅੱਖਰ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਅੱਗ ਤੋਂ ਪਾਰ ਹੋਈ। ਕਿੱਥੇ ਯੋਗ ਅਗਨੀ, ਕਿੱਥੇ ਉਹ। ਆਤਮਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲ ਯੋਗ ਰੱਖਣ ਨਾਲ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਹੋਵੇਗੀ। ਰਾਤ- ਦਿਨ ਦਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਭ ਸਿਤਾਵਾਂ ਹੈ। ਰਾਵਣ ਦੀ ਜੇਲ ਵਿੱਚ ਸ਼ੋਕ ਵਾਟਿਕਾ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਦਾ ਸੁੱਖ ਤਾਂ ਕਾਗ ਵਿਸ਼ਟਾ ਮਿਸਲ ਹੈ। ਸੂਰਗ ਦੇ ਸੁੱਖ ਤਾਂ ਅਥਾਹ ਹਨ। ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਨਾਲ ਝੋਲੀ ਭਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੰਸ਼ੇ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਆਉਣ ਨਾਲ ਫਿਰ ਕਈ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਆਦਿ ਉਠਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਬਾਪ ਜੇ ਧੰਧਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਕਰਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਮੂਲ ਗੱਲ ਹੈ ਸਾਨੂੰ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਕੋਈ ਵੀ ਸੰਕਲਪ ਉਠਾਉਣ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ, ਉਹ ਹੈ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ। ਸੁੱਖ ਗੱਲ ਹੈ ਹੀ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦੀ। ਪਾਵਨ ਕੌਣ ਬਣਾਉਣਗੇ, ਇਹ ਕੁਝ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਬੋਲੋ ਤੁਸੀਂ ਪਤਿਤ ਹੋ ਤਾਂ ਵਿਗੜ ਪੈਣਗੇ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਵਿਕਾਰੀ ਕੋਈ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ, ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਗ੍ਰਹਿਸਥੀ

ਤਾਂ ਸਭ ਸੀ - ਰਾਮ - ਸੀਤਾ, ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਨੂੰ ਵੀ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਸੀ ਨਾ। ਉੱਥੇ ਵੀ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹਨ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਵਾਈਸਲੈਸ ਵਰਲਡ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਸ਼ਿਵਾਲਾ।

ਬਾਪ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨੀਆਂ ਯੁਕਤੀਆਂ ਦੱਸਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਪ, ਟੀਚਰ, ਗੁਰੂ ਹੈ, ਜੋ ਸਭ ਨੂੰ ਸਦਗਤੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਇੱਕ ਗੁਰੂ ਮਰ ਗਿਆ ਤਾਂ ਫਿਰ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਗੱਦੀ ਦੇਣਗੇ। ਹੁਣ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਸਦਗਤੀ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣਗੇ। ਸਰਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਹੈ ਹੀ ਇੱਕ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਹੈ ਦੁਰਗਤੀ, ਰਾਮਰਾਜ ਵਿੱਚ ਹੈ ਸਦਗਤੀ। ਬਾਪ ਸਭ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਕੇ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਕੋਈ ਫੱਟ ਤੋਂ ਪਤਿਤ ਨਹੀਂ ਬਣਦੇ, ਨੰਬਰਵਾਰ ਉਤਰਨੇ ਹੈ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੇ ਤਮੇ... ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਬੈਠਿਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਿਵੇਂ ਹੁਣ ਲਈਟ ਹਾਊਸ ਹੋ। ਗਿਆਨ ਤੋਂ ਇਸ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਜਾਣ ਗਏ ਹੋ ਕਿ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਫਿਰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅਤੇ ਸਭਨੂੰ ਰਸਤਾ ਦੱਸਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਸੈਨਾ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਪਾਯਲਟ ਹੋ, ਰਸਤਾ ਦੱਸਣ ਵਾਲੇ। ਸਭ ਨੂੰ ਬੋਲੋ - ਹੁਣ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ, ਸੁੱਖਧਾਮ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਕਲਯੁਗ ਦੁੱਖਧਾਮ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਓ। ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਰਸਤਾ ਦੱਸਦੇ ਹਾਂ, ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਇੱਕ ਹੀ ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਪ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਤੇ ਜੋ ਕੱਟ ਚੜ੍ਹੀ ਹੋਈ ਹੈ ਉਹ ਉਤਰਦੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਮਨਮਨਾਭਵ। ਸ਼ਿਵ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ - ਵਿਨਾਸ਼ ਕਾਲੇ ਵਿਪਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਵਿੰਸ਼ਨਤੀ ਅਤੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਾਲੇ ਪਰਮਪਿਤਾ - ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਵਿਜੰਤੀ। ਤੁਹਾਡੀ ਜਿੰਨੀ ਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਹੋਵੇਗੀ ਉੰਨਾ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾਵੇਗੇ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਨਾਲ ਇੰਨਾ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕੋਗੇ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੇਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਭਰਨੀ ਹੈ। ਕਿਸੀ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੰਸ਼ੇ ਨਹੀਂ ਉਠਾਉਣਾ ਹੈ। ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਹੈ।

2. ਇੱਕ ਬਾਪ ਨਾਲ ਸੱਚੀ ਪ੍ਰੀਤ ਰੱਖ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਮਿੱਠੀ ਸੈਕਰੀਨ ਬਣਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਹਰ ਇੱਕ ਦੀ ਰਾਏ ਨੂੰ ਰਿਗਾਰ੍ਡ ਦੇਕੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦਵਾਰਾ ਰਿਗਾਰ੍ਡ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬਾਲਿਕ ਸੇ ਮਾਲਿਕ ਭਵ:
ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਛੋਟਾ ਹੋ ਜਾਂ ਵੱਡਾ- ਤੁਸੀਂ ਹਰ ਇੱਕ ਦੀ ਰਾਏ ਨੂੰ ਰਿਗਾਰ੍ਡ ਜਰੂਰ ਦਵੇ ਕਿਉਂਕਿ ਕਿਸੇ ਦੀ ਵੀ ਰਾਏ ਨੂੰ ਠੁਕਰਾਉਣਾ ਗੋਇਆ ਖੁਦ ਆਪ ਨੂੰ ਠੁਕਰਾਉਣ ਹੈ ਇਸਲਈ ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਵਿਅਰਥ ਨੂੰ ਕੱਟ ਵੀ ਕਰਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ ਉਸਨੂੰ ਰਿਗਾਰ੍ਡ ਦੇ, ਸ਼੍ਰਮਾਨ ਦੇ ਫਿਰ ਸਿੱਖਿਆ ਦਵੇ, ਇਹ ਵੀ ਤਰੀਕਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਿਗਾਰ੍ਡ ਦੇਣ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ ਭਰ ਜਾਣਗੇ ਤਾਂ ਵਿਸ਼ਵ ਤੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਿਗਾਰ੍ਡ ਮਿਲੇਗਾ, ਇਸ ਦੇ ਲਈ ਬਾਲਿਕ ਸੇ ਮਾਲਿਕ, ਮਾਲਿਕ ਸੇ ਬਾਲਿਕ ਬਣੋ। ਬੁੱਧੀ ਬੇਹੱਦ ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਭ ਕਲਿਆਣ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਸੰਪੰਨ ਹੋਵੋ।

ਸਲੋਗਨ:- ਮਸਤੱਕ ਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਸਾਥ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਦਾ ਤਿਲਕ ਲਗਾਉਣਾ - ਇਹ ਹੀ ਸੁਹਾਗ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਸੁਖ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਯਾਦ ਕਰੋ ਯਾਦ ਬਗੈਰ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਰੋਜ਼ - ਰੋਜ਼ ਯਾਦ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨ ਦਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਿਉਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ?
- ਉੱਤਰ:- ਕਿਉਂਕਿ ਯਾਦ ਤੋਂ ਹੀ ਆਤਮਾ ਪਾਵਨ ਬਣੇਗੀ। ਯਾਦ ਤੋਂ ਹੀ ਪੂਰਾ ਵਰਸਾ ਲੈ ਸਕਣਗੇ। ਆਤਮਾ ਦੇ ਸਭ ਸੰਬੰਧ ਖਲਾਸ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਵਿਕਰਮਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਸਜਾਵਾਂ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਜਾਣਗੇ। ਜਿੰਨਾ ਯਾਦ ਕਰਨਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹੇਗੀ। ਮੰਜ਼ਿਲ ਨੇੜੇ ਅਨੁਭਵ ਹੋਵੇਗੀ। ਕਦੀ ਵੀ ਥੱਕਣਗੇ ਨਹੀਂ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਸੁੱਖ ਪਾਉਣਗੇ ਇਸ ਲਈ ਯਾਦ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰਨਾ ਹੈ।
- ਗੀਤ:- ਬਚਪਨ ਦੇ ਦਿਨ ਭੁਲਾ ਨਾ ਦੇਣਾ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਗੀਤ ਦੀ ਲਾਈਨ ਦਾ ਅਰਥ ਸਮਝਿਆ। ਹੁਣ ਜਿਉਂਦੇ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦੇ ਬਣੇ ਹੋ। ਸਾਰਾ ਕਲਪ ਤਾਂ ਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦੇ ਬਣੇ ਹੋ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦੇ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਸਿਰਫ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੱਚੇ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦੇ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਜੇਕਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਛੱਡਿਆ ਤਾਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲ ਨਹੀਂ ਸਕੇਗਾ। ਭਾਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ ਪਰ ਥੋੜੇ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕੋਈ ਰਾਜੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਮਨੁੱਖ ਧਨ ਬਹੁਤ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਧਨ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਸੁੱਖ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਧਨ ਵੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਵੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਨਿਰੋਗੀ ਕਾਇਆ ਵੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅੱਜ ਕੀ ਹੈ, ਕਲ ਕੀ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਵਿਨਾਸ਼ ਤਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਸਮਝਣ ਵੀ ਵਿਨਾਸ਼ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ, ਇਵੇਂ ਮਾਲੂਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ - ਕਦੇ ਵੀ ਲੜਾਈ ਲੱਗ ਜਾਵੇ, ਥੋੜੀ ਚਿੰਗਾਰੀ ਲੱਗੇ ਤਾਂ ਭੰਡਟ ਮੱਚ ਜਾਵੇ। ਦੇਰੀ ਨਹੀਂ ਲੱਗੇਗੀ। ਅੱਗੇ ਵੀ ਥੋੜੀ ਜਿਹੀ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਲੜਾਈ ਲੱਗ ਗਈ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਖਤਮ ਹੋਈ ਕਿ ਹੋਈ ਇਸ ਲਈ ਹੁਣ ਜਲਦੀ ਹੀ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹਰਸਿਤ ਰਹਿਣਗੇ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਨਾਲ ਹੀ ਉਹ ਖੁਸ਼ੀ ਗਾਇਬ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਨਾਲ ਬਾਪ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਦੁੱਖ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਜਿੰਨਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਸੁੱਖ ਉਠਾਓਗੇ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਆਏ ਹੀ ਹੋ ਅਜਿਹੇ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨ। ਰਾਜਾ - ਰਾਣੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਜਾ ਦਾ ਨੈਕਰ - ਚਾਕਰ, ਬਹੁਤ ਫਰਕ ਹੈ ਨਾ। ਹੁਣ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਫਿਰ ਕਲਪ - ਕਲਪਾਂਤਰ ਦੇ ਲਈ ਕਾਇਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਸਭ ਨੂੰ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੋਵੇਗਾ - ਅਸੀਂ ਕਿੰਨਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਵੀ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੀ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਰਹੋ। ਮਿੱਠੇ ਤੇ ਮਿੱਠੇ ਬਾਬਾ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਸੂਰਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਕਿੰਨਾ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਡਾ ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਹੈ ਹੀ ਯਾਦ ਤੇ। ਜਿੰਨਾ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਵੀ ਰਹੇਗੀ। ਸਮਝਣਗੇ ਬਸ ਹੁਣ ਨਜ਼ਦੀਕ ਆਕੇ ਪਹੁੰਚੇ ਹਾਂ। ਕੋਈ ਥੱਕ ਵੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਮੰਜ਼ਿਲ ਕਿੰਨਾ ਦੂਰ ਹੈ, ਪਹੁੰਚਣ ਤਾਂ ਮਿਹਨਤ ਵੀ ਸਫਲ ਹੋਵੇ। ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਭਗਵਾਨ ਕਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਹੇ ਭਗਵਾਨ ਫਿਰ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਠੀਕਰ ਭਿੱਤਰ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਦੇ ਬਣ ਚੁਕੇ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਦੀ ਹੀ ਮਤ ਤੇ ਚਲਣਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਵਿਲਾਇਤ ਵਿੱਚ ਹੋ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਵੀ ਸਿਰਫ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤਾਂ ਮਿਲੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸਿਵਾਏ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਦੇ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ - ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਪੂਰਾ ਵਰਸਾ ਲਵਾਂਗੇ। ਜਿਵੇਂ ਸਾਡਾ ਬਾਪ ਵਰਸਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਵੀ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੱਦੀ ਤੇ ਜ਼ਰੂਰ ਬੈਠਾਂਗੇ। ਮੰਮਾ ਬਾਬਾ ਰਾਜ - ਰਾਜੇਸ਼ਵਰ, ਰਾਜ - ਰਾਜੇਸ਼੍ਵਰੀ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਵੀ ਬਣਾਂਗੇ। ਇਮਤਿਹਾਨ ਤਾਂ ਸਭ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਥੋੜਾ ਸਿਖਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਸਿਰਫ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਹਿਜ ਰਾਜਯੋਗ ਬਲ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਯੋਗ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਬਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਕੋਈ ਵਿਕਰਮ ਕਰਾਂਗੇ ਤਾਂ ਸਜਾ ਬਹੁਤ ਖਾਵਾਂਗੇ, ਪਦਵੀ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਹੋ ਪਵੇਗੀ। ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਾਇਆ ਵਿਘਨ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਜੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣਨਗੇ ਉਹ ਹੀ ਨਿਮਿਤ ਬਣਨਗੇ। ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਮੁੱਖ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣਨ ਬਗੈਰ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਰਚਦੇ ਹੀ ਹਨ ਵਰਸਾ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਹੈ ਹੀ। ਉਹ ਨਵੀਂ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰਚਦੇ ਹਨ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵਰਸਾ ਦੇਣ ਲਈ। ਸਰੀਰਧਾਰੀ ਨੂੰ ਹੀ ਵਰਸਾ ਦੇਣਗੇ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਤਾਂ ਉੱਪਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਵਰਸੇ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਲੈ ਰਹੇ ਹੋ, ਜੇ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਸਮੇਂ ਨਜ਼ਦੀਕ ਆਉਂਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਤਲਾ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਫਲਾਣਾ ਜੇਕਰ ਇਵੇਂ ਕਰੇਗਾ ਤਾਂ

ਅਸੀਂ ਇੱਕਦਮ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਡਾ ਦੇਵਾਂਗੇ। ਉਡਾਉਣ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਬੰਮਬਜ਼ ਆਦਿ ਕੋਈ ਰੱਖਣੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਤਿਆਰੀਆਂ ਬਹੁਤ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਗੈਰਮਿੰਟ ਦੇ ਸਮੇਂ ਪਾਕਿਸਤਾਨ, ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਸੀ ਕੀ? ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਯੈਵਨਾਂ ਦੀ ਲੜਾਈ। ਪਾਂਡਵ ਅਤੇ ਕੌਰਵਾਂ ਦੀ ਲੜਾਈ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਯੈਵਨ ਬਰੇਬਰ ਲੜ ਰਹੇ ਹਨ। ਬੰਮਬਜ਼ ਵੀ ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਫਰਮਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਰੋਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਇਮਤਿਹਾਨ ਵਿੱਚ ਨਾਪਸ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜਾਕੇ ਡੁੱਬ ਮਰਦੇ ਹਨ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ। ਇੱਥੇ ਗੁੱਸੇ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੋਣਗੇ। ਕੀ - ਕੀ ਅਸੀਂ ਬਣਾਂਗੇ - ਉਹ ਵੀ ਪਤਾ ਪੈ ਜਾਵੇਗਾ। ਬਾਪ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਾਉਣਾ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਜਾਂ ਫੁਰਸਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਬੈਠੇ। ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਬੈਠਕੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਮਿਲਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਵੀ ਇਹ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੀਏ। ਮਿਲਕੇ ਬੈਠਣ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਯਾਦ ਚੰਗਾ ਕਰੋਗੇ, ਮਦਦ ਮਿਲੇਗੀ। ਮੂਲ ਗੱਲ ਹੈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ। ਇੱਥੇ ਆਉ ਜਾਂ ਨਾ ਆਉ। ਕੋਈ ਵਿਲਾਇਤ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਆ ਤਾਂ ਸਕਣਗੇ ਨਹੀਂ। ਉੱਥੇ ਵੀ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਗੱਲ ਯਾਦ ਰੱਖੋ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੋਗੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਗੱਲ ਯਾਦ ਰੱਖੋ - ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮਨਮਨਾਭਵ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣੋਗੇ। ਮੂਲ ਗੱਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਯਾਦ ਦੀ। ਕਿੱਥੇ ਵੀ ਜਾਨ ਆਦਿ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਸਿਰਫ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਪਵਿੱਤਰ ਨਹੀਂ ਬਣੋਗੇ ਤਾਂ ਯਾਦ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕੋਗੇ। ਇਵੇਂ ਥੋੜੀ ਹੈ ਕਿ ਸਭ ਆਕੇ ਕਲਾਸ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਣਗੇ। ਮੰਤਰ ਲਿੱਤਾ ਫਿਰ ਭਾਵੇਂ ਕਿੱਥੇ ਵੀ ਚਲੇ ਜਾਵੇ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨ ਦਾ ਰਸਤਾ ਬਾਪ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ। ਉੱਡ ਤਾਂ ਸੈਂਟਰ ਤੇ ਆਉਣ ਨਾਲ ਨਵੀਂ - ਨਵੀਂ ਪੁਆਇੰਟ ਸੁਣਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਮੀਂਹ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਰਫ਼ਯੂ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਕੋਈ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲ ਸਕਦੇ ਫਿਰ ਕੀ ਕਰਨਗੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹਰਜਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਿੱਥੇ ਵੀ ਰਹਿੰਦੇ ਤੁਸੀਂ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹੋ। ਚਲਦੇ - ਫਿਰਦੇ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਹੀ ਕਹੋ ਕਿ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਅੱਖਰ ਹੀ ਦੇ ਹਨ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਬਚਪਨ ਭੁੱਲ ਨਾ ਜਾਣਾ। ਅੱਜ ਹਸਦੇ ਹੋ ਕਲ ਰੋਣਾ ਪਵੇਗਾ - ਜੇਕਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਭੁਲਾਇਆ ਤਾਂ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਪੂਰਾ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਬਹੁਤ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ੍ਰਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਜਾਣਗੇ ਨਾ ਫਿਰ ਜੇ ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗੇ। ਮਨੁੱਖ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹੀ ਹਨ ਉੱਚ ਮਰਤਬਾ ਪਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਹੁਣ ਜੱਦ ਕਿ ਬਾਪ ਤੋਂ ਪਾਸ ਉੱਚ ਮਰਤਬਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗਫ਼ਲਤ ਕਿਉਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਜੇ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਣਗੇ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹੋ - ਲਿਖੋ ਦੇ ਅੱਗੇ ਭਰੀ ਢੋਈ ਪਵੇਗੀ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ ਤਾਂ ਪੂਜਾ ਦੇ ਵੀ ਨੈਕਰ ਚਾਕਰ ਜਾਕੇ ਬਣਨਗੇ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ ਥੋੜੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਓ ਸਮੁੱਖ ਰਿਫਰੇਸ਼ ਹੋਕੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਕਈ ਬੰਧੇਲੀਆਂ ਹਨ, ਹਰਜਾ ਨਹੀਂ, ਘਰ ਬੈਠੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਰਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਮੌਤ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜੀ ਹੈ, ਅਚਾਨਕ ਹੀ ਲੜਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਇੱਕ - ਦੇ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਥੋੜਾ ਵੀ ਗੜਬੜ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਇਵੇਂ ਕਰਾਂਗੇ। ਪਹਿਲੇ ਤੋਂ ਹੀ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਬੰਮਬਜ਼ ਦੀ ਮਗਰੂਰੀ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ ਅਜੁੰਨ ਯੋਗਬਲ ਵਿੱਚ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹੋਏ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਇਵੇਂ ਨਾ ਹੋਵੇ ਲੜਾਈ ਲੱਗ ਜਾਵੇ। ਪਰ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਇਵੇਂ ਹੋਵੇਗਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਪੂਰਾ ਵਰਸਾ ਲਿੱਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਸਲਈ ਨਿਸ਼ਚਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਲੜਾਈ ਕਰਕੇ ਲੱਗੇਗੀ ਵੀ, ਤਾਂ ਵੀ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ ਕਿਉਂਕਿ ਹੁਣ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਹੈ। ਟਾਈਮ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿਸੀ ਵੀ ਸਮੇਂ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬਸ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦੀ ਹੈ, ਐਰੋਪਲੇਨ, ਟ੍ਰੇਨ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦੀ ਹੈ, ਮੌਤ ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਖੜੀ ਹੈ। ਧਰਤੀ ਵੀ ਹਿਲਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਜਾਸਤੀ ਕੰਮ ਅਰਥਕਵੇਕ ਨੂੰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਪਰ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਪੂਰਾ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਤੁਹਾਡੇ ਬਗੈਰ ਸਾਡਾ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ। ਸਿਰਫ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਛੋਟੇ - ਛੋਟੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਹੋਰ ਕੋਈ ਤਕਲੀਫ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਸਿਰਫ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਅਤੇ ਕਾਮ ਚਿਤਾ ਤੇ ਬੈਠ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਜਲ ਮਰੇ ਹੋ, ਸੇ ਹੁਣ ਗਿਆਨ ਚਿਤਾ ਤੇ ਬੈਠ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੋ। ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਪੁੱਛਦੇ ਹਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਉਦੇਸ਼ ਕੀ ਹੈ? ਬੋਲੋ, ਜੇ ਸਭ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਸਰਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਸਿਰਫ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਕੱਟ ਉਤਰ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਹ ਇੰਨਾ ਪੈਗਾਮ ਤਾਂ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਖੁਦ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਵਾ ਸਕੋਗੇ। ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਰੁਚੀ ਨਾਲ ਕਰੋਗੇ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਦਿਲ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲੇਗਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਕਿੱਥੇ ਵੀ ਹੋ ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਸਿਰਫ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਭਾਵੇਂ ਥੋੜੀ ਖਾਨ - ਪਾਨ ਦੀ ਤਕਲੀਫ ਆਦਿ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਰਹਿਣਾ ਤਾਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹੈ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਜੇ ਮਿਲੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਹੀ ਸਿਖਿਆ ਦਵੇ - ਮੌਤ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਪਤਿਤ ਬਣ ਪਏ ਹੋ, ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੋ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਪਤਿਤ ਬਣੀ ਹੈ, ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਪਾਵਨ ਆਤਮਾ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਆਤਮਾ ਪਾਵਨ ਬਣੇਗੀ ਹੋਰ ਕੋਈ ਉਪਾਏ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਪੈਗਾਮ ਸਭ ਨੂੰ ਦਿੰਦੇ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਵੀ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰੇਗੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਤਕਲੀਫ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਮਹੀਨੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜਾਕੇ ਸਮਝਾਓ ਕਿ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਕੌਣ? ਸਤਿਯੁਗ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਵੇਂ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ

ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਮਤਲਬ ਸ੍ਰਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਨਾਉਣ ਵਾਲਾ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਤੇ ਉੱਤਮ ਪੁਰਸ਼ ਬਨਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਬਾਪ। ਜੇ ਪੂਜੀਏ ਸੀ ਉਹ ਹੀ ਫਿਰ ਪੂਜਾਰੀ ਬਣੇ ਹਨ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਪੂਜਾਰੀ ਬਣੇ ਹਾਂ, ਰਾਮਰਾਜ ਵਿਚ ਪੂਜੀਯ ਸੀ। ਹੁਣ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਦਾ ਅੰਤ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਪੂਜਾਰੀ ਤੋਂ ਫਿਰ ਪੂਜੀਯ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦਾ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਰਸਤਾ ਦੱਸਣਾ ਹੈ। ਬੁੱਢਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇਹ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਮਿੱਤਰ - ਸੰਬੰਧੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦਵੇ। ਬੇਲੋ, ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸ੍ਰਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣੋਗੇ। ਨਿਰਾਕਾਰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸਰਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਬਾਬਾ, ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਸਤੋਪ੍ਰਥਾਨ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਇਹ ਸਮਝਾਉਣਾ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ ਨਾ। ਬੁੱਢੀਆਂ ਵੀ ਇਹ ਸਰਵਿਸ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹਨ। ਮੂਲ ਗੱਲ ਹੈ ਹੀ ਇਹ। ਸ਼ਾਦੀ ਮੁਰਾਦੀ ਕਿੱਥੇ ਵੀ ਜਾਓ, ਕੰਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗੱਲ ਸੁਣਾਓ। ਗੀਤਾ ਦਾ ਭਗਵਾਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਭ ਪਸੰਦ ਕਰਨਗੇ। ਜਾਸਤੀ ਬੋਲਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਬਾਪ ਦਾ ਪੈਗਾਮ ਦੇਣਾ ਹੈ ਕਿ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ।

ਅੱਛਾ - ਇਵੇਂ ਸਮਝੋ, ਭਗਵਾਨ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ - ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਸਤੋਪ੍ਰਥਾਨ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਆਪ ਵੀ ਸਿਰਫ ਇਹ ਹੀ ਚਿੰਤਨ ਕਰਦੇ ਰਹੋ ਤਾਂ ਬੇੜਾ ਪਾਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਸੀਂ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦੇ ਬਣੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਬਾਪ ਤੋਂ 21 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਭੁੱਲਣ ਨਾਲ ਹੀ ਤਕਲੀਫ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਦੱਸਦੇ ਹਨ - ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਸਭ ਸਮਝਣਗੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਸਤਾ ਤਾਂ ਬਰੋਬਰ ਰਾਈਟ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਰਸਤਾ ਕਦੇ ਕੋਈ ਦੱਸ ਨਾ ਸਕੇ। ਸਮੇਂ ਇਵੇਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਘਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲ ਸਕੋਗੇ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਸਰੀਰ ਛੱਡ ਦੇਣਗੇ। ਅੰਤਕਾਲ ਜੇ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸਿਮਰੇ... ਫਿਰ ਨਾਰਾਇਣ ਯੋਨੀ ਬਲ - ਬਲ ਉਤਰੇ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਡਾਈਨੈਸਟੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੇ। ਘੜੀ - ਘੜੀ ਰਜਾਈ ਪਦਵੀ ਪਾਉਣਗੇ। ਬਸ ਸਿਰਫ਼ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਪਿਆਰ ਨਾਲ। ਯਾਦ ਬਗੈਰ ਪਿਆਰ ਕਿਵੇਂ ਕਰਨਗੇ। ਸੁੱਖ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ੍ਰਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਇਸਲਈ ਮੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਦੀ ਮੱਤ ਤੇ ਚਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੇਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਕਦੀ ਗਫ਼ਲਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ, ਲੜਾਈ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਪੂਰਾ - ਪੂਰਾ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ ਹੈ।

2. ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੜੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੇ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਵੇਖਣ ਅਤੇ ਵਰਨਣ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠਤਾ ਸੰਪੰਨ ਹੋਲੀ ਹੰਸ ਭਵ: ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਹਰ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਨਾਲੇਜ ਦਵਾਰਾ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਗੁਣ ਜਰੂਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਹੋਲੀ ਹੰਸ ਬਣ ਹਰ ਇੱਕ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨੂੰ ਵੇਖੇ ਅਤੇ ਵਰਨਣ ਕਰੇ। ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਵੇਖਦੇ ਜਾਂ ਸੁਣਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਹੀਂ, ਮੇਰੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਸਭ ਇਕ ਹੀ ਬਾਪ ਦੇ, ਇੱਕ ਹੀ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ, ਇੱਕ ਹੀ ਮਾਲਾ ਦੇ ਮਣਕੇ ਹਾਂ। ਜਿਵੇਂ ਆਪਣੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਇਵੇਂ ਦੂਜੇ ਦੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਦਾ ਵੀ ਵਰਨਣ ਨਹੀਂ ਕਰੋ। ਹੋਲੀ ਹੰਸ ਮਾਨਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਕਮਜ਼ੋਰੀਆਂ ਨੂੰ ਮਿਟਾਉਣਾ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਵਾਲੇ ਤੀਵਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਹੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਿਜੇਯੀ ਹਨ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਮਨਮਨਾਭਵ ਦੀ ਡਿਲ ਸਦਾ ਕਰਦੇ ਰਹੋ ਤਾਂ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਰੁੱਸਟ - ਪੁਸ਼ਟ (ਨਿਰੋਗੀ) ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੀ ਕਿਹੜੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਪਾਲਣ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਗੁਪਤ ਮਿਹਨਤ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਹੈ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ ਇਸ ਦੇਹ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਇਕੱਲੀ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਰਹਿਣ ਦਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰੋ। ਸਭ ਨੂੰ ਇਹ ਹੀ ਪੈਗਾਮ ਦਵੇ ਕਿ ਅਸਰੀਰੀ ਬਣੇ। ਦੇਹ ਸਹਿਤ ਦੇਹ ਦੇ ਸਭ ਧਰਮਾਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਇਸ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਨੂੰ ਪਾਲਣ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਗੁਪਤ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਤਕਦੀਰਵਾਨ ਬੱਚੇ ਹੀ ਇਹ ਗੁਪਤ ਮਿਹਨਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬੱਚੇ ਬੈਠੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਭੈਣ ਅਤੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਡਿਲ ਸਿਖਲਾਉਣ। ਇਹ ਕਿਹੜੀ ਡਿਲ ਹੈ? ਇਸ ਵਿੱਚ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਕਹਿਣਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਜੋ ਜਿਸਮਾਨੀ ਡਿਲ ਆਦਿ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਸ ਵਿੱਚ ਤੇ ਕਹਿਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਟੀਚਰ ਹੈ ਜੋ ਗੀਤਾ ਦਾ ਭਗਵਾਨ ਵੀ ਹੈ, ਜੋ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬੈਠ ਯੋਗ ਦੀ ਡਿਲ ਵੀ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਡਿਲ ਵੀ ਗੁਪਤ ਹੈ। ਡਿਲ ਸਿਖਲਾਈ ਇਸ ਲਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਟੂਡੈਂਟ ਰੁੱਸਟ - ਪੁਸ਼ਟ (ਹੈਲਦੀ) ਹੋਣ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਸ ਮਨਮਨਾਭਵ ਦੀ ਡਿਲ ਨਾਲ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਰੁੱਸਟ - ਪੁਸ਼ਟ (ਹੈਲਦੀ) ਰਹੋਗੇ। ਕਦੇ ਬਿਮਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੇ। ਤਾਂ ਇਹ ਕਿੰਨੀ ਚੰਗੀ ਰੂਹਾਨੀ ਡਿਲ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮਨਮਨਾਭਵ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਹਿਣ ਦੀ ਵੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ। ਸਿਰਫ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਭਵ। ਭਵ ਦਾ ਅਰਥ ਹੀ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਏਵਰਹੇਲਦੀ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਕਲਪ ਪਹਿਲੋਂ ਵੀ ਅਸੀਂ ਇਸ ਰੂਹਾਨੀ ਡਿਲ ਨਾਲ ਏਵਰਹੇਲਦੀ ਬਣੇ ਸੀ। ਰੂਹਾਨੀ ਡਿਲ, ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸ਼ਿਵ ਹੀ ਸਿਖਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਗਵਾਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਾਏ ਨਾਮ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇਵਤਾਏ ਨਾਮ ਸ਼ਿਵ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਏ ਨਾਮ ਕਹਾਂਗੇ। ਇਹ ਡਿਲ ਕੋਈ ਜਿਸਮਾਨੀ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਡਿਲ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇ ਸਿਖਲਾਈ ਹੈ। ਨਹੀਂ, ਭਾਵੇਂ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਕਹਾਉਂਦੇ ਹੋ ਪਰੰਤੂ ... ਚਿੱਠੀ ਤੇ ਵੀ ਲਿਖਦੇ ਹੋ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕੇਅਰ ਆਫ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਬਾ। ਉਹ ਤੇ ਗੁਪਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਲੇਕਿਨ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਪਵੇ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਤੇ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਹੈ ਨਾ। ਡਿਲ ਸਿਖਾਉਣ ਵਾਲਾ ਤਾਂ ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਪ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਗੁਪਤ। ਗੁਪਤ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਵੀ ਡੀਫਿਕਲਟੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਤਾਂ ਭਗਵਾਨ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ। ਇੱਥੇ ਨਾਮ ਹੀ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਮਤਲਬ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਸੰਤਾਨ। ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਰਚਨ ਵਾਲਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਪ ਹੈ। ਜੋ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਰਚਨਾ ਰਚਦੇ ਹਨ। ਪਾਰਲੈਕਿਕ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਰਚਦੇ ਹਨ ਗੋਇਆ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਸੋਲ ਦੀ ਰਚਨਾ ਹੋਈ। ਤੁਸੀਂ ਪੱਤਰ ਦੇ ਉੱਪਰ ਲਿਖਦੇ ਹੋ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕੇਅਰ ਆਫ ਬ੍ਰਹਮਾ। ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦੀ ਯੁਕਤੀ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ। ਬਸ ਸਿਰਫ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਨਮਨਾਭਵ ਭਵ ਹੋਰ ਕੋਈ ਤਕਲੀਫ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸਿਰਫ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਉੱਨਤੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਸੱਚਖੰਡ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਸੱਚਖੰਡ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਸੱਤ ਬਾਪ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਪਾਪਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋਵੋਗੇ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸ਼ਿਵਾਏ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਲਵਾਂਗੇ। ਗੰਡ ਫਾਦਰ ਹੀ ਕਹਾਂਗੇ। ਸਾਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫਾਦਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਕਿਵੇਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਲਿਬਰੇਟ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ। ਇਹ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਤਾਂ ਕਲਪ ਦੀ ਉੱਮਰ ਹੀ ਉਲਟੀ ਲਿਖ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਡਿਲ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਤੇ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਬੈਠਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਦੇਹੀ ਸਮਝਕੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਟੀਚਰ ਸਾਮਣੇ ਬੈਠਦਾ ਹੈ ਗੱਦੀ ਤੇ, ਤਾਂ ਸ਼ੋਭਦਾ ਹੈ। ਕਾਇਦਾ ਹੈ ਕਿ ਡਿਲ ਕਰਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਟੀਚਰ ਜਰੂਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੱਡਾ ਟੀਚਰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਛੋਟਾ ਟੀਚਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡਾ ਇਮਤਿਹਾਨ ਲੈਣ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਖੁਦ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿੰਨਾ ਸਮੇਂ ਮੇਸੂ ਬਿਲਵਡ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੋਈ ਮੇਸੂ ਬਿਲਵਡ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਿਲਵਰਡ ਮੇਸੂ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਸਦਾ ਪਾਵਨ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਸਭ ਤੋਂ ਪਿਆਰਾ ਕੌਣ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਹੋ ਦੁਖ ਹਰਤਾ ਸੁਖ ਕਰਤਾ। ਉਸਨੂੰ ਲਿਬਰੇਟਰ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਤਲਬ ਦੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ ਪਲਾਨ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਪਾਵਨ ਹੋਈ ਜਰੂਰ ਹੈ ਅਤੇ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਅੱਗ ਲੱਗਣੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅੱਗ ਕਿਵੇਂ ਲੱਗੇਗੀ। ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਏ ਬਿਗਰ ਦੁਨੀਆਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਨਹੀਂ ਸਕੇਗੀ। ਇਹ ਹੈ ਰੂਦ੍ਰ ਗਿਆਨ ਯਗ... ਰੂਦ੍ਰ ਅਤੇ ਸ਼ਿਵ ਕੋਈ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਸ਼ਿਵ ਨਾਮ ਹੈ ਮੁੱਖ। ਬਾਕੀ ਤਾਂ ਆਪਣੀ - ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਕਈ ਨਾਮ ਰੱਖ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਅਸਲ ਨਾਮ ਹੈ ਸ਼ਿਵ। ਸ਼ਿਵ

ਜਯੰਤੀ ਵੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੈ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਹੈ ਤਾਂ ਆਉਂਦੇ ਵੀ ਜਰੂਰ ਹੋਣਗੇ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ ਨਾਮ ਬਾਲਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਸਵਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਉਸ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਪਵੇ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਬ੍ਰਹਮਾ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਹੇਠਾਂ ਉੱਤਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੀ. ਕੇ. ਵੀ ਹੇਠਾਂ ਸੀ ਹੁਣ ਉੱਚ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਇੱਕਦਮ ਉੱਚ ਬਾਪ ਦੇ ਘਰ ਚਲੇ ਜਾਵੇਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਵਕਤ ਤ੍ਰਿਕਾਲਦਰਸ਼ੀ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਖੁਦ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਹੀ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚਕਰਧਾਰੀ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਅਤੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਨੂੰ ਜਾਨਣ ਵਾਲੇ ਹਾਂ। ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਮਤਲਬ ਉੱਚ ਜਿੱਥੇ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਜੋ ਸਮਝਾਏ ਕਿ ਮੂਲਵਤਨ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾਵਾਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਵਿਸ਼ਵ ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਹੈ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਨਿਰਵਾਣਧਾਮ ਦੇ ਵਿੱਚ, ਜਿਸਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਭਨੂੰ ਪਿਆਰਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਉਸਦਾ ਅਸਲੀ ਨਾਮ ਨਿਰਵਾਣਧਾਮ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਹੈ।

ਆਤਮਾ ਦਾ ਸਰੂਪ ਹੈ ਸ਼ਾਂਤ। ਇੱਕ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਫਿਰ ਹੈ ਮੂਵੀਧਾਮ ਅਤੇ ਇਹ ਹੈ ਟਾਕੀ ਧਾਮ। ਮੂਵੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਆਦਾ ਰਹਿਣ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੇ ਰਹਿਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਜਦੋਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਅਤੇ ਘਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉੱਪਰ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਵਿਚਕਾਰ ਦੇ ਧਾਮ ਨੂੰ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗਿਆਨ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਸਿਰਫ਼ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਸ਼ੰਕਰ ਸੁਖਸਮਵਤਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਕਉਪੇਸ਼ਨ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਸੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਸੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਲੀਪ ਯੁਗ। ਇਹ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਮਹੀਨਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਹੀਰੋ ਵਰਗਾ ਉੱਤਮ ਬਣਨ ਦਾ ਉੱਚ ਜਨਮ ਹੈ। ਸੂਦ੍ਰ ਤੋਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣਨਾ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਹੈ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਦਾਦੇ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈਣ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਬਣਦੇ ਹੋ।

ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ ਸਦੈਵ ਮਨਮਨਾਭਵ। ਬਾਪ ਦਾ ਮੈਸੇਜ ਸਭ ਨੂੰ ਦਿੰਦੇ ਰਹੇ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਮੈਸੰਜਰ ਹੋਰ ਕੋਈ ਵੀ ਮੈਸੰਜਰ ਜਾਂ ਪੈਗੰਬਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਹੀ ਆਕੇ ਆਪਣਾ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪੈਗੰਬਰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੈ ਉਹ ਹੀ ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨ ਦਾ ਪੈਗਾਮ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਆਉਂਦੇ ਹਨ - ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ। ਉਹ ਕੋਈ ਵਾਪਿਸ ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਗਾਈਡ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਦਗਤੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਸੱਚ ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ, ਸੱਚਾ ਰਸਤਾ ਦੱਸਣ ਵਾਲਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸ਼ਿਵ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਗੁਪਤ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਹੈ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਦੇਹ ਭੁੱਲ ਕੇ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸਰੀਰ ਛੁੱਟਿਆਂ ਤਾਂ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਛੁੱਟ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਇਕੱਲੀ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਦੇਹੀ ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਕੋਈ ਵੀ ਮਿਤ੍ਰ ਸਬੰਧੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਪੈਣਗੇ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਚਲੇ ਜਾਵਾਂਗੇ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ। ਬਾਪ ਰਾਏ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕਿਵੇਂ ਆ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਬਾਬਾ ਵੀ ਨਾਮੀਗ੍ਰਾਮੀ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਵਾਰਾ ਬਾਪ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਗਾਈਡ ਬਣ ਮੱਛਰਾਂ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਾਪਿਸ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਅਸਲ ਗਿਆਨ ਤੁਹਾਡੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਾਂਡਵ ਸੈਨਾ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਾਂਡਵਪਤੀ ਖੁਦ ਸਾਖਸ਼ਾਤ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ, ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਡਿੱਲ ਸਿਖਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਹੁਬਹੂ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਚਲੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ ਤਾਂ ਇੱਕ ਰਾਜ ਹੈ। ਹੁਣ ਅਨੇਕ ਹਨ ਫਿਰ ਜਰੂਰ ਇੱਕ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਤੇ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਸੀ ਤਾਂ ਨਵਾਂ ਭਾਰਤ ਸੀ। ਇੱਕ ਹੀ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਸੀ। ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਕੋਈ ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸੇ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਦੂਜੇ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਮੰਨਣਗੇ ਨਹੀਂ। ਜੇ ਪਹਿਲਾਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੀ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹਨ ਬਿੱਲਕੁਲ ਸਹਿਜ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਨਾਟਕ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਐਕਟਰ ਆ ਗਏ ਹਨ। 84 ਜਨਮ ਪੂਰੇ ਕੀਤੇ, ਹੁਣ ਫਿਰ ਘਰ ਚਲਣਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਬਹੁਤ ਥੱਕ ਗਏ ਹੋ ਨ। ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਹੈ ਹੀ ਥੱਕਣ ਦਾ ਮਾਰਗ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪੈਗਾਮ ਦਵਾਉ ਕਿ ਦੇਹ ਸਹਿਤ ਦੇਹ ਦੇ ਸਭ ਧਰਮ ਛੱਡ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਅਸਰੀਰੀ ਬਣੋ ਤਾਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਹੁਣ ਵਾਪਿਸ ਘਰ ਚਲਣਾ ਹੈ। ਮੌਤ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ।

ਇੱਥੇ ਵੀ ਬੱਚੇ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਰੀਫਰੇਸ਼ ਹੋਣ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਸਨਮੁੱਖ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬੱਚੇ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਛੱਡ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੁਣ ਖਤਮ ਹੋਈ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੋਗੇ ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣੋਗੇ। ਜੇਕਰ ਮਿਹਨਤ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਫਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ। ਫਿਰ ਸਜਾ ਖਾਣੀ ਪਵੇਗੀ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੀ ਕਮਾਈ ਜਮਾਂ ਕਰਦੇ ਰਹੋ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਨਿਮੰਤਰਨ ਦਵੇ। ਬਾਪ ਦਾ ਰਸਤਾ ਵੀ ਦੱਸੇ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਮਿੱਤਰ ਸਬੰਧੀਆਂ ਦਾ ਵੀ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮਹਾਮੰਤ੍ਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਯੋਗ ਬਾਪ ਨੇ ਹੀ ਆਕੇ ਸਿਖਾਇਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਯੋਗ ਅਗਨੀ

ਨਾਲ ਪਾਪ ਭਸਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ, ਕਲਪ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਇਹ ਹੀ ਇਸ਼ਾਰਾ ਮਿਲਿਆ ਸੀ। ਬਾਪ ਇਸ਼ਾਰਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਰਹੇ ਭਾਵੇਂ ਆਪਣੇ ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ। ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਰਨ ਪਈ ਮੈਂ ਤੇਰੇ। ਇਹ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ - ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਦੁਖੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉੱਚ ਤਾਕਤ ਵਾਲੇ ਦੀ ਜਾ ਸ਼ਰਨ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿਚ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਵੇਖਦੇ ਹਨ, ਸਹਿਣ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ, ਲਾਚਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਫਿਰ ਭੱਜਕੇ ਆਕੇ ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਸਦਗਤੀ ਤਾਂ ਸਿਵਾਏ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਈ ਦੇ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣੀ ਹੈ। ਤਿਆਰੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਇਸ ਪਾਸੇ ਤੁਹਾਡੀ ਸਥਾਪਨਾ ਦੀ ਤਿਆਰੀ, ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਦੀ ਤਿਆਰੀ। ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਗਈ ਤਾਂ ਵਿਨਾਸ਼ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੈ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਵਾਉਣ, ਇੰਨ੍ਹਾਂ ਦਵਾਰਾ ਵਰਸਾ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰ ਮਿਲੇਗਾ। ਬਾਕੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਨਾਲ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਕੰਮ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਟੀਚਰ ਨੂੰ ਕਹੇਗੇ ਕੀ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹ ਲਵਾਂਗੇ। ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਨਾਲ ਜੇਕਰ ਸਭ ਕੁਝ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵਜਯੰਤੀ ਕਿਉਂ ਮਨਾਈ ਜਾਂਦੀ? ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੀ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵਜਯੰਤੀ ਮਨਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ। ਜਯੰਤੀ ਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਭ ਜੀਵ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਸ਼ਰੀਰ ਜਦੋਂ ਮਿਲਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਦਾ ਤੇ ਸਵਧਰਮ ਹੈ ਸ਼ਾਂਤ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਨਾਲੇਜ ਧਾਰਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਚੰਗਾ ਬੁਰਾ ਸੰਸਕਾਰ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੇ ਸਵਰਗ ਦਾ ਰਚਿਯਤਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਹੀ ਹੈ। ਅਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਦਾ ਨਾਮ - ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਵਿਸ਼ੇ ਸਾਗਰ। ਕਿੰਨਾ ਕਲੀਅਰ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਵੀ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਪਰੰਤੂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹੋ। ਡਰਾਮੇ ਦੇ ਬੰਧਨ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਬੰਨੇ ਹੋਏ ਹਨ।

ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ - ਸੀੜੀ ਉੱਪਰ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਉੱਤਰ ਆਏ ਹਾਂ। ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਸਾਨੂੰ ਉਤਰਨਾ ਹੀ ਹੈ ਫਿਰ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਹੁਣ ਚੜ੍ਹਨ ਦੇ ਲਈ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਪਰ ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਉਹ ਇਵੇਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਇਵੇਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਸ ਤੋਂ ਸਮਝ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਸਦੀ ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। 2 - 4 ਵਰ੍ਹੇ ਚਲਦੇ - ਚਲਦੇ ਵੀ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਮਹਿਸੂਸ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬੜੀ ਭੁੱਲ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਬੜੀ ਚੋਟ ਖਾਈ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਅਧਾਕਲਪ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਹੈ, ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਧਾਕਲਪ ਦੇ ਰੋਗੀ ਹਨ। ਭੋਗੀ ਬਣਨ ਨਾਲ ਰੋਗੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਆਕੇ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਯੋਗੇਸ਼ਵਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਕਤ ਤੁਸੀਂ ਸੱਚੇ - ਸੱਚੇ ਯੋਗੀ ਹੋ, ਯੋਗੇਸ਼ਵਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਗਿਆਨ - ਗਿਆਨੇਸ਼ਵਰ ਵੀ ਹੋ ਫਿਰ ਬਣੇਗੇ ਰਾਜ ਰਾਜੇਸ਼ਵਰ। ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਧਨਵਾਨ ਬਣਦੇ ਹੋ, ਯੋਗ ਨਾਲ ਨਿਰੋਗੀ ਏਵਰਹੇਲਦੀ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਅਧਾਕਲਪ ਦੇ ਲਈ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਰੇ ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇਸਦੇ ਲਈ ਕਿਨਾਂ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਅਸਰੀਰੀਪਨ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸਭ ਨੂੰ ਪੈਗਾਮ ਦੇਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਦੇਹ ਸਹਿਤ ਸਭ ਕੁਝ ਭੁੱਲ ਜਾਵੋ।

2. ਯੋਗੇਸ਼ਵਰ ਬਾਪ ਤੋਂ ਯੋਗ ਸਿੱਖਕੇ ਸੱਚਾ - ਸੱਚਾ ਯੋਗੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਧਨਵਾਨ ਅਤੇ ਯੋਗ ਨਾਲ ਨਿਰੋਗੀ, ਏਵਰਹੇਲਦੀ ਬਣਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਕਲਿਆਣ ਦੀ ਵਿ੍ਤੀ ਅਤੇ ਸੁਭਚਿੰਤਕ ਭਾਵ ਦਵਾਰਾ ਵਿਸ਼ਵ ਕਲਿਆਣ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਤੇਜ ਪੁਰਸਾਰਥੀ ਭਵ:
ਤੇਜ ਪੁਰਸਾਰਥੀ ਉਹ ਹਨ ਜੋ ਸਭ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਕਲਿਆਣ ਦੀ ਵਿ੍ਤੀ ਅਤੇ ਸੁਭਚਿੰਤਕ ਭਾਵ ਰੱਖਣ। ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਬਾਰ - ਬਾਰ ਡਿੱਗਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੇ, ਵਿਘਨ ਰੂਪ ਬਣੇ ਫਿਰ ਤੁਹਾਡਾ ਉਸਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸੁਭਚਿੰਤਕ ਦਾ ਅਡੋਲ ਭਾਵ ਹੋਵੇ, ਗੱਲ ਦੇ ਕਾਰਨ ਭਾਵ ਨਾ ਬਦਲੇ। ਹਰ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਵਿ੍ਤੀ ਅਤੇ ਭਾਵ ਠੀਕ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਉੱਪਰ ਉਸਦਾ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਪਵੇਗਾ। ਫਿਰ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਰਥ ਗੱਲਾਂ ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਣਗੀਆਂ, ਟਾਈਮ ਬਚ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਹ ਹੀ ਹੈ ਵਿਸ਼ਵ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਸਟੇਜ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਜੀਵਨ ਦਾ ਸਿੰਗਾਰ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਸੰਤੁਸ਼ਟਮਣੀ ਬਣ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਰਹੋ ਅਤੇ ਸਭ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰੋ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਤੁਸੀਂ ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਗੁਪਤ ਰਾਜ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਹ ਸੰਗਮਯੁਗ ਹੀ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਦਾ ਯੁਗ ਹੈ, ਸਤਿਯੁਗ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਕਲਾਵਾਂ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਸੇਵਾ ਕਿਹੜੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਸੇਵਾ ਕੌਣ ਕਰਦਾ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:- ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੇਯਸ਼ ਬਨਾਉਣਾ, ਰੰਗ ਨੂੰ ਰਾਵਣ ਬਨਾਉਣਾ, ਪਤਿਤ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਨਾਉਣਾ - ਇਹ ਹੈ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਸੇਵਾ। ਅਜਿਹੀ ਸੇਵਾ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਬਾਪ ਨੇ ਅਜਿਹੀ ਮਹਾਨ ਸੇਵਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਬੱਚੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇੱਜਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਸੋਮਨਾਥ ਦਾ ਮੰਦਿਰ ਬਣਾਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ।
- ਗੀਤ:- ਆਖਿਰ ਉਹ ਦਿਨ ਆਇਆ ਅੱਜ..

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਇਹ ਗੀਤ ਸੁਣਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਆਤਮਾ ਗੁਪਤ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼ਰੀਰ ਪ੍ਰਤੱਖ ਹੈ, ਆਤਮਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਇੰਕਾਗਨੀਟੇ ਹੈ। ਹੈ ਜਰੂਰ ਪਰ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਢਕੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਆਤਮਾ ਗੁਪਤ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਆਪ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਮੈਂ ਨਿਰਾਕਰ ਹਾਂ, ਇੱਥੇ ਸਾਕਾਰ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਗੁਪਤ ਬਣੀ ਹਾਂ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਗੁਪਤ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵੀ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਸੁਪ੍ਰੀਮ। ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਆਤਮਾ। ਪਰੇ ਤੇ ਪਰੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਗੁਪਤ ਹੋ, ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਗੁਪਤ ਆਉਣਾ ਪਵੇ। ਮੈਂ ਗਰਭਜੇਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਇੱਕ ਹੀ ਸ਼ਿਵ ਚਲਿਆ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਬਦਲਦਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਤਮਾ ਦਾ ਜੋ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਬਦਲਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਗੁਪਤ ਹੋ। ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਦਵਾਰਾ ਕਰਮ ਕਰਦੀ ਹੋ। ਮੈਂ ਵੀ ਗੁਪਤ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਗਿਆਨ ਹੁਣ ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਨਾਲ ਢਕੀ ਹੋਈ ਹਾਂ। ਆਤਮਾ ਹੈ - ਇੰਕਾਗਨੀਟੇ। ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ ਕਾਗਨੀਟੇ। ਮੈਂ ਵੀ ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਇੰਕਾਗਨੀਟੇ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਦਵਾਰਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਇੰਕਾਗਨੀਟੇ ਹੋ, ਸ਼ਰੀਰ ਦਵਾਰਾ ਸੁਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਫਿਰ ਤੋਂ ਗਰੀਬ ਤੋਂ ਸਾਹੂਕਾਰ ਬਨਾਉਣ। ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ ਸਾਡਾ ਭਾਰਤ ਗਰੀਬ ਹੈ। ਸਭ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡਾ ਭਾਰਤ ਸਾਹੂਕਾਰ ਕਦੋਂ ਸੀ, ਕਿਵੇਂ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਨਸ਼ਾ ਹੈ - ਸਾਡਾ ਭਾਰਤ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਾਹੂਕਾਰ ਸੀ। ਦੁੱਖ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇੱਕ ਹੀ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਸੀ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਜੋ ਵਰਲਡ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ - ਜੋਗਾਫੀ ਹੈ, ਇਹ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਸਾਡਾ ਭਾਰਤ ਬਹੁਤ ਸਾਹੂਕਾਰ ਸੀ। ਹੁਣ ਬਹੁਤ ਗਰੀਬ ਹੈ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ ਸਾਹੂਕਾਰ ਬਨਾਉਣ। ਭਾਰਤ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਹੂਕਾਰ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ ਫਿਰ ਰਾਜ ਕਿੱਥੇ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਇਹ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਰਿਸ਼ੀ - ਮੁਨੀ ਆਦਿ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਰਚਤਾ - ਰਚਨਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਜੇਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਗਿਆਨ ਹੋਵੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸੀੜੀ ਉਤਰਦੇ ਰਸਾਤਲ ਵਿੱਚ ਜਾਵਾਂਗੇ ਤਾਂ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦਾ ਸੁੱਖ ਵੀ ਨਾ ਰਹੇ। ਚਿੰਤਾ ਲਗ ਜਾਵੇ।

ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਚਿੰਤਾ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਕਿਵੇਂ ਬਣੀਏ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਜੋ ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਸੀ ਉੱਥੇ ਤੋਂ ਫਿਰ ਕਿਵੇਂ ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਆਈ - ਇਹ ਵੀ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਵਿੱਚ ਹਾਂ। ਇਹ 84 ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਸੀੜੀ ਹੈ, ਇਸ ਦੇ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਆਉਣਗੇ। ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਹਰ ਇੱਕ ਐਕਟਰ ਨੰਬਰਵਾਰ ਆਪਣੇ - ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਆਕੇ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣਗੇ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼ ਕਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਦੁਨੀਆਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ। ਗੀਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸੁਣਿਆ - ਆਖਿਰ ਉਹ ਦਿਨ ਆਇਆ ਅੱਜ... ਇਹ ਸਭ ਹੈ ਭਗਤੀ। ਭਗਵਾਨ ਕਦੋਂ ਆਕੇ ਅਸੀਂ ਭਗਤਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਤੋਂ ਛੁੱਡਾਕੇ ਸਦਗਤੀ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ। ਰਾਮਰਾਜ, ਰਾਵਣਰਾਜ ਕਿਸ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ - ਬਾਬਾ ਫਿਰ ਤੋਂ ਆ ਗਿਆ ਹੈ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ। ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਵੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵ ਜਰੂਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਮੈਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਤਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨੇ 84 ਜਨਮ ਲਿੱਤੇ ਹਨ। ਜੋ ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ ਵਿੱਚ ਸੀ ਉਹ ਹੁਣ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਤਤ੍ਵਮ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਆਉਂਦਾ ਹੀ ਹਾਂ ਸਾਧਾਰਨ ਤਨ ਵਿੱਚ। ਤੁਹਾਨੂੰ

ਆਕੇ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਕਿਵੇਂ 84 ਜਨਮ ਭੋਗਦੇ ਹੋ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਵੀ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਸਤਿਯੁਗ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਲੈ ਗਏ ਹਨ। ਕਲਪ ਦੀ ਉਮਰ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਲਿੱਖ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਡਰਾਮਾ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਛੋਟੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਧਰਮ ਦੀ 500 ਵਰ੍ਹੇ ਦੀ, ਕੋਈ ਦੀ 2500 ਵਰ੍ਹੇ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਹਿਸਟਰੀ ਹੈ - 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦੀ। ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਹੀ ਸੂਰਗ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੇ ਹੋਰ ਧਰਮ ਤਾਂ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਹੀ ਹੋਰ ਧਰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਕਨਵਰਟ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਫਿਰ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹੀ ਕਨਵਰਟ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਫਿਰ ਆਪਣੇ - ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਵਾਪਿਸ ਆਉਣਗੇ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ, ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਸੂਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਸੂਰਗ ਵਿੱਚ ਹੋਵਾਂਗੇ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਵਰਸਾ ਜਰੂਰ ਲਵਾਂਗੇ। ਤਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਸਿੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਾਡੇ ਧਰਮ ਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਉਹ ਆਉਣਗੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਕਹਿਣਗੇ ਪਰਾਏ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਜਾਈਏ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਤਿਯੁਗ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸੁੱਖ ਸੀ। ਸੋਨੇ ਦੇ ਮਹਿਲ ਸਨ। ਸੋਮਨਾਥ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਸੋਨਾ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਦੂਜਾ ਮੰਦਿਰ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਹੀਰੇ ਜਵਾਹਰਾਤ ਸੀ। ਬੈਧ ਆਦਿ ਦੇ ਕੋਈ ਹੀਰੇ ਜਵਾਹਰਾਂ ਦੇ ਮਹਿਲ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਜਿਸ ਬਾਪ ਨੇ ਇੰਨਾ ਉੱਚ ਬਣਾਇਆ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੀ ਇੱਜਤ ਰੱਖੀ ਹੈ। ਜੇ ਚੰਗਾ ਕਰਮ ਕਰਕੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇੱਜਤ ਰੱਖੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗੇ ਕਰਮ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਹੀ ਕਰਕੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਸੇਵਾ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਆਕੇ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਾਨੂੰ ਰੰਕ ਤੋਂ ਰਾਵ, ਬੇਗਰ ਤੋਂ ਪ੍ਰਿੰਸ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਸੂਰਗ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵੀ ਇੱਜਤ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਮੰਦਿਰ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਸੋਮਨਾਥ ਦਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਲੁੱਟ ਲੈ ਗਏ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਨੂੰ ਕਦੀ ਕਿਸੇ ਨੇ ਲੁੱਟਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੋਮਨਾਥ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਨੂੰ ਲੁੱਟਿਆ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਇਹ ਬਹੁਤ ਧਨਵਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਰਾਜਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਜੇ ਉੱਚ ਮਰਤਬੇ ਵਾਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਛੋਟੇ ਮਰਤਬੇ ਵਾਲੇ ਇੱਜਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਦਰਬਾਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਬੈਠਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਅਨੁਭਵੀ ਹੈ ਨਾ। ਇੱਥੇ ਦੀ ਦਰਬਾਰ ਹੈ, ਪਤਿਤ ਰਾਜਾਵਾਂ ਦੀ। ਪਾਵਨ ਰਾਜਾਵਾਂ ਦੀ ਦਰਬਾਰ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਜੱਦ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਇੰਨਾ ਧਨ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਘਰ ਵੀ ਇੰਨਾ ਹੀ ਚੰਗਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਸੂਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਮਹਾਰਾਜਾ - ਮਹਾਰਾਣੀ ਸੂਰਗ ਦੇ ਬਣਦੇ ਹਾਂ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਡਿੱਗਦੇ ਹਾਂ, ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਪੁਜਾਰੀ ਬਣਾਂਗੇ। ਜਿਸ ਨੇ ਸੂਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਇਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਸੀਂ ਪੂਜਾ ਕਰਾਂਗੇ। ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਹੂਕਾਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਭਾਰਤ ਕਿੰਨਾ ਗਰੀਬ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਇੰਨਾ ਗਰੀਬ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸੀ। ਜੇ ਜਮੀਨ 500 ਰੁਪਏ ਵਿੱਚ ਲਿੱਤੀ ਸੀ, ਉਹ ਅੱਜ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਧਰਨੀ ਦਾ ਮੁੱਲ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਜਿੰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਲੈ ਲਵੇ। ਢੇਰ ਦੀ ਢੇਰ ਜਮੀਨ ਪਈ ਹੋਵੇਗੀ। ਮਿੱਠੀ ਨਦੀਆਂ ਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਮਹਿਲ ਹੋਣਗੇ ਨਾ। ਮਨੁੱਖ ਬਹੁਤ ਥੋੜੇ ਹੋਣਗੇ, ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਦਾਸੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਫਲ ਫੁੱਲ ਬਹੁਤ ਚੰਗੇ ਮਿਲਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਪਰ ਸੁੱਖਾ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਅੰਨ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੀਤ ਸੁਣਨ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੇ ਰੋਮਾਂਚ ਖੜੇ ਹੋ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਗਰੀਬ - ਨਿਵਾਜ਼ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਅਰਥ ਸਮਝਿਆ ਨਾ। ਕਿਸ ਨੂੰ ਸਾਹੂਕਾਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਜਰੂਰ ਇੱਥੇ ਜੋ ਆਉਣਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਹੂਕਾਰ ਬਣਾਉਣਗੇ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਤੋਂ ਪਤਿਤ ਬਣਨ ਵਿੱਚ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਲੱਗੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਫੱਟ ਤੋਂ ਬਾਬਾ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਸੇਕੇਂਡ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਮਿਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਆਪ ਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਹੋ। ਬੱਚਾ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਵਾਰਿਸ ਬਣਿਆ। ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਬੱਚੀ ਨੂੰ ਵੇਖ ਚਿਹਰਾ ਹੀ ਉਤਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਬੱਚੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਸੂਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਗਏ, ਹੁਣ ਪਤਾ ਪਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਸੂਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੀ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਇਵੇਂ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਵੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਪਰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਉਹ ਕਦੋਂ ਆਇਆ ਸੀ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਰਾਜ ਕਦੋਂ ਸੀ, ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਦੀ ਅਬਾਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਦੀ ਜਮੀਨ ਵੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਹੋਣ ਫਿਰ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਜਮੀਨ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਵੀ ਜਮੀਨ ਪੂਰੀ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਮਨੁੱਖ ਪੈਦਾ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅਣਗਿਣਤ ਮਨੁੱਖ ਹੋ ਜਾਣ। ਇੰਨੇ ਤਾਂ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਸੁਣਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਤਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣੀਆਂ, ਨਾ ਕੋਈ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਤੋਂ ਪੜ੍ਹੀਆਂ, ਇਹ ਤਾਂ ਵੰਡਰਫੁਲ ਗੱਲਾਂ ਹਨ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਚੱਕਰ ਦੀ ਨਾਲੇਜ ਹੈ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਹੁਣ ਪਤਿਤ ਆਤਮਾ ਹੈ, ਜੋ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ ਸੋ ਹੁਣ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ, ਫਿਰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਸਿੱਖਿਆ ਮਿਲ ਰਹੀ ਹੈ - ਆਤਮਾ ਸ਼ਰੀਰ ਦਵਾਰਾ ਸੁਣਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਝੂਲਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਆਤਮਾ ਸੁਣਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਬਰੇਬਰ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਨੇ 84 ਜਨਮ ਲਿੱਤੇ ਹਨ, 84 ਮਾਂ ਬਾਪ ਜਰੂਰ ਮਿਲੇ ਹੋਣਗੇ। ਇਹ ਵੀ ਹਿਸਾਬ ਹੈ ਨਾ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ ਫਿਰ ਹੋਰ ਘੱਟ ਜਨਮ ਵਾਲੇ ਵੀ ਹੋਣਗੇ। ਮਿਨੀਮਮ, ਮੈਕਸੀਮਮ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀ - ਕੀ ਲਿਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਵੀ 84 ਜਨਮ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਮੇਰੇ ਲਈ ਤਾਂ ਅਣਗਿਣਤ, ਬੇਸ਼ੁਮਾਰ ਜਨਮ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਕਨ - ਕਨ ਵਿੱਚ ਬਸ ਜਿਧਰ ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ, ਤੂੰ ਹੀ ਤੂੰ... ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹੈ। ਮਥੁਰਾ ਵਿੰਦਾਵਨ ਵਿੱਚ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸ੍ਰਵਣਿਆਪੀ ਹੈ। ਰਾਧੇ

ਪੰਥ ਵਾਲੇ ਫਿਰ ਕਹਿਣਗੇ ਰਾਧੇ ਹੀ ਰਾਧੇ। ਕਹਿਣਗੇ ਅਸੀਂ ਰਾਧਾ - ਸਵਾਮੀ ਹਾਂ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸਵਾਮੀ ਹੋਰ ਹੈ। ਉਹ ਰਾਧੇ ਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਹਨ, ਜਿੱਧਰ ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ ਰਾਧੇ ਹੀ ਰਾਧੇ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਰਾਧੇ ਅਸੀਂ ਵੀ ਰਾਧੇ।

ਹੁਣ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਬਰੇਬਰ ਮੈਂ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼ ਹਾਂ ਨਾ। ਭਾਰਤ ਹੀ ਸਭ ਤੋਂ ਸਾਹੂਕਾਰ ਸੀ। ਹੁਣ ਸਭ ਤੋਂ ਗਰੀਬ ਹੈ ਇਸਲਈ ਮੈਨੂੰ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਉਣਾ ਪਵੇ। ਇਹ ਬਣਾ ਬਣਾਇਆ ਡਰਾਮਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਜਰਾ ਵੀ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹਯੂਜ਼ ਡਰਾਮਾ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ ਜੇ ਸੂਟ ਹੋਇਆ ਉਹ ਹੂਬਹੂ ਰਿਪੀਟ ਹੋਵੇਗਾ। ਡਰਾਮਾ ਦਾ ਵੀ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ ਮਾਨਾ ਡਰਾਮਾ। ਉਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਹੱਦ ਦਾ ਡਰਾਮਾ, ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਡਰਾਮਾ। ਇਸ ਦਾ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਤਾਂ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼ ਨਿਰਾਕਾਰ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਹੀ ਮੰਨਣਗੇ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਣਗੇ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤਾਂ ਧਨਵਾਨ ਸਤਿਯੁਗ ਦਾ ਪ੍ਰਿੰਸ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਤਾਂ ਆਪਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ ਨਹੀਂ, ਉਹ ਆਕੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਧਨਵਾਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਜਯੋਗ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਉਹ ਵੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਬੈਰਿਸਟਰ ਆਦਿ ਬਣਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਕਮਾਈ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡਾ ਜਨਮ ਤਾਂ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ। ਇਵੇਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਸੂਰਗ ਕੋਈ ਸਮੁੰਦਰ ਤੋਂ ਨਿਕਲ ਆਵੇਗਾ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੇ ਵੀ ਜਨਮ ਲਿਆ ਨਾ। ਕੰਸਪੁਰੀ ਆਦਿ ਤਾਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸੀ ਨਹੀਂ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਨਾਮ ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਾਪ ਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਕਿੱਥੇ ਹੈ। ਜਰੂਰ ਰਾਜਾ ਦਾ ਬੱਚਾ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ। ਉੱਥੇ ਵੱਡੇ ਰਾਜਾ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜਨਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਉਹ ਪਤਿਤ ਰਾਜਾ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਥੋੜੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੱਦ ਹੈ ਉਦੋਂ ਥੋੜੇ ਪਤਿਤ ਵੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜੱਦ ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਖਲਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਉਦੋਂ ਉਹ ਗੱਦੀ ਤੇ ਬੈਠਦੇ ਹਨ, ਆਪਣਾ ਰਾਜ ਲੈ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੰਵਤ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਤੋਂ ਸੰਵਤ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਪੂਰਾ ਹਿਸਾਬ ਲਿਖਦੇ ਹੋ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਇੰਨਾ ਸਮੇਂ ਫਿਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇੰਨਾ ਸਮੇਂ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਸਮਝਣਗੇ ਇਹ ਤਾਂ ਕਲਪ ਦੀ ਉਮਰ ਵੱਡੀ ਹੋ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਹੈ। 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦਾ ਪੂਰਾ ਹਿਸਾਬ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨ ਦਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਸ ਇੱਕ ਹੀ ਚਿੰਤਾ ਰੱਖਣੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਜਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ।

2. ਇਸ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਡਰਾਮਾ ਨੂੰ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਅਪਾਰ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ, ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਇੱਜਤ ਪਾਉਣ ਲਈ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:-

ਐਵਰਰੇਡੀ ਬਣ ਹਰ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀ ਰੂਪੀ ਪੇਪਰ ਵਿਚ ਫੁਲ ਪਾਸ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਐਵਰਰੇਪੀ ਭਵ:

ਜੇ ਐਵਰਰੇਡੀ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਸਵਰੂਪ ਐਵਰ ਰੈਪੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਕੋਈ ਵੀ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀ ਰੂਪੀ ਪੇਪਰ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿਕ ਆਪਦਾ ਦਵਾਰਾ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਪੇਪਰ ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਸ਼ਾਰੀਰਿਕ ਕਰਮਭੋਗ ਰੂਪੀ ਪੇਪਰ ਆ ਜਾਵੇ - ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਪੇਪਰ ਵਿਚ ਫੁਲ ਪਾਸ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਹੀ ਐਵਰਰੇਡੀ ਕਹਾਂਗੇ। ਜਿਵੇਂ ਸਮੇਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਲਈ ਰੁਕਦਾ ਨਹੀਂ, ਇਵੇਂ ਕਦੀ ਕੋਈ ਵੀ ਰੁਕਾਵਟ ਰੋਕ ਨਾ ਸਕੇ, ਮਾਇਆ ਦੇ ਸੂਕਸ਼ਮ ਅਤੇ ਸਥੂਲ ਵਿਘਨ ਇੱਕ ਸੇਕੇਂਡ ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਜਾਣ ਤਾਂ ਐਵਰਰੈਪੀ ਰਹਿ ਸਕਣਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:-

ਸਮੇਂ ਤੇ ਸਰਵ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾਉਣਾ ਮਤਲਬ ਮਾਸਟਰ ਸ੍ਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ।

“ਹੋਲੀ ਕਿਵੇਂ ਮਨਾਈਏ ਅਤੇ ਸਦਾਕਾਲ ਦਾ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇ?”

ਅੱਜ ਸੂਰ ਦੇ ਭਗਿਆਵਿਧਾਤਾ ਬਾਪ ਆਪਣੇ ਹੋਲੀ ਹੰਸਾਂ ਨਾਲ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਦੀ ਹੋਲੀ ਮਨਾਉਣ ਆਏ ਹਨ। ਮਨਾਉਣਾ ਮਤਲਬ ਮਿਲਣ ਮਨਾਉਣਾ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਹਰ ਇੱਕ ਅਤੀ ਸਨੇਹੀ, ਸਹਿਜਯੋਗੀ, ਸਦਾ ਬਾਪ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਸਹਿਯੋਗੀ, ਸਦਾ ਪਾਵਨ ਫ੍ਰੀਤੀ ਨਾਲ, ਪਾਵਨ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੂਰ ਹੋਲੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਸਦਾ ਹਰਸ਼ਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਪਾਵਨ ਤੇ ਅਜਕਲ ਦੇ ਗਾਏ ਹੋਏ ਮਹਾਤਮਾ ਵੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਲੇਕਿਨ ਤੁਸੀਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਾਈਐਸਟ ਹੋਲੀ ਬਣਦੇ ਹੋ ਮਤਲਬ ਸੰਕਲਪ -ਮਾਤਰ, ਸੁਪਨ ਮਾਤਰ ਵੀ ਅਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਫ੍ਰੀਤੀ ਨੂੰ, ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਸਥਿਤੀ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਸਕਦੀ। ਹਰ ਸੰਕਲਪ ਮਤਲਬ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਪਾਵਨ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਫ੍ਰੀਤੀ, ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਆਪੇ ਹੀ ਪਾਵਨ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣਦੇ ਹੋ ਲੇਕਿਨ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਨੂੰ ਵੀ ਪਾਵਨ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋ ਇਸ ਲਈ ਪਾਵਨ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਭਵਿੱਖ ਅਨੇਕ ਜਨਮ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਪਾਵਨ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਅਜਿਹੇ ਹੋਲੀ ਹੰਸ ਜਾਂ ਸਦਾ ਪਾਵਨ ਸੰਕਲਪਧਾਰੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾਵਾਂ ਬਣ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹੋ। ਉੱਚੇ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਬਾਪ ਹਰ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਜੀਵਨ ਵਾਲੇ ਬਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਵੀ ਉੱਚੇ ਤੇ ਉੱਚੀ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ, ਸਧਾਰਨ ਨਹੀਂ। ਸਧਾਰਨ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਖੁਦ ਮਹਾਨ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਮਨ ਤੋਂ ਮੰਨਣ ਦਾ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਨਗੇ ਕਿ ਤੁਹਾਡੀ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਅਤੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਹੈ। ਅਜਕਲ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿਸਥੀ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਅਪਵਿੱਤਰ ਸਮਝਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਜਿਹੜੀਆਂ ਅਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮਹਾਨ ਸਮਝਕੇ ਸਿਰ ਝੁਕਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਮਹਾਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਕਹਿਲਾਉਣ ਵਾਲੀ ਤੁਸੀਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਪਾਵਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਮਣਨਗੀਆਂ ਕਿ ਤੁਹਾਡੀ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਅਤੇ ਸਾਡੀ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਵਿੱਚ ਮਹਾਨ ਫਰਕ ਹੈ।

ਇਹ ਹੋਲੀ ਦਾ ਤਿਉਹਾਰ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦੀ ਵਿਧੀ ਦਾ ਯਾਦਗਾਰ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਨੰਬਰਵਾਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਬਾਪ ਦੇ ਯਾਦ ਦੀ ਲਗਨ ਦੀ ਅਗਨੀ ਦਵਾਰਾ ਸਦਾ ਦੇ ਲਈ ਅਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਨੂੰ ਭਸਮ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹੋ ਇਸਲਈ ਪਹਿਲੇ ਸਾੜਨ ਦੀ ਹੋਲੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਫਿਰ ਰੰਗ ਦੀ ਹੋਲੀ ਜਾਂ ਮੰਗਲ ਮਿਲਣ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਾੜਨਾ ਮਤਲਬ ਨਾਮ - ਨਿਸ਼ਾਨ ਖਤਮ ਕਰਨਾ। ਉਵੇਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਾਮ - ਨਿਸ਼ਾਨ ਤੋਂ ਖਤਮ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਸਾੜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਸਲਈ ਰਾਵਣ ਨੂੰ ਵੀ ਮਾਰਨ ਦੇ ਬਾਦ ਸਾੜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਯਾਦਗਾਰ ਹੈ। ਅਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਨੂੰ ਸਾੜ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਪਾਵਨ 'ਹੋਲੀ' ਬਣ ਗਏ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਸਦੇਵ ਸੁਣਦੇ ਹੀ ਹਨ ਕਿ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੀ ਹੋਲੀ ਮਨਾਉਣਾ ਮਤਲਬ ਹੋਲੀ (ਪਵਿੱਤਰ) ਬਨਾਉਣਾ। ਤਾਂ ਇਹ ਚੈਕ ਕਰੋ ਕਿ ਅਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਮਾਰਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਸਾੜਿਆ ਹੈ? ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਫਿਰ ਵੀ ਜਿੰਦਾ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਕਿਤੇ ਨਾ ਕਿਤੇ ਸਵਾਸ ਛਿਪਿਆ ਰਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਲੇਕਿਨ ਸਾੜਨਾ ਮਤਲਬ ਨਾਮ - ਨਿਸ਼ਾਨ ਖਤਮ ਕਰਨਾ। ਕਿਥੋਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚੇ ਹੋ, ਆਪਣੇ - ਆਪ ਨੂੰ ਚੈਕ ਕਰਨਾ ਪਵੇ। ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਦਾ ਛਿਪਿਆ ਹੋਇਆ ਸਾਹ ਫਿਰ ਤੋਂ ਜੀਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਪਾਵਨ ਆਤਮਾ। ਸੰਕਲਪ ਨਾਲ ਸੁਪਨੇ ਵੀ ਪਰਿਵ੍ਰਤਿਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਅੱਜ ਵਤਨ ਵਿੱਚ ਬਾਪਦਾਦਾ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਤੀ ਸਮੇਂ ਸੰਕਲਪ ਦਵਾਰਾ ਜਾਂ ਲਿਖਿਤ ਦਵਾਰਾ ਬਾਪ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਵਾਅਦੇ ਵੇਖ ਰਹੇ ਸਨ। ਭਾਵੇਂ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਮਹਾਰਥੀ, ਭਾਵੇਂ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਮਹਾਰਥੀ - ਦੋਨਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ - ਪ੍ਰਤੀ - ਸਮੇਂ ਦੇ ਵਾਅਦੇ ਬਹੁਤ ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਮਹਾਰਥੀ ਵੀ ਦੋ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਹਨ ਆਪਣੇ ਵਰਦਾਨ ਜਾਂ ਵਰਸੇ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਦੇ ਅਧਾਰ ਨਾਲ ਮਹਾਰਥੀ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਹਨ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਸੇਵਾ ਦੇ ਆਧਾਰ ਨਾਲ ਮਹਾਰਥੀ। ਕਹਾਉਂਦੇ ਦੇਵੇਂ ਹੀ ਮਹਾਰਥੀ ਹਨ ਲੇਕਿਨ ਜੇ ਪਹਿਲਾ ਨੰਬਰ ਸੁਣਾਇਆ - ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਆਧਾਰ ਵਾਲੇ, ਉਹ ਸਦਾ ਮਨ ਤੋਂ ਅਤਿੰਦਰੀਏ ਸੁਖ ਦੇ, ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਦੇ, ਸੂਰ ਦੇ ਦਿਲ ਦੇ ਸਨੇਹ ਦੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀ - ਸ੍ਰੂਪ ਦੇ ਝੁਲੇ ਵਿੱਚ ਝੁਲਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਦੂਸਰਾ ਨੰਬਰ ਸੇਵਾ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਦੇ ਆਧਾਰ ਵਾਲੀ ਤਨ ਤੋਂ ਮਤਲਬ ਬਾਹਰ ਤੋਂ ਸੇਵਾ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਦੇ ਫਲਸਵਰੂਪ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਵਿਖਾਈ ਦੇਣਗੇ। ਸੇਵਾ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸੇਵਾ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਮਨ ਦੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਹੈ। ਸੇਵਾ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਕਾਰਨ ਸੂਰ ਦਾ ਸਨੇਹ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ ਲੇਕਿਨ ਮਨ ਤੋਂ ਜਾਂ ਦਿਲ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਕਦੇ ਬਾਹਰ, ਕਦੇ ਦਿਲ ਨਾਲ। ਲੇਕਿਨ ਸੇਵਾ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਮਹਾਰਥੀ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਮਹਾਰਥੀ ਦੀ ਲਾਈਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।

ਤਾਂ ਅੱਜ ਬਾਪਦਾਦਾ ਮਹਾਰਥੀ ਅਤੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ - ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਵਾਇਦੇ ਵੇਖ ਰਹੇ ਸਨ। ਹੁਣ - ਹੁਣ ਨਜ਼ਦੀਕ ਵਿੱਚ ਵਾਅਦੇ ਬਹੁਤ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਕੀ ਵੇਖਿਆ? ਵਾਅਦੇ ਤੋਂ ਫਾਇਦਾ ਤਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਤਾ ਦਾ ਫੁਲ 'ਅਟੈਸ਼ਨ' ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਰ - ਬਾਰ ਵਾਅਦੇ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਸਮਰਥੀ ਦਵਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਕਾਰਨ ਥੋੜ੍ਹਾ ਬਹੁਤ ਪਰਿਵ੍ਰਤਨ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਲੇਕਿਨ ਬੀਜ ਦਬਿਆ ਹੋਇਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਜਦੋਂ ਅਜਿਹਾ ਸਮੇਂ ਜਾਂ ਸਮੱਸਿਆ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸਮੱਸਿਆ ਜਾਂ 'ਕਾਰਨ' ਦਾ ਪਾਣੀ ਮਿਲਣ ਨਾਲ ਦੱਬਿਆ ਹੋਇਆ ਬੀਜ

ਫਿਰ ਤੋਂ ਪੱਤੇ ਕੱਢਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਸਦਾ ਦੇ ਲਈ ਸਮਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਵੇਖ ਰਹੇ ਸਨ - ਸਾੜਨ ਦੀ ਹੋਲੀ ਕਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਨਾਈ। ਜਦੋਂ ਬੀਜ ਨੂੰ ਸਾੜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸੜਿਆ ਹੋਇਆ ਬੀਜ ਕਦੇ ਫਲ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ। ਵਾਅਦੇ ਤਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਕੀਤੇ ਕਿ ਬੀਤੀ ਨੂੰ ਬੀਤੀ ਕਰ ਜੇ ਹੁਣ ਤੱਕ ਹੋਇਆ, ਭਾਵੇਂ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਤੀ, ਭਾਵੇਂ ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ - ਸਭ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਪਰਿਵ੍ਰਤਨ ਕਰਾਂਗੇ। ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਹੁਣੇ - ਹੁਣੇ ਵਾਅਦੇ ਕੀਤੇ ਹਨ ਨਾ। ਰੂਹ - ਰਿਹਾਨ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਵਾਅਦੇ ਕਰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਹਰ ਇੱਕ ਦਾ ਰਿਕਾਰਡ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇ ਕੋਲ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਚੰਗੇ ਰੂਪ ਨਾਲ ਵਾਅਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਗੀਤ - ਕਵਿਤਾ ਦਵਾਰਾ, ਕੋਈ ਚਿੱਤਰਾਂ ਦਵਾਰਾ।

ਬਾਪਦਾਦਾ ਵੇਖ ਰਹੇ ਸਨ ਜਿੰਨਾਂ ਚਾਉਂਦੇ ਹੋ ਉਤਨਾ ਪਰਿਵ੍ਰਤਨ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ? ਕਾਰਨ ਕੀ ਹੈ, ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਸਦਾ ਦੇ ਲਈ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ, ਤਾਂ ਕੀ ਵੇਖਿਆ? ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਤੀ ਜਾਂ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸੰਕਲਪ ਕਰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਹ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਫਿਰ ਆਉਣ ਨਹੀਂ ਦੇਵਾਂਗੇ ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸੋਚਦੇ ਹੋ ਕਿ ਜਿਸ ਕਿਸੀ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਚੁਕਤੂ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸੰਕਲਪ, ਬੋਲ ਜਾਂ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਸੰਸਕਾਰ ਟਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਰਿਵ੍ਰਤਨ ਕਰਾਂਗੇ। ਲੇਕਿਨ ਸਮੇਂ ਤੇ ਫਿਰ ਤੋਂ ਕਿਉਂ ਰਪੀਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਉਸਦਾ ਕਾਰਨ? ਸੋਚਦੇ ਹੋ ਕੀ ਅੱਗੇ ਤੋਂ ਇਸ ਆਤਮਾ ਦੇ ਇਸ ਸੰਸਕਾਰ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਖੁਦ ਨੂੰ ਸੇਫ਼ ਰੱਖ ਉਸ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਵੀ ਸੁਭ ਭਾਵਨਾ - ਸੁਭ ਕਾਮਨਾ ਦੇਵਾਂਗੇ ਲੇਕਿਨ ਜਿਵੇਂ ਦੂਜੇ ਦੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਵੇਖਣ, ਸੁਣਨ ਜਾਂ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਨ ਦੀ ਆਦਤ ਨੈਚਰਲ ਜਾਂ ਬਹੁਤਕਾਲ ਦੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਇਹ ਆਦਤ ਨਹੀਂ ਰੱਖਾਂਗੇ - ਇਹ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ, ਲੇਕਿਨ ਉਸਦੇ ਸਥਾਨ ਤੇ ਕੀ ਵੇਖਾਂਗੇ! ਕੀ ਉਸ ਆਤਮਾ ਤੋਂ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਾਂਗੇ! ਉਹ ਬਾਰ - ਬਾਰ ਅਟੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਇਹ ਤਾਂ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਅਜਿਹੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਕੀ ਸੋਚਣਾ ਹੈ, ਕੀ ਵੇਖਣਾ ਹੈ! ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਨੈਚਰਲ ਅਟੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ। ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਜਗ੍ਹਾ ਖਾਲੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਚੰਗੇ ਰੂਪ ਨਾਲ ਜੇਕਰ ਯੂਜ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਖਾਲੀ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਕਿਚੜ੍ਹਾ ਜਾਂ ਮੱਛਰ ਆਦਿ ਆਪੇ ਹੀ ਪੈਦਾ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਵਿੱਚ ਮਿੱਟੀ - ਧੂਲ, ਮੱਛਰ ਆਦਿ ਹਨ ਹੀ; ਤਾਂ ਉਹ ਫਿਰ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ - ਥੋੜ੍ਹਾ ਕਰਕੇ ਵੱਧ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜਗ੍ਹਾ ਭਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਜਦੋਂ ਵੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹੋ, ਪਹਿਲਾਂ ਨੈਚਰਲ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਸੰਕਲਪ ਦਾ ਸਰੂਪ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਤਾਂ ਹੋ ਹੀ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਗੁਣ, ਕਰਤਵਿਆ, ਸੰਸਕਾਰ, ਸੇਵਾ, ਸੁਭਾਅ ਪਰਿਵ੍ਰਤਨ ਦੇ ਸੁਭ ਸੰਸਕਾਰ ਜਾਂ ਸਥਾਨ ਸਦਾ ਭਰਪੂਰ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਅਸ਼ੁੱਧ ਨੂੰ ਆਪੇ ਹੀ ਖਤਮ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ।

ਜਿਵੇਂ ਸੁਣਾਇਆ ਸੀ - ਕਈ ਬੱਚੇ ਜੱਦ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਚਲਦੇ - ਫਿਰਦੇ ਯਾਦ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਸਿਰਫ਼ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਕਦੀ ਮੱਥਾ ਭਾਰੀ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਦੀ ਨਿਦ੍ਰਾ ਦੇ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਜਿੱਥੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਹੀਂ, ਉੱਥੇ ਉਮੰਗ - ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਥੱਕੇ ਹੋਏ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੋਚ ਦੀ ਮੂਡ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ, ਸੋਚਦੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਖੁਸ਼ੀ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ, ਇਸ ਦਾ ਵੀ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਸੋਚਦੇ ਹੋ ਕਿ ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਬਿੰਦੂ ਹਾਂ, ਜਯੋਤੀ - ਸਵਰੂਪ ਹਾਂ, ਬਾਪ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹੀ ਹੈ। ਪਰ ਮੈਂ ਕਿਹੜੀ ਆਤਮਾ ਹਾਂ! ਮੇਰੀ ਆਤਮਾ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਕੀ ਹੈ? ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਪਦਮਾਪਦਮ ਭਾਗਵਾਨ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਆਦਿ ਰਚਨਾ ਵਾਲੀ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਬਾਪ ਦੇ ਦਿਲਤਖਤਨਸ਼ੀਨ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਆਤਮਾ ਹਾਂ। ਉਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਜੋ ਖੁਸ਼ੀ ਦਿਲਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਹ ਨਹੀਂ ਸੋਚਦੇ ਹੋ। ਸਿਰਫ਼ ਬਿੰਦੀ ਹਾਂ, ਜਯੋਤੀ ਹਾਂ, ਸ਼ਾਂਤ-ਸਵਰੂਪ ਹਾਂ... ਤਾਂ ਨਿਲ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਇਸਲਈ ਮੱਥਾ ਭਾਰੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਹੀ ਜਦੋਂ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਤੀ ਜਾਂ ਦੂਜੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਪਰਿਵਰਤਨ ਦਾ ਦ੍ਰਿੜ ਸੰਕਲਪ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਤੀ ਅਤੇ ਦੂਜੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸੁਭ, ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਸੰਕਲਪ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਦਾ ਸਵਰੂਪ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਮਰਜ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਰੱਖੋ ਤਾਂ ਪਰਿਵ੍ਰਤਨ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ।

ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਸੰਕਲਪ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਇਵੇਂ, ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ ਹੀ ਇਵੇਂ, ਇਹ ਕਰਦਾ ਹੀ ਇਵੇਂ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਬਜਾਏ ਇਹ ਸੋਚੋ ਕਿ ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਪ੍ਰਮਾਣ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਇਵੇਂ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਦਾ “ਇਵੇਂ” ਅਤੇ “ਉਵੇਂ” ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਵੈਸੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠਤਾ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਦਾ ‘ਇਵੇਂ’ ‘ਉਵੇਂ’ ਹੈ - ਇਹ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਆਵੋ। ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਨੂੰ, ਸਵਰੂਪ ਨੂੰ, ਦ੍ਰਿੜਤੀ ਨੂੰ, ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਪਰਿਵ੍ਰਤਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਓ। ਇਸ ਰੂਪ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵੀ ਵੇਖੋ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਵੇਖੋ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਥਾਨ ਭਰ ਦਿੱਤਾ, ਖਾਲੀ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ। ਇਸ ਵਿਧੀ ਨਾਲ ਸਾੜਨ ਦੀ ਹੋਲੀ ਮਨਾਓ। ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਤੀ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਇਵੇਂ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਸੋਚੋ ਕਿ ਵੇਖੋ ਅਸੀਂ ਕਿਹਾ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਇਹ ਬਦਲਣ ਵਾਲੇ ਹਨ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਉਸ ਵਕਤ ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਪੁੱਛੋ ਕਿ ‘ਕੀ ਮੈਂ ਬਦਲਿਆ ਹਾਂ’? ਸਵ ਪਰਿਵ੍ਰਤਨ ਹੀ ਹੋਰਾਂ ਦਾ ਵੀ ਪਰਿਵ੍ਰਤਨ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਆਵੇਗਾ। ਹਰ ਇੱਕ ਇਹ ਸੋਚੇ ਕਿ ‘ਪਹਿਲੇ ਮੈਂ ਬਦਲਣ ਦਾ ਐਗਜ਼ਮਪਲ ਬਣਾ’ ਇਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੋਲੀ ਸਾੜਨਾ। ਸਾੜਨ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਮਨਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਪਹਿਲੇ ਸਾੜਨਾ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜੱਦ ਸਾੜ ਦਿੱਤਾ ਮਤਲਬ ਸਵੱਛ ਹੋ ਗਏ, ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਗਏ। ਤਾਂ ਅਜਿਹੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਆਪੇ ਹੀ ਬਾਪ ਦੇ ਸੰਗ ਦਾ ਰੰਗ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲੱਗਿਆ ਹੋਇਆ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਹਮੇਸ਼ਾ ਹੀ ਅਜਿਹੀ ਆਤਮਾ ਬਾਪ ਤੋਂ ਅਤੇ ਸਰਵ ਆਤਮਾਵਾਂ ਤੋਂ ਮੰਗਲ - ਮਿਲਣ ਮਤਲਬ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਸੁਭ ਮਿਲਣ ਮਨਾਉਂਦੀ ਹੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਸਮਝਾ?

ਅਜਿਹੀ ਹੋਲੀ ਮਨਾਉਣੀ ਹੈ ਨਾ। ਜਿੱਥੇ ਉਮੰਗ - ਉਤਸ਼ਾਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਹਰ ਘੜੀ ਉਤਸਵ ਹੈ ਹੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਖੂਬ ਮਨਾਓ, ਖੇਲੋ - ਖਾਓ, ਮੌਜ ਕਰੋ ਪਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹੋਲੀ ਬਣ ਮਿਲਣ ਮਨਾਉਂਦੇ ਰਹੋ। ਅੱਛਾ!

ਹਮੇਸ਼ਾ ਹਰ ਸੇਕੰਡ ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਵਰਦਾਨ ਦੀ ਮੁਬਾਰਕ ਲੈਣ ਵਾਲੇ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਹਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾ ਦਵਾਰਾ ਸ਼ੁਭ ਭਾਵਨਾ ਦੀ ਮੁਬਾਰਕ ਲੈਣ ਵਾਲੇ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਅਤਿ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਪਾਵਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੰਗ ਦੇ ਰੰਗ ਵਿੱਚ ਰੰਗੀ ਹੋਈ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਬਾਪ ਤੋਂ ਮਿਲਣ ਮਨਾਉਣ ਵਾਲੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦਪਿਆਰ ਅਤੇ ਨਮਸਤੇ।

"ਪਰਸਨਲ ਮੁਲਾਕਾਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਰਦਾਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉੱਚਾਰੇ ਹੋਏ ਮਹਾਂਵਾਕ"

1. ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਦੀ ਛਤ੍ਰਛਾਇਆ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਛਤ੍ਰਛਾਇਆ ਹੀ ਸੇਫਟੀ ਦਾ ਸਾਧਨ ਹੈ। ਇਸ ਛਤ੍ਰਛਾਇਆ ਤੋਂ ਸੰਕਲਪ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਿਕਲਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ? ਰਾਵਣ ਉਠਾਕੇ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਸ਼ੋਕ ਵਾਟਿਕਾ ਵਿੱਚ ਬਿਠਾ ਦਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਜਾਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਮੇਸ਼ਾ ਬਾਪ ਦੀ ਛਤ੍ਰਛਾਇਆ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ, ਬਾਪ ਦੀ ਸਨੇਹੀ ਆਤਮਾ ਹਾਂ - ਇਸੀ ਅਨੁਭਵ ਵਿੱਚ ਰਹੋ। ਇਸੀ ਅਨੁਭਵ ਨਾਲ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਣ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਰਹੋਗੇ।

2. ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੀ ਨਜ਼ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸਮਾਈ ਹੋਈ ਆਤਮਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਨੈਣਾਂ ਵਿੱਚ ਸਮਾਈ ਹੋਈ ਆਤਮਾ ਦਾ ਸਵਰੂਪ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ? ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਬਿੰਦੀ। ਵੇਖਣ ਦੀ ਸਾਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਬਿੰਦੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਨਾ। ਤਾਂ ਨੈਣਾਂ ਵਿੱਚ ਸਮਾਈ ਹੋਈ ਮਤਲਬ ਹਮੇਸ਼ਾ ਬਿੰਦੀ ਸਵਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ - ਦਿਵੇਂ ਅਨੁਭਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ! ਇਸ ਨੂੰ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨੂਰੇ ਰਤਨ। ਤਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਸ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਂਦੇ ਰਹੋ। ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਸੀ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਹੋ ਕਿ ਮੈਂ ਨੂਰੇ ਰਤਨ ਆਤਮਾ ਹਾਂ।

ਵਰਦਾਨ:- ਆਪਣੀ ਆਲੋਕਿਕ ਰੂਹਾਨੀ ਵਿ੍ਰਤੀ ਦਵਾਰਾ ਸਰਵ ਆਤਮਾਵਾਂ ਤੇ ਆਪਣਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਮਾਸਟਰ ਗਿਆਨ ਸੂਰਜ ਭਵ

ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਆਕਰਸ਼ਣ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਆਸ - ਪਾਸ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਤਰਫ ਅਕ੍ਰਿਸ਼ਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਅਟੈਂਸ਼ਨ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਵੇਂ ਜਦੋਂ ਆਪ ਦੀ ਵਿ੍ਰਤੀ ਅਲੋਕਿਕ, ਰੂਹਾਨੀਯਤ ਵਾਲੀ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਆਪ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਕਈ ਆਤਮਾਵਾਂ ਤੇ ਆਪੇ ਪਵੇਗਾ। ਆਲੋਕਿਕ ਵਿ੍ਰਤੀ ਮਤਲਬ ਨਿਆਰੇ ਅਤੇ ਪਿਆਰੇ ਪਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਖੁਦ ਕਈ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਆਲੋਕਿਕ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਮਾਸਟਰ ਗਿਆਨ ਸੂਰਜ ਬਣ ਆਪਣਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਚਾਰੋਂ ਪਾਸੇ ਫੈਲਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਸਲੋਗਨ:- ਹਮੇਸ਼ਾ ਸ੍ਰਮਾਨ ਦੀ ਸੀਟ ਤੇ ਸਥਿਤ ਰਹੋ ਤਾਂ ਸਰਵ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਤੁਹਾਡਾ ਆਰਡਰ ਮੰਨਦੀਆਂ ਰਹਿਣਗੀਆਂ।

ਸੂਚਨਾ:- ਅੱਜ ਮਾਸ ਦਾ ਤੀਜਾ ਰਵਿਵਾਰ ਅੰਤਰਰਾਸ਼ਟਰੀਯ ਯੋਗ ਦਿਵਸ ਹੈ, ਬਾਬਾ ਦੇ ਸਾਰੇ ਬੱਚੇ ਸ਼ਾਮ 6:30 ਤੋਂ 7:30 ਵਜੇ ਤੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਾਸਟਰ ਮੁਕਤੀ ਦਾਤਾ ਬਣ, ਪੁਰਾਣੀ ਦੇਹ ਅਤੇ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਬੰਧਨਾਂ ਤੋਂ, ਪੁਰਾਣੇ ਸੰਸਕਾਰ ਸ੍ਰਭਾਵ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਬਣ ਮੁਕਤੀ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਦਾ ਵਰਦਾਨ ਦੇਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰੋ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸਹਿਣਸ਼ੀਲ ਬਣੋ, ਨਿੰਦਾ - ਸਤੂਤੀ, ਜੈ - ਪਰਾਜਯ ਸਭ ਵਿੱਚ ਸਮਾਨ ਰਹੋ, ਸੁਣੀ ਸੁਣਾਈ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰੋ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਆਤਮਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਵਧਦੀ ਰਹੇ ਉਸ ਦੀ ਸਹਿਜ ਯੁਕਤੀ ਸੁਣਾਓ?
- ਉੱਤਰ:- ਇੱਕ ਬਾਪ ਤੋਂ ਹੀ ਸੁਣੋ, ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਫਾਲਤੂ ਪਰਿਚਿੰਤਨ ਵਿੱਚ, ਵਾਹਯਾਤ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਸਮੇਂ ਬਰਬਾਦ ਨਾ ਕਰੋ, ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਵਿੱਚ ਰਹੇਗੀ। ਉਲਟੀ - ਸੁਲਟੀ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਨ ਨਾਲ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਨਾਲ ਚੰਗੇ ਬੱਚੇ ਵੀ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ, ਇਸਲਈ ਬਹੁਤ ਸੰਭਾਲ ਕਰਨੀ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਆਈ ਹੈ ਕਿ ਬਰੇਬਰ ਅੱਧਾਕਲਪ ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜੱਦ ਤੋਂ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਪੂਰੇ ਅੱਧਾਕਲਪ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਨਹੀਂ। ਜਦੋਂ - ਜਦੋਂ ਦੁੱਖ ਜਾਸਤੀ ਆਇਆ ਹੈ, ਉਦੋਂ - ਉਦੋਂ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਪਿਆ ਹੈ ਕਿ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਉਤਰਦੇ ਆਏ ਹਾਂ। ਡਰਾਮਾ ਦਾ ਰਾਜ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਕੁਝ ਕਹਿਣ ਦਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੋ ਗਏ ਇਸਲਈ ਜਾਸਤੀ ਗਿਆਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਦੇ ਬਣੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਹੋ ਗਏ। ਕੁਝ ਕਰਮਇੰਦਰੀਆਂ ਤੋਂ ਕਰਨ ਦਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦੇ ਲਈ ਕਿੰਨੇ ਯਗ - ਤਪ ਦਾਨ - ਪੁੰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਜਾਓ ਸਭ ਜਗ੍ਹਾ ਤੀਰਥ, ਮੰਦਿਰ ਅਥਾਹ ਹਨ। ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਜੋ ਸਾਰੇ ਭਾਰਤ ਦੇ ਤੀਰਥ ਅਤੇ ਅਥਾਹ ਮੰਦਿਰ ਆਦਿ ਘੁੰਮ ਸਕੇ। ਜੇ ਘੁੰਮਣ ਵੀ ਤਾਂ ਕੁਝ ਮਿਲਦਾ ਨਹੀਂ। ਉੱਥੇ ਘੰਟਾ ਘੜਿਆਲ ਆਦਿ ਕਿੰਨਾ ਘਮਸਾਨ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਘਮਸਾਨ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਨਾ ਗੀਤ ਗਾਉਣ, ਨਾ ਤਾਲੀਆਂ ਵਜਾਉਣ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਕੀ - ਕੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਥਾਹ ਕਰਮਕਾਂਡ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ ਹੋਰ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰਦੇ ਸਿਰਫ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਇੱਥੇ ਹੀ ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਖਾਨਪਾਨ ਵੀ ਸੁੱਧ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। 36 ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਭੋਜਨ ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਮਿਲਣਗੇ। ਇੱਥੇ ਸਾਧਾਰਨ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਨਾ ਬਹੁਤ ਉੱਚ, ਨਾ ਬਹੁਤ ਨੀਚ। ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਨਿੰਦਾ - ਸਤੂਤੀ, ਜੈ - ਪਰਾਜਯ, ਸਰਦੀ - ਗਰਮੀ, ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਸਹਿਣ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਸਮੇਂ ਹੀ ਅਜਿਹਾ ਹੈ। ਪਾਣੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ, ਸੂਰਜ ਵੀ ਆਪਣੀ ਤਪਤ ਵਿਖਾਏਗਾ। ਹਰ ਚੀਜ਼ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਹੀ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ। ਤਤ੍ਵ ਵੀ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹਨ। ਤਾਂ ਇਹ ਦੁੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਨਿੰਦਾ - ਸਤੂਤੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਹਨ ਜੋ ਝੱਟ ਵਿਗੜ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਕਿਸ ਨੇ ਉਲਟਾ - ਸੁਲਟਾ ਕੁਝ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸੁਣਾਇਆ ਕਿਉਂਕਿ ਅੱਜਕਲ ਗੱਲਾਂ ਦੀ ਬਣਾਵਟ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹੈ ਨਾ। ਕੋਈ ਨੇ ਕੁਝ ਕਿਹਾ - ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਬਾਬਾ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਹੈ, ਬਾਹਰ ਦਾ ਸ਼ੋ ਬਹੁਤ ਹੈ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੇ ਸੁਣਾਇਆ, ਬਸ ਬੁਖਾਰ ਚੜ੍ਹ ਜਾਏਗਾ। ਨੀਂਦ ਵੀ ਫਿੱਟ ਜਾਵੇਗੀ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ਅਜਿਹੇ ਹਨ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਝੱਟ ਬੁਖਾਰ ਚੜ੍ਹਾ ਦੇਣ, ਝੱਟ ਪੀਲੇ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕੋਈ ਵੀ ਇਵੇਂ ਵਾਹਿਆਤ ਗੱਲਾਂ ਨਹੀਂ ਸੁਣੇ। ਬਾਪ ਕਦੀ ਵੀ ਕਿਸੇ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਮਝਾਉਣ ਲਈ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਲਟੀ - ਸੁਲਟੀ ਗੱਲਾਂ ਇੱਕ ਦੇ ਨੂੰ ਸੁਣਾਉਣ ਨਾਲ ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਬੱਚੇ ਵੀ ਵਿਗੜ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਟ੍ਰੇਟਰ ਬਣ ਵਾਹਿਆਤ ਗੱਲਾਂ ਜਾਕੇ ਇੱਕ - ਦੋ ਨੂੰ ਸੁਣਾਉਣਗੇ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਿਵੇਂ - ਕਿਵੇਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਬਣਾਈ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਦੀ ਵੀ ਹੋਰ ਰਾਮ ਜਾਂ ਹਾਯ ਭਗਵਾਨ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ, ਇਹ ਅੱਖਰ ਵੀ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੇ ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਅਜਿਹੇ ਅੱਖਰ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਣੇ ਚਾਹੀਦੇ।

ਬਾਪ ਸਿਰਫ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਿੱਠੇ ਲਾਡਲੇ ਬੱਚਿਓ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੋ। ਕਿੰਨਾ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਦੀ ਵੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸੁਣੋ, ਫਾਲਤੂ ਪਰਿਚਿੰਤਨ ਨਹੀਂ ਕਰੋ। ਇੱਕ ਗੱਲ ਪੱਕੀ ਕਰ ਲੋ - ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ। ਆਤਮਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ, ਸ਼ਰੀਰ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਸੰਸਕਾਰ ਧਾਰਨ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਦਵਾਪਰ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਦੇ ਹੋ ਇਸਲਈ ਹੁਣ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਲਈ ਮਿਹਨਤ ਲੱਗਦੀ ਹੈ। ਘੜੀ - ਘੜੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਕਲਪ - ਕਲਪ ਬਾਪ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੱਤ ਤੇ ਚਲਣਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਗਾਇਨ ਹੈ - ਤੁਸੀਂ ਮਾਤਾ - ਪਿਤਾ... ਉਹ ਸਭ ਸੰਬੰਧਾਂ ਦਾ ਸੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸਭ ਮਿਠਾਸ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਹੋਰ ਮਿੱਤਰ - ਸਬੰਧੀ ਆਦਿ ਦੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਹੀ ਹਨ। ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ ਜੋ ਸਭ ਨੂੰ ਸੁੱਖ ਦੇਣਵਾਲਾ ਹੈ। ਰਸਤਾ ਵੀ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹਿਜ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਮੈਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਹ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਅਸੀਂ ਅਜਿਹੇ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਇਹ ਕੋਈ ਸਾਧੂ - ਸੰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕੋਈ ਸਾਧੂ ਸੰਤ ਆਦਿ ਦੇ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ, ਬਾਕੀ ਹਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਤਾਂ ਤੋੜ ਨਿਭਾਉਣਾ

ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਹੋਰ ਹੀ ਖਿਟ - ਖਿਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਯੁਕਤੀ ਨਾਲ ਚੱਲੇ। ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ ਕਿ ਵੇਖੋ ਹੁਣ ਵਿਨਾਸ਼ ਦਾ ਸਮੇਂ ਨਜ਼ਦੀਕ ਹੈ, ਇਹ ਆਸ਼ੁਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਖਤਮ ਹੋਣੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਦੈਵੀਗੁਣ ਇੱਥੇ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਦੇਵਤਾ ਵੀ ਪਿਆਰ ਲਹੁਸਨ ਆਦਿ ਤਾਂ ਖਾਂਦੇ ਨਹੀਂ। ਅਸੀਂ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਖਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਰਾਏ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ - ਇਹ ਛੱਡ ਦੇ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਅਸੀਂ ਖਾਂਦੇ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਦੈਵੀਗੁਣ ਸਿਖਾਉਣ ਵਾਲਾ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਸ੍ਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ.. ਇੱਥੇ ਹੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਬਣੇਗੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਭਵਿੱਖ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਆਵੇਗੀ। ਇਹ ਇਵੇਂ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਰਾਤ ਦੇ ਬਾਦ ਫਿਰ ਦਿਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਰਾਤ ਦੀ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਨ ਤਾਂ ਫਿਰ ਸਵੇਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਆਪਣੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਆਪ ਹੀ ਲੈਣੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਵੇਖੋ ਨਾ। ਸਟੂਡੈਂਟ ਇਵੇਂ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਟੀਚਰ ਤਾਂ ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਇਮਤਿਹਾਨ ਦੇ ਦਿਨ ਨਜ਼ਦੀਕ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਆਪ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਕਿੰਨਾ ਪਾਸ ਹੋਵਾਂਗੇ, ਕਿਸ ਸਬਜੈਕਟ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਢਿੱਲੇ ਹਾਂ। ਮਾਰਕਸ ਘੱਟ ਲੈਣਗੇ ਫਿਰ ਸਭ ਮਿਲਾਕੇ ਪਾਸ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਇਹ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਰੱਖਣੀ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਕੀ ਕਮੀ ਹੈ? ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਮਿੱਠਾ ਬਣਿਆ ਹਾਂ? ਸਭ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਅਸੀਂ ਨਿਰਾਕਾਰ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਭਗਵਾਨ ਰਚਤਾ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ, ਬਾਕੀ ਸਭ ਹੈ ਰਚਨਾ। ਰਚਨਾ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵਰਸਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕਦਾ, ਕਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਸਰਵ ਰਚਨਾ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਇੱਕ ਹੀ ਰਚਤਾ ਬਾਪ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਸਾਧੂ - ਸੰਤ ਸਭ ਆ ਗਏ। ਹੈ ਤਾਂ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾ। ਹਾਂ ਮਨੁੱਖ ਚੰਗੇ - ਬੁਰੇ ਤਾਂ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਹਨ, ਪੇਜੀਸ਼ਨ ਉੱਚਾ - ਨੀਚਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹਨ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਵੇਖੇ ਭੀਖ ਮੰਗਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਭ ਪੈਰ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਉੱਚ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਮਿੱਠਾ ਬਣੋ। ਕਦੀ ਵੀ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ, ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਕੰਮ ਲੇ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ ਬਹੁਤ ਤੰਗ ਕਰਦੇ ਹਨ ਸੇ ਤਾਂ ਅੱਜਕਲ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹੈ ਹੀ ਇਵੇਂ। ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਓ। ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਚੰਚਲਤਾ ਕਰਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੱਸੀ ਨਾਲ ਬੰਨਦੇ ਸੀ। ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ ਜਾਂ ਤਾਂ ਹਲਕੀ ਸਜਾ। ਵਿਚਾਰੇ ਅਬੋਧ (ਅਣਜਾਣ) ਹਨ। ਸਮੇਂ ਹੀ ਅਜਿਹਾ ਹੈ। ਬਾਹਰ ਦਾ ਸੰਗਦੇਸ਼ ਬਹੁਤ ਖਰਾਬ ਹੈ। ਹੁਣ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੂਰਤੀ ਆਦਿ ਰੱਖਣ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੁਝ ਵੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਵੀ ਕਿਉਂ ਰਖੀਏ! ਉਹ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਬਾਪ ਹੈ ਨਾ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਬੱਚੇ ਬਾਪ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਕਿਉਂ ਰੱਖਣਗੇ? ਬਾਪ ਤਾਂ ਹਾਜ਼ਿਰ - ਹਜ਼ੂਰ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਹੁਣ ਹਾਜ਼ਿਰ ਨਾਜ਼ਿਰ ਹਾਂ ਨਾ। ਫਿਰ ਚਿਤਰਾਂ ਦੀ ਤਾਂ ਲੋੜ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਪਦਾਦਾ ਨੂੰ ਵੇਖੋ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਤਾਂ ਹੈ ਨਿਰਾਕਾਰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਨਾ ਸਕਣ। ਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਾਲੇਜ ਬੈਠ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕਿਵੇਂ ਆਵਾਂ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਤਨ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਆਵੇਗਾ। ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਹਾਂ ਜੇ ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਹ ਹੀ ਹੁਣ ਲਾਸ਼ ਨੰਬਰ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਹੁਣ ਪੜ੍ਹਕੇ ਫਿਰ ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਸਾਡਾ ਘਰ ਹੈ, ਸੁੱਖਧਾਮ ਸਾਡੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਹੈ। ਦੁਖਧਾਮ ਰਾਵਣ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਓ - ਆਪਣੇ ਘਰ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਸੁੱਖਧਾਮ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਦੁੱਖਧਾਮ ਦੇ ਬੰਧਨ ਨੂੰ ਭੁੱਲਦੇ ਜਾਓ। ਇਵੇਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਕਹਿ ਨਾ ਸਕੇ। ਨਾ ਉਹ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਇਹ ਜੋ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਫਲਾਣਾ ਜਯੋਤੀ ਜੇਤ ਸਮਾਇਆ ਅਤੇ ਪਾਰ ਨਿਰਵਾਨ ਗਿਆ, ਇੱਕ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਭ ਦਾ ਬਾਪ ਅਤੇ ਮਾਲਿਕ ਇੱਕ ਹੀ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ, ਉਹ ਸਭ ਆਸ਼ਿਕਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਹੀ ਮਾਸੂਕ ਹੈ। ਉਹ ਜਿਸਮਾਨੀ ਆਸ਼ਿਕ ਮਾਸੂਕ ਇੱਕ - ਦੋ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਚਿੱਤਰ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਇੱਕ - ਦੋ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਖਾਣਾ ਖਾਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ, ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਹੈ ਇੱਕ ਜਨਮ ਦੇ ਆਸ਼ਿਕ ਮਾਸੂਕ। ਤੁਸੀਂ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤਰ ਦੇ ਆਸ਼ਿਕ ਹੋ, ਇੱਕ ਮਾਸੂਕ ਦੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੋਰ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਸ਼ਿਕ ਮਾਸੂਕ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਚਿੱਤਰ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ - ਵੇਖਦੇ ਕੰਮ ਵੀ ਠਹਿਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਗੁੰਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਵੀ ਬਿੰਦੀ ਹੈ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਵੀ ਬਿੰਦੀ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਿਹਨਤ ਹੈ, ਕੋਈ ਵੀ ਇਵੇਂ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਮਿਲਿਆ ਮਤਲਬ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਰਿਯਲਾਈਜ਼ ਕੀਤਾ, ਬਾਕੀ ਰਿਹਾ ਪਰਮਾਤਮਾ। ਉਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਬਾਬਾ ਆਕੇ ਇੱਥੇ (ਭ੍ਰਿਕੂਟੀ ਵਿੱਚ) ਬੈਠਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਵੀ ਇੱਥੇ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਕਿੱਥੋਂ ਵੀ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਮਾਲੂਮ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੁੱਖ ਸਥਾਨ ਭ੍ਰਿਕੂਟੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਬਿੰਦੀ ਹਾਂ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਬੈਠਾ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬੈਠ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਜੋ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਅਸੀਂ ਵੀ ਸੁਣਦੇ ਹਾਂ। ਸਮਝਾਉਣੀ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਰਾਈਟ ਹੈ। ਦੈਵੀ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਜੋ ਹੋਣਗੇ ਉਹ ਝੱਟ ਸਮਝ ਜਾਣਗੇ - ਇਹ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਸਥਾਪਨਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵਿਨਾਸ਼ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਸਿਰਫ ਆਪਣਾ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਜੋ ਜਿੰਨਾ - ਜਿੰਨਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਭਵਿੱਖ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਕਿੰਨਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹੈ

ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ, ਯੋਗ ਵੀ ਸਹਿਜ ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਗਾਰੰਟੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਕਲਪ - ਕਲਪ ਮੈਂ ਹੀ ਆਕੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਉੱਥੇ ਪਤਿਤ ਇਕ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਗਿਆਨ ਵੀ ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਹੈ, 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਚੱਕਰ ਕਿਵੇਂ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਾਲੇਜ ਹੈ। ਅਸੀਂ 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਲਗਾਇਆ ਹੈ, ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਾ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਨਿਸ਼ਚਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਵਿਜੈ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਅਸੀਂ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ ਜਾਂ ਕੁਝ ਘੱਟ। ਜੱਦ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਬਰੇਬਰ ਅਸੀਂ 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਪੂਰਾ ਭੇਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਸਮਝਾਉਣੀ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਇਹ ਚਿੰਤਰ ਸਭ ਦਿਵਯ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਬਾਪ ਨੇ ਬਣਵਾਏ ਹਨ। ਕਰੈਕਟ ਵੀ ਕਰਾਏ ਹਨ। ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਜੱਦ ਬਨਾਰਸ ਵਿੱਚ ਬਾਬਾ ਇਕਾਂਤ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸੀ ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਚੱਕਰ ਦੀਵਾਰਾਂ ਤੇ ਬੈਠ ਨਿੱਕਾਲਦੇ ਸੀ। ਸਮਝਦੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕੀ ਹੈ। ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੋਣ ਨਾਲ ਜਿਵੇਂ ਉੱਡ ਜਾਂਦੇ ਸੀ। ਇਹ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਜੇ ਚਿੰਤਰ ਪਹਿਲੇ ਬਣੇ ਸੀ ਉਹ ਫਿਰ ਬਦਲਕੇ ਨਵੇਂ - ਨਵੇਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਗਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਨਵੇਂ - ਨਵੇਂ ਚਿੰਤਰ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਮੁਅਫ਼ਿਕ ਬਣਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸੀੜੀ ਦਾ ਚਿੰਤਰ ਵੇਖੋ ਕਿੰਨਾ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੇ ਸਮਝਾਉਣਾ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਦੇਰੀ ਨਾਲ ਆਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਹੀ ਸਹਿਜ ਸਮਝਾਉਣੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਨਵੇਂ - ਨਵੇਂ ਜੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, 7 ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਨਾਲੇਜ ਸਮਝ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਪੁਰਾਣਿਆਂ ਤੋਂ ਵੀ ਅੱਗੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਹਿਲੇ ਆਉਂਦੇ ਸੀ ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਸੀ। ਅਰੇ ਇਹ ਵੀ ਫਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕਰੋ ਪਹਿਲੇ ਆਉਂਦੇ ਸੀ ਅਤੇ ਭਗੰਤੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਸਨ ਤਾਂ? ਦੇਰੀ ਨਾਲ ਆਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਤੇ ਸਹਿਜ ਤਖ਼ਤ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਜੇ ਸਨ ਵੇਖੋ ਉਹ ਫਿਰ ਹੁਣ ਹਨ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਖਤਮ ਹੋ ਗਏ। ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਰਿਜਲਟ ਦਾ ਪਤਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ - ਕੋਣ ਪਾਸ ਹੋਇਆ। ਨਵੇਂ - ਨਵੇਂ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਝੱਟ ਸਰਵਿਸ ਤੇ ਲੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਪੁਰਾਣੇ ਇੰਨਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦੇ। ਨਵੀਂ - ਨਵੀਂ ਬੱਚੀਆਂ ਸਰਵਿਸ ਨਾਲ ਦਿਲ ਤੇ ਚੜ੍ਹੀ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਪੁਰਾਣੇ ਕਿੰਨੇ ਤਾਂ ਖਤਮ ਹੋ ਗਏ ਇਸਲਈ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਰਵੇਤਮ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੁਲ ਭੂਸ਼ਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੋਈ ਅਸਚਰਿਆਵਤ ਸੁੰਨਤੀ, ਭਗੰਤੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਉਹ ਹੁਣ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ । ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਆਪ ਹੀ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਵੇਖਣਾ ਹੈ ਮੈਂ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਮਿੱਠਾ ਬਣਿਆ ਹਾਂ? ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਕੀ - ਕੀ ਕਮੀ ਹੈ? ਸਭ ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਹੋਏ ਹਨ! ਆਪਣੀ ਚਲਣ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਵਰਗੀ ਬਣਾਉਣੀ ਹੈ। ਆਸੁਰੀ ਖਾਨ - ਪਾਣ ਤਿਆਗ ਦੇਣਾ ਹੈ।

2. ਕੋਈ ਵੀ ਵਾਹਿਆਤ ਗੱਲਾਂ ਨਾ ਸੁਣਨੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਬੋਲਣੀ ਹੈ। ਸਹਿਣਸ਼ੀਲ ਬਣਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਕਰਮਾਤੀਤ ਸਟੇਜ ਤੇ ਸਥਿਤ ਹੋ ਚਾਰੋਂ ਤਰਫ਼ ਦੀ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨੂੰ ਹੈਂਡਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਿੱਧੀ ਸਵਰੂਪ ਭਵ:
ਅੱਗੇ ਚਲਕੇ ਚਾਰੋਂ ਪਾਸੇ ਦੀ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਸਤਾਰ ਨੂੰ ਹੈਂਡਲ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਸਾਧਨ ਅਪਨਾਉਣੇ ਪੈਣਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਪੱਤਰ ਵਿਵਹਾਰ ਜਾਂ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਮ, ਟੈਲੀਫੋਨ ਆਦਿ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ। ਅਜਿਹੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਵਾਇਰਲੈਸ ਸੈੱਟ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਦੇ ਲਈ ਹੁਣ - ਹੁਣ ਕਰਮਯੋਗੀ, ਹੁਣ - ਹੁਣ ਕਰਮਾਤੀਤ ਸਟੇਜ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਰਹਿਣ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰੋ ਤਾਂ ਚਾਰੋਂ ਪਾਸੇ ਸੰਕਲਪ ਦੀ ਸਿੱਧੀ ਦਵਾਰਾ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸਹਿਯੋਗੀ ਬਣ ਸਕੋਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਪਰਮਾਤਮ ਪਿਆਰ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਦਾ ਸਵਰੂਪ - ਆਪ ਦੀ ਸਹਿਜਯੋਗੀ ਜੀਵਨ ਹੈ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਬਾਪ ਅਤੇ ਵਰਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੀ ਕਮਾਈ ਵੀ ਹੈ ਤੇ ਤੰਦਰੁਸਤੀ ਵੀ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਅਮਰ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਦਿਲ ਨੂੰ ਸੁੱਧ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸਹਿਜ ਯੁਕਤੀ ਕਿਹੜੀ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਕਿੱਥੇ ਵੀ ਰਹੋ ਟ੍ਰਸਟੀ ਹੋਕੇ ਰਹੋ। ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਮਝੋ ਅਸੀਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਭੰਡਾਰੇ ਤੋਂ ਖਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਭੰਡਾਰੇ ਦਾ ਭੋਜਨ ਖਾਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਦਿਲ ਸੁੱਧ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਵਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਜੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਪ੍ਰਮਾਣ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਤੇ ਟ੍ਰਸਟੀ ਬਣਕੇ ਰਹਿੰਦੇ ਤਾਂ ਉਹ ਵੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ ਭੰਡਾਰਾ ਹੈ, ਮਨ ਤੋਂ ਸਰੈਂਡਰ ਹਨ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤਰ ਅਧਾਕਲਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਸਤਸੰਗ ਕੀਤੇ ਹਨ, ਸਾਧੂ - ਸੰਤ, ਪੰਡਿਤ ਆਦਿ ਸਭ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ਸਤਸੰਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਕੋਈ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਸਤਸੰਗ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਸਤਸੰਗ। ਸੁਪਰੀਮ ਰੂਹ ਰੂਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਰੂਹਰਿਹਾਨ ਮਤਲਬ ਸਤਸੰਗ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਸੁਣਦੇ ਹੋ, ਨਾ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਤੋਂ ਸੁਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਸੁਣਦੇ ਹੋ ਭਗਵਾਨ ਤੋਂ। ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਨਿਰਾਕਾਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਭਗਵਾਨ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਉਦੋਂ ਹਨ ਜਦੋਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ - ਭਗਵਤੀ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਪੜ੍ਹਾਉਣਾ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਅਤੇ ਭਗਵਤੀ ਦੀ ਪਦਵੀ ਸਿਵਾਏ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਕੋਈ ਦੇ ਨਾ ਸਕੇ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਸੰਗਮਯੁਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਨਿਰਾਕਾਰ ਭਗਵਾਨ ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਸਿਰਫ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ, ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਸਮਝ ਸਕੇ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਜਰੂਰ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਦਲੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਗੀਤਾ ਦਾ ਭਗਵਾਨ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਸਭ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਤਨ ਹੀ ਆਉਂਦਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਦੈਵੀਗੁਣ ਵਾਲੇ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਆਸੁਰੀ ਗੁਣ ਵਾਲੇ ਬਣੇ ਹੋ। ਫਿਰ ਹੁਣ ਦੈਵੀਗੁਣ ਵਾਲੇ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਦੈਵੀਗੁਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਈਸ਼ਵਰੀ ਸੰਪਰਦਾਏ, ਆਸੁਰੀ ਗੁਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਆਸੁਰੀ ਸੰਪਰਦਾਏ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਪ ਨਿਰਾਕਾਰ ਸੰਪਰਦਾਏ ਮਤਲਬ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਸਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਈਸ਼ਵਰੀ ਸੰਪਰਦਾਏ ਅਤੇ ਰੂਹਾਨੀ ਸੰਪਰਦਾਏ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਆਕੇ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਰੂਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ ਹੋਵੇਗੇ। ਰੂਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਹੀ ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਹੈ ਅਤੇ ਰਿਸ਼ੀ - ਮੁਨੀ ਆਦਿ ਤਾਂ ਸਭ ਨੇਤੀ - ਨੇਤੀ ਕਹਿੰਦੇ ਗਏ ਮਤਲਬ ਅਸੀਂ ਰੂਹ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ। ਜੱਦ ਤੱਕ ਉਹ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਸਾਹਮਣੇ ਨਾ ਆਵੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿਵੇਂ ਸਮਝਾਈਏ। ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਸਾਨੂੰ ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਨਿਰਾਕਾਰ। ਇਹ ਵੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ, ਸਾਕਾਰ ਅਤੇ ਨਿਰਾਕਾਰ ਦੇ ਬਾਪ ਹਰ ਇੱਕ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਰੂਹਾਨੀ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਜਿਸਮਾਨੀ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਰੂਹਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਪਾਵਨ ਸੀ, ਪਤਿਤ ਬਣੇ ਫਿਰ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਕਿਵੇਂ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਚਿੱਤਰ ਵੀ ਸਾਹਮਣੇ ਹੈ, ਬਾਬਾ ਰਾਏ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਚੱਕਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਜਾਕੇ ਬੈਠੋ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਆ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਬੈਠੇ ਹਾਂ ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਕਲਯੁਗ ਨੂੰ ਘੇਰ ਹਨੇਰਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਸੰਗਮ ਤੇ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰੋਸ਼ਨੀ ਹੈ, ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਫਿਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਜਦੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਹੀ ਘੇਰ ਸੋਝਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸੰਗਮਯੁਗ ਹੈ ਹੀ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਯੁਗ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਰਗਾ ਯੁਗ ਕੋਈ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਜੱਦ ਕਿ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਨੂੰ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ, ਉੱਥੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਲਿਆਣ ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਕਲਿਆਣ। ਸੰਗਮ ਤੇ ਕਲਯੁਗ ਨੂੰ ਸਤਿਯੁਗ, ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਤੁਹਾਡਾ ਵੇਖੋ ਕਿੰਨਾ ਕਲਿਆਣ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਸਿਰਫ ਬਾਪ ਅਤੇ ਵਰਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਤੁਹਾਡੀ ਕਮਾਈ ਹੈ। ਕਮਾਈ ਦੀ ਕਮਾਈ ਵੀ ਹੈ ਅਤੇ ਤੰਦਰੁਸਤੀ ਦੀ ਤੰਦਰੁਸਤੀ ਵੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਜੀਵਨ ਅਮਰ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਹੁਣ ਅਕਾਲੇ ਮ੍ਰਿਤੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀ ਨਾਲੇਜ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਆਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਮਯੁਜਿਯਮ ਵਿੱਚ ਚਿਤਰਾਂ ਤੇ ਸਮਝਾਉਣ ਦੇ ਲਾਇਕ ਬਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਲਾਇਕ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ 7 - 8 ਰੋਜ਼ ਬੈਠਕੇ ਸਿੱਖੋ। ਪ੍ਰੋਕਟਿਸ ਹੋਈ, ਝੱਟ ਭੱਜਿਆ ਸਰਵਿਸ ਤੇ। ਸਰਵਿਸ ਕਰਕੇ ਫਿਰ ਮੁੜ ਆਏ। ਇਹ ਸਿੱਖਣਾ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਚਿੱਤਰ ਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਵੇਖਣ ਨਾਲ ਹੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸੰਗਮ ਤੇ ਬੈਠੇ ਹਾਂ। ਅੱਜ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਮਨੁੱਖ ਹਨ, ਕਲ ਬਹੁਤ ਥੋੜੇ ਹੋਣਗੇ। ਇੰਨੇ ਇਹ ਸਭ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਆਪ ਆਏ ਹਨ, ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਇੱਜਤ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਦੂਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਆਇਆ ਦੇਸ਼ ਪਰਾਏ... ਰਾਵਣ ਦਾ ਦੇਸ਼ ਪਰਾਇਆ ਦੇਸ਼ ਹੈ ਨਾ। ਰਾਮ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕਦੀ ਰਾਵਣ ਆ ਨਾ ਸਕੇ। ਇਸ ਤੇ ਇੱਕ ਕਹਾਣੀ ਅਤੇ ਕਥਾ ਵੀ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਵੀ ਕਥਾਵਾਂ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸਭ ਹੈ ਕਹਾਣੀਆਂ। ਨਾ ਨਾਵਲਜ਼ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਾਰ ਹੈ। ਨਾਵਲਜ਼ ਵੀ ਕਿੰਨੇ ਫੇਰ ਵਿਕਦੇ ਹਨ। ਸਿਰਫ ਨਾਵਲਜ਼

ਵੇਚਣ ਵਾਲੇ ਲੱਖਪਤੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਪਰਵਰਿਸ਼ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਬਸ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਖਾਵਾਂ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਹੀ ਭੰਡਾਰੇ ਤੋਂ ਖਾਵਾ... ਤੁਹਾਡੀ ਸਾਰੀ ਪਰਵਰਿਸ਼ ਇੱਥੇ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਸਰੈਂਡਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਰਵਰਿਸ਼ ਤਾਂ ਹੁੰਦੀ ਹੀ ਹੈ ਪਰ ਜੇ ਮਨ ਤੋਂ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਈਸ਼ਵਰ ਦਾ (ਬਾਪ ਦਾ) ਹੈ, ਮੈਂ ਟ੍ਰਸਟੀ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਹੀ ਚਲਕੇ ਖਰਚਾ ਆਦਿ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਇਵੇਂ ਜੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਉਹ ਵੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਭੰਡਾਰੇ ਤੋਂ ਖਾਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਭੰਡਾਰੇ ਤੋਂ ਖਾਨ ਨਾਲ ਦਿਲ ਮੁੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਹ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਭੰਡਾਰੇ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਤੇ ਚੱਲਣ ਵਾਲੇ ਵੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬਾਪ ਦੇ ਭੰਡਾਰੇ ਤੋਂ ਖਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਸ ਭੰਡਾਰੇ ਤੋਂ ਖਾਇਆ, ਉਹ ਭੰਡਾਰਾ ਭਰਪੂਰ ਕਾਲ ਕੰਟਕ ਦੂਰ.... ਉਸ ਦੇ ਬਾਦ ਤੁਸੀਂ ਕਦੀ ਵੀ ਅਕਾਲੇ ਮ੍ਰਿਤੂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਾਵੋਗੇ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਹੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਵੀ ਗਾਈ ਹੋਈ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਵੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਭੰਡਾਰਾ ਕਿਵੇਂ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਵੀ ਬਰੇਬਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਬੱਚੇ ਜੇ ਵੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਭੰਡਾਰੇ ਤੋਂ ਖਾਣਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ ਮੇਲ ਸਰੈਂਡਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਠੀਕ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਸਰੈਂਡਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਮਾਤਾਵਾਂ ਕੀ ਕਰਨ? ਕਿਉਂਕਿ ਕਮਾਈ ਹੈ ਪਤੀ ਦੀ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਰੈਂਡਰ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਤਾਂ ਜੱਦ ਆਮਦਨੀ ਕਰੇ ਤਾਂ ਇਸਤਰੀ ਖਾਏ। ਹਾਂ, ਜੇੜਾ ਸਰੈਂਡਰ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਭੰਡਾਰੇ ਤੋਂ ਪਰਵਰਿਸ਼ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਹੈ ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਬੈਠੇ ਹਾਂ ਜੱਦ ਤੱਕ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸਵਰਾਜ ਦੇ ਨਜ਼ਦੀਕ ਆਉਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਸਮੇਂ ਬੀਤਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਨਜ਼ਦੀਕ ਆਉਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਸਤਿਯੁਗ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਵਰ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਹੁਣ ਕਿੰਨੇ ਵਰ੍ਹੇ ਕਹਿਣਗੇ? ਹੁਣ ਕਿੰਨਾ ਨੇੜੇ ਆ ਗਏ ਹਨ? ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ ਹੁਣ ਤੁਹਾਡਾ 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ 84 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਜਾਣਿਆ ਹੈ। ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਨਾਲ ਹੀ ਕਹਿਣਗੇ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਸੰਗਮ ਤੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਪਾਸੇ ਹੈ ਕਲਯੁਗ, ਉਸ ਪਾਸੇ ਹੈ ਸਤਿਯੁਗ। ਕਲ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਹੋਵਾਂਗੇ। ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਹ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਘੇਰ ਹਨ੍ਹੇਰੇ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਦ ਤੋਂ ਅਸੀਂ 21 ਜਨਮ ਦੀ ਕਮਾਈ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੁੱਖ ਦਾ ਵਰਸਾ ਪਾ ਰਹੇ ਹਾਂ - ਇਹ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਸ੍ਰਗਵਾਸੀ ਬਣਨਾ, ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਹੀ ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਸ੍ਰਗ ਇੱਕ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਚੀਜ਼ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ 7 ਵੰਡਰਸ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਵੰਡਰ ਹੈ। ਚਿੱਤਰ ਵੀ ਹੈ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਸ੍ਰਗ ਦੇ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਸ੍ਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸਨ ਇਸਲਈ ਬਾਬਾ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਸੀ - ਉੱਪਰ ਵਿੱਚ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਦਾ ਲਿਖੇ ਉਸ ਦੇ ਥੱਲੇ ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ ਦਾ ਲਿਖੇ ਤਾਂ ਅਧਾਕਲਪ ਪੂਰਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ, ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ 1250 ਵਰ੍ਹੇ। ਤਾਂ ਫਿਰ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਹੀ ਉੱਡ ਜਾਵੇ। ਉੱਥੇ ਬਾਹੂਬਲ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਖਰਚਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਕੁਝ ਵੀ ਖਰਚਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਹੈ, ਖਰਚੇ ਦੀ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਬੱਚੇ ਆਕੇ ਰਿਫਰੇਸ਼ ਹੋਣ ਇਸਲਈ ਮਕਾਨ ਆਦਿ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਹੀ ਪੈਸਾ ਹੈ ਸੇ ਵੀ ਕਿੰਨੇ ਦਿਨ ਤਾਂ ਪਾਸ ਹੋ ਗਏ। ਬਾਕੀ ਥੋੜੇ ਦਿਨ ਹਨ, ਖਰਚਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਬਗੈਰ ਕੋਡੀ ਖਰਚੇ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਮਿਹਨਤ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸਭ ਭਗਤ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਭਗਵਾਨ ਕੌਣ ਹੈ? ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਨਾ ਜਾਨਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਮੰਨ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸੱਚੇ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਕਿੰਨੀ ਵਾਰ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ, ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਚਿੱਤਰ ਮੁੱਖ ਸਥਾਨਾਂ ਤੇ ਲਗਾਓ। ਜਿਵੇਂ ਐਰੇਡਰਾਮ ਹੈ, ਐਰੇਡਰਾਮ ਵਾਲੇ ਕੀ ਲੈਣਗੇ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਵੇ ਇਹ ਤਾਂ ਸਭ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਕਲਿਆਣ ਦੇ ਲਈ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਨਾਲ ਹੀ ਮਨੁੱਖ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਮੁੱਖ ਹੈ ਦਿੱਲੀ। ਦਿੱਲੀ ਕੈਪੀਟਲ ਹੈ ਨਾ। ਉੱਥੇ ਸਭ ਇਕੱਠੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਟੀਨ ਦੇ ਉੱਪਰ ਅਜਿਹੇ ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਚਿੱਤਰ ਹੋਣ। ਮੁੱਖ ਹੈ ਹੀ ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ, ਗੋਲਾ ਅਤੇ ਝਾੜ। ਇਹ ਸੀੜੀ ਤਾਂ ਕਮਾਲ ਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਨਾਸ਼ ਆਦਿ ਵੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ਜਾਂ ਪਾਣੀ ਦੀ ਗੰਗਾ? ਜੱਜ ਕਰੋ। ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ - ਈਸ਼ਵਰ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਿਰਾਕਾਰ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ? ਬਾਪ ਤੋਂ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਹੈ ਹੀ ਇਹ ਚਿੱਤਰ। ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਵੀ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਵੈਲਯੂਬਲ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਵਿਸ਼ਨੂੰਪੂਰੀ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਫਿਰ ਉਹ ਹੀ ਪਾਲਣਾ ਵੀ ਕਰਨਗੇ।

ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅਥਾਹ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ - ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਸ੍ਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਨਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਬਾਬਾ ਆਕੇ ਸ੍ਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਅਤੇ ਨਰਕ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਮਹਾਭਾਰਤ ਲੜਾਈ ਵੀ ਨਾਲ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਹਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਇਹ ਚੱਕਰ ਫਿਰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਵੀ ਕਲਪ - ਕਲਪ, ਕਲਪ ਦੇ ਸੰਗਮਯੁਗੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਫਿਰ ਯੁਗੇ - ਯੁਗੇ ਲਿੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਸੇ ਵੀ 5 ਯੁਗ ਹਨ, ਪੰਜ ਵਾਰ ਆਏ। ਫਿਰ 24 ਅਵਤਾਰ, ਫਲਾਣਾ ਅਵਤਾਰ ਕਿਉਂ ਲਿੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ! ਮਨੁੱਖ ਕਿੰਨੇ ਯਗ, ਤਪ, ਤੀਰਥ ਆਦਿ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਹ ਸਭ ਰਸਤੇ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਕੋਲ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਅਧਾਕਲਪ ਕਿੰਨਾ ਮੱਥਾ ਮਾਰਿਆ ਹੈ। ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤਰ ਫੇਰੇ ਲਗਾਏ, ਇਹ ਕੀਤਾ... ਫਿਰ ਵੀ ਬਾਪ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਕਿੰਨਾ ਨੇੜੇ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਹੁਬਹੂ ਅਸੀਂ ਇਵੇਂ ਮਿਲਦੇ ਹਾਂ ਜੇ ਕੁਝ ਬੀਤਿਆ, ਕਲਪ - ਕਲਪ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਹੀ ਦਾਦਾ

ਜੋਹਰੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਫਿਰ ਉਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਬਾਬਾ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਨਗੇ, ਫਿਰ ਉਹ ਹੀ ਬੱਚੇ ਆਕੇ ਬਾਪ ਦੇ ਬਣਨਗੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਤੋਂ ਸੂਰਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈਣਗੇ। ਇਹ ਬਾਪ ਦਾ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਅਨਾਦਿ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਪਾਰੂ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਇਵੇਂ ਹੀ ਰਪੀਟ ਹੁੰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਇਹ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਸੰਗਮਯੁਗ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਹਰ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਕਲਿਆਣ ਹੈ, ਕਮਾਈ ਹੀ ਕਮਾਈ ਹੈ। ਬਾਪ ਅਤੇ ਵਰਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ 21 ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਅਮਰ ਬਨਾਉਣਾ ਹੈ।

2. ਪ੍ਰਵਿੱਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਮਨ - ਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਸਰੈਂਡਰ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਖਰਚਾ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਪੂਰਾ ਟ੍ਰਸਟੀ ਹੋਕੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ ਭੰਡਾਰਾ ਭਰਪੂਰ ਕਾਲ ਕੰਟਕ ਦੂਰ...।

ਵਰਦਾਨ:- ਵਿਸਤਾਰ ਦੀ ਰੰਗ - ਬਿਰੰਗੀ ਗੱਲਾਂ ਤੋਂ ਕਿਨਾਰਾ ਕਰ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨੂੰ ਸਹਿਜ ਬਨਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਹਿਜਯੋਗੀ ਭਵ: ਜੱਦ ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਦੇ ਬਜਾਏ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਲੱਗ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਕਈ ਕੁਵਸ਼ਚਨ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਹਿਜ ਗੱਲ ਵੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਅਨੁਭਵ ਹੋਣ ਲਗਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਗੱਲਾਂ ਹੈ ਵਰੀਕ੍ਸ਼ ਅਤੇ ਬਾਪ ਹੈ ਵੀ ਬੀਜ। ਜੇ ਵਿਸਤਾਰ ਵਾਲੇ ਵਰੀਕ੍ਸ਼ ਨੂੰ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਿਨਾਰੇ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਫਿਰ ਵਿਸਤਾਰ ਇੱਕ ਜਾਲ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਫਸਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਵਿਸਤਾਰ ਵਿੱਚ ਰੰਗ - ਬਿਰੰਗੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਆਪਣੀ ਵੱਲ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰ ਲੈਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਇਸਲਈ ਬੀਜਰੂਪ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਬਿੰਦੀ ਲਗਾਕੇ ਉਸ ਤੋਂ ਕਿਨਾਰਾ ਕਰ ਲਵੋ ਤਾਂ ਸਹਿਜ ਯੋਗੀ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪਨ ਦੀ ਅਲਾਏ ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਕਰਨਾ ਹੀ ਰੀਯਲ ਗੋਲਡ ਬਣਨਾ ਹੈ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਪਰਚਿੰਤਨ ਛੱਡ ਆਪਣਾ ਕਲੀਆਣ ਕਰੋ, ਤੁਸੀਂ ਸੋਨੇ ਵਰਗਾ ਬਣਕੇ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਰਸਤਾ ਦੱਸੋ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਅਸਰੀਰੀ ਬਣਨ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਜੋ ਸਦਾ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਨਿਸ਼ਾਨੀਆਂ ਦੱਸੋ?
- ਉੱਤਰ:- ਉਹ ਹੱਠ ਨਾਲ ਆਪਣੀਆਂ ਕਰਮਿੰਦਰੀਆਂ ਨੂੰ ਵਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕਰਮਿੰਦਰੀਆਂ ਆਪੇ ਸ਼ੀਤਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਭਾਈ - ਭਾਈ ਹਾਂ, ਇਹ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਸਦਾ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਦੇਹ-ਅਭਿਮਾਨ ਛੁੱਟਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਨਾਮ ਰੂਪ ਦਾ ਨਸ਼ਾ ਖਤਮ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦੂਸਰਿਆਂ ਦੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ।
- ਗੀਤ:- ਤੂੰ ਪਿਆਰ ਕਾ ਸਾਗਰ ਹੈ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਇਹ ਕੋਈ ਸਿਰਫ਼ ਪਿਆਰ ਦਾ ਸਾਗਰ ਨਹੀਂ, ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਅਗਿਆਨ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਦਿਨ, ਅਗਿਆਨ ਦੀ ਰਾਤ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਅੱਖਰ ਹੀ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਅਗਿਆਨ ਅੱਖਰ ਬੁਰਾ ਹੈ। ਅਧਾਕਲਪ ਹੈ ਗਿਆਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ। ਅਧਾਕਲਪ ਹੈ ਅਗਿਆਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ। ਅਗਿਆਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਹੈ ਦੁਖ। ਗਿਆਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਹੈ ਸੁਖ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ, ਦਿਨ ਹੈ ਗਿਆਨ ਦਾ। ਰਾਤ ਹੈ ਅਗਿਆਨ, ਇਹ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਕਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਗਿਆਨ ਕਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਹਨ ਬੇਹੱਦ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ ਗਿਆਨ ਕੀ ਹੈ, ਭਗਤੀ ਕੀ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਪੁਜੀਏ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਜਦੋਂ ਪੁਜੀਏ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਪੂਜਾ ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਜਾਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ, ਜੇ ਵੀ ਮੰਦਿਰ ਆਦਿ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਸਭ ਯਾਦਗਾਰ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜੀਵਨ ਕਹਾਣੀ ਕੀ ਹੈ - ਉਹ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਜੇ ਪੂਜਾ ਕਰਨ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਖੁਦ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਪੂਜਾ ਨੂੰ ਭਗਤੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਭਗਤਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਨਾ ਹੈ - ਭਗਤੀ ਦਾ ਫਲ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ। ਸੋ ਭਗਵਾਨ ਵੀ ਆਕੇ ਪੁਜਾਰੀ ਤੋਂ ਪੁਜੀਏ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪੁਜੀਏ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਪੁਜਾਰੀ ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅੱਜ ਕੀ, ਕਲ ਕੀ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਵਿਨਾਸ਼ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਕਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਤਿਆਰੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਵੀ ਹੈ ਅਨੇਕ ਕੁਦਰਤੀ ਆਪਦਾਵਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਤੇ ਲਿਖ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਗ੍ਰਹਿ ਯੁੱਧ ਅਤੇ ਕੁਦਰਤੀ ਆਪਦਾਵਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਆਪਦਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਇਹ ਤੇ ਡਰਾਮੇ ਦੀ ਨੂੰਧ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਨੈਚਰਲੀ ਕੈਲੇਮਿਟੀਜ਼ ਸਭ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹਨ। ਵਿਨਾਸ਼ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਦਦ ਕਰਨਗੀਆਂ। ਮੁਸਲਾਧਾਰ ਬਾਰਿਸ਼ ਹੋਵੇਗੀ। ਭੁੱਖੇ ਮਰਨਗੇ, ਅਰਥਕੁਵੇਕ ਸਭ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਵਾਰਾ ਹੀ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇੰਨੇ ਘੱਟ ਮਨੁੱਖ ਕਿਵੇਂ ਹੋਣਗੇ, ਜਰੂਰ ਇਕੱਠਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ। ਬੱਚੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਸਭ ਕਪੜੇ ਧੋਏ ਜਾਣਗੇ। ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਵੱਡੀ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਹੈ। ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਮੂਤ ਪਲੀਤੀ ਕਪੜ ਧੋਏ ... ਇਨ੍ਹਾਂ ਕੱਪੜਿਆਂ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਹੈ ਸ਼ਰੀਰ ਦੀ ਗੱਲ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਯੋਗ ਬਲ ਨਾਲ ਧੋਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਕਤ 5 ਤਤ੍ਵ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹਨ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਆਕੇ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਹੋਰ ਸਭ ਖਲਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਪਾਵਨ ਕਿਵੇਂ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਰਸਤਾ ਬਹੁਤ ਸੌਖਾ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਜਿੱਥੇ - ਜਿੱਥੇ ਭਗਤੀ ਯੱਗ ਆਦਿ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉੱਥੇ ਜਾਕੇ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤੁਸੀਂ ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਾਓਗ੍ਰਾਫੀ ਸਮਝਣ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਕਿਵੇਂ ਪਾਈ ਉਹ ਤਾਂ ਸਮਝੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਪਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਮੰਦਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਜੀਵਨ ਕਹਾਣੀ ਸਮਝਾਉਣ ਨਾਲ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਣਗੇ।

ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਬਾਪ ਤੋਂ ਹੁਣ ਜੀਵਨ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਦੇ ਹੋ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਸਮਝ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਜੀਵਨ ਕਹਾਣੀ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਸ੍ਵਵਿਆਪੀ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਜੀਵਨ ਕਹਾਣੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੁਣ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਜੀਵਨ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਮਤਲਬ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਆਦਿ ਕਹਾਂਗੇ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਬਾਪ ਆਕੇ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਮੱਧ ਵਿੱਚ ਭਗਤੀ ਦਾ ਪਾਰਟ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਵਕਤ ਮੈਂ ਆਕੇ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦਾ, ਕਰਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਕਰਾਵਨਹਾਰ ਹਾਂ ਨਾ। ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਨੂੰ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਬਾਬਾ ਆਕੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਰਮਿੰਦਰੀਆਂ ਦਵਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਕਰਨ - ਕਰਾਵਨਹਾਰ ਹਾਂ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਸਨਮੁੱਖ ਹੋਕੇ ਕਰਵਾਉਣਗੇ। ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਨਾਲ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਆਤਮਾ, ਬਿਗਰ ਸ਼ਰੀਰ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਈਸ਼ਵਰ ਹੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਨਾਲ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਕਰੋ, ਸਾਡੇ ਪਤੀ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਦੀ ਤਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਫਿਰ ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਕਿਉਂ ਮਨਾਈ ਜਾਂਦੀ। ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਨਾਲ ਕੰਮ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਆਉਣ ਹੀ ਕਿਉਂ। ਇੱਕ ਤਾਂ ਈਸ਼ਵਰ ਕੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਸਿਰਫ਼ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਈਸ਼ਵਰ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਨਾਲ ਸਭ ਕੁਝ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਨਿਰਾਕਾਰ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਕਰਨਗੇ, ਉਹ ਤਾਂ ਕਰਾਵਨਹਾਰ ਹੈ। ਆਕੇ ਰਸਤਾ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਕਰਮਿੰਦਰੀਆਂ ਨਾਲ ਮੁਰਲੀ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ

ਕਰਮਿੰਦਰੀਆਂ ਦਾ ਆਧਾਰ ਨਾ ਲੈਣ, ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਮੁਰਲੀ ਕਿਵੇਂ ਚਲਾਉਣ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ ਤਾਂ ਸੁਨਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਮੂੰਹ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਪਤਾ ਪਿਆ ਹੈ। ਪੂਰੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਮਿਲੀ ਹੈ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਗਿਆਨ ਬਿਗਰ ਗਤੀ ਨਹੀਂ। ਗਿਆਨ ਕੋਣ ਦੇਵੇ। ਅਗਿਆਨ ਮਾਰਗ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਫਰਕ ਤਾਂ ਵੇਖੋ ਨਾ। ਵਿਗਿਆਨ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਗਿਆਨ ਹੈ ਹਨੇਰਾ, ਬਾਕੀ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਵਿਗਿਆਨ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਮੁਕਤੀ - ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਵੀ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦਾ ਗਿਆਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਕੋਈ ਸੁਣਨਗੇ ਤਾਂ ਵੰਡਰ ਕਹਿਣਗੇ। ਕਹਿਣਗੇ ਆਤਮਾ ਗਿਆਨ ਲੋਚੀ ਹੈ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਜਰੂਰ ਸੰਸਕਾਰ ਲੈ ਜਾਵੇਗੀ ਨਾ। ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਹ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਹੈ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਦੇ ਲਈ। ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਮਿਲ ਗਈ ਫਿਰ ਗਿਆਨ ਦੀ ਕੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਹੈ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਨ ਤੇ ਹੀ ਵੰਡਰ ਖਾਣਗੇ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਪਰੰਪਰਾ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਚਲਦਾ, ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਪ੍ਰਾਏ ਲੋਪ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦਿਨ ਹੋ ਗਿਆ ਫਿਰ ਅਗਿਆਨ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ, ਜੇ ਗਿਆਨ ਦੀ ਲੋੜ ਰਹੇ। ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਣ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਫੱਟ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਲਈ ਸੰਗਤ ਲੈ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਭਗਤੀ ਦਾ ਫਲ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ। ਭਗਤੀ ਦੇ ਬਾਦ ਹੈ ਸਦਗਤੀ। ਇਹ ਵਿਨਾਸ਼ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ ਜਰੂਰ। ਆਸਾਰ ਖੜ੍ਹੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸੁਣਦੇ ਰਹੋਗੇ - ਚਿੰਗਾਰੀ ਲੱਗਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਇੱਕ - ਦੋ ਘੰਟੇ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਮਕਾਨ ਸੜ੍ਹ ਕੇ ਸਵਾਹ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਵਿਨਾਸ਼ ਤੇ ਜਰੂਰ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਹਨ ਘੱਟ ਮਨੁੱਖ, ਸ੍ਰੇਸ਼ਠਚਾਰੀ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠਚਾਰੀ ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਮਿਹਨਤ ਲੱਗਦੀ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਨੱਕ ਤੋਂ ਇੱਕਦਮ ਫੜ੍ਹ ਲੋਚੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਡਿੱਗਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸੱਟ ਬਹੁਤ ਲਗਦੀ ਹੈ। ਟਾਈਮ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਵੱਡੀ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਸੱਟ ਹੈ ਕਾਮ ਵਿਕਾਰ ਦੀ ਇਸਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਕਾਮ ਮਹਾਸ਼ਤਰੂ ਹੈ। ਇਹ ਪਤਿਤ ਬਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਝਗੜਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਹੀ ਕਾਮ ਵਿਕਾਰ ਤੇ। ਵਿਕਾਰ ਦੇ ਲਈ ਨਹੀਂ ਛੱਡਣਗੇ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਕਹਿਣਗੇ - ਇਸ ਨਾਲੋਂ ਤਾਂ ਭਾਂਡੇ ਸਾਫ਼ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਝਾੜੂ ਪੇਚਾ ਲਗਾਵਾਂਗੇ ਪਰ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਾਂਗੇ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਹਿੰਮਤ ਬਹੁਤ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਫਿਰ ਮਾਇਆ ਵੀ ਲੜਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਹੋਰ ਵੀ ਉਥਲ ਖਾਂਦੀ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਪੱਕਾ ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਿਉਂਦੇ ਜੀ ਮਰੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਇਥੋਂ ਲੰਗਰ ਉਠਾ ਲਿਆ ਹੈ। ਕਲਯੁਗੀ, ਵਿਕਾਰੀ ਕਿਨਾਰਾ ਤੁਸੀਂ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਯਾਤਰਾ ਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ - ਅਸੀਂ ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਹੋ ਆਪਣੇ ਘਰ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਇਹ ਗਿਆਨ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਜੇ ਵਿੱਚ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਅਸੀਂ ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਕਮਲ ਫੁੱਲ ਸਮਾਨ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਯਾਤਰਾ ਤੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਯਾਦ ਰਹੇ ਕਿ ਇਹ ਕਬਰਿਸਤਾਨ ਹੈ, ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਸੁਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਸਾਨੂੰ ਬਾਬਾ ਵਰਸਾ ਦੇਣ ਦੀ ਯੁਕਤੀ ਦੱਸ ਰਹੇ ਹਨ। ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਲਈ ਅਸੀਂ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ ਫਿਰ ਆਤਮਾ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡੇਗੀ। ਯਾਤਰਾ ਕਿੰਨੀ ਵੰਡਰਫੁਲ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਆਪਣੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇੰਨੀ ਸਹਿਜ ਗੱਲ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਅਲਫ਼ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਬਸ। ਪਰੰਤੂ ਮਾਇਆ ਉਹ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ, ਮਿਹਨਤ ਲੱਗਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਮਿਲਿਆ ਹੈ, ਸਾਡਾ ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਪੜਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਆਤਮਾ ਸ਼ਰੀਰ ਦਵਾਰਾ ਜਨਮ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਭਾਈ - ਭਾਈ ਹੈ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਨਾਲ ਫਿਰ ਕਈ ਸੰਬੰਧ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਭਾਈ - ਭੈਣ ਹੋ ਗਏ। ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਭਾਈ - ਭਾਈ ਵੀ ਹੋ, ਭੈਣ - ਭਾਈ ਵੀ ਹੋ। ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ ਹੈ ਨਾ। ਦੇਵਾਂ ਨੂੰ ਵਰਸਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝਣਾ - ਇਹ ਹੀ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਨਾ ਰਹੇ। ਸ਼ਰੀਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਵਿਕਾਰ ਕਿਸ ਨਾਲ ਕਰੋਗੇ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਭਾਨ ਹੀ ਨਾ ਰਹੇ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਯੋਗੀ ਬਣਦੇ ਜਾਵੇਗੇ, ਕਰਮਿੰਦਰੀਆਂ ਸ਼ਾਂਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਨਾਲ ਕਰਮਿੰਦਰੀਆਂ ਚੰਚਲ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਜਾਣਦੀ ਹੈ ਸਾਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੁੰਦੇ ਜਾਵੇਗੇ ਤਾਂ ਕਰਮਿੰਦਰੀਆਂ ਸ਼ਾਂਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਸੰਨਿਯਾਸੀ ਲੋਕ ਦਵਾਈ ਖਾਕੇ ਕਰਮਿੰਦਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਤੇ ਹਠਯੋਗ ਹੋ ਗਿਆ ਨਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੇ ਯੋਗ ਤੋਂ ਕੰਮ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਕੀ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਵਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ? ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੁੰਦੇ ਜਾਵੇਗੇ ਤਾਂ ਕਰਮਿੰਦਰੀਆਂ ਸ਼ਾਂਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਬੜੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ, ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਤੇ ਬਹੁਤ ਉੱਚ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਕਰਮਿੰਦਰੀਆਂ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ ਇਸਲਈ ਭਾਰਤ ਦਾ ਯੋਗ ਨਾਮੀਗ੍ਰਾਮੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ, ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਪੂਜਾ ਵੀ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਤਾਂ ਹੈ ਨਾ। ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਬਾਹੂਬਲ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਮਿਹਨਤ ਕੋਈ ਜਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਮਿਹਨਤ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਫ੍ਰੀ ਹਨ। ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਗਈਆਂ ਤਾਂ ਵੱਡੀ ਪੰਚਾਇਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕੁਮਾਰੀ ਰਹਿਣਾ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਫਿਰ ਅਧਰਕੁਮਾਰੀ ਨਾਮ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਯੁਗਲ ਵੀ ਕਿਉਂ ਬਣਨ! ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਾਮ ਰੂਪ ਦਾ ਨਸ਼ਾ ਚੜ੍ਹਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਮੁਰਖਤਾ ਹੈ। ਯੁਗਲ ਬਣਨ ਦੇ ਬਾਦ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿਣ ਦੇ ਲਈ ਬੜੀ ਚੰਗੀ ਹਿੰਮਤ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਦੀ ਪੂਰੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨਾ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਹਨ ਜੋ ਹਿੰਮਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪ੍ਰੰਤੂ ਅੱਗ ਦਾ ਸੇਕ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਖੇਡ ਖਤਮ ਇਸਲਈ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕੁਮਾਰੀ ਫਿਰ ਵੀ ਚੰਗੀ ਹੈ। ਅਧਰਕੁਮਾਰੀ ਬਣਨ ਦਾ ਖਿਆਲ ਵੀ ਕਿਉਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਦਾ ਨਾਮ ਬਾਲਾ ਹੈ। ਬਾਲ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਰਹਿਣਾ ਚੰਗਾ ਹੈ, ਤਾਕਤ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਕਿਸੇ ਦੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗੀ। ਬਾਕੀ ਹਿੰਮਤ ਹੈ ਤਾਂ ਕਰਕੇ ਵਿਖਾਓ, ਪਰੰਤੂ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਦੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਕੁਮਾਰੀ ਹੈ ਤਾਂ ਇਕੱਲੀ ਹੈ। ਦੇ ਨਾਲ ਦੂਤ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਤੱਕ ਹੋ ਸਕੇ ਕੁਮਾਰੀ ਹੋ ਰਹਿਣਾ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਕੁਮਾਰੀ ਸੇਵਾ ਤੇ ਨਿਕਲ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਬੰਧਨ ਵਿੱਚ ਪੈਣ ਨਾਲ ਫਿਰ ਬੰਧਨ ਵਾਧੇ ਨੂੰ

ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਜਿਹਾ ਜਾਲ ਵਿਛਾਉਣਾ ਹੀ ਕਿਉਂ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੇ ਬੁੱਧੀ ਫੱਸ ਜਾਵੇ। ਅਜਿਹੇ ਜਾਲ ਵਿੱਚ ਫਸਣਾ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਨੇ ਨਾਮ ਵੀ ਕੱਢਿਆ ਹੈ। ਕਨੁਈਆ ਨਾਮ ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਕੁਮਾਰੀ ਹੋਕੇ ਰਹਿਣਾ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਸਟੂਡੈਂਟ ਲਾਈਫ ਪਵਿੱਤਰ ਲਾਈਫ ਵੀ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਵੀ ਫਰੈਸ਼ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਕੁਮਾਰਾਂ ਨੂੰ ਭੀਸ਼ਮ ਪਿਤਾਮਹ ਵਰਗਾ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਵੀ ਰਹੇ ਹਨ ਤਾਂ ਤੇ ਦਿਲਵਾੜਾ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਯਾਦਗਾਰ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਫਰਮਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਹੋਰ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਛੱਡ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਕਲਿਆਣ ਹੈ। ਭੁੱਲ - ਚੁੱਕ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਬੱਚੇ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਪਰਚਿੰਤਨ ਨੂੰ ਛੱਡ ਆਪਣਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰੋ। ਦੂਜੇ ਚਿੰਤਨ ਵਿੱਚ ਜਾਵੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਸੋਨੇ ਵਰਗਾ ਬਣ ਜਾਵੇ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਰਸਤਾ ਦੱਸੋ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨ ਦਾ ਇੱਕ ਹੀ ਉਪਾਏ ਹੈ। ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਬਿਗਰ ਮੁਕਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਉਪਾਅ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ ਫਿਰ ਅੰਤ ਮਤੀ ਸੇ ਗਤੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਝਰਮੁਈ ਝਗਮੁਈ ਛੱਡ ਦਵੇ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਆਪਣਾ ਹੀ ਨੁਕਸਾਨ ਕਰੋਗੇ। ਬਾਪ ਕੋਈ ਸ਼ਰਾਪ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਨਹੀਂ ਚਲਦੇ ਤਾਂ ਖੁਦ ਹੀ ਖੁਦ ਨੂੰ ਸ਼ਰਾਪਿਤ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ । ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਨਿਸ਼ਚੇਬੁੱਧੀ ਬਣ ਜਿਉਂਦੇ ਜੀ ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਆਪਣਾ ਲੰਗਰ ਚੁੱਕ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੇ ਹਰ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਪਾਲਣ ਕਰ ਆਪਣਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨਾ ਹੈ।

2. ਦੁਜਿਆਂ ਦਾ ਚਿੰਤਨ ਛੱਡ ਆਪਣੀ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਸਵੱਛ ਸੋਨੇ ਵਰਗਾ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਝਰਮੁਈ - ਝਗਮੁਈ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਸਮੇਂ ਨਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਆਪਣੀਆਂ ਕਰਮਿੰਦਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ, ਸ਼ੀਤਲ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਮਹਿਮਾਨਪਨ ਦੀ ਵਿ੍ਤੀ ਦਵਾਰਾ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਨੂੰ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ, ਸਟੇਜ ਨੂੰ ਉੱਚਾ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਦਾ ਉਪਰਾਮ ਭਵ:
ਜੇ ਖੁਦ ਨੂੰ ਮਹਿਮਾਨ ਸਮਝਕੇ ਚਲਦੇ ਹਨ ਉਹ ਆਪਣੇ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਮਕਾਨ ਤੋਂ ਵੀ ਨਿਰਮੇਹੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮਹਿਮਾਨ ਦਾ ਆਪਣਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਲਗਾਉਣਗੇ ਪਰ ਆਪਣੇਪਨ ਦਾ ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਸਾਰੇ ਸਾਧਨਾਂ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਿਆਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਪ ਦੇ ਪਿਆਰੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਦੇਹ, ਦੇਹ ਦੇ ਸਬੰਧ ਅਤੇ ਵੈਭਵਾਂ ਤੋਂ ਸਹਿਜ ਉਪਰਾਮ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮਹਿਮਾਨਪਨ ਦੀ ਵਿ੍ਤੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਉਤਨੀ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਅਤੇ ਸਟੇਜ ਉੱਚੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ।

ਸਲੋਗਨ:- ਆਪਣੇ ਸੁਭਾਅ ਨੂੰ ਨਿਰਮਲ ਬਣਾ ਦਵੇ ਤਾਂ ਹਰਕਦਮ ਵਿੱਚ ਸਫਲਤਾ ਸਮਾਈ ਹੋਈ ਹੈ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਤੁਸੀਂ ਸੱਚੇ - ਸੱਚੇ ਰਾਜਰਿਸ਼ੀ, ਰਾਜਯੋਗੀ ਹੋ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਜਾਈ ਦੇ ਲਈ ਪਵਿੱਤਰ ਜਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਕਿਹੜੀ ਅਟੈਸ਼ਨ ਰਜਾਈ ਦੇ ਲਾਇਕ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:- ਜੇਕਰ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੇ ਪੂਰਾ - ਪੂਰਾ ਅਟੈਸ਼ਨ ਹੈ ਤਾਂ ਰਜਾਈ ਮਿਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਜੇ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਸ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਣਕੇ ਧਾਰਨ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਨੇ ਸੁਣਾਇਆ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਸੁਣਿਆ ਤਾਂ ਰਜਾਈ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗੀ। ਜੇਕਰ ਸੁਣਦੇ ਸਮੇਂ ਉਬਾਸੀ ਦਿੰਦੇ ਜਾਂ ਝੂਟਕਾ ਖਾਂਦੇ ਹਨ, ਬੁੱਧੀ ਭਟਕਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਰਜਾਈ ਗਵਾਂ ਦੇਣਗੇ, ਇਸਲਈ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੇ ਪੂਰਾ ਅਟੈਸ਼ਨ ਦਵੇ।
- ਗੀਤ:- ਹਮੇਂ ਉਨ ਰਾਹੋਂ ਪਰ ਚਲਣਾ ਹੈ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਸਮਝਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਅੱਜ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹਠਯੋਗ ਅਤੇ ਰਾਜਯੋਗ ਤੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਉਹ ਜੋ ਵੀ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਸਭ ਹੈ ਹਠਯੋਗ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕਰਮ ਸੰਨਿਆਸੀ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਗ੍ਰਹਿਸਥੀਆਂ ਨੂੰ ਹਠਯੋਗ, ਕਰਮ - ਸੰਨਿਆਸ ਸਿੱਖਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਨਿਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ। ਉਹ ਧਰਮ ਹੀ ਵੱਖ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਧਰਮ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੇ ਰਾਜਯੋਗ ਨਾਲ ਹੀ ਰਾਜ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਰਾਜਰਿਸ਼ੀ ਹੋ। ਰਿਸ਼ੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਪਵਿੱਤਰ ਹੋ। ਜੇ ਪਵਿੱਤਰ ਨਾ ਰਹੋ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਿਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਰਜਾਈ ਪਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਉਹ ਕੋਈ ਰਜਾਈ ਪਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਪਵਿੱਤਰ ਨਹੀਂ ਬਣਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਰਜਾਈ ਸੀ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਪੂਜੀਯ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ ਸੀ। ਹੁਣ ਪੁਜਾਰੀ ਪਤਿਤ ਬਣ ਪਏ ਹਨ। ਪਤਿਤ ਕਿਵੇਂ ਬਣੇ? 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਜੇ ਸੰਨਿਆਸ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਉਹ ਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਦੂਜੇ ਧਰਮ ਨੂੰ ਸੰਨਿਆਸ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਕੀ ਜਾਨਣ। ਇਹ ਹੈ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਧਰਮ। ਉਹ ਹੈ ਪਿੱਛੇ ਵਾਲਾ ਧਰਮ। ਜੇ ਪਾਸਟ ਹੋ ਗਏ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੰਨਿਆਸੀ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕਣ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹਠਯੋਗ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਨ। ਦਵਾਪਰ ਤੋਂ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਨਾਲ ਹਠ ਯੋਗ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਹੈ ਰਾਜਯੋਗ। ਉਹ ਹੈ ਹਠਯੋਗ ਜਨਮ ਬਾਈ ਜਨਮ ਸਿੱਖਦੇ ਆਏ ਹੋ। ਰਾਜਯੋਗ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸਿੱਖਦੇ ਹੋ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਨਮ ਬਾਈ ਜਨਮ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈਕੇ ਹਠਯੋਗ ਸਿੱਖਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿੱਖਣ ਦੇ ਲਈ ਪੁਨਰਜਨਮ ਨਹੀਂ ਲੈਣਾ ਪੈਂਦਾ। ਇਹ ਰਾਜਯੋਗ ਤੁਸੀਂ ਸਿਰਫ ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੀ ਸਿੱਖਦੇ ਹੋ। ਰਜਾਈ ਮਿਲ ਗਈ, ਸ੍ਰਰਗ ਹੋ ਗਿਆ ਫਿਰ ਹੋਰ ਸਭ ਧਰਮ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਰਾਜਰਿਸ਼ੀ ਹੋ। ਰਾਧੇਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਵੀ ਪਵਿੱਤਰ ਹੈ ਨਾ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮਹਾਤਮਾ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਮਹਾਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਹੁਣ ਮਹਾਤਮਾ ਅਤੇ ਰਾਜਰਿਸ਼ੀ ਹੋ। ਮਹਾਤਮਾ ਮਤਲਬ ਪਵਿੱਤਰ, ਮਹਾਨ ਆਤਮਾ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਕੋਈ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸ਼ਾਸਤਰ ਤਾਂ ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਕਹਾਣੀਆਂ ਮਿਸਲ ਬੈਠ ਲਿਖਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਪਾਸਟ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਬੈਠ ਖੇਡ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸੱਚਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਫਿਰ ਹਿਸਟਰੀ ਬਣਾਈ ਹੈ। ਯਾਦਵ, ਕੋਰਵ, ਪਾਂਡਵ ਸਨ, ਜਰੂਰ ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੋਣਗੇ। ਸੰਗਮਯੁਗ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ ਬੈਠ ਬਣਾਈ ਹੈ। ਤਿਉਹਾਰ ਵੀ ਸਾਰੇ ਸੰਗਮਯੁਗ ਦੇ ਹਨ। ਰਾਖੀ ਬੰਧਨ ਵੀ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਤੇ ਹੈ। ਪਿੱਛੇ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਯਾਦਗਾਰ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਬਾਪ ਵੀ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾਏ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਿੱਖ ਲੋਕ ਕੰਗਣ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਵੀ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ। ਹਿੰਦੂ ਲੋਕ ਜਨੇਊ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਵੀ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ। ਪਰ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿੰਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਰਾਖੀ ਬਨਵਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਅਰਥ ਥੋੜੇ ਹੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਅੱਗੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਲੋਕ ਰਾਖੀ ਬੰਨਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਭੈਣ ਭਰਾ ਨੂੰ ਰੱਖੜੀ ਬੰਨਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਖਰਚੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਹੁਣ ਫੈਸ਼ਨ ਪਿਆ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਹੈ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ ਗੱਲ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ ਕਾਮ ਮਹਾਸ਼ਤ੍ਰ ਹੈ। ਉਹ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਲੋਕ ਕੋਈ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਕਰੋ ਅਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾਂਗੇ। ਕਦੀ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਵੀ ਇਸਲਈ ਹੋ ਕਿ ਆਕੇ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਸਤਿਯੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੈ ਹੀ ਰਾਮਰਾਜ। ਇਹ ਹੈ ਰਾਵਣਰਾਜ। ਰਾਮਰਾਜ ਵਿੱਚ ਪੰਜ ਵਿਕਾਰ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਯਥਾ ਰਾਜਾ ਰਾਣੀ ਤਥਾ ਪੁੱਜਾ... ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਸ੍ਰਰਗ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਲੈ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਨਰਕ ਤੋਂ ਜਾਣਾ ਜਰੂਰ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੈ ਪਾਵਨ ਬਣਾਕੇ ਸ੍ਰਰਗ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਨ। ਫਿਰ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਕਿਉਂ ਨਾ ਪਾਵਨ ਬਣੀਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਠਯੋਗ ਤਾਂ ਕੋਈ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਹਨ। ਜੈਪੁਰ ਦੇ ਮਯੂਜਿਯਮ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਵੇਖੋ ਕਿੰਨੀ ਵੈਰਾਇਟੀ ਹੈ ਹਠਯੋਗੀਆਂ ਦੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਹੁੰਦਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਸੀੜੀ ਥੱਲੇ ਉਤਰਦੇ ਹੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਭਾਰਤ ਜੱਦ ਪਤਿਤ ਬਣਦਾ ਹੈ, ਰਾਵਣ ਦਾ ਰਾਜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਧਰਨੀ ਹਿੱਲਣ ਲੱਗਦੀ ਹੈ। ਸੋਨੇ ਦੇ ਮਹਿਲ

ਆਦਿ ਸਭ ਥੱਲੇ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਮਹਿਲਾਂ ਆਦਿ ਨੂੰ ਕੋਈ ਲੁੱਟਿਆ ਥੋੜੀ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਮੰਦਿਰਾਂ ਨੂੰ ਲੁੱਟਿਆ ਹੈ। ਕੁਝ ਜੇਵਰ ਸੋਨਾ ਆਦਿ ਲੈ ਗਏ ਹਨ। ਜੇਵਰਾਂ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਜਿਆਦਾ ਸ਼ੌਂਕ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸੂਰਗ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਜੇਵਰ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਹੋਰ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਸੂਰਗ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਇਹ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਗੀਤਾ ਪੜ੍ਹਕੋ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਜੇ ਕੁਝ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਸਭ ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਹ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਮਹਾਵਾਕਾਂ ਦਾ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਸ਼ਾਸਤਰ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁਣਾਇਆ ਉਹ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਸੁਣਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਜਾਕੇ ਰਜਾਈ ਕੀਤੀ। ਉੱਥੇ ਇਹ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਟੀਚਰ ਬੈਠ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਹਿੰਦੀ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਸਭ ਹਿੰਦੀ - ਹਿੰਦੀ ਕਹਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਭਾਸ਼ਾ ਹਿੰਦੀ ਹੀ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ। ਇਹ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਤਾਂ ਸੰਕਰਾਚਾਰਯ ਦੇ ਬਾਦ ਨਿਕਲੀ ਹੈ। ਜੋ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਬਾਬਾ ਨੇ ਗੀਤਾ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿੱਚ ਸੁਣਾਈ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦਾ ਆਪਣਾ ਗ੍ਰੰਥ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਸਿੱਖ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਕੀਤਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਅਵਤਾਰ ਮੰਨਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਰਾਜਾ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰਜਾਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ - ਬੁੱਧ, ਕਰਾਈਸਟ ਆਦਿ ਗ੍ਰਹਿਸਥੀ ਆਤਮਾ ਸਨ। ਹੁਣ ਗ੍ਰਹਿਸਥੀ ਪਤਿਤ ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਨਾ ਸਕਣ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਆਈ, ਜਿਸ ਨੇ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਕੀਤਾ। ਦੂਜੇ ਧਰਮ ਤਾਂ ਕਿਸਮ ਕਿਸਮ ਦੇ ਬਹੁਤ ਹਨ, ਆਕੇ ਆਪਣਾ ਛੋਟਾ ਮੱਠ ਪੰਥ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਝਾੜ ਵਿੱਚ ਵੀ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ ਨਾ। ਤਾਂ ਹਠਯੋਗ ਅਤੇ ਰਾਜਯੋਗ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਫਰਕ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਉਹ ਝਟਕਾ ਖਾਂਦੇ, ਉਬਾਸੀ ਦਿੰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਖਜਾਨਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਬੜੀ ਭਾਰੀ ਕਮਾਈ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਰਤਨਾਂ ਨਾਲ ਝੋਲੀ ਭਰਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਇਹ ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ ਕੇ ਸੁਣਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਝਟਕਾ ਖਾਂਦੇ ਰਹੋਗੇ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਬਾਹਰ ਭਟਕਦੀ ਰਹੇਗੀ ਤਾਂ ਇਹ ਰਾਜਧਾਨੀ ਪਾ ਨਾ ਸਕੋਗੇ।

ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਰਾਜਰਿਸ਼ੀ। ਰਜਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ। ਬਾਪ ਰਜਾਈ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡਾ ਬਾਪ ਹੈ ਨਿਰਾਕਾਰ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈ ਰਹੇ ਹੋ - ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦਾ। ਕਿੰਨਾ ਤੁਸੀਂ ਸਾਹੂਕਾਰ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਆਕੇ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸੋ ਵੀ ਘੁੰਮੋ, ਖਾਓ ਪਿਓ ਸੋ ਵੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਸਾਹੂਕਾਰ ਜਰੂਰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਾਣਗੇ ਉਹ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਕਮਾਈ ਦਾ ਫਲ ਖਾਂਦੇ ਹਨ। ਮਾਲ ਪੁਆ ਖਾਓ ਜਾਂ ਰੋਟੀ ਖਾਓ ਯਾਦ ਕਰੋ ਬਾਪ ਨੂੰ। ਭਾਵੇਂ ਕੁਝ ਵੀ ਖਾਓ। ਪੈਸਾ ਤਾਂ ਕਿਸ ਦੇ ਲਈ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਕੋਈ ਮਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਿਰਫ ਬਾਪ ਨਾਲ ਯੋਗ ਲਾਉਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਰਜਾਈ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਖਰਚਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸ ਲੜਾਈ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਖਰਚਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਐਰੇਪਲੇਨ ਤੇ ਕਿੰਨਾ ਖਰਚਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਡਿੱਗਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇੱਕਦਮ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨਾ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਚਲਦੇ - ਫਿਰਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰ ਫਿਰਾਉਂਦੇ ਰਹੋ। ਅਸੀਂ 84 ਜਨਮ ਪੂਰੇ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਚੱਲੇ ਵਤਨ ਦੇ ਵੱਲ। ਘਰ ਜਾਕੇ ਫਿਰ ਆਕੇ ਰਜਾਈ ਕਰਾਂਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਐਕਟਰਸ ਹੋ ਨਾ। ਉਹ ਬਾਈਸਕੋਪ ਤਾਂ ਦੇ ਛਾਈ ਘੰਟਾ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਨਾਟਕ ਪੰਜ ਹਜਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਚਲਦਾ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਹੀ ਜਾਨ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ ਕੰਢਿਆਂ ਦਾ ਜੰਗਲ। ਵੱਡੇ ਤੇ ਵੱਡੇ ਕੰਢਾ ਹੈ ਵਿਕਾਰ ਦਾ, ਜੋ ਆਦਿ - ਮੱਧ ਅੰਤ ਦੁੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਦੂਜੇ ਨੰਬਰ ਦਾ ਕੰਢਾ ਹੈ ਗੁੱਸਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਇਹ ਮਹਾਭਾਰਤ ਲੜਾਈ ਵੇਖੋ। ਕੋਈ ਗੱਲ ਤੇ ਗੁੱਸਾ ਆਇਆ ਤਾਂ ਝੱਟ ਬੰਬ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦੇਣਗੇ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਦੇ ਬੰਬ ਬਣਾਏ ਹਨ ਕਿ ਗੱਲ ਨਾ ਪੁੱਛੇ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਲੜਾਈ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੀ ਇਹ ਮਹਾਭਾਰਤ ਲੜਾਈ ਵਿਖਾਈ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਕੋਈ ਸ਼ਾਸਤਰ ਵਿੱਚ ਲੜਾਈ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਤੁਸੀਂ ਮਾਲਿਕ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਲੜਾਈ ਦੀ ਗੱਲ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਅਸੁਰਾਂ ਅਤੇ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਲੜਾਈ ਵਿਖਾਈ ਹੈ। ਪਰ ਦੇਵਤਾ ਅਹਿੰਸਕ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਹੈ ਸਾਈਲੈਂਸ ਬਲ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਬੋਲਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਯਾਦ ਦੇ ਬਲ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਬਾਬਾ ਤੋਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਰਜਾਈ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਫਰਕ ਵੇਖੋ ਕਿੰਨਾ ਹੈ। ਸਾਇੰਸ ਬਲ ਨਾਲ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਹੀ ਸਾਇੰਸ ਨਾਲ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਫਿਰ ਸੁੱਖ ਵੇਖੋਗੇ। ਸਾਇੰਸ ਨਾਲ ਇਨਵੈਸ਼ਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਤਾਂ ਸੁੱਖ ਦੇ ਲਈ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਆਕੇ ਕੁਝ ਗਿਆਨ ਲੈਣਗੇ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਅੱਗੇ ਚਲ ਸਭ ਆਉਣਗੇ। ਤੁਹਾਡੇ ਇਸ ਸਾਈਲੈਂਸ ਬਲ ਦਾ ਆਵਾਜ਼ ਨਿਕਲੇਗਾ।

ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪੁੱਛਦੇ ਹੋ - ਗੀਤਾ ਦਾ ਭਗਵਾਨ ਕੌਣ ਹੈ? ਅਜਿਹੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕੋਈ ਪੁੱਛ ਨਾ ਸਕੇ। ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਲਿਖਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਚਿੰਤਰ ਵੀ ਦਵੇ। ਗੀਤਾ ਦਾ ਭਗਵਾਨ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਜਾਂ ਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ? ਜੇ ਪੂਰੇ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਤਾਂ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਆਤਮਾ ਤਾਂ 84 ਜਨਮ ਲੈ ਸਾਂਵਰੀ ਬਣੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ 84 ਜਨਮ ਲਿੱਤੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਜਨਮ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਐਕਟਰਸ ਨੂੰ ਪਤਾ ਤੇ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਅਸੀਂ 84 ਜਨਮ ਕਿਵੇਂ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਦਾ ਧਰਮ ਹੀ ਵੱਖ ਹੈ। ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਦਾ ਪਤਾ ਨਾ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਹੋਰ - ਹੋਰ ਧਰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਗੁਰੂ ਦੇ ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਧਨ ਮਿਲ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਚਟਕ ਪੈਣਗੇ। ਫਿਰ ਦੇਵਾਲਾ ਨਿਕਲਿਆ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਖੁਦਾ ਦੀ ਭਾਵੀ। ਬੱਚਾ ਮਿਲਿਆ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਅੱਛਾ 10 - 12 ਦਿਨ ਬਾਦ ਬੱਚਾ ਮਰ ਗਿਆ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਈਸ਼ਵਰ ਦੀ ਭਾਵੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਿੰਦਾ ਕਰਨਾ ਸਾਡੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੇ ਬਹੁਤ ਇਵੇਂ ਮਿਸਾਲ ਵੇਖੋ ਹੋਏ

ਹਨ। ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ ਪਾਵਨ ਬਣੇ। ਯਾਦ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਮਹਾਭਾਰੀ ਮਹਾਭਾਰਤ ਦੀ ਲੜਾਈ ਲੱਗੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਦਰੋਪਦੀ ਨੇ ਪੁਕਾਰਿਆ ਸੀ - ਬਾਬਾ ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਦੁਸ਼ਾਸਨ ਨੰਗਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਸਾਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਬਚਾਓ। 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਬਲਾਵਾਂ ਤੇ ਅਤਿਆਚਾਰ ਇਸ ਵਿਸ਼ ਤੇ ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕਈ ਤਾਂ ਇਸਤਰੀਆਂ ਵੀ ਅਜਿਹੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਵਿਸ਼ ਬਗੈਰ ਰਹਿ ਨਾ ਸਕਣ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਵੀ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਸੂਪਨਖਾ, ਪੂਤਨਾ ਜੋ ਵਿਸ਼ ਦੇ ਲਈ ਤੰਗ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕੰਸ, ਜਰਾਸੰਧੀ, ਸ਼ਿਸ਼ੂਪਾਲ... ਇਹ ਸਭ ਵਿਨਾਸ਼ ਨੂੰ ਤਾਂ ਪਾਉਣੇ ਹੀ ਹਨ। ਇਹ ਸਮੇਂ ਹੈ ਆਸੂਰੀ, ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਫਿਰ ਹੋਵੇਗਾ ਈਸ਼ਵਰੀ ਰਾਜ। ਇਸ ਸਾਰੇ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜਾਨ ਗਏ ਹੋ ਕਿ ਕਿਵੇਂ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਭੁਲਦਾ ਉਦੋਂ ਹੈ ਜਦੋਂ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਜਾਨ ਵਾਲੇ ਦਾ ਮੂੰਹ ਹੀ ਪੀਲਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਖੁਦ ਹੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਅਸੀਂ ਕੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਗਟਰ ਵਿੱਚ ਨਾ ਜਾਓ। ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਨਾ ਪਵੇ। ਕਸਮ ਉਠਾਓ ਕਿ ਅਸੀਂ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਹੈ ਕਾਮ ਮਹਾਸ਼ਤ੍ਰ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਚਿੱਤਰ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਇਹ ਲਿਖੇ। ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ, ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਦਾਤਾ ਸ਼ਿਵ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ। ਤਾਂ ਫਿਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਨਾਮ ਉੱਡ ਜਾਵੇ। ਸਾਨੂੰ ਗੀਤਾ ਦਾ ਭਗਵਾਨ ਬੈਠ ਇਹ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੀ ਗਿਆਨ ਅਸੀਂ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਭਗਵਾਨ ਹੀ ਆਕੇ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਰੁਦ੍ਰ ਗਿਆਨ ਯਗ ਹੈ ਨਾ। ਅਸਲ ਹੈ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ। ਰੁਦ੍ਰ ਬਾਬਾ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਬੰਬੇ ਵਿੱਚ ਬਾਬੂਰੀ ਨਾਥ ਦਾ ਵੀ ਮੰਦਿਰ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਬੂਲ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕੰਢਿਆਂ ਨੂੰ। ਬਾਬੂਰੀਨਾਥ ਨਾਮ ਕਿਉਂ ਲਿਖਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਕੋਈ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਚਿੱਤਰ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵ ਦਾ ਹੀ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਤਾਂ ਕਈ ਨਾਮ ਰੱਖ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੀ ਆਕੇ ਕੰਢਿਆਂ ਦੇ ਜੰਗਲ ਨੂੰ ਫੁੱਲਾਂ ਦਾ ਬਗੀਚਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਹੀ ਤੁਹਾਡਾ ਬਾਬਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ਸ਼ਿਵ। ਸ਼ਿਵ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਏ ਨਮਾ, ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾਏ ਨਮਾ ਅੱਖਰ ਬਿਲਕੁਲ ਕਲੀਅਰ ਹੈ। ਹੁਣ ਉਹ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬੈਠ ਇਸ ਰਥ ਦਵਾਰਾ ਸਮਝਾ ਰਹੇ ਹਨ ਹੂਬਹੂ ਜਿਵੇਂ ਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ, ਸਾਡੇ ਕੁਲ ਨੂੰ ਕਲੰਕ ਨਹੀਂ ਲਗਾਉਣਾ। ਕੋਈ ਖਰਾਬ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ। ਇੱਥੇ ਬਾਬਾ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ। ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੇ ਬਗੈਰ ਸ੍ਰਰਗ ਵਿੱਚ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਤਾਂ ਪਾ ਨਹੀਂ ਸਕੋਗੇ। ਬਹੁਤ ਜਬਰਦਸਤ ਕਮਾਈ ਤੁਸੀਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ ਬਾਕੀ ਸਭ ਗਵਾਂ ਰਹੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਕੋਲ ਪਦਮ ਹਨ। ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਮਹਿਲ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਲੱਖਾਂ ਰੁਪਏ ਖਰਚ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਇਹ ਸਭ ਵੇਸਟ ਓਫ ਟਾਈਮ... ਹੈ। ਇਹ ਕੁਝ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਆਏਗਾ, ਸਭ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ - ਉਹ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ 10-12 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਚੱਲਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਮੌਤ ਤਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜਾ ਹੈ, ਸਿਰ ਤੇ। ਥੋੜੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਅਰਥਕਵੇਕ ਆਦਿ ਹੋ ਸਭ ਡਾਵਾਂਡੋਲ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਰਥਕਵੇਕ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਅਣਗਿਣਤ ਮਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਵਿਨਾਸ਼ ਦਾ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਅਤੇ ਸਥਾਪਨਾ ਦਾ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਫਿਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਵੇਖੋਗੇ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਕੁਝ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਕੋਈ ਬੈਕੁੰਠ ਵਿੱਚ ਨਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਗਿਆਨ ਬਗੈਰ ਸਦਗਤੀ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਇਹ ਸਭ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਖਿਡੌਣੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ । ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਕੁਲ ਕਲੰਕਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਵੀ ਖਰਾਬ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨ ਦੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਕਰਨੀ ਹੈ।

2. ਹੁਣ ਆਪਣਾ ਟਾਈਮ, ਮਨੀ... ਵੇਸਟ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਫੁੱਲਾਂ ਦੇ ਬਗੀਚੇ ਵਿੱਚ ਚੱਲਣ ਦੇ ਲਈ ਕੰਡੇ ਕੱਢ ਦੇਣੇ ਹਨ।

ਵਰਦਾਨ:- "ਪਹਿਲੇ ਆਪ" ਦੇ ਪਾਰੂ ਦਵਾਰਾ ਤਾਜਧਾਰੀ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਚਤੁਰਸੁਜਾਨ ਭਵ:

ਜਿਵੇਂ ਬਾਪਦਾਦਾ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਓਬੀਡੀਐਂਟ ਸਰਵੈਂਟ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਸਰਵੈਂਟ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਤਾਜਧਾਰੀ ਖੁਦ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਇਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਵੀ ਖੁਦ ਨਰਮਚਿਤ ਬਣ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਸੀਟ ਦੇ ਦੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੀਟ ਤੇ ਬਿਠਾਓਗੇ ਤਾਂ ਉਹ ਉਤਰਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪ ਹੀ ਬਿਠਾ ਦੇਣਗੇ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਬੈਠਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਉਹ ਬੈਠਣ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ ਇਸਲਈ ਬਿਠਾਉਣਾ ਹੀ ਬੈਠਣਾ ਹੈ। ਤਾਂ "ਪਹਿਲੇ ਆਪ" ਦਾ ਪਾਠ ਪੱਕਾ ਕਰੋ, ਫਿਰ ਸੰਸਕਾਰ ਵੀ ਸਹਿਜ ਹੀ ਮਿਲ ਜਾਣਗੇ, ਤਾਜਧਾਰੀ ਵੀ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ - ਇਹ ਹੀ ਚਤੁਰਸੁਜਾਨ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵੀ ਜਿਆਦਾ ਹੈ।

ਸਲੋਗਨ:- ਅੰਤਰਮੁਖੀ, ਇਕਾਂਤਵਾਸੀ ਬਣਨ ਵਾਲੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾ ਹੀ ਅਵਿਅਕਤ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੀ ਹੈ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਬਾਪ ਦੇ ਰਾਈਟ ਹੈਂਡ ਬਣਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਹਰ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਰਾਈਟੀਯਸ ਬਣੇ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਰਮ ਕਰੋ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਕਿਹੜਾ ਸੰਸਕਾਰ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਵਿਘਨ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:- ਭਾਵ - ਸ੍ਰਭਾਵ ਦੇ ਕਾਰਨ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਜੇ ਦਵੈਤ ਮੱਤ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਵਿਘਨ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ਦੇ ਮੱਤਾਂ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਨੁਕਸਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਗੁੱਸੇ ਦਾ ਭੂਤ ਅਜਿਹਾ ਹੈ ਜੋ ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਵੀ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਨਾ ਕਰੇ ਇਸਲਈ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ, ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਵੀ ਸੰਸਕਾਰ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕੱਢ ਦਵੇ।
- ਗੀਤ:- ਤਕਦੀਰ ਜਗਾਕੇ ਆਈ ਹਾਂ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਗੀਤ ਸੁਣਿਆ। ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਮਤਲਬ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਜੋ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਰੂਹ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੇ ਸ਼ਰੀਰ ਰੂਪੀ ਕਰਮਇੰਦਰੀਆਂ ਦਵਾਰਾ ਗੀਤ ਸੁਣਿਆ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਵੀ ਹੈ। ਘੜੀ - ਘੜੀ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਗੁਪਤ ਮਿਹਨਤ। ਬਾਪ ਵੀ ਗੁਪਤ, ਤਾਂ ਮਿਹਨਤ ਵੀ ਗੁਪਤ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਆਪ ਆਕੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚਿਓ, ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਕਲਪ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਮੁਆਫਿਕ ਫਿਰ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇਗੇ। ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਹੀ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਹੀ ਹੁਣ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇ ਹਾਂ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ ਜਰੂਰ। ਗੀਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤਕਦੀਰ ਜੋ ਗੁਆਈ ਹੋਈ ਹੈ ਉਹ ਫਿਰ ਪਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਤਦਬੀਰ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਹੀ ਸ੍ਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਬਾਪ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਭ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਹੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਓ ਹੁਣ ਤਕਦੀਰ ਬਣਾਉਣ ਆਏ ਹੋ। ਸਟੂਡੈਂਟ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਤਕਦੀਰ ਬਣਾਉਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਉਹ ਤਾਂ ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਛੋਟੇ ਨਹੀਂ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਵੱਡੇ ਬਜ਼ੁਰਗ ਹੋ। ਤਕਦੀਰ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹੋ। ਹਾਂ ਕੋਈ ਬੁੱਢੇ - ਬੁੱਢੇ ਵੀ ਹਨ। ਬੁਢਾਪੇ ਤੋਂ ਜਵਾਨੀ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਨਾ ਚੰਗਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਵਾਨ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਚੰਗੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਭ ਦੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਵੱਡਾ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਬੇਬੀ ਹੈ, ਇੰਨਾ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕਣਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਆਰਗਨਸ ਛੋਟੇ ਹਨ। ਸਤ੍ਰੁਤੀ - ਨਿੰਦਾ, ਦੁੱਖ - ਸੁੱਖ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਬਿੰਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਵਧਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਇੱਕਰਸ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕਦੀ ਘੱਟਦੀ - ਵੱਧਦੀ ਨਹੀਂ। ਉਸ ਆਤਮਾ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਕਸਤੂਰੀ ਜਿਵੇਂ ਸੰਗਾਤ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਹੁਣ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਬਿਲਕੁਲ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਗਈ ਹੈ। ਸੇ ਹੁਣ ਸਵੱਛ ਵੀ ਬਣ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਚਿੱਤਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਗੇ ਜਾਕੇ ਮੱਥਾ ਝੁਕਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅੰਗੇ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਅੰਧਸ਼ਰਧਾ ਨਾਲ ਜਾਂਦੇ ਸੀ। ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਸੀ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਥੋੜੀ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਤੋਂ ਜਰੂਰ ਵਰਸਾ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਚੰਗਾ ਕੰਮ ਕਰਕੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸਟੈਮਪ ਬਨਾਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਗੀਤਾ ਸਮਰੋਨਾਈਜ਼ਰ... ਇਹ ਸਟੈਮਪ ਸਹਿਜ ਬਣ ਸਕੇਗੀ। ਉਹ ਬਾਪ ਸਭ ਨੂੰ ਸੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁੱਖਧਾਮ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਨਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹਾਂ। ਬੁੱਢੀਆਂ ਵੀ ਇਹ ਤਾਂ ਸਮਝਦੀ ਹੋਈਆਂ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਏ ਹਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਜੋ ਵਚਿੱਤਰ ਹਨ। ਜਿਸ ਨੇ ਇਸ ਚਿੱਤਰ (ਤਨ) ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਨਿਰਾਕਾਰ ਨੂੰ ਵਚਿੱਤਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਸੀਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਜਿਸ ਨੇ ਇਹ ਟੈਮਪਰੇਰੀ ਚਿੱਤਰ ਧਾਰਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾ ਕੇ ਮੁਕਤੀ - ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ, ਸੁੱਖਧਾਮ ਦਾ ਰਹਿਵਾਸੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਭਗਵਾਨ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਿਲੇ, ਸੁੱਖ ਦੇ ਲਈ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਸ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਘਰ ਜਾਈਏ, ਭਗਵਾਨ ਮਿਲੇ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਭ ਮੁਕਤੀ ਦੀ ਚਾਹਨਾ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਸਿਰਫ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੀ ਹੋ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਮੁਕਤੀ ਦੀ ਚਾਹਨਾ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦੱਸਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਆਦਿ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਕੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮੰਗਦੇ ਹਨ। ਕਹਿਣਗੇ ਮਨ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲੇ। ਜੇ ਵੀ ਰਸਤਾ ਦੱਸਣ ਵਾਲੇ ਹਨ ਉਹ ਹਨ ਹੀ ਮੁਕਤੀ ਵਿੱਚ ਜਾਨ ਵਾਲੇ। ਮੇਕਸ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਤੰਗ ਹੋਕੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੁਕਤੀ ਵਿੱਚ ਜਾਈਏ ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੁਕਤੀਧਾਮ ਹੈ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਸਥਾਨ। ਇੰਨੇ ਸੈਂਟਰਜ਼ ਤੇ ਬੱਚੇ ਹਨ ਸਭ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਰਾਜ - ਭਾਗ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਰਾਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਿੱਥੇ ਦੇਣਗੇ? ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦੇਣਗੇ ਜਾਂ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦੇਣਗੇ? ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਸੰਗਮ ਤੇ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਨਾ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ, ਨਾ ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਦੇਵਾਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਸਦਗਤੀ ਦੇਣਗੇ ਨਾ। ਇਵੇਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਦੁਰਗਤੀ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਜਾਣਗੇ। ਸਦਗਤੀ ਅਤੇ ਦੁਰਗਤੀ ਇਕੱਠੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੇ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਈ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਇਸ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਬਰੇਬਰ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਬਦਲਣ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ

- ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਸੰਗਮ ਤੇ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੁੱਖ ਤੋਂ ਛੁੜਾਕੇ ਹਰਿ ਦੇ ਦਵਾਰ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਹਰਿਦਵਾਰ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਦਵਾਰਾ ਮਤਲਬ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਪੁਰੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਚੰਗਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਫਿਰ ਲਕਸ਼ਮਣ ਝੂਲਾ ਲਗਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਹਰਿਦਵਾਰ ਆਏਗਾ। ਸਤਿਯੁਗ ਨੂੰ ਹਰਿ - ਦਵਾਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਰਾਮ ਲਕਸ਼ਮਣ ਆਦਿ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਗੱਲ ਕੋਈ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਤਾਂ ਬਣਾਈ ਹੋਈ ਗੱਲ ਹੈ। ਰਾਮ ਨੂੰ ਕਿੰਨੇ ਭਰਾ ਦੇ ਦਿੱਤੇ ਹਨ! 4 ਭਰਾ ਤਾਂ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। 4 - 8 ਭਰਾ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਹੈ ਈਸ਼ਵਰੀ ਸੰਤਾਨ, ਦੂਜੇ ਵੱਲ ਹੈ ਆਸੁਰੀ ਸੰਤਾਨ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਨ ਵਿੱਚ ਆਏ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੈ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੈ ਦਾਦਾ। ਪ੍ਰਜਾਪਤਿ ਹੈ। ਉਹ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਪਿਤਾ ਤਾਂ ਅਨਾਦਿ ਹੈ, ਇਸ ਸਮੇਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੂੰ ਰਚਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸਾਲੀਗ੍ਰਾਮਾਂ ਨੂੰ ਰਚਦੇ ਹਨ। ਨਹੀਂ, ਸਾਲੀਗ੍ਰਾਮ ਤਾਂ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹਨ ਹੀ ਹਨ। ਸਿਰਫ ਬਾਪ ਆਕੇ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਨਹੀਂ ਬਣੀ ਹੈ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਕਿਵੇਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਸੀ ਤਾਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ। ਹੁਣ ਅਪਵਿੱਤਰ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹਨ ਫਿਰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਕਿਵੇਂ ਬਣਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਹਿਜ ਸਮਝ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਸਮੇਂ ਖਾਦ ਪਾਉਣ ਨਾਲ ਪਤਿਤ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੋ ਗਏ ਹੋ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਚੁਕਤੁ ਕਰ ਸਭ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਅਤੇ ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੇ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਘਰ ਤੋਂ ਕਿਵੇਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਸ ਦੀ ਯਾਦਗਾਰ ਵੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਚਨ ਲੋਕ ਝਾੜ ਵਿੱਚ ਬਲਬ ਲਗਾਕੇ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਸਾਰੇ ਧਰਮਾਂ ਦੀ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਸ਼ਖਾਵਾਂ ਹਨ, ਉੱਥੇ ਤੋਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਕਿਵੇਂ ਨੰਬਰਵਾਰ ਥੱਲੇ ਉਤਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲ ਗਈ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਘਰ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਹੈ। ਹੁਣ ਹੈ ਸੰਗਮ। ਉੱਥੇ ਤੋਂ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਆ ਜਾਣਗੀਆਂ ਫਿਰ ਸਭ ਜਾਣਗੇ। ਪੂਲ੍ਯ ਤਾਂ ਹੋਣ ਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਬਾਬਾ ਤੋਂ ਤਕਦੀਰ ਬਣਾਉਣ ਫਿਰ ਤੋਂ ਸਵਰਾਜ ਲੈਣ ਆਏ ਹਾਂ। ਇਹ ਕੋਈ ਸਿਰਫ ਕਹਿਣ ਮਾਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਵਰਸਾ ਮਿਲੇਗਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਦੇਹ ਸਹਿਤ ਜੇ ਵੀ ਦੇਹ ਦੇ ਮਿੱਤਰ - ਸੰਬੰਧੀ ਆਦਿ ਹਨ, ਸਭ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਓ। ਚਿੱਤਰ ਅਤੇ ਵਚਿੱਤਰ ਹੈ ਨਾ। ਵਚਿੱਤਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਮਹੀਨ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਕਿੰਨੀ ਛੋਟੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ ਨਹੀਂ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬਿਠਾਉਣਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਉਹ ਸਾਡਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ, ਹੋ ਭਗਵਾਨ ਕਹਿ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਦੂਜੀ ਕੋਈ ਜਗ੍ਹਾ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਯਾਦ ਵੀ ਇੱਕ ਨੂੰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਉਸ ਤੋਂ ਕੁਝ ਮਿਲਣ ਦਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਫਿਰ ਦਰ - ਦਰ ਧੱਕੇ ਕਿਉਂ ਖਾਂਦੇ ਹੋ! ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਤੇ ਪਰਮਧਾਮ ਤੋਂ ਆਉਣਾ ਪਵੇਗਾ ਨਾ। ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਪਤਿਤ ਹਾਂ। ਪਤਿਤ ਉੱਥੇ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਵੰਡਰ ਖਾਂਦੇ ਹੋ। ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਦਾ ਮਾਰਗ ਕਿਵੇਂ ਵੰਡਰਫੁਲ ਹੈ। ਇੱਕ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ- ਹੋ ਈਸ਼ਵਰ, ਹੋ ਪਰਮਪਿਤਾ, ਓ ਗੋਡ ਫਾਦਰ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ ਫਿਰ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਧੱਕੇ ਕਿਉਂ ਖਾਂਦੇ ਹੋ! ਉਹ ਇੱਕ ਉੱਪਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਇਹ ਸਭ ਨੂੰਧ ਹੈ, ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਬੇਹੱਦ ਬੇਸਮਝੀ ਨਾਲ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਫਿਰ ਬੇਹੱਦ ਸਮਝਦਾਰ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲਣ ਵਾਲੇ ਹੀ ਸਮਝਦਾਰ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਫਿਰ ਛਿਪੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੇ, ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠਾਚਾਰੀ ਕੰਮ ਹੀ ਕਰਨਗੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਅਸੀਂ ਦੁੱਖ ਹਰਤਾ ਸੁੱਖ ਕਰਤਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਕਿੰਨਾ ਮਿੱਠਾ ਬਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦਾ ਰਾਈਟ ਹੈਂਡ ਬਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਬੱਚੇ ਹੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਪਿਆਰੇ ਲੱਗਦੇ ਹਨ। ਰਾਈਟ ਹੈਂਡ ਹਨ ਨਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਲੇਫਟ ਹੱਥ ਨੂੰ ਹੀ ਸੁਭ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪੂਜਾ ਸਦਾ ਰਾਈਟ ਹੈਂਡ ਨਾਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਰਾਈਟਿਆਸ ਬਣੋ। ਬਾਪ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਫਿਰ ਅੰਤ ਮਤੀ ਸੇ ਗਤੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਮਤ ਅਤੇ ਗਤ ਜਾਂ ਗਤੀ ਕਰਨ ਦੀ ਮੱਤ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਗਾਇਆ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਈਸ਼ਵਰ ਦੀ ਗਤ ਮਤ ਈਸ਼ਵਰ ਹੀ ਜਾਣੇ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਉਹ ਹੀ ਹੈ। ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਕੇ ਦੁਰਗਤੀ ਤੋਂ ਸਦਗਤੀ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਸਦਗਤੀ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਫਲ ਕੁਝ ਵੀ ਮਿਲਦਾ ਨਹੀਂ, ਸਦਗਤੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਜੇ ਜਿਸ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਫਲ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਮੈਂ ਹੀ ਹਾਂ। ਉਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪੇ ਹੀ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਆਪਣੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਨਾਲ। ਹੁਣ ਪਵਿੱਤਰ ਵੀ ਆਪਣੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਨਾਲ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਉਹ ਹੀ ਸ੍ਵੈਸ਼ਕਤੀਮਾਨ, ਆਲਮਾਈਟੀ ਅਥਾਰਿਟੀ ਕਿੰਨਾ ਚੰਗਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣ ਚੁੱਕੇ ਹੋ ਫਿਰ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈ ਰਹੇ ਹੋ। ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੀ ਨਾਲੇਜ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਯਗ - ਤਪ ਆਦਿ ਕਰਨਾ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਸੁਣਨਾ - ਇਹ ਹੈ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦੀ ਨਾਲੇਜ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਗਤੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਐਮ ਆਬਜੈਕਟ ਕੁਝ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਐਮ ਆਬਜੈਕਟ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਨਾਲੇਜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦੀ ਨਾਲੇਜ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਨੇ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦੀ ਨਾਲੇਜ ਬਾਪ ਨੇ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਇਹ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਕਿਵੇਂ ਫਿਰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਐਕਟਰਸ ਪਾਰੂਧਾਰੀ ਹਨ। ਇਹ ਅਨਾਦਿ ਨਾਟਕ ਬਣਿਆ

ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਨਾਲੇਜ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਘੋਰ ਹਨੇਰੇ ਤੋਂ ਨਿਕਲ ਘੋਰ ਸੋਝਰੇ ਵਿੱਚ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ ਕਿ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਤਾਂ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਹੋਲੀ - ਹੋਲੀ ਇਹ ਗੱਲ ਵੀ ਸਮਝ ਜਾਵੇਗੇ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਫੇਰ ਬੱਚੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਕਾਨਫ਼ੈਂਸ ਕਰਨੀ ਪਵੇ। ਪਰੀਸ਼ਤਾਨ ਵੀ ਦਿੱਲੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੀ ਜਮੁਨਾ ਦਾ ਕੰਠਾ ਸੀ, ਦਿੱਲੀ ਕੈਪੀਟਲ ਹੈ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਦੇ ਹੱਥ ਆਈ ਹੈ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਕੈਪੀਟਲ ਵੀ ਇਹ ਸੀ, ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਕਾਨਫ਼ੈਂਸ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਪਰ ਮਾਇਆ ਅਜਿਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਕਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਵਿਘਨ ਬਹੁਤ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਅੱਜਕਲ ਭਾਵ - ਸ੍ਰਭਾਵ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹੋ ਗਏ ਹਨ ਨਾ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਮਿਲਕੇ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਲਗਣਾ ਹੈ। ਉਹ ਲੋਕ ਵੀ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਰਜਾਈ ਹੀ ਉੱਡ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਦੇ ਪਾਰਟੀਆਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਪ੍ਰੈਜ਼ੀਡੈਂਟ ਨੂੰ ਵੀ ਉੱਡਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਦਵੈਤ ਮੱਤ ਬਹੁਤ ਨੁਕਸਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਵੀ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਨੁਕਸਾਨ ਵੀ ਬਹੁਤ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਗੁੱਸੇ ਦਾ ਭੂਤ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਗੱਲ ਨਾ ਪੁੱਛੇ ਇਸਲਈ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਗੁੜ ਜਾਣੇ ਗੁੜ ਦੀ ਗੋਬਰੀ ਜਾਣੇ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਨਾਲੇਜ ਸੁਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਕੋਈ ਧਾਰਨਾ ਕਰੇ ਜਾਂ ਨਾ ਕਰੇ, ਉਹ ਹੈ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਤੇ ਮਦਾਰਾ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਤੇ ਬਾਬਾ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਨਗੇ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਿਪਾ ਆਦਿ ਮੰਗਣ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਨਾਲ ਜੇਕਰ ਯੋਗ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਸਿਖਾਉਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਇਸ ਗੰਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਕਿਉਂ? ਪ੍ਰੇਰਨਾ, ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਇਹ ਸਭ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਅੱਖਰ ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ 3 ਇੰਜਨ ਮਿਲੇ ਹਨ ਇਕੱਠੇ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਵੱਖ, ਟੀਚਰ ਵੱਖ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਗੁਰੂ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਇਹ ਤਿੰਨੋਂ ਹੀ ਇਕੱਠੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੂਜੀਏ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਫਿਰ ਪੁਜਾਰੀ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਬਹੁਤ ਯੁਕਤੀ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਕੋਈ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਮੁੱਖ ਹੈ ਦੇ ਬਾਪ ਦੀ ਗੱਲ। ਭਗਵਾਨ ਬਾਪ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜਨਮ ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਵੀ ਇੱਥੇ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਰੂਰ ਸ੍ਰਵਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸ੍ਰਵਰਗ ਸੀ। ਹੁਣ ਨਰਕ ਦੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਲਈ ਮਹਾਭਾਰਤ ਲੜਾਈ ਖੜੀ ਹੈ। ਜਰੂਰ ਬਾਪ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਹੀ ਅਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਕੇ ਹੀ ਛੱਡਾਂਗੇ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਦੁੱਖ ਹਰਤਾ ਸੁੱਖ ਕਰਤਾ ਹੈ, ਇਵੇਂ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਮਿੱਠਾ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੁਭ ਕੰਮ ਕਰਕੇ ਰਾਈਟ ਹੈਂਡ ਬਣ ਜਾਣਾ ਹੈ।

2. ਕਦੀ ਦੇ ਮੱਤਾਂ ਨਹੀਂ ਬਨਾਉਣੀਆਂ ਹਨ। ਭਾਵ - ਸ੍ਰਭਾਵ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਇਕ - ਦੇ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਗੁੱਸੇ ਦਾ ਭੂਤ ਕੱਢ ਦੇਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:-

ਫਰਿਆਦ ਨੂੰ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਖੁਦ ਅਤੇ ਨਿਰੰਤਰ ਯੋਗੀ ਭਵ:

ਸੰਗਮਯੁਗ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੈ - ਹੁਣ - ਹੁਣ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ, ਹੁਣ - ਹੁਣ ਪ੍ਰਤਿਅਕਸ਼ ਫਲ। ਹੁਣੇ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਸਵਰੂਪ ਹੁਣੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ। ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਗਾਰੰਟੀ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਪਰ ਭਵਿੱਖ ਨਾਲ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਗ ਹੁਣ ਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਭਾਗ ਦੇ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਹੋ ਤਾਂ ਖੁਦ ਯਾਦ ਰਹੇਗੀ। ਜਿੱਥੇ ਯਾਦ ਹੈ ਉੱਥੇ ਫਰਿਆਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੀ ਕਰੀਏ, ਕਿਵੇਂ ਕਰੀਏ, ਇਹ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਥੋੜੀ ਮਦਦ ਦੇ ਦੇ - ਇਹ ਹੈ ਫਰਿਆਦ। ਤਾਂ ਫਰਿਆਦ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਖੁਦ ਯੋਗੀ ਨਿਰੰਤਰ ਯੋਗੀ ਬਣੋ।

ਸਲੋਗਨ:-

ਜੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਮਹਿਮਾਨ ਸਮਝ ਕੇ ਚਲਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਮਹਾਨ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹਨ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰ ਨਵਾਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰਕਟ ਹੋਏ ਹੋ ਰੂਹਾਨੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਲਈ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਇਮਾਨਦਾਰ ਸੱਚੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀਆਂ ਨਿਸ਼ਾਨੀਆਂ ਕੀ ਹੋਣਗੀਆਂ?
- ਉੱਤਰ:- ਇਮਾਨਦਾਰ ਬੱਚੇ ਕਦੀ ਵੀ ਆਪਣੀ ਭੁੱਲ ਨੂੰ ਛੁਪਾਉਣਗੇ ਨਹੀਂ। ਫੈਰਨ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਸੁਣਾਉਣਗੇ। ਉਹ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਨਿਰਹੰਕਾਰੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਹ ਹੀ ਖਿਆਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਦੇ ਕਰਮ ਅਸੀਂ ਕਰਾਂਗੇ...। 2 - ਉਹ ਕਿਸੇ ਦੀ ਡਿਸ - ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਗਾਇਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਆਪਣੀ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਦਾ ਵੀ ਅਵਗੁਣ ਵੇਖ ਆਪਣਾ ਮੱਥਾ ਖਰਾਬ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ।
- ਗੀਤ:- ਧੀਰਜ ਧਰ ਮਨੁਵਾ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਧੀਰਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਲੇਕਿਕ ਬਾਪ ਵੀ ਧੀਰਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਕੋਈ ਬਿਮਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਥਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੀ ਬਿਮਾਰੀ ਦੇ ਦੁੱਖ ਦੇ ਦਿਨ ਬਦਲਕੇ ਸੁੱਖ ਦੇ ਦਿਨ ਆਉਣਗੇ। ਉਹ ਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੱਦ ਦਾ ਧੀਰਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਇਹ ਤਾਂ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਧੀਰਜ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੇ ਸੁੱਖ ਦੇ ਦਿਨ ਆ ਰਹੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਇਹ ਥੋੜੇ ਦਿਨ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਿਖਾਓ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਸ਼ਿਵ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਹੋ ਨਾ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸੈਨਾ ਫਿਰ ਤੋਂ ਪ੍ਰਕਟ ਹੋਈ ਹੈ। ਇਹ (ਗੋਪ) ਵੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਸ਼ਿਵ ਤੋਂ ਸ਼ਕਤੀ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਸ਼ਕਤੀ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਿਪਾ ਅਤੇ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਸ਼ਕਤੀ ਲੈਂਦੇ ਜਾਓ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਕਤੀਵਾਨ ਬਣਦੇ ਜਾਵੋਗੇ। ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸੈਨਾ ਇੰਨੀ ਸ਼ਵਸ਼ਕਤੀਵਾਨ ਸੀ ਜੋ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਪਲਟ ਨਵੀਂ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਪਲਟਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਉਗਲੀ ਤੋਂ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਇਵੇਂ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਲਾਹ ਨੂੰ, ਗੋਡ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬੱਚੇ ਹੁਣ ਸਮਝਦੇ ਹਨ - ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਇਹ ਪੱਥਰਾਂ ਦੇ ਪਹਾੜ - ਮਤਲਬ ਦੁਨੀਆਂ ਬਦਲ ਜਾਵੇਗੀ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਪਰੀਸ਼ਤਾਨ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਤੇ ਖੂਬ ਸਰਵਿਸ ਕਰੋ, ਮਿਹਨਤ ਕਰੋ ਜੋ ਸਮੇਂ ਮਿਲੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਕੇ ਸਿੱਖੋ। ਹੈ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਮਿਲਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਦੇ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਹੈ। ਕੰਨਿਆਵਾਂ ਦੇ ਕਰਮ ਚੰਗੇ ਹਨ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ਾਦੀ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਹੈ ਉਹ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ - ਇਸ ਸਮੇਂ ਅਸੀਂ ਜੋ ਕੰਨਿਆ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਜੰਜੀਰਾਂ ਤੋਂ ਛੁਟੀ ਹੋਈ, ਫ੍ਰੀ ਬਰਡ ਹੁੰਦੀ। ਕੰਨਿਆਵਾਂ ਫ੍ਰੀ ਬਰਡਸ ਹਨ। ਪਰ ਖਰਾਬ ਸੰਗ ਵਿੱਚ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸਤਰੀ ਨੂੰ ਪੁਰਸ਼ ਬੱਚਿਆਂ ਆਦਿ ਦੀਆਂ ਕਿੰਨੀਆਂ ਜੰਜੀਰਾਂ ਹਨ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਰਸਮ - ਰਿਵਾਜ ਆਦਿ ਦੇ ਕਿੰਨੇ ਬੰਧਨ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕੰਨਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਬੰਧਨ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਬੰਬੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੰਨਿਆਵਾਂ ਤਿਆਰ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਾਂਤ ਨੂੰ ਆਪ ਹੀ ਸੰਭਾਲਾਂਗੇ। ਸਾਰੇ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਾਂਤ ਦੇ ਲਈ ਕਿੰਨੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਾਡਾ ਗੁਜਰਾਤ, ਸਾਡੀ ਯੂ. ਪੀ... ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਆਪਣਾ ਸ੍ਵਰਾਜ ਲੈਂਦੇ ਹੋ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਫਲਾਣਾ ਹਾਂ, ਫਲਾਣੇ ਪ੍ਰਾਂਤ ਦਾ ਹਾਂ, ਇਹ ਵੀ ਨਾ ਰਹੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਵੀ ਈਰਖਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਦਾ ਅਵਗੁਣ ਆਦਿ ਵੇਖ ਮੱਥਾ ਖਰਾਬ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਸੀਂ ਕਿੰਨੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ, ਭੈਣ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੁੱਖ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦੱਸਿਆ ਹੈ! ਜੇਕਰ ਰਸਤਾ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਤਾਂ ਉਹ ਕੋਈ ਕੰਮ ਦਾ ਨਹੀਂ। ਦਿਲ ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇ ਦਿਲ ਤੇ ਨਹੀਂ ਚੜ੍ਹਿਆ ਤਾਂ ਤਖਤ ਤੇ ਨਹੀਂ ਬੈਠ ਸਕਦਾ। ਬਾਬਾ ਜਾਣਦੇ ਹਨ - ਕੋਈ - ਕੋਈ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਬਹੁਤ ਸ਼ੌਂਕ ਹੈ। ਜਰਾ ਵੀ ਦੇਹ ਦਾ ਅਭਿਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹੰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਉੱਪਰ ਨਹੀਂ, ਬਾਪ ਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਕਦੀ ਵੀ ਕਿਸੇ ਦੇ ਅਵਗੁਣ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਫਲਾਣਾ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਇਹ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅੱਜਕਲ ਅਜਿਹੇ ਵੀ ਸਿਆਣੇ ਹਨ ਜੋ ਇੱਕ ਦੇ ਦੀ ਡਿਸ - ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਗਾਇਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਫਲਾਣਾ ਇਹ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਜਿਹਾ ਹੈ। ਅਰੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰੋ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਲੱਗ ਜਾਣਾ। ਬਾਪ ਬੈਠਾ ਹੈ, ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਸਭ ਸਮਾਚਾਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਹਰ ਇੱਕ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਬਾਪ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਸਰਵਿਸ ਵੇਖ ਮਹਿਮਾ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਜੋਸ਼ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨਾ ਹੈ - ਇਸ ਰੂਹਾਨੀ ਸਰਵਿਸ ਨਾਲ। ਉਹ ਧੰਧਾ ਆਦਿ ਤਾਂ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤਰ ਕਰਦੇ ਆਏ। ਇਹ ਧੰਧਾ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਵਪਾਰੀ ਕਰੇ। ਬਾਪ ਤਰੀਕਾ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਸਰਵਿਸ ਦਾ। ਕਦੀ ਵੀ ਦੂਜੇ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰੇ। ਇਵੇਂ ਬਹੁਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਮਹਾਂਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਮਾਇਆ ਨੱਕ ਤੋਂ ਫੜ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਫੜ ਲਵੇਗੀ। ਬਾਪ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈ ਨਾ - ਮੈਨੂੰ ਸਾਧਾਰਨ ਤਨ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਵੇਖ ਪਹਿਚਾਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਵੀ ਰਾਏ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਵਸਥਾ ਇਵੇਂ ਹੈ ਜੋ ਬਾਬਾ ਥੋੜਾ ਵੀ ਇਵੇਂ ਕਰਨਗੇ ਤਾਂ ਟ੍ਰੈਟਰ ਬਣ ਜਾਣਗੇ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣੀ ਮਤ ਭੇਜ ਦਿੰਦੇ

ਹਨ। ਕਹਾਵਤ ਹੈ ਨਾ - ਚੂਹੇ ਲਦੀ... (ਚੂਹੇ ਨੂੰ ਹਲਦੀ ਦੀ ਗੰਢੀ ਮਿਲੀ ਤਾਂ ਸਮਝਿਆ ਪੰਸਾਰੀ ਹਾਂ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਡਿਸ - ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਭੁੱਲਾਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਤੋਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਕਦੀ ਅਵਸਥਾ ਉੱਚ, ਕਦੀ ਨੀਚ, ਇਹ ਚਲਦਾ ਆਇਆ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਆਪਣੀ ਅਵਸਥਾ ਦਾ ਵੇਖੋ। ਈਮਾਨਦਾਰ ਬੱਚੇ ਆਪਣੀ ਅਵਸਥਾ ਝੱਟ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਕਈ ਤਾਂ ਆਪਣੀਆਂ ਭੁੱਲਾਂ ਛਿਪਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਨਿਰੰਕਾਰੀਪਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਰਵਿਸ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਵਿੱਚ ਲੱਗ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਹ ਖਿਆਲ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਜਿਵੇਂ ਦੇ ਕਰਮ ਅਸੀਂ ਕਰਾਂਗੇ ਸਾਨੂੰ ਵੇਖ ਹੋਰ ਕਰਨਗੇ। ਮੈਂ ਕਿਸ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਾਂਗਾ ਤਾਂ ਹੋਰ ਵੀ ਕਰਨ ਲਗ ਪੈਣਗੇ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਖਿਆਲ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਲਗ ਜਾਓ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਪਛਤਾਓਗੇ। ਦੁਸ਼ਮਣ ਵੀ ਬਹੁਤ ਬਣਦੇ ਹਨ।

ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਸ਼ੂਦ੍ਰ ਤੋਂ ਟਰਾਂਸਫਰ ਹੋ ਬ੍ਰਹਮਾ ਮੁੱਖ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੋ ਗਏ। ਜਿਸ ਵਿੱਚ 5 ਵਿਕਾਰ ਹਨ - ਉਹ ਹੈ ਆਸੂਰੀ ਸੰਪਰਦਾਏ, ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਦੈਵੀ ਸੰਪਰਦਾਏ। ਤੁਸੀਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਵਿਕਾਰਾਂ ਤੇ ਵਿਜੇ ਪਾ ਰਹੇ ਹੋ। ਦੇਵਤਾ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਹਨ ਨਹੀਂ। ਦੇਵਤਾ ਹੋਣਗੇ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਦੈਵੀ ਸੰਪਰਦਾਏ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਸਮਝਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਚਾਂਸ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਤੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹੋ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ, ਮੇਲੇ ਵਿੱਚ ਹਰ ਇੱਕ ਦੀ ਨਬਜ਼ ਦਾ ਪਤਾ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰੋਜੈਕਟਰ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਨਹੀਂ ਸਕੋਗੇ। ਸਮੁੱਖ ਸਮਝਾਉਣ ਨਾਲ ਹੀ ਸਮਝ ਸਕਣਗੇ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਮੇਲਾ ਚੰਗੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਲਿਖ ਵੀ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਮੇਲੇ ਦਾ ਸ਼ੌਂਕ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਰੈਗੂਲਰ ਪੜ੍ਹਨ ਨਾਲ ਹੀ ਨਸ਼ਾ ਚੜ੍ਹੇਗਾ। ਬੰਧੇਲੀ ਹੋ ਤਾਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਰਹੇ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਪਰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ - ਇਹ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਲਈ ਬੜੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਗੱਲ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਬਾਪ ਜਿਸ ਤੋਂ 21 ਜਨਮ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਭਾਸ਼ਣ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮਹਾਰਥੀ ਵੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਨਾ ਸਵੇਰੇ ਉੱਠ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਉੱਠਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬੈਠਣ ਨਾਲ ਝੂਟਕੇ ਖਾਂਦੇ ਹਨ। ਯਾਦ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਸਵੇਰੇ ਦਾ ਹੀ ਟਾਈਮ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਵੇਰੇ ਉੱਠ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਲੱਗ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਾਂ ਉਤਰਦੀ ਕਲਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਚੜ੍ਹਨ ਦੀ ਗੱਲ। ਮਾਇਆ ਕਿੰਨੇ ਵਿਘਨ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਸਵੇਰੇ ਉੱਠਕੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ ਤਾਂ ਧਾਰਨਾ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਬਾਕੀ ਸਿਰਫ ਮੁਰਲੀ ਚਲਾਉਣਾ - ਉਹ ਤਾਂ ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਵੀ ਸਿੱਖਕੇ ਸਮਝਾਉਣ ਲੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵੱਡਿਆਂ ਦੇ ਲਈ ਹੈ। ਕਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕੌਣ ਹੈ - ਇਹ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਵੇਖ ਆਪਣੀ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਰਹੀਏ। ਬਾਪ ਦੋ ਕੋਲ ਸਭ ਸਮਾਚਾਰ ਆਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਇਵੇਂ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਹੋਰਾਂ ਦੀ ਹੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਦੇ ਟਾਈਮ ਵੇਸਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡਾ ਕੰਮ ਹੈ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ। ਕੋਈ ਵੀ ਗੱਲ ਹੈ ਇਸ਼ਾਰਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਬਸ। ਪਰਿਚਿੰਤਨ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿਨ ਰਾਤ ਲੱਗਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਧੰਧਾ ਹੀ ਇਹ ਹੈ। ਰੋਜ਼ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਸਮਝੋ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ, ਇਹ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ। ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਵੀ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰਚਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਸੀ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰਚਦੇ ਹਨ ਮਤਲਬ ਕੰਢਿਆਂ ਨੂੰ ਫੁੱਲ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰਚਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉੱਪਰ ਵਿੱਚ ਥੋੜੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰਚਣਗੇ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ। ਕਿੰਨਾ ਕਲੀਅਰ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਦੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਰਾਤ ਦਿਨ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਧੰਧੇ ਆਦਿ ਤੋਂ ਥੋੜਾ ਟਾਈਮ ਕੱਢ ਕੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਲਗ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਫੁਰਸਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ। ਬਿਮਾਰ ਪੈ ਜਾਓ ਤਾਂ ਫਿਰ ਕੀ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਫੁਰਸਤ ਨਹੀਂ! ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਤੋਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਤੋਂ ਹੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਦਵਾਰਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਤਾਂ ਹੋਰਾਂ ਨਾਲ ਫਿਰ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਭਗਵਾਨ ਕੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮਰੇ ਹੋਏ ਨੂੰ ਜਿੰਦਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਅਰੇ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ, ਹੋ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ, ਬਸ ਦੂਜੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਇਵੇਂ ਥੋੜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੁਰਦੇ ਨੂੰ ਜਿੰਦਾ ਬਣਾਓ। ਉਹ ਹੈ ਹੀ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ। ਭਾਰਤ ਪਾਵਨ ਸੀ ਨਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਮਾਇਆ ਫਿਰ ਆਕੇ ਪਤਿਤ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ। ਕਿੰਨੀ ਸਹਿਜ ਗੱਲ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਹਕੀਮ ਲੋਕ ਵੱਡੀ ਬਿਮਾਰੀ ਨੂੰ ਵੀ ਜੜੀ ਬੂਟਿਆਂ ਨਾਲ ਠੀਕ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਨੂੰ ਬੱਚਾ ਜਾਂ ਧਨ ਮਿਲਿਆ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਈ। ਅੱਛਾ, ਬੱਚਾ ਮਰ ਗਿਆ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਭਾਵੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਲੋਕ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਾਨਯਤਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਉਹ ਹਨ ਹੱਠ ਯੋਗੀ, ਉਹ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿੱਖਾ ਨਾ ਸਕਣ। ਉਹ ਸੰਨਿਆਸੀ, ਅਸੀਂ ਗ੍ਰਹਿਸਥੀ, ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਫਾਲੋਰਸ ਕਿਵੇਂ ਕਹਿਲਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਫਾਲੋ ਕਰਨਾ ਹੈ - ਮਨਮਨਾਭਵ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਚੱਲੋਗੇ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਐਵਰ ਪਾਵਨ

ਹਾਂ। ਮਨੁੱਖ ਪਤਿਤ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਬਾਪ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਪਵਿੱਤਰਤਾ, ਸ਼ਾਂਤੀ, ਸੁੱਖ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਇਵੇਂ ਦੇ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਾਨੂੰ ਫਸਟਕਲਾਸ ਸ਼ਰੀਰ ਮਿਲੇਗਾ। ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਪ੍ਰੋਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਥੋੜੀ ਸਿਰਫ ਦੇਵਤਾਈ ਕਪੜਾ ਆਦਿ ਪਾ ਲਿੱਤਾ, ਆਪਣੇ ਤੇ ਪੂਰਾ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਨਾ ਆਵੇ। ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਕੇ ਹੀ ਛੱਡਾਂਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠਚਾਰੀ ਬਣਾਕੇ ਹੀ ਛੱਡਾਂਗੇ। ਨਿਸ਼ਚਾ ਵਾਲੇ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇੰਨੇ ਥੋੜੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਦੀ ਵੀ ਇਹ ਸੰਸ਼ੇ ਨਹੀਂ ਲਿਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਸੰਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਨਾਲ ਫਿਰ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਢੀਲੇ ਹੋ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਟਾਈਮ ਬਹੁਤ ਥੋੜਾ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹੋ ਸਕੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਖੂਬ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਥੋੜਾ ਲੜਾਈ ਆਦਿ ਦਾ ਕਿੱਥੇ ਹੰਗਾਮਾ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਫਿਰ ਵੇਖਣਾ ਕਿੰਨੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਨਾ - ਅਸੀਂ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਰਹਾਂਗੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕਸ਼ਮਕਸ਼ਾ ਤਾਂ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਾਂਗੇ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਆਫ਼ਤਾਂ ਆਦਿ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਗੈਲਪ ਕਰਦੇ ਜਾਓ। ਇਹ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਰੇਸ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਤੇ ਜਾਕੇ ਮਤਲਬ ਬਾਪ ਦੇ ਘਰ ਜਾਕੇ ਫਿਰ ਮੁੜ ਆਉਣਾ ਹੈ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ। ਬਹੁਤ ਫਾਈਨ ਰੇਸ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੇਰੇ ਨੂੰ ਟੱਚ ਕਰ ਮਤਲਬ ਮੁਲਵਤਨ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਫਿਰ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਉਹ ਆਉਣਗੇ ਜੋ ਯੋਗਯੁਕਤ ਹੋਣਗੇ। ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਮੁਕਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਈਏ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਚਲੇ ਜਾਵੇਗੇ। ਮੁਕਤੀਧਾਮ ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਹੈ ਫਿਰ ਆਉਣਗੇ ਪਾਰ੍ਵ ਵਜਾਉਣ। ਮੇਕਸ ਕਿਸ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਨਹੀਂ। ਈਸਵਰੀ ਹਿਸਟਰੀ - ਜਾਗਰਫੀ ਵਿੱਚ ਮੇਕਸ ਦਾ ਅਖ਼ਰ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਇੱਕ ਸੇਕੇਂਡ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਬਾਕੀ ਸਭ ਮੁਕਤ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋਣਾ ਹੀ ਹੈ, ਜੋ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰੇਗਾ ਉਹ ਹੀ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾਵੇਗਾ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬੜਾ ਮਿੱਠਾ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਸੂਭਾਵ ਬੜਾ ਮਿੱਠਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕ੍ਰੋਧੀ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਦੁਰਵਾਸਾ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ਨਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਰਾਜਗੀਸ਼ੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੋਈ - ਕੋਈ ਅਜਿਹੇ ਹਨ। ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਤੇ ਹੱਥ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਕੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ! ਇਸ ਤੋਂ ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਪਦਵੀ ਮਿਲੇਗੀ! ਜੇਕਰ ਸਰਵਿਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਆਪ ਸਮਾਨ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਤਾਂ ਕੀ ਪਦਵੀ ਮਿਲੇਗੀ। ਥੋੜੇ ਵਿੱਚ ਰਾਜੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਫੁਲ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦੇਣ। ਤਾਂ ਹਿੰਮਤ ਵਿਖਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਕਥਨੀ ਤੋਂ ਤਾਂ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਹੱਡੀਆਂ ਵੀ ਦੋਈਆਂ ਹਨ। ਕਰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਫਿਰ ਕਿੱਥੇ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਆ ਜਾਨ ਨਾਲ ਨਸ਼ਾ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮਾਇਆ ਵੀ ਘੱਟ ਪਹਿਲਵਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਨਾ ਚੱਲਣ ਨਾਲ ਮਾਇਆ ਵਾਰ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਫਾਰਕਤੀ ਦੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਸੁੱਖਧਾਮ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਤੇ ਤਰਸ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਲਾਹ ਬੜੀ ਸਿੱਪਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਮਾਇਆ ਦੇ ਤੂਫ਼ਾਨ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਆਉਣਗੇ ਪਰ ਮਹਾਵੀਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੇਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਸ਼ੌਂਕ ਰੱਖ ਆਪਣਾ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਦੀ ਡਿਸ - ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਗਾਇਨ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਪਰਿਚਿੰਤਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਸਮੇਂ ਨਹੀਂ ਗੁਆਉਣਾ ਹੈ।

2. ਈਮਾਨਦਾਰ ਅਤੇ ਨਿਰਹੰਕਾਰੀ ਬਣ ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣਾ ਹੈ। ਸਵੇਰੇ - ਸਵੇਰੇ ਉਠਕੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕਥਨੀ ਅਤੇ ਕਰਨੀ ਸਮਾਨ ਬਣਾਉਣੀ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਦੇ ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦਵਾਰਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਫਲਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਭਵ:

ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਫਲ ਹੋਣ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਠੀਕ ਕਨੈਕਸ਼ਨ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਲੈਣੇ ਹਨ - ਬਾਪ, ਆਪ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ। ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਗੱਲ ਯਾਦ ਰੱਖੋ - ਕਿ ਰਿਗਾਰੂਡ ਦੇਣ ਦਾ ਰਿਕਾਰਡ ਨਿਰੰਤਰ ਚਲਦਾ ਰਹੇ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਨਿਸ਼ਕਾਮ ਬਣੇ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਸੱਚੇ ਬਣੇ। ਅਤੇ ਖੁਦ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਰਹਿਣ ਦੇ ਲਈ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦੀ ਲਕੀਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰਹੋ। ਇਹ ਤਿੰਨ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣਾ ਦੇਣਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਜੇ ਚਿੰਤਰ ਨੂੰ ਨਾ ਵੇਖ ਚੇਤਨ ਅਤੇ ਚਰਿਤ੍ਰ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਚਰਿੱਤਰਵਾਨ ਹਨ।

“ਭਾਗਵਾਨ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਗ ਦੀ ਲਿਸਟ”

ਅੱਜ ਭਾਗਵਿਦਾਤਾ ਬਾਪਦਾਦਾ ਆਪਣੇ ਭਾਗਵਾਨ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹਨ। ਹਰ ਇੱਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੱਚੇ ਦਾ ਭਾਗ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀਆਂ ਸਧਾਰਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਅਤਿ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਹਰ ਇੱਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾ ਕੋਟਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਅਤੇ ਕੋਈ ਵਿੱਚੋਂ ਵੀ ਕੋਈ ਹਨ। ਕਿੱਥੇ ਸਾਢੇ ਪੰਜ ਸੌ ਕਰੋੜ ਆਤਮਾਵਾਂ ਅਤੇ ਕਿੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦਾ ਛੋਟਾ - ਜਿਹਾ ਸੰਸਾਰ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਤਰ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਥੋੜੇ ਹੋ! ਇਸਲਈ ਅਗਿਆਨੀ, ਅਣਜਾਣ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਤਰ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਗਵਾਨ ਹੋ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿ ਹਰ ਇੱਕ ਦੇ ਮੱਥੇ ਤੇ ਭਾਗ ਦੀ ਰੇਖਾ ਬਹੁਤ ਸਾਫ਼ ਤਿਲਕ ਦੇ ਸਮਾਨ ਚਮਕ ਰਹੀ ਹੈ। ਹੱਦ ਦੇ ਜੋਤਸ਼ੀ ਹੱਥਾਂ ਦੀਆਂ ਲਕੀਰਾਂ ਦੇਖਦੇ ਹਨ ਪਰ ਇਹ ਦਿਵਿਯ ਈਸ਼ਵਰੀ ਭਾਗ ਦੀ ਰੇਖਾ ਹਰ ਇੱਕ ਦੇ ਮੱਥੇ ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਗ ਉਨ੍ਹਾਂ ਭਾਗਵਾਨ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਮਥਾ ਸਦਾ ਅਲੌਕਿਕ ਲਾਇਟ ਨਾਲ ਚਮਕਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਭਾਗਵਾਨ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਕਿਹੜੀਆਂ ਨਿਸ਼ਾਨੀਆਂ ਵਿਖਾਈ ਦੇਣਗੀਆਂ? ਸਦਾ ਮੁੱਖ ਉਤੇ ਰੂਹਾਨੀ ਮੂਸਕੁਰਾਹਟ ਅਨੁਭਵ ਹੋਵੇਗੀ। ਭਾਗਵਾਨ ਦੇ ਨੈਣ ਮਤਲਬ ਦਿਵਿਯ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਸਦਾ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਲਹਿਰ ਉਤਪਨ ਕਰਵਾਉਣ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਜਿਸ ਦੀ ਵੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਮਿਲੇਗੀ ਉਹ ਰੂਹਾਨੀਯਤ ਦਾ, ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦਾ, ਪਰਮਾਤਮ - ਯਾਦ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰੇਗਾ। ਭਾਗਵਾਨ ਆਤਮਾ ਦੇ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਹਰ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਹਲਕਾਪਨ ਮਤਲਬ ਲਾਇਟ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਤਾਂ ਅੰਤ ਤੱਕ ਹੀ ਰਹਿਣਗੇ ਪਰ ਨਿਸ਼ਾਨੀਆਂ ਨੰਬਰਵਾਰ ਸਾਰੇ ਭਾਗਵਾਨ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀਆਂ ਹਨ। ਅੱਗੇ ਹੋਰ ਵੀ ਪ੍ਰਤੱਖ ਹੁੰਦੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ।

ਹਾਲੇ ਥੋੜਾ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦਵੇ। ਥੋੜੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਅਤਿ ਅਤੇ ਅੰਤ - ਦੋਨੇ ਹੀ ਅਨੁਭਵ ਹੋਣਗੇ ਤਾਂ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਅਣਜਾਣ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੱਦ ਦਾ ਵੈਰਾਗ ਵਿ੍ਰਤੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੀਆਂ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਭਾਗਵਾਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਵੈਰਾਗ ਵਿ੍ਰਤੀ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਵਿੱਚ ਹੋਵੋਗੇ। ਹਾਲੇ ਤਾਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਵੈਰਾਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਥੋੜੀ - ਬਹੁਤ ਰਿਹਸਲ ਹੁੰਦੀ ਵੀ ਹੈ ਤਾਂ ਹੋਰ ਹੀ ਅਲਬੇਲੇਪਨ ਦੀ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਸੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਤਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਜਦੋਂ ‘ਅਤਿ’ ਅਤੇ ਅੰਤ ਦੇ ਨਜ਼ਾਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਣਗੇ ਤਾਂ ਖੁਦ ਹੀ ਹੱਦ ਦੀ ਵੈਰਾਗ ਵਿ੍ਰਤੀ ਪੈਦਾ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਅਤਿ ਟੈਸ਼ਨ (ਤਨਾਵ) ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ (ਧਿਆਨ) ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਵੱਲ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਸ ਵਕਤ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚੋਂ ਆਵਾਜ਼ ਨਿਕਲੇਗੀ ਸਭ ਦਾ ਰਚਿਯਤਾ, ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਬਾਪ ਇੱਕ ਹੈ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀ ਅਨੇਕ ਤਰਫ਼ ਤੋਂ ਨਿਕਲ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਖੁਦ ਹੀ ਜਾਏਗੀ। ਅਜਿਹੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਭਾਗਵਾਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਵੈਰਾਗ ਵਿ੍ਰਤੀ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਖੁਦ ਅਤੇ ਨਿਰੰਤਰ ਹੋ ਜਾਏਗੀ ਅਤੇ ਹਰ ਇੱਕ ਦੇ ਮੱਥੇ ਤੋਂ ਭਾਗ ਦੀਆਂ ਰੇਖਾਵਾਂ ਸਾਫ਼ ਦਿਖਣਗੀਆਂ। ਹੁਣ ਵੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਗਵਾਨ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਕੀ ਰਹਿੰਦਾ? ‘ਭਗਵਾਨ’ ਅਤੇ ‘ਭਾਗ’।

ਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਭਾਗ ਦੀ ਲਿਸਟ ਕੱਢੋ। ਭਾਗਵਾਨ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇ ਖੁਦ ਬਾਪ ਉਠਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਅਤੇ ਆਹਵਾਨ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਅਤਿ ਸਨੇਹੀ ਬੱਚੇ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਹੈ ਕਿ ਸੋਣਾ ਵੀ ਚਾਹੇ ਤਾਂ ਵੀ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਸੋਣ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਕੋਈ ਉਠਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਬੁਲਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇ ਤੋਂ ਆਪਣਾ ਭਾਗ ਦੇਖੋ। ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਸਮਝ ਭਗਤ ਘੰਟੀ ਵਜਾ ਕੇ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਖੁਦ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਕਿੰਨਾ ਭਾਗ ਹੈ! ਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਬਣ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਆਹਵਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ - “ਆਓ, ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰੋ, ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਬੈਠ ਜਾਓ।’ ਬਾਪ ਕਿੱਥੇ ਬੈਠਾ ਹੈ? ਉੱਚੇ ਸਥਾਨ ਤੇ ਉੱਚੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ। ਜਦੋਂ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਬੈਠ ਜਾਓਗੇ ਤਾਂ ਸਥਿਤੀ ਕਿ ਹੋਵੇਗੀ? ਮਿਹਨਤ ਕਿਉਂ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਨਾਲ ਬੈਠ ਜਾਓ ਤਾਂ ਸੰਗ ਦਾ ਰੰਗ ਖੁਦ ਹੀ ਲੱਗੇਗਾ। ਸਥਾਨ ਦੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਸਥਿਤੀ ਖੁਦ ਹੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਜਿਵੇਂ ਮਧੁਬਨ ਦੇ ਸਥਾਨ ਤੇ ਆਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਸਥਿਤੀ ਕੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ? ਯੋਗ ਲਗਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਯੋਗ ਲੱਗਿਆ ਹੋਇਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ? ਤਾਂ ਹੀ ਇੱਥੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਰਹਿਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਰੱਖਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਹੁਣ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹੀਏ - ਹੋਰ 15 ਦਿਨ ਰਹਿ ਜਾਓ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਨੱਚੋਗੇ ਨਾ। ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਸਥਾਨ ਦਾ ਸਥਿਤੀ ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਇਵੇਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇ ਜਾਂ ਤਾਂ ਪਰਮਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਸੂਖਸ਼ਮਵਤਨ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਓ, ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਬੈਠ ਜਾਓ। ਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇਲਾ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਖੁਦ ਹੀ ਮਦਦ ਮਿਲੇਗੀ। ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਭਾਗ ਨੂੰ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖੋ - “ਵਾਹ, ਮੇਰਾ ਭਾਗ!” ਦਿਨਚਰਿਆ ਹੀ ਭਗਵਾਨ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ।

ਫਿਰ ਆਪਣਾ ਭਾਗ ਦੇਖੋ - ਬਾਪ ਖੁਦ ਸਿਖਸ਼ਕ ਬਣ ਕਿੰਨਾ ਦੂਰ ਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਆਉਂਦਾ ਹੈ! ਲੋਕ ਤਾਂ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਭਗਵਾਨ ਖੁਦ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਸ਼ਿਕਸ਼ਕ ਬਣ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਕਿੰਨਾ ਭਾਗ ਹੈ! ਅਤੇ ਕਿੰਨੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਸੇਵਾ ਦੀ ਡਿਊਟੀ ਵਜਾ ਰਹੇ ਹਨ! ਕਦੀ ਸੁਸਤੀ ਕਰਦਾ ਹੈ? ਕਦੀ ਬਹਾਨਾ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹੈ - ਅੱਜ ਸਿਰ ਦਰਦ ਹੈ, ਅੱਜ ਰਾਤ

ਨੂੰ ਸੁਤੇ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਅਥੱਕ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਬਣ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਬੱਚੇ ਵੀ ਅਥੱਕ ਸੇਵਾਧਾਰੀ। ਆਪਣੀ ਦਿਨਚਰਿਆ ਦੇਖੋ, ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਭਾਗ ਹੈ? ਬਾਪ ਸਦਾ ਸਨੇਹੀ, ਸਿਕੀਲੱਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਕੋਈ ਵੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਰਹੋ, ਭਾਵੇਂ ਲੈਕਿਕ, ਭਾਵੇਂ ਅਲੈਕਿਕ, ਭਾਵੇਂ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ, ਭਾਵੇਂ ਸੇਵਾ ਕੇਂਦਰਾਂ ਤੇ - ਕੋਈ ਵੀ ਕਰਮ ਕਰੋ, ਕੋਈ ਵੀ ਡਿਊਟੀ ਵਜਾਓ ਪਰ ਸਦਾ ਇਹ ਅਨੁਭਵ ਕਰੋ ਕਿ ਕਰਾਵਨਹਾਰ ਕਰਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਮੁੜ ਨਿਮਿਤ ਕਰਨਹਾਰ ਦਵਾਰਾ, ਮੈਂ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਨਿਮਿਤ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹਾਂ, ਕਰਾਵਨਹਾਰ ਕਰਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਇੱਕਲੇ ਨਹੀਂ ਹੋ, ਕਰਾਵਨਹਾਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਕਰਮ ਕਰਨ ਵਕਤ ਵੀ ਨਾਲ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਨਿਮਿਤ ਹੋ। ਭਗਵਾਨ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਰਾਵਨਹਾਰ ਹੈ। ਇੱਕਲੇ ਕਰਦੇ ਹੀ ਕਿਉਂ ਹੋ? ਇੱਕਲੇ ਮੈਂ ਕਰਦਾ ਹਾਂ - ਇਹ ਭਾਨ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ “ਮੈਂ - ਪਨ” ਮਾਇਆ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ - ਮਾਇਆ ਆ ਗਈ। ਜਦੋਂ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲਿਆ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਤਾਂ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਇੰਤਜ਼ਾਮ ਚੰਗਾ ਕਰ ਲਿਆ ਤੇ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਆਏਗੀ?

ਇਹ ਵੀ ਆਪਣਾ ਭਾਗ ਸਮਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖੋ ਕਿ ਬਾਪ ਕਰਾਵਨਹਾਰ ਹਰ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਬੋਝ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਬੋਝ ਮਾਲਿਕ ਤੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਸਾਥੀ ਜੋ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਹਨਾਂ ਤੇ ਬੋਝ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਬੋਝ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਬਾਲਕ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮਾਲਿਕ ਬਾਪ ਹੈ। ਮਾਲਿਕ ਮੁੜ ਬਾਲਕ ਤੋਂ ਕਰਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਵੱਡੇ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਵੱਡੇ ਦੁੱਖ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਲਕ ਬਣਕੇ, ਮਾਲਿਕ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਤੇ ਕਰੋ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਭਾਗ ਹੈ ਇਹ! ਹਰ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਜਿੰਮੇਵਾਰ ਬਣ ਹਲਕਾ ਬਣਾਏ ਉਡਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਹੁੰਦਾ ਕੀ ਹੈ, ਜੱਦ ਕੋਈ ਸਮੱਸਿਆ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ - ਬਾਬਾ, ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣੋ ਅਤੇ ਜੱਦ ਸਮੱਸਿਆ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਤਾਂ ਮਸਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਪਰ ਇਵੇਂ ਕਰੋ ਹੀ ਕਿਉਂ ਜੋ ਸਮੱਸਿਆ ਆਵੇ। ਕਰਾਵਨਹਾਰ ਬਾਪ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਪ੍ਰਮਾਣ ਹਰ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਚੱਲੇ ਤਾਂ ਕਰਮ ਵੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਰਮ ਦਾ ਫਲ - ਹਮੇਸ਼ਾ ਖੁਸ਼ੀ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਹਲਕਾਪਨ, ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਜੀਵਨ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਰਹੋਗੇ। ‘ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਕਰਮ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਆਏਗਾ ਪਰ ਕਰਮ ਦੇ ਬੰਧਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬੰਧੇਗਾ।’ ਅਤੇ ਬਾਪ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਕਰਾਵਨਹਾਰ ਦਾ ਜੁਟਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਨਿਮਿਤ ਭਾਵ ਵਿੱਚ ਕਦੀ ‘ਮੈਂ-ਪਨ’ ਦਾ ਅਭਿਮਾਨ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਹਮੇਸ਼ਾ ਨਿਰਮਾਣ ਬਣ ਨਿਰਮਾਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨਗੇ। ਤਾਂ ਕਿੰਨਾ ਭਾਗ ਹੈ ਤੁਹਾਡਾ!

ਹੋਰ ਫਿਰ ਬ੍ਰਹਮਾ - ਭੋਜਨ ਖਿਲਾਉਂਦਾ ਕੌਣ ਹੈ? ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾ - ਭੋਜਨ। ਬ੍ਰਹਮਭੋਜਣ ਨਹੀਂ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਭੋਜਨ। ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਯਗ ਦਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਰਕਸ਼ਕ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਯਗਿਆ ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵੱਤਸ ਦੇ ਲਈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਬ੍ਰਹਮਾ - ਭੋਜਨ ਮਿਲਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਲੋਕੀ ਤਾਂ ਉਵੇਂ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਖਵਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਪਤਾ ਹੈ ਨਹੀਂ ਭਗਵਾਨ ਕੀ ਹੈ, ਪਰ ਖਵਾਉਂਦਾ ਭਗਵਾਨ ਹੈ। ਪਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਬਾਪ ਹੀ ਖਿਲਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਲੈਕਿਕ ਕਮਾਈ ਵੀ ਕਰਕੇ ਪੈਸਾ ਜਮਾਂ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਨਾਲ ਭੋਜਨ ਮੰਗਵਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹੋ ਪਰ ਪਹਿਲੇ ਆਪਣੀ ਕਮਾਈ ਵੀ ਬਾਪ ਦੀ ਭੰਡਾਰੀ ਵਿੱਚ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਦੀ ਭੰਡਾਰੀ ਭੇਲੇਨਾਥ ਦਾ ਭੰਡਾਰਾ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਦੀ ਵੀ ਇਸ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਭੁਲਣਾ ਨਹੀਂ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ, ਸੋਚਣਗੇ - ਅਸੀਂ ਆਪ ਕਮਾਉਂਦੇ, ਆਪ ਖਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਉਵੇਂ ਤਾਂ ਟ੍ਰਸਟੀ ਹੋ, ਟ੍ਰਸਟੀ ਦਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਕਮਾਈ ਤੋਂ ਖਾਂਦੇ ਹਾਂ - ਇਹ ਸੰਕਲਪ ਵੀ ਨਹੀਂ ਉੱਠ ਸਕਦਾ। ਜੱਦ ਟ੍ਰਸਟੀ ਹੋ ਤਾਂ ਸਭ ਬਾਪ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਤੇਰਾ ਹੋ ਗਿਆ, ਮੇਰਾ ਨਹੀਂ। ਟ੍ਰਸਟੀ ਮਤਲਬ ਤੇਰਾ ਅਤੇ ਗ੍ਰਹਿਸਥੀ ਮਤਲਬ ਮੇਰਾ। ਤੁਸੀਂ ਕੌਣ ਹੋ? ਗ੍ਰਹਿਸਥੀ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਨਾ? ਭਗਵਾਨ ਖਿਲਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਬ੍ਰਹਮਾ - ਭੋਜਨ ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਹੈ - ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਨਸ਼ਾ ਆਪ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਪ ਦੀ ਗਾਰੰਟੀ ਹੈ - 21 ਜਨਮ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾ ਕਦੀ ਭੁੱਖੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੀ, ਬੜੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਦਾਲ - ਰੋਟੀ, ਸਬਜ਼ੀ ਖਿਲਾਉਣਗੇ। ਇਹ ਜਨਮ ਵੀ ਦਾਲ - ਰੋਟੀ ਪਿਆਰ ਦੀ ਖਾਣਗੇ, ਮਿਹਨਤ ਦੀ ਨਹੀਂ ਇਸਲਈ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਹ ਸਮਿਤੀ ਰੱਖੋ ਕਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਕੀ - ਕੀ ਭਾਗ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹਨ! ਸਾਰੀ ਦਿਨਚਰਯਾ ਸੋਚੋ।

ਸੁਲਾਉਂਦੇ ਵੀ ਬਾਪ ਹਨ ਲੋਰੀ ਦੇ ਕਰਕੇ। ਬਾਪ ਦੀ ਗੋਦੀ ਵਿੱਚ ਸੋ ਜਾਓ ਤਾਂ ਥਕਾਵਟ, ਬਿਮਾਰੀ ਸਭ ਭੁੱਲ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਆਪ ਆਰਾਮ ਕਰੋਗੇ। ਸਿਰਫ਼ ਆਰਾਮ ਕਰੋ - ‘ਆ ਰਾਮ’ ਤਾਂ ਆਰਾਮ ਆ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਕੱਲੇ ਸੋਚੋ ਹੋ ਤਾਂ ਹੋਰ - ਹੋਰ ਸੰਕਲਪ ਚਲਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ‘ਯਾਦ ਦੀ ਗੋਦੀ’ ਵਿੱਚ ਸੋ ਜਾਓ। ‘ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ’, ਪਿਆਰੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਲੋਰੀ ਸੁਣਦੇ - ਸੁਣਦੇ ਸੋ ਜਾਓ। ਵੇਖੋ, ਕਿੰਨਾ ਅਲੈਕਿਕ ਅਨੁਭਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ! ਤਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਰਾਤ ਤੱਕ ਸਭ ਭਗਵਾਨ ਕਰਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਚਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ਚਲਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਕਰਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕਰਵਾ ਰਿਹਾ ਹੈ - ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਸ ਭਾਗ ਨੂੰ ਸਮਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖੋ, ਇਮਰਜ ਕਰੋ। ਕੋਈ ਹੱਦ ਦਾ ਨਸ਼ਾ ਵੀ ਜੱਦ ਤੱਕ ਪੀਂਦੇ ਨਹੀਂ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਨਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਚੜ੍ਹਦਾ। ਇਵੇਂ ਹੀ ਸਿਰਫ਼ ਬੈਤਲ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਨਸ਼ਾ ਚੜ੍ਹੇਗਾ? ਇਹ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਮਾਇਆ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਹੈ ਪਰ ਇਸ ਨੂੰ ਯੂਜ਼ ਕਰੋ। ਸਮਿਤੀ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣਾ ਮਤਲਬ ਪੀਣਾ, ਈਮਰਜ ਕਰਨਾ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਮਿਤੀ ਸਵਰੂਪ ਬਣੇ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਮਾਇਆ ਹੋਇਆ ਰੱਖੋ। ਸਮਿਤੀ - ਸਵਰੂਪ ਬਣੋ। ਕਿੰਨੇ ਭਾਗਵਾਨ ਹੋ! ਰੋਜ਼ ਆਪਣੇ ਭਾਗ ਨੂੰ ਸਮਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਸਮਰਥ ਬਣੋ ਅਤੇ ਉਡਦੇ ਚੱਲੋ। ਸਮਝਿਆ, ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ? ਡਬਲ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਹੱਦ ਦੇ ਨਸ਼ੇ ਦੇ ਤਾਂ ਅਨੁਭਵੀ ਹਨ, ਹੁਣ ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਨਸ਼ਾ ਸਮਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖੋ ਤਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਭਾਗ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਲਕੀਰ ਮੱਥੇ ਤੇ ਚਮਕਦੀ ਰਹੇਗੀ, ਸਪਸ਼ਟ ਵਿਖਾਈ ਦਵੇਗੀ। ਹੁਣ ਕਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਰਜ਼ ਵਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਕਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਪਸ਼ਟ ਵਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਮਿਤੀ ਵਿਚ ਰਹੇਗੀ ਤਾਂ ਮੱਥੇ ਤੇ ਚਮਕਦੀ ਰਹੇਗੀ, ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਅਨੁਭਵ ਕਰਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਅੱਛਾ!

ਹਮੇਸ਼ਾ ਭਗਵਾਨ ਅਤੇ ਭਾਗ- ਇਵੇਂ ਸਮ੍ਰਿਤੀ - ਸਵਰੂਪ ਸਮਰਥ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਹਰ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਕਰਣਹਾਰ ਬਣ ਕਰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਅਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਉੱਚੇ ਸਥਾਨ, ਉੱਚੀ ਸਥਿਤੀ ਤੇ ਸਥਿਤ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਭਾਗਵਾਨ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਮਸਤੱਕ ਦਵਾਰਾ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਗ ਦੀਆਂ ਰੇਖਾਵਾਂ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਅਨੁਭਵ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦਪਿਆਰ ਅਤੇ ਨਮਸਤੇ।

ਵਿਦਾਈ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦਾਦੀ ਜਾਨਕੀ ਬੰਬਈ ਅਤੇ ਕੁਰਕਸ਼ੇਤਰ ਸੇਵਾ ਤੇ ਜਾਨ ਦੀ ਛੁੱਟੀ ਲੈ ਰਹੀ ਹੈ:-

ਮਹਾਂਰਥੀਆਂ ਦੇ ਪੈਰ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਦਾ ਚੱਕਰ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ। ਜਿੱਥੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉੱਥੇ ਸੇਵਾ ਦੇ ਬਿਨਾ ਤਾਂ ਕੁਝ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਭਾਵੇਂ ਕਿਸ ਕਾਰਨ ਤੋਂ ਵੀ ਜਾਣ ਪਰ ਸੇਵਾ ਸਮਾਈ ਹੋਈ ਹੈ। ਹਰ ਕਦਮ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਕੁਝ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਜੇਕਰ ਚਲਦੇ ਵੀ ਹਨ ਤਾਂ ਚਲਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਸੇਵਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਖਾਣਾ ਵੀ ਖਾਂਦੇ ਹਨ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਬੁਲਾਕੇ ਖਿਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਸਨੇਹ ਨਾਲ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਸੇਵਾ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਉੱਠਦੇ - ਬੈਠਦੇ, ਚਲਦੇ ਸੇਵਾ ਹੀ ਸੇਵਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਹੋ। ਸੇਵਾ ਦਾ ਚਾਂਸ ਮਿਲਣਾ ਵੀ ਭਾਗ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ। ਵੱਡੇ ਚੱਕਰਵਰਤੀ ਬਣਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸੇਵਾ ਦਾ ਚੱਕਰ ਵੀ ਵੱਡਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਵਰਦਾਨ:- ਤਮੇਗੁਣੀ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਇੱਕਰਸ, ਅਚਲ ਅਡੋਲ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਮਾਸਟਰ ਸਰਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਭਵ

ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਅਤਿ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨੀਆਂ ਹਨ, ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਹੋਰ ਵੀ ਵਿਗੜਨ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਵਿੱਚ ਕਮਲ ਪੁਸ਼ਪ ਸਮਾਨ ਨਿਆਰੇ ਰਹਿਣਾ, ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਾਉਣਾ - ਇਸ ਦੇ ਲਈ ਇੰਨੀ ਹਿੰਮਤ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਜਰੂਰਤ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਵਰਦਾਨ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਮਾਸਟਰ ਸਰਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਹਾਂ ਤਾਂ ਭਾਵੇਂ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਦਵਾਰਾ, ਭਾਵੇਂ ਲੋਕਿਕ ਸੰਬੰਧ ਦਵਾਰਾ, ਭਾਵੇਂ ਦੈਵੀ ਪਰਿਵਾਰ ਦਵਾਰਾ ਕੋਈ ਵੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਆ ਜਾਵੇ - ਉਸ ਵਿੱਚ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕਰਸ, ਅਚਲ - ਅਡੋਲ ਰਹਿਣਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਵਰਦਾਤਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸੱਚਾ ਸਾਥੀ ਬਣਾ ਲਵੋ ਤਾਂ ਵਰਦਾਨਾਂ ਨਾਲ ਝੋਲੀ ਭਰੀ ਰਹੇਗੀ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ ਵਾਯਦਾ ਕਰੋ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਮਿੱਠਾ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਸਭ ਨੂੰ ਸੁਖ ਦੀ, ਪਿਆਰ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਦੇਖਣਾ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਦੇ ਨਾਮ - ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਫਸਨਾ ਹੈ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਯੋਗ ਦੀ ਸਿੱਧੀ ਕੀ ਹੈ? ਪੱਕੇ ਯੋਗ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਸੁਣਾਓ?
- ਉੱਤਰ:- ਸਾਰੀਆਂ ਕਰਮਿੰਦਰੀਆਂ ਸ਼ਾਂਤ, ਸ਼ੀਤਲ ਹੋ ਜਾਣ - ਇਹ ਹੈ ਯੋਗ ਦੀ ਸਿੱਧੀ। ਪੱਕੇ ਯੋਗੀ ਬੱਚੇ ਉਹ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕਰਮਿੰਦਰੀਆਂ ਜਰਾ ਵੀ ਚੰਚਲ ਨਾ ਹੋਣ। ਚਿੰਚਕ ਵੀ ਕਿਸੇ ਦੇਹਧਾਰੀ ਵਿੱਚ ਅੱਖ ਨਾ ਡੁੱਬੇ। ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਵਾਨ ਨਹੀਂ, ਤੁਹਾਡੀ ਵਾਨਪ੍ਰਸੂ ਅਵਸਥਾ ਹੈ।
- ਗੀਤ:- ਜਾਗ ਸਜਨੀਆਂ ਜਾਗ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਗੀਤ ਸੁਣਿਆ। ਇਸਦੇ ਅਰਥ ਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਨਵੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਇਹ ਨਵੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹੁਣ ਹੀ ਸੁਣਨੀਆਂ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਹੁਣ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਜਦੋਂ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਇਹ ਤਾਂ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਲੀਆਂ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ ਜੋ ਫਿਰ ਨਵੇਂ ਸਿਰੇ ਸੁਣਾਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਤਾਂ ਪੁਰਾਣੀ ਸੋ ਨਵੀਂ, ਨਵੀਂ ਸੋ ਪੁਰਾਣੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਲੀਆਂ ਉਹ ਹੀ ਗੱਲਾਂ ਬਾਬਾ ਨਵੀਆਂ ਕਰਕੇ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਗੱਲਾਂ ਉਹ ਹੀ ਹਨ। ਕਿਸਲਈ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦੇਣ ਲਈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਡਾਂਸ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਡਾਂਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਫੇਰੇ ਲਗਾਉਂਦੇ ਡਾਂਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਡਾਂਸ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਕਰਮਿੰਦਰੀਆਂ ਬਹੁਤ ਚਲਦੀਆਂ ਹਨ, ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਡਾਂਸ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਕਿਵੇਂ ਫਿਰਦਾ ਹੈ - ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤਕਲੀਫ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਾਂ, ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ ਲੱਗਦੀ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਕਈ ਫੇਲ੍ਹ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਕਿੱਥੇ ਨਾ ਕਿੱਥੇ ਡਿੱਗ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੈ -- ਨਾਮ - ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਫਸਨਾ ਹੈ। ਇਸਤਰੀ - ਪੁਰਸ਼ ਕਾਮ ਦੇ ਵਸ਼ ਨਾਮ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਫਸਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਕ੍ਰੋਧ ਨਾਮ - ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਫਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਹੈ ਇਹ ਜਿਸ ਦੀ ਬੜੀ ਸੰਭਾਲ ਕਰਨੀ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਦੇ ਨਾਮ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਫਸਨਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝਣਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਆਈ ਸੀ, ਹੁਣ ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਹੋਕੇ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਵੀ ਭਾਨ ਤੋੜਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਨਾਮ - ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਫਸਣ ਦੀ ਬਹੁਤ ਖਰਾਬ ਬਿਮਾਰੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਾਵਧਾਨੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਨਾਹੇਕ ਇਵੇਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਨਾਮ - ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਫਸੇ ਹੋ। ਪਰ ਇਹ ਗੁਪਤ ਬਿਮਾਰੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਸਾਜਨ ਸਜਨੀਆਂ ਨੂੰ ਅਤੇ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਜਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਜਾਗੇ, ਹੁਣ ਫਿਰ ਤੋਂ ਕਲਿਯੁਗ ਤੋਂ ਬਾਦ ਸਤਿਯੁਗ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਜਯੋਤੀ ਜਗਾਉਣ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਮਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜੋਤੀ ਜਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਦੀਪਕ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬੁੱਝ ਨਾ ਜਾਏ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਹਨੇਰਾ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਭ ਹਨ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ। ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕਈ ਲੋਕ ਜਯੋਤੀ ਨੂੰ ਵੀ ਭਗਵਾਨ ਮੰਨਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮ ਨੂੰ ਵੱਡੀ ਜੋਤ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਸਮਾਜੀਆਂ ਦਾ ਮੰਦਿਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਰਾਤ ਦਿਨ ਜਯੋਤੀ ਜਗਦੀ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਖਰਚਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਫਾਲਤੂ ਘਿਓ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਉਹ ਕੁਝ ਵੀ ਪਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ। ਯਾਦ ਘਿਓ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਯਾਦ ਰੂਪੀ ਘਿਓ ਹੈ। ਤਾਂ ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ ਇਹ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਨਵੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੀ ਝਗੜਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ ਸਵੀਟ ਚਿਲਡਰਨਸ ਦੇ ਕੋਲ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਆਪਣਾ ਜਨਮ, ਦੇਸ਼ ਸਭ ਨੂੰ ਪਿਆਰਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸਭ ਪਿਆਰੇ ਲੱਗਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਭਾਰਤ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਜੇਕਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਸਭ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਸ਼ਿਵ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਹੀ ਮੰਨਦੇ। ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਵੱਡੇ ਤੇ ਵੱਡਾ ਮੰਦਿਰ ਸੋਮਨਾਥ ਦਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਦੇ ਢੇਰ ਮੰਦਿਰ ਬਣੇ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਏਨਾ ਸਭ ਮੰਨਦੇ ਨਹੀਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਤੋਂ ਪਿਆਰੀ ਚੀਜ਼ ਕੋਈ ਹੋਰ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਾਕਾਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕੋਈ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਨਿਰਾਕਾਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ, ਜੋ ਅਭੇਗਤਾ ਹੈ। ਜੱਦਕਿ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਸਵਰਗ ਦਾ ਰਚਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਕੋਲੋਂ ਸਵਰਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈਣ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਅੱਜਕਲ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਕਾਲ ਖਾ ਜਾਏਗਾ। ਸਮੇਂ ਬਾਕੀ ਥੋੜਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ ਵਰਸਾ ਤਾਂ ਲੈ ਲਵੇ। ਜਦੋਂ ਪ੍ਰੇਸ਼ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸਮਝਾਉਣਾ ਵੀ ਹੈ। ਜਦਕਿ ਨਿਸ਼ਚੇ ਕਰਦੇ ਹੋ ਉਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਣ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰੋ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਨਾਲ ਝੱਟ ਭੁੱਲ ਜਾਣਗੇ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਹੈ ਨਾ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਯੋਗ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਹਾਡੇ ਸਭ ਦੁੱਖ 21 ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ ਦੂਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੀਆਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਮਝਾਉਂਦੀਆਂ ਰਹਿਣ ਕਿ ਹੁਣ ਸਭ ਦੁੱਖ ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ

ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹੀ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਪਵਿੱਤਰ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਰਹਿਣਾ ਪਵੇ। ਮੂਲ ਗੱਲ ਹੀ ਹੈ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ - ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਆਦਾ ਰਹਾਂਗੇ ਤਾਂ ਇੰਦਰੀਆਂ ਵੀ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਯੋਗ ਦੀ ਸਿੱਧੀ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਇੰਦਰੀਆਂ ਵੀ ਸ਼ਾਂਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਹਰ ਇੱਕ ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਕਰੇ- ਕਾਮ ਵਿਕਾਰ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਧੋਖਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ? ਕੋਈ ਚੰਚਲਤਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਪੱਕਾ ਯੋਗੀ ਹਾਂ ਤੇ ਇਹ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਾਨਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ ਹੈ - ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਭ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਚੰਗੇ ਯੋਗੀ ਬਣੋਗੇ, ਕਿੱਥੇ ਵੀ ਅੱਖ ਨਹੀਂ ਡੁੱਬੇਗੀ ਤਾਂ ਫਿਰ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਮੁੱਖ ਹਨ ਇਹ ਜੋ ਸਭਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਵਸਥਾ ਜਮ ਜਾਵੇਗੀ ਤਾਂ ਫਿਰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਵੇਗਾ - ਅਸੀਂ ਜਿਵੇਂ ਜਵਾਨੀ ਵਿੱਚ ਹੀ ਵਾਨਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਆ ਗਏ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਾਮ ਮਹਾਸ਼ਤਰੂ ਹੈ। ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੋਗੇ ਉਤਨੀ ਕਰਮਿੰਦਰੀਆਂ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਮਿੱਠਾ ਸੁਭਾਅ ਬਣ ਜਾਵੇਗਾ। ਫੀਲ ਹੋਵੇਗਾ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਨ੍ਹਾਂ ਕੜਵਾ ਸੀ, ਹੁਣ ਕਿਨ੍ਹਾਂ ਮਿੱਠਾ ਬਣ ਗਿਆ ਹਾਂ। ਬਾਬਾ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਭ ਦੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰਹੇ। ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਦਵੇਗੇ ਤਾਂ ਦੁਖੀ ਹੋਕੇ ਮਰੇਗੇ ਇਸਲਈ ਬਹੁਤ ਮਿੱਠਾ ਬਣਨਾ ਹੈ।

ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਰੂਪ - ਬਸੰਤ ਹਾਂ ਨਾ। ਬਾਬਾ ਤੋਂ ਕਿੰਨੇ ਅਮੁੱਲ ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਮਿਲਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਝੋਲੀ ਭਰਦੇ ਹੋ। ਉਹ ਲੋਕੀ ਫਿਰ ਸੰਕਰ ਦੇ ਅੱਗੇ ਜਾਕੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭਰ ਦੇ ਝੋਲੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸੰਕਰ ਝੋਲੀ ਭਰਨ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਨਾਲ ਝੋਲੀ ਭਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਰੂਪ - ਬਸੰਤ ਹੋ। ਹਰ ਇੱਕ ਦੀ ਆਤਮਾ ਰੂਪ - ਬਸੰਤ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਰਹੋ ਅਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਧਾਰਨ ਕਰ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਡਾਂਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਰਤਨਾਂ ਦਾ ਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਸਭਤੋਂ ਚੰਗਾ ਰਤਨ ਹੈ ਮਨਮਨਾਭਵ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਬਾਪ ਦਾ ਵਰਸਾ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਬਾ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਉਵੇਂ ਹੀ ਬਾਪ ਬੈਠ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪ ਸਮਾਣ ਬਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਗੁਰੂ ਲੋਕੀ ਵੀ ਆਪ ਸਮਾਣ ਬਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ, ਜਿਸ ਦਾ ਰੂਪ ਬਿੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਵੀ ਰੂਪ ਬਿੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪ ਸਮਾਣ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਬਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਧਾਰਨਾ ਕਰੋਗੇ, ਕਰਾਵੇਗੇ... ਉਹ ਸਮਝਣ ਸਾਡੀ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਹੈ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਦੇ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਬਣੇਗੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦੀ ਅਸੀਰਵਾਦ ਮਿਲੇਗੀ। ਬਾਪ ਵੀ ਰੋਜ਼ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਇਹ ਗੁਲਜ਼ਾਰ ਬੱਚੀ ਹੈ, ਕਿੰਨਾਂ ਮਿੱਠਾ ਸਮਝਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਸਭਨੂੰ ਪਸੰਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਦਿਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਜਿਹੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ਸਾਨੂੰ ਮਿਲੇ। ਹੁਣ ਇੱਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ਸਭ ਜਗ੍ਹਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਸਮਝਦੇ ਮੈਂ ਚੰਗਾ ਸਮਝਾਉਂਦੀ ਹਾਂ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਆਲਰਾਊਂਡਰ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਆਪੇ ਹੀ ਸ਼ੌਂਕ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਸੈਂਟਰਜ਼ ਤੇ ਚੱਕਰ ਲਗਾਵਾਂ...। ਜੇ - ਜੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹਾਂ, ਮੇਰੀ ਚੰਗੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸ਼ੌਂਕ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। 10 - 15 ਦਿਨ ਜਾਕੇ ਸੈਂਟਰਜ਼ ਤੇ ਚੱਕਰ ਲਗਾ ਆਵਾਂ। ਇੱਕ ਨੂੰ ਵੇਖਕੇ ਫਿਰ ਹੋਰ ਵੀ ਸਿੱਖਣਗੇ, ਜੋ ਕਰੇਗਾ ਸੋ ਪਾਏਗਾ। ਇਹ ਸਰਵਿਸ ਬਹੁਤ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਜੀਆਦਾਨ ਦਿੰਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਉੱਤਮ ਤੇ ਉੱਤਮ ਕੰਮ ਹੈ। ਧੰਧੇ ਵਾਲੇ ਵੀ ਯੁਕਤੀ ਨਾਲ ਸਮਾਂ ਕੱਢਕੇ ਸਰਵਿਸ ਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਸਰਵਿਸੇਬੁਲ ਨੂੰ ਤੇ ਬਾਪ ਪਿਆਰ ਵੀ ਕਰਨਗੇ, ਪਰਵਿਸ ਵੀ ਕਰਨਗੇ। ਜਿੰਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਸ਼ੌਂਕ ਹੋਵੇਗਾ ਉਹ ਸਰਵਿਸ ਬਿਨਾਂ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਣਗੇ। ਬਾਪ ਮਦਦ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਰਹਿਮ ਦਿਲ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਵਿਚਾਰਿਆਂ ਦਾ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਜੀਵਨ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜੀਆਦਾਨ ਦਿੰਦੇ ਹੋ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਦਾ ਦਾਨ ਕਰਨਾ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਰਗਾ ਸਰਵੇਤਮ ਗਿਆਨ ਦਾਨ ਕੋਈ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਬਹੁਤ ਰਹਿਮਦਿਲ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਰਵਿਸ ਢਿੱਲੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਚੰਗੀ ਟੀਚਰ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਵਿਚਾਰ ਆਵੇ ਤਾਂ ਚਲੇ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਕਿਹੜਾ ਸੈਂਟਰ ਠੰਡਾ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਜਾਕੇ ਚੱਕਰ ਲਗਾਕੇ ਆਈਏ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਵੀ ਹਨ। ਚਿੱਤਰ ਤੇ ਜਿਆਦਾ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਣਗੇ। ਖਿਆਲ ਚਲਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਰਵਿਸ ਕਿਵੇਂ ਵਧਾਈਏ। ਬਾਪ ਵੀ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਜੀਵਨ ਹੀਰੇ ਵਰਗਾ ਬਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਵੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਬੰਦੇ ਮਾਤਰਮ ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਪਤਿਤ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਆਦਿ ਦੀ ਕੱਦੇ ਵੰਦਨਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ। ਇਹ ਜੋ 5 ਤਤ੍ਵ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੀ ਵੰਦਨਾ ਕਰੋਗੇ। 5 ਤਤ੍ਵਾਂ ਨਾਲ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨਾ ਹੋ ਗਈ ਬੁੱਤ ਦੀ ਪੂਜਾ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਤੇ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਹੈ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤਮ। ਬਾਕੀ ਹੈ ਮੱਧਮ। ਅੱਜਕਲ੍ਹ ਤੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪੂਜਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਹੈ ਪਤਿਤ। ਮਹਾਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਤਾਂ ਦੇਵਤੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਤੋਂ ਉਹ ਜਿਆਦਾ ਪਵਿੱਤਰ ਹਨ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਦਾਨ ਕਰਨਾ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਰਗਾ ਉੱਚਾ ਦਾਨ ਹੋਰ ਕੋਈ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ ਅਤੇ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਾਰਾਇਣ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਤਾਂ ਹਨ। ਹਰ ਇੱਕ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਲਗਾ ਦਵੇ ਤਾਂ ਯਾਦ ਰਹੇਗਾ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਾਰਾਇਣ ਬਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੁਸੀਂ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਸਵਰਗ ਦਾ ਰਚਿਯਤਾ ਹੈ ਹੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਤੇ ਨਹੀਂ ਵਰਸਾ ਦੇਣਗੇ। ਇਸ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਬਣੋਗੇ। ਹੋਰ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਛੱਡਕੇ ਬਸ ਸਰਵਿਸ ਅਤੇ ਸਰਵਿਸ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ

ਕਰਦੇ ਹੋ - ਇਹ ਵੀ ਬੜੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਤਤ੍ਵ ਆਦਿ ਸਭ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਯੋਗ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਬਹੁਤ ਭਾਰੀ ਹੈ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਯੋਗ ਆਸ਼ਰਮ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹਨ ਪਰ ਉਹ ਸਭ ਹਨ ਜਿਸਮਾਨੀ ਹਠਯੋਗ, ਤੁਹਾਡਾ ਹੈ ਰਾਜਯੋਗ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡਾ ਬੇੜਾ ਪਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਓਨਾ ਅਨੇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਠਯੋਗ ਆਦਿ ਨਾਲ ਸੀੜੀ ਉਤਰਦੇ ਆਏ ਹੋ। ਮੂਲ ਗੱਲ ਹੈ ਯਾਦ ਦੀ। ਵੇਖਣਾ ਹੈ ਸਾਡਾ ਮਨ ਕਿਤੇ ਵਿਕਾਰ ਦੇ ਵੱਲ ਤੇ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਹੈ? ਵਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਹੀ ਪਤਿਤ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਮਤਲਬ ਕੋੜੀ ਮਿਸਲ। ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗਣ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਹੀ ਨੁਕਸਾਨ ਕਰ ਦੇਣਗੇ। ਜੇ ਕਰੇਗਾ ਸੋ ਪਾਏਗਾ। ਬਾਪ ਵੇਖੇ ਜਾ ਨਹੀਂ ਵੇਖੇ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਚੈਕ ਕਰਨਾ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਦੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ! ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਵਗੁਣ ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ! ਜੇਕਰ ਹੈ ਤਾਂ ਕੱਢ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਵਿੱਚੋਂ ਅਵਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਬਹੁਤ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਨਿਰਗੁਣ ਦਾ ਵੀ ਅਰਥ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਨਿਰਗੁਣ ਬਾਲਕ ਦੀ ਮੰਡਲੀ ਕੀ ਕਰ ਸਕੇਗੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗੁਣ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਿਨਾਂ ਅਰਥ ਜੋ ਆਇਆ ਸੋ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਨੇਕ ਮਤ ਹਨ ਨਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਮਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੇ ਅਥਾਹ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਿਰਫ਼ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਅਤੇ ਕਮਲ ਫੁੱਲ ਸਮਾਣ ਬਣੋ। ਮਨਸਾ - ਵਾਚਾ - ਕਰਮਨਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੋ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਆਪਣੇ ਹੀ ਤਨ - ਮਨ - ਧਨ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਆਉਣਗੇ ਤਾਂ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਪਾਂਡਵ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਸਵਰਗ ਬਨਾਉਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਆਖਿਰ ਵਿਜੇ ਤਾਂ ਪਾਂਡਵਾਂ ਦੀ ਹੀ ਹੋਣੀ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਲੜਾਈ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਡਬਲ ਨੈਨਵਾਇਲੈਂਸ। ਨਾ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਨਾ ਗੋਲੀ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਵਾਇਲੈਂਸ ਨਾਲ ਵੀ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਪਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ - ਉਹ ਦੋਵੇਂ (ਕ੍ਰਿਸ਼ਚਨ ਲੋਕ) ਜੇਕਰ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਜਾਣ ਤਾਂ ਵਿਸ਼ਵ ਤੇ ਰਾਜ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਚਨ ਨੇ ਹੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਪੁਰੀ ਨੂੰ ਹਪ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਅਸਲ ਤਾਂ ਭਾਰਤ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਹੀ ਪੁਰੀ ਸੀ ਨਾ। ਲੜਕੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਲੀਤੀ, ਬਹੁਤ ਧਨ ਲੈ ਗਏ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਧਨ ਵਾਪਿਸ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਬਾਬਾ ਕਿੰਨੀਆਂ ਯੁਕਤੀਆਂ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹੀ ਤੁਹਾਡਾ ਰਾਜ ਖੋਇਆ ਹੈ ਫਿਰ ਉਹ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਲੜਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਤੁਸੀਂ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਕਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਹੈ। ਮਿਹਨਤ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੈ - ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੋ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਵਰਸਾ ਲਵੋ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਤੰਗ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਚੰਗਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਦੂਜੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਛੱਡਕੇ ਗਿਆਨ ਦਾਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਰੂਪ - ਬਸੰਤ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਅਵਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਵੇਖਣਾ ਹੈ।

2. ਆਪਣਾ ਸੁਭਾਅ ਬਹੁਤ ਮਿੱਠਾ ਬਨਾਉਣਾ ਹੈ। ਸਭ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਪਿਆਰ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰੱਖਣੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਕਰਮਿੰਦਰੀਆਂ ਜਿੱਤ ਬਣਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਅਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇ ਦੀ ਮਦਦ ਜਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਦਵਾਰਾ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਨੂੰ ਸਮਰਥਾਵਾਨ ਬਨਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਸ੍ਵਰੂਪ ਭਵ:

ਆਪਣੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਨੂੰ ਸਮ੍ਰਥਵਾਨ ਬਨਾਉਣਾ ਹੈ ਜਾਂ ਖੁਦ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਸ੍ਵਰੂਪ ਬਣਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਅਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਵੈਲਯੂ ਨੂੰ ਜਾਣੇ। ਜਿਵੇਂ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਹੈ ਉਸੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਪਹਿਚਾਣਕੇ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਮਾਣ ਚੱਲੇ ਤਾਂ ਸਹਿਜ ਸ੍ਵ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰ ਸਕੋਗੇ ਅਤੇ ਮਿਹਨਤ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਜਾਵੋਗੇ। ਅਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇ ਦੇ ਮਹੱਤਵ ਨੂੰ ਸਮਝਕੇ ਚੱਲਣ ਨਾਲ ਹਰ ਕਰਮ ਮਹੱਤਵ ਪ੍ਰਮਾਣ ਹੋਣਗੇ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਾਈਲੈਂਸ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਸਲਈ ਸਹਿਜ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਨੂੰ ਸਮ੍ਰਥਵਾਨ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਹੋ

ਸਲੋਗਨ:- ਯਾਦ ਅਤੇ ਨਿਸਵਾਰਥ ਸੇਵਾ ਦਵਾਰਾ ਮਾਯਾਜੀਤ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਹੀ ਸਦਾ ਵਿਜੇਈ ਹਨ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਹੁਣ ਤੱਕ ਜੇ ਕੁਝ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਭਾਰਤ ਤੇ ਸਤਿਯੁਗੀ ਸ੍ਵਰਾਜ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਕਿਹੜਾ ਬਲ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:- ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦਾ ਬਲ। ਤੁਸੀਂ ਸ੍ਵਸ਼ਕਤੀਵਾਨ ਬਾਪ ਨਾਲ ਯੋਗ ਲਗਾਕੇ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦਾ ਹੀ ਬਲ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਤਿਯੁਗੀ ਸ੍ਵਰਾਜ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਲੜਾਈ ਆਦਿ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਯੋਗਬਲ ਹੀ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਬਲ ਨਾਲ ਇੱਕ ਮੱਤ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।
- ਗੀਤ:- ਆਖਿਰ ਉਹ ਦਿਨ ਆਇਆ ਅੱਜ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਗੀਤ ਸੁਣਿਆ। ਇਹ ਗੀਤ ਕੋਈ ਆਪਣਾ ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਹੋਰ ਵੇਦਾਂ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦਾ ਸਾਰ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਵੇਂ ਇਹ ਵੀ ਜੇ ਗੀਤ ਬਣਾਏ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੀ ਸਾਰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਖਵਈਆ ਅਤੇ ਬਾਗਵਾਨ ਅਤੇ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਦੇ ਲਈ। ਪਰ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਅਤੇ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਇੱਕ ਭਗਵਾਨ ਹੈ। ਉਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਬੱਚੇ ਹੀ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਸਦਗਤੀ ਮਤਲਬ ਦੁੱਖ ਤੋਂ ਛੁਡਾਕੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇੱਥੇ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਸੁੱਖ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸੀ, ਜਦਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਰਾਧੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਰਾਜ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਹਮਜਿਨਸ ਰਾਧੇ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਿਆਦਾ ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਫਿਰ ਵੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਝੂਲੇ ਵਿੱਚ ਝੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਜਨਮਸ਼ਟਮੀ ਵੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਰਾਧੇ ਦੀ ਜਯੰਤੀ ਨਹੀਂ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮਨਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਦੋਵਾਂ ਦਾ। ਸਮਝ ਤਾਂ ਕੁਝ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜੀਵਨ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਆਪਣੀ ਅਤੇ ਸਭ ਦੀ ਜੀਵਨ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਸ਼ਿਵ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਮਾ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜੀਵਨ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਜੀਵਨ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਹਿਸਟਰੀ - ਜਾਗਰਫੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ - ਜਾਗਰਫੀ ਤਾਂ ਗਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਨਾ - ਕਿੰਨੇ ਇਲਾਕੇ ਤੇ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਸੀ, ਕਿੰਨੀ ਜਮੀਨ ਤੇ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਕਿਵੇਂ ਰਾਜ ਕੀਤਾ ਫਿਰ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਗਏ... ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੀ ਨਾਲੇਜ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਪੈ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਬਰੇਬਰ ਹੁਣ ਕਲਯੁਗ ਦਾ ਅੰਤ ਹੈ ਅਤੇ ਸਤਿਯੁਗ ਦਾ ਆਦਿ ਹੈ। ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੀ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਆ ਕੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉੱਤਮ ਪੁਰਸ਼ ਅਤੇ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ਉੱਤਮ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਕਨਿਸ਼ਟ ਹਨ। ਉੱਤਮ, ਮੱਧਮ, ਕਨਿਸ਼ਟ, ਸਤੇ ਰਜੇ ਤਮੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਿਆਨ ਸੁਣਨਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਤੇਗੁਣੀ ਕਹਾਂਗੇ। ਜੇ ਥੋੜਾ ਸੁਣਨਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਜੇਗੁਣੀ ਕਹਾਂਗੇ, ਜੇ ਸੁਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਮੇਗੁਣੀ ਕਹਾਂਗੇ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਪੜ੍ਹਾਈ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨ ਦਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ, ਨਾਰੀ ਤੋਂ ਲਕਸ਼ਮੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਗੀਤਾ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਹ ਹੈ ਸੱਚੀ ਗੀਤਾ। ਤੁਸੀਂ ਲਿੱਖ ਵੀ ਸਕਦੇ ਹੋ - ਇਹ ਹੈ ਸੱਚੀ ਗੀਤਾ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਮਤਲਬ ਸੱਤ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨ ਦੀ ਕਥਾ ਅਤੇ ਸੱਚੀ ਅਮਰਨਾਥ, ਸੱਚੀ ਤੀਜਰੀ ਦੀ ਕਥਾ। ਚਿੱਤਰ ਤਾਂ ਸਭ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਹਨ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੁਣ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਕਰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਕੁਮਾਰ ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਸ੍ਵਰਗ ਬਣਾਕੇ ਛੱਡਾਂਗੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਤਲਾ (ਖਬਰ) ਕਰਨੀ ਹੈ। ਗਾਂਧੀ ਜੀ ਵੀ ਪਾਵਨ ਰਾਜ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸੀ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਹੁਣ ਪਤਿਤ ਰਾਜ ਹੈ। ਇਹ ਕੋਈ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪ ਪਤਿਤ ਹਾਂ। ਰਾਵਣ ਹੈ 5 ਵਿਕਾਰ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਰਾਮਰਾਜ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਆਸੂਰੀ ਸੰਪਰਦਾਏ ਠਹਿਰੇ ਨਾ,

ਪਰ ਇਹ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਕਿੰਨੇ ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਗੁਰੂ ਲੋਕ ਵੀ ਇੰਨਾ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਇਤਲਾ ਕਰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਮੁਅਫ਼ਿਕ ਦੇਵੀ ਰਾਜ ਸਥਾਪਨ ਕਰਾਂਗੇ। ਇਹ ਹੈ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗ ਜੱਦ ਕਿ ਕਨਿਸ਼ਟ ਪੁਰਸ਼ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਮਰਯਾਦਾ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਹੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਇੱਕ ਹੀ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਫਿਰ ਦੂਜੇ ਧਰਮ ਹੋਣਗੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਿੱਧ ਕਰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ ਕਿ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਧਰਮ, ਇੱਕ ਹੀ ਰਾਜ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਿੱਚ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਤੋਂ ਬਦਲ ਚੰਦਰਵੰਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਹੋਵੇਗੀ ਇੱਕ ਹੀ ਭਾਸ਼ਾ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਕਈ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਾਡੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੀ ਭਾਸ਼ਾ ਸੀ। ਅੱਜਕਲ੍ਹ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਵੇਖਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਜਿਵੇਂ ਮੁਸਾਫ਼ੀਰੀ ਤੋਂ ਨਜ਼ਦੀਕ ਆਉਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਵੱਲ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਘਰ ਆ ਗਏ। ਬਸ ਹੁਣ ਜਾਕੇ ਮਿਲਾਂਗੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਦਾ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਆਪਣੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਦਾ ਵੀ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਵੇਖੋਗੇ ਕਿ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰੋ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਹਾਯ - ਹਾਯ ਕਰਨਗੇ ਅਤੇ ਪਦਵੀ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਯੋਗ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਸਭ ਨੂੰ ਦੱਸਦੇ ਰਹੇ। ਸਮਝਾਉਣਾ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਸੀੜੀ ਕਿੰਨੀ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਜੇ ਦੇਰੀ ਨਾਲ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਸਹਿਜ ਗਿਆਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਹਫ਼ਤਾ ਸਮਝਣ ਨਾਲ ਹੀ ਸਹਿਜ ਸਮਝ ਜਾਣਗੇ। ਚਿਤਰ ਇਵੇਂ ਬਣੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਐਕੁਰੇਟ ਸਮਝਾਉਣੀ ਹੈ। 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਚੱਕਰ ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ ਹੈ। ਇਹ ਭਾਰਤਵਾਸਿਆਂ ਦੇ ਲਈ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ, ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਮੱਤ ਤੇ ਅਸੀਂ ਫਿਰ ਤੋਂ ਸਹਿਜ ਰਾਜਯੋਗ ਬਲ ਨਾਲ, ਆਪਣੇ ਤਨ - ਮਨ - ਧਨ ਨਾਲ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਸ੍ਰਰਗ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਦੂਜੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਆਪਣੇ ਹੀ ਤਨ - ਮਨ - ਧਨ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਜਿੰਨਾ ਜੇ ਕਰਨਗੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਲਈ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਘਰ ਦੇ ਭਾਤੀ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਹੀ ਬਾਬਾ ਸਤਿਯੁਗੀ ਸ੍ਰਰਾਜ ਸਥਾਪਨ ਕਰਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਖਰਚਾ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਕਰੋਗੇ। ਤੁਹਾਡਾ ਕੋਈ ਜਿਆਦਾ ਖਰਚਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਕੰਨਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਖਰਚਾ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਕੁਝ ਹੈ ਕੀ? ਬਾਬਾ ਬੱਚਿਆਂ ਤੋਂ ਕੀ ਫੀਸ ਲੈਣਗੇ। ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਸਕੂਲਾਂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ ਫੀਸ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਕਿੰਨਾ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਖਰਚਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਬੱਚਿਆਂ ਤੋਂ ਕਿਵੇਂ ਪੈਸੇ ਲੈਣਗੇ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਘਰ ਥੋੜੀ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ, ਜੇ ਪੈਸਾ ਲੈਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਭਵਿੱਖ ਸ੍ਰਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਹੀਰੇ ਜਵਾਹਰਾਂ ਦੇ ਮਹਿਲ ਬਣਾਉਣੇ ਹਨ ਇਸ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਜੇ ਕਰਦੇ ਹੋ ਉਸ ਦਾ ਰਿਟਰਨ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਹਿਲ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਜਿੰਨਾ ਜੇ ਤਨ - ਮਨ - ਧਨ ਤੋਂ ਸੇਵਾ ਕਰਨਗੇ, ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਉੱਥੇ ਪਾਉਣਗੇ। ਕਾਲੇਜ ਅਤੇ ਹਸਪਤਾਲ ਬਣਾਉਣੇ ਹਨ। 10 ਲੱਖ, 20 ਲੱਖ ਲਗਾਉਣੇ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਇੰਨਾ ਖਰਚਾ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ। ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਮਕਾਨ ਵਿੱਚ ਰੂਹਾਨੀ ਕਾਲੇਜ ਕਮ ਹਸਪਤਾਲ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਾਂਡਵਾਂ ਦਾ ਆਦਿ ਪਿਤਾ ਕੌਣ ਸੀ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤਾਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਨਾਮ ਲਿੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਹੈ ਨਿਰਾਕਾਰ ਭਗਵਾਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਭਗਵਾਨ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਤਾਂ ਸਭ ਹੈ ਰਾਵਣ ਦੀ ਮੱਤ ਤੇ, ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ। ਰਾਵਣ ਦੀ ਮੱਤ ਤੇ ਕਿੰਨੇ ਡਰਟੀ ਬਣ ਪਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਇਹ ਹੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਪੁਰਾਣੀ, ਉਹ ਹੀ ਨਵੀਂ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਹੀ ਸੀ। ਭਾਰਤ ਨਵਾਂ, ਭਾਰਤ ਪੁਰਾਣਾ ਕਹਾਂਗੇ। ਨਵਾਂ ਭਾਰਤ ਤਾਂ ਸ੍ਰਰਗ ਸੀ। ਫਿਰ ਭਾਰਤ ਪੁਰਾਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਨਰਕ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਰੇਰਵ ਨਰਕ। ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਹੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਸੁੱਖ ਦਾ ਨਾਮ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਕੋਈ ਸੁੱਖ ਥੋੜੀ ਹੈ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਸਮੇਂ ਦਾ ਸੁੱਖ ਕਾਗ ਵਿਸ਼ਟਾ ਸਮਾਨ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਉਹ ਗ੍ਰਹਿਸਥ ਵਿਵਹਾਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਸ੍ਰਰਗ ਅਤੇ ਸਤਿਯੁਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰ ਨਾ ਸਕਣ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਪੁਰੀ ਤਾਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦੋਨੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸਨ ਇਸਲਈ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਪਵਿੱਤਰ ਹੈ ਨਾ। ਗਾਇਆ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਛੋਟਾ ਬੱਚਾ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸਮਾਨ ਹੈ। ਛੋਟੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ। ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਨੂੰ ਫਿਰ ਵੀ ਪਤਾ ਹੈ। ਬੱਚਾ ਤਾਂ ਜਨਮ ਤੋਂ ਹੀ ਮਹਾਤਮਾ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਫੁਲ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਨੰਬਰਵਨ ਫੁੱਲ ਹੈ ਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ। ਸ੍ਰਰਗ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਪ੍ਰਿੰਸ। ਜਨਮ ਲਿੱਤਾ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਫ਼ਸਟ ਪ੍ਰਿੰਸ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸਭ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਵਰਗਾ ਬੱਚਾ ਮਿਲੇ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜੇ ਬਣਨਾ ਹੈ ਸੇ ਬਣੇ। ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਥੋੜੀ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਿੰਸ ਆਫ਼ ਵੇਲਸ ਕਿੰਨੇ ਬਣਦੇ ਹਨ? ਸੇਕੇਂਡ ਥਰਡ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਵੀ

ਡਾਇਨੋਸਟੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੇ ਪਿਛਾੜੀ ਫਿਰ ਦੂਜੇ ਗੱਦੀ ਤੇ ਬੈਠਣਗੇ। ਜਿਵੇਂ ਹੋਰ ਘਰਾਣੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਵੇਂ ਇਹ ਘਰਾਣਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਕਨੈਕਸ਼ਨ ਹੀ ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਨਾਲ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਦੋਨਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਹੀ ਰਾਸ਼ੀ ਹੈ। ਲੈਣ - ਦੇਣ ਵੀ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਚਲਦੀ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਤੋਂ ਉਹ ਕਿੰਨਾ ਧਨ ਲੈ ਗਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਰਿਟਰਨ ਸਰਵਿਸ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਯੂਰੋਪਵਾਸੀ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਲੜਕੇ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਇਸ ਤੇ ਕਹਾਣੀ ਵੀ ਹੈ - ਦੇ ਬਿੱਲੇ ਲੜੇ, ਵਿੱਚੋਂ ਮੱਖਣ ਬਾਂਦਰ ਖਾ ਗਿਆ। ਉਹ ਗੱਲ ਹੁਣ ਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਲੜਨਗੇ ਅਤੇ ਰਾਜ ਭਾਗ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅਥਾਹ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਭ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਹਾਂ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਗੁਜਰਾਤੀ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਬੰਗਾਲੀ ਹਾਂ। ਇਹ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਮਤਭੇਦ ਵੀ ਨਿਕਲ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਹਾਂ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਫਿਰ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣਾ ਸ੍ਵਰਾਜ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ - ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ। ਯੋਗ ਬਲ ਨਾਲ ਹੀ ਅਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਹੈ ਸਰਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਬਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਲੜਾਈ ਆਦਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਸਾਰਾ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦਾ ਬਲ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਕਿ ਆਕੇ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ, ਤਾਂ ਯਾਦ ਦਾ ਹੀ ਬਲ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉੱਥੇ ਗੋਰਖਧੰਧੇ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਸਭ ਭੁੱਲ ਜਾਈਏ। ਇੱਥੇ ਸਮੁੱਖ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਦੀਆਂ ਲਹਿਰਾਂ ਵੇਖਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਨਦੀਆਂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਉਹ ਲਹਿਰਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਾਗਰ ਦੀ ਇੱਕ ਲਹਿਰ ਕਿੰਨਾ ਨੁਕਸਾਨ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਜੱਦ ਅਰਥ ਕੁਵੇਕੇ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਸਾਗਰ ਵੀ ਉਥਲ ਖਾਣਗੇ। ਸਾਗਰ ਨੂੰ ਸੁਖਾਕੇ ਜਮੀਨ ਲਿੱਤੀ ਹੈ, ਉਹ ਜਮੀਨ ਫਿਰ ਕਿੰਨੇ ਦਾਮ ਵਿੱਚ ਵੇਚਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਬੰਬੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗੀ। ਅੱਗੇ ਇਹ ਬੰਬੇ ਥੋੜੀ ਹੀ ਸੀ, ਛੋਟਾ ਇੱਕ ਗਾਂਵੜਾ ਸੀ। ਇਹ ਮਾਤਾਵਾਂ ਤਾਂ ਭੋਲੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਇੰਨਾ ਲਿਖੀਆਂ - ਪੜ੍ਹੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਸਭ ਭੁੱਲਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹੇ ਹੋ ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਪੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਮਨੁੱਖ ਸਮਝਣ ਸਮੇਂ ਕਿੰਨੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਦੇਹਧਾਰੀ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮਹਿਮਾ ਹੈ ਹੀ ਇੱਕ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦੀ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਉੱਚੇ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਹੈ ਇੱਕ ਭਗਵਾਨ ਫਿਰ ਸੇਕੇਂਡ ਨੰਬਰ ਵਿੱਚ ਬ੍ਰਹਮਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਉੱਚ ਕੋਈ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਆਸਾਮੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਚਲਦੇ ਵੇਖੋ ਕਿੰਨਾ ਸਾਧਾਰਨ ਹਨ। ਕਿਵੇਂ ਸਾਧਾਰਨ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਬੈਠਦੇ ਹਨ। ਟ੍ਰੇਨ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਕੀ ਜਾਣੇ ਕਿ ਇਹ ਕੋਣ ਹਨ। ਭਗਵਾਨ ਆਕੇ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਰੂਰ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਗਿਆਨ ਦੇਣਗੇ ਨਾ। ਜੇਕਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਭੀੜ ਮੱਚ ਜਾਂਦੀ ਫਿਰ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਾ ਵੀ ਨਾ ਸਕਦੇ, ਸਿਰਫ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਦੇ ਰਹੇ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਗੁਪਤ ਸਾਧਾਰਨ ਵੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਇੰਕਾਗਨੀਟੇ ਸੈਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਫਿਰ ਤੋਂ ਆਪਣਾ ਰਾਜ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਪੁਰਾਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਜਾਕੇ ਨਵਾਂ ਗੋਰਾ ਸ਼ਰੀਰ ਧਾਰਨ ਕਰੇਗੇ। ਹੁਣ ਹੈ ਆਸੂਰੀ ਸੰਪਰਦਾਏ ਫਿਰ ਬਣੇਗੇ ਦੈਵੀ ਸੰਪਰਦਾਏ। ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦੈਵੀ ਸ਼ਰੀਰ ਧਾਰਨ ਕਰ ਜਾਕੇ ਰਾਜ ਕਰਾਂਗੇ। ਆਤਮਾ ਮੇਲ ਹੈ, ਸ਼ਰੀਰ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੇਲ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਸ਼ਰੀਰ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਨਾਲ ਮੇਲ - ਫੀਮੇਲ ਦਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਮੈਂ ਹਾਂ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਆਤਮਾ। ਇਹ ਚੱਕਰ ਫਿਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਕਲਯੁਗ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਵੀ ਜਰੂਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਵਿਨਾਸ਼ ਦੇ ਆਸਾਰ ਵੀ ਸਾਹਮਣੇ ਵੇਖਦੇ ਹੋ। ਉਹ ਹੀ ਮਹਾਭਾਰਤ ਲੜਾਈ ਹੈ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਭਗਵਾਨ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਕਿਸ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਕਿਸ ਤਨ ਵਿੱਚ ਹੈ ਉਹ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ - ਮੈਂ ਬਿਲਕੁਲ ਸਾਧਾਰਨ ਤਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਤਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਹੀ ਪੂਰੇ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਦੇ ਵੀ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। 84 ਜਨਮ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਘਰਾਣੇ ਵਾਲੇ ਹੀ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੀ ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੇ। ਸਾਕਾਰੀ ਝਾੜ ਅਤੇ ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਝਾੜ ਦੋਵਾਂ ਦਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਮੂਲਵਤਨ ਤੋਂ ਨੰਬਰਵਾਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਦੈਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਫਿਰ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹੋਰ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਚਿਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸਮਝਾਉਣੀ ਤਾਂ ਬੜੀ ਉੱਚੀ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ, ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਖੜਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਬੱਚੀਆਂ ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਾਉਣ ਤਾਂ ਕਮਾਲ ਹੈ ਨਾ।

ਕਿੰਨਾ ਨਾਮ ਕੱਢਣਗੀਆਂ। ਲੈਕਿਕ ਅਲੈਕਿਕ ਦੇਵੇਂ ਨਾਮ ਬਾਲਾ ਕਰਨਗੀਆਂ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ । ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਰਮ ਕਰਕੇ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਇਵੇਂ ਕਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜੋ ਕਨਿਸ਼ਟ ਬਣ ਜਾਵੇ।

2. ਗੁਪਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਦਾ ਮਦਦਗਾਰ ਬਣ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਸ੍ਵਰਗ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਹੀ ਤਨ - ਮਨ - ਧਨ ਤੋਂ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਸ੍ਵਰਗ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦਾ ਬਲ ਜਮਾ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਆਪਣੇ ਅਸਲੀ ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਇਮਰਜ ਕਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹਰਸ਼ਿਤ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਗਿਆਨ ਸਵਰੂਪ ਭਵ:

ਜੋ ਬੱਚੇ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਉਸ ਦਾ ਸਵਰੂਪ ਬਣਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹਰਸ਼ਿਤ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹਮੇਸ਼ਾ ਹਰਸ਼ਿਤ ਰਹਿਣਾ - ਇਹ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਦਾ ਅਸਲੀ ਸੰਸਕਾਰ ਹੈ। ਦਿਵਯ ਗੁਣ ਆਪਣੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ, ਅਵਗੁਣ ਮਾਇਆ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਜੋ ਸੰਗਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਆ ਗਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਉਸ ਨੂੰ ਪਿੱਠ ਦੇ ਦੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਲਮਾਈਟੀ ਅਥਾਰਿਟੀ ਦੀ ਪੇਜੀਸ਼ਨ ਤੇ ਰਹੋ ਤਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹਰਸ਼ਿਤ ਰਹੇਗੇ। ਕੋਈ ਵੀ ਆਸੂਰੀ ਅਤੇ ਵਿਅਰਥ ਸੰਸਕਾਰ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਣਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਦਾ ਲਕਸ਼ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖੋ ਤਾਂ ਸੰਕਲਪ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੋਈ ਆਕਰਸ਼ਣ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਸ਼ਾਂਤ ਰਹਿਣ ਦਾ ਸੁਭਾਅ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਹੈ, ਸ਼ਾਂਤ ਸੁਭਾਅ ਵਾਲੇ ਬਹੁਤ ਮਿੱਠੇ ਲੱਗਦੇ ਹਨ, ਫਾਲਤੂ ਬੋਲਣ ਤੋਂ ਨਾ ਬੋਲਣਾ ਚੰਗਾ ਹੈ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਕਿਹੜੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸੇਫ਼ ਰੱਖਣ ਦਾ ਸਾਧਨ ਕੀ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਜੇ ਸਭ ਦੀ ਬਹੁਤ ਰੂਚੀ ਨਾਲ, ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਸੇਵਾ ਦਾ ਹੰਕਾਰ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਜੇ ਗਿਆਨ ਦੀ ਖਸਤੂਰੀ ਮਿਲੀ ਹੈ, ਉਹ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਣੀ ਹੈ, ਸਭ ਨੂੰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਦਵਾਉਣੀ ਹੈ। ਇਸ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਸੇਫ਼ ਰਹੋਗੇ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹੋਗੇ ਉਤਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵੀ ਰਹੇਗੀ ਅਤੇ ਮੈਨਰਜ ਵੀ ਸੁਧਰਦੇ ਜਾਣਗੇ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਬੈਠ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਸਮਝਾ - ਸਮਝਾ ਕੇ ਕਿਨਾਂ ਸਮਝਦਾਰ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਵੀ ਸਹਿਜ ਹੈ ਨਾ। ਉਹ ਹੈ ਸਥੂਲ ਪੜ੍ਹਾਈ ਅਤੇ ਇਹ ਹੈ ਸੁਖਸ਼ਮ ਪੜ੍ਹਾਈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਬਾਪ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਕੋਈ ਪੜ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ ਪਵਿੱਤਰ ਬਨਾਉਣ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਾਉਣ। ਐਮ ਆਬਜੈਕਟ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਖੜ੍ਹੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਜਿਹੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰੋਮਾਂਚ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਅਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ ਹੀ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਤਾਂ ਸਭਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਵੱਡੇ ਆਦਮੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਬੋਲਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਨਾ ਜੇਰ ਨਾਲ ਬੋਲਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਵੱਡੇ ਆਦਮੀ ਬਣਦੇ ਹੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਆਦਮੀ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ, ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਦੇਵਤੇ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਬੋਲਣਾ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਜਦੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਟਾਕੀ ਤੋਂ ਬਦਲ ਸਾਈਲੈਂਸ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰੋ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਲਈ ਸਮਝਾਂਗੇ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਪਣੇ ਉੱਪਰ ਅਟੈਂਸ਼ਨ ਹੈ ਜਦਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀਯਾਮ ਜਾਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬੋਲਣਾ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹੌਲੀ ਹੈ। ਹੌਲੀ ਬੋਲਦੇ - ਬੋਲਦੇ ਸ਼ਾਂਤੀਯਾਮ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਉਤਨੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਫੈਲਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ। ਕ੍ਰੋਧ ਵੀ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣੇ ਚਾਹੀਦੇ। ਵੇਖਣਾ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਲੜਦੇ - ਝਗੜਦੇ ਤੇ ਨਹੀਂ ਹਾਂ! ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਹੀਅਰ ਨੇ ਈਵਲ ਟਾਕ ਨੇ ਈਵਲ... ਜੇ ਗੱਲਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਬੁਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਤੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਨਾਰਾ ਕਰ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਦੇਵਾਂ ਦਾ ਮੂੰਹ ਬੰਦ ਰਹੇਗਾ। ਹਰ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਦੈਵੀ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰੇ ਤਾਂ ਬੋਲੇ ਸ਼ਾਂਤ ਰਹੋ, ਆਵਾਜ਼ ਨਾ ਕਰੋ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਮੂਲਵਤਨ ਵਿੱਚ ਤੇ ਹੈ ਹੀ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਸ਼ਰੀਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬੋਲਣਗੇ ਫਿਰ ਕਿਵੇਂ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਓ ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਚਲਣਾ ਹੈ, ਟਾਕੀ ਤੋਂ ਮੁਵੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਹੈ ਫਿਰ ਸਾਈਲੈਂਸ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਵੇਗੇ। ਜੇ ਵੀ ਮਿਲੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਹੀ ਪੈਗਾਮ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਾਈਲੈਂਸ ਵਿੱਚ ਰਹੋਗੇ ਉਤਨਾ ਸਮਝੋਗੇ ਇਹ ਲੋਕੀ ਕਿਸੇ ਧੁਨ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਸ਼ਾਂਤ ਰਹਿਣ ਦਾ ਸੁਭਾਅ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਮਿੱਠੇ ਲੱਗਦੇ ਹਨ। ਫਾਲਤੂ ਬੋਲਣ ਤੋਂ ਨਾ ਬੋਲਣਾ ਚੰਗਾ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਸੱਚੇ - ਸੱਚੇ ਪੈਗੰਬਰ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੀ ਸਭਦੇ ਉਪਰ ਮੇਹਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਮੇਹਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬੱਚੇ ਬੜੇ ਸ਼ਾਂਤ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਗੇ। ਸਿਰਫ਼ ਪੈਗਾਮ ਦੇਣਾ ਹੈ ਕਿ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਸੁੱਖ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਿਲੇਗਾ। ਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਧਨ ਹੈ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਵਰਸਾ ਮਿਲੇਗਾ ਨਾ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਤਾਂ ਹੈ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ, ਜੇ ਹਰ 5000 ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਭ ਦੀ ਬਹੁਤ ਰੂਚੀ ਨਾਲ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਹਰੇਕ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਲਾਇਕ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਜੇ

ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਦੇ ਵੀ ਸੇਵਾ ਦਾ ਹੰਕਾਰ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਗਿਆਨ ਦੀ ਖਸਤੂਰੀ ਮਿਲੀ ਹੈ, ਉਹ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਣੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਦਵਾਉਂਦੇ ਰਹੋ ਕਿ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਯਾਦ ਹੈ? ਇਸ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ੀ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਯਾਦ ਦਵਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਥੈਂਕਸ ਵੀ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਸੇਫ਼ ਰਹੋਗੇ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹੋਗੇ ਉਤਨਾ ਖੁਸ਼ੀ ਵੀ ਰਹੇਗੀ ਅਤੇ ਮੈਨਰਜ਼ ਵੀ ਸੁਧਰਦੇ ਜਾਣਗੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਰੈਕਟਰਜ਼ ਜ਼ਰੂਰ ਜ਼ਰੂਰ ਸੁਧਾਰਨੇ ਹਨ। ਹਰ ਇੱਕ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਤੋਂ ਪੁੱਛੋ ਸਾਡਾ ਸੁਭਾਅ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਮਿੱਠਾ ਹੈ? ਕੱਦੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਾਰਾਜ਼ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਅਜਿਹਾ ਵਾਤਾਵਰਣ ਕਦੇ ਨਾ ਹੋਵੇ ਜੋ ਕੋਈ ਨਾਰਾਜ਼ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਅਜਿਹੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਬਹੁਤ ਉੱਚ ਸਰਵਿਸ ਤੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਸਾਰੇ ਮੰਡਵੇ ਨੂੰ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦੇਣੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਧਰਤੀ ਦੇ ਚੈਤਨ ਸਿਤਾਰੇ ਹੋ। ਕਿਹਾ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਕਸ਼ਤ੍ਰ ਦੇਵਤਾ... ਹੁਣ ਉਹ ਸਿਤਾਰੇ ਕੋਈ ਦੇਵਤਾ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਮਹਾਨ ਬਲਵਾਨ ਹੋ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਨੂੰ ਰੋਸ਼ਨ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਹੋ। ਜਿਵੇਂ ਉਪਰ ਸਿਤਾਰਿਆਂ ਦੀ ਰਿਮਜ਼ਿਮ ਹੈ, ਕੋਈ ਸਿਤਾਰਾ ਬਹੁਤ ਤਿੱਖਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੋਈ ਹਲਕਾ। ਕੋਈ ਚੰਦਰਮਾ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਵੀ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਚਮਕਦੇ ਹੋ।

ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਦੀ ਲਾਟਰੀ ਮਿਲ ਰਹੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਉਛਾਲ ਮਾਰਦੇ ਰਹੋ। ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਜਨਮ ਹੀਰੋ ਵਰਗਾ ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੀ ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਬਨਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਾਲੇਜ ਦੀ ਹੀ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਹੋ। ਤਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਚਿਹਰਾ ਸਦਾ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਖਿੜਿਆ ਰਹੇ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ ਸਦਾ ਸ਼ਾਂਤ ਭਵ! ਚਾਰਨਜੀਵੀ ਭਵ! ਮਤਲਬ ਬਹੁਤ ਜਨਮ ਜੀਓ। ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਤਾਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਫਿਰ ਵੀ ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਚਰਨਜੀਵੀ ਕਿਵੇਂ ਬਣੀਏ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਚਰਨਜੀਵੀ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਇਹ ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਬਾਪ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਲੋਕੀ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਯੂਸ਼ਮਾਨ ਭਵ। ਬਾਪ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ ਸਦਾ ਜਿਉਂਦੇ ਰਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਧਾਕਲਪ ਦੇ ਲਈ ਕਾਲ ਨਹੀਂ ਖਾਏਗਾ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਮਰਨ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਮਰਨ ਤੋਂ ਡਰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ ਮਰਨ ਦੇ ਲਈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਅਸੀਂ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਆਪਣੇ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਵਾਂਗੇ, ਫਿਰ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਬਣਾਂਗੇ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਮੇਸੂ ਬਿਲਵਰਡ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਬਣੇ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਬਾਪ ਵਰਗਾ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਮਿੱਠਾ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰਾ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਪੱਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਲਾਡਲੇ ਸਿਕੀਲੱਧੇ ਬੱਚਿਓ... ਬਾਬਾ ਬਹੁਤ ਮਿੱਠਾ ਹੈ ਨਾ। ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਬਾਬਾ ਕਿਨਾਂ ਮਿੱਠਾ, ਕਿਨਾਂ ਪਿਆਰਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਮਿੱਠੇ ਕਿੰਨੇ ਪਿਆਰੇ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਹੀ ਪੁਜੀਏ ਤੋਂ ਫਿਰ ਪੁਜਾਰੀ ਬਣੇ ਤਾਂ ਖੁਦ ਨੂੰ ਪੂਜਦੇ ਰਹੋ। ਇਹ ਵੀ ਬਹੁਤ ਵੰਡਰਫੁਲ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਧਾਕਲਪ ਦੇ ਸਾਡੇ ਸਭ ਦੁਖ ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਬਾਬਾ ਹੁਣ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹਰ - ਹਰ ਮਹਾਦੇਵ। ਹੁਣ ਉਹ ਮਹਾਦੇਵ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦੁਖ ਤਾਂ ਬਾਪ ਹੀ ਹਰਣਗੇ। ਦੁਖ ਹਰਕੇ ਸੁਖ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਅਧਾਕਲਪ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਦੁਖ ਵੇਖੇ ਹਨ। 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਬਹੁਤ ਵੱਧ ਗਈ ਹੈ, ਇਸ ਬਿਮਾਰੀ ਨੇ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ, ਇਹ ਜੋ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਖਾਤਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਹੁਣ ਠੀਕ ਕਰੋ। ਵਪਾਰੀ ਲੋਕ ਵੀ 12 ਮਹੀਨੇ ਦਾ ਖਾਤਾ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਨਾ।

ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ, ਹੁਣ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੇ ਵੇਖੋ ਕਿਨਾਂ ਕਿਚੜ੍ਹਾ ਹੈ, ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਨਰਕ, ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਨਰਕ ਨੂੰ ਸਵਰਗ ਬਣਾਉਣ। ਬਾਬਾ ਬਹੁਤ ਉਕੀਰ (ਪ੍ਰੇਮ) ਨਾਲ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਤੁਹਾਡੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਤੇ ਹਾਜ਼ਰ ਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਖੁਦ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਬਾਪ ਸਾਡੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਹਾਜ਼ਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਬੈਠੇ ਸਾਰਿਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਹੋ

ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਦਾਤਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀਆਂ ਜੇ ਵੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ ਸਭ ਨੂੰ ਮੈਂ ਹੀ ਵਰਸਾ ਦੇਣ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵੱਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਇੱਥੇ ਬੈਠੇ ਹਨ ਪਰ ਨਜ਼ਰ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਤੇ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਨੁੱਖਮਾਤਰ ਤੇ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਨੂੰ ਹੀ ਨਿਹਾਲ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ ਪਲਾਨ ਅਨੁਸਾਰ ਕਲਪ ਪਹਿਲਾਂ ਮਿਸਲ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਿਹਾਲ ਹੋ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਸਭ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਨਜ਼ਰ ਤਾਂ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਹੀ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਹਾਜ਼ਿਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਕੋਈ ਵੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਸੇਵਾ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਵੀ ਬਾਪ ਦਾ ਸ਼ੇ ਉਦੋਂ ਕਰ ਸਕੋਗੇ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਰਗੀ ਸੇਵਾ ਕਰੋਗੇ। ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਫਲ ਵੀ ਬਹੁਤ ਭਾਰੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਸ਼ਾ ਵੀ ਚੜ੍ਹਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸੁੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਿੱਠੇ ਬਚੇ, ਹੁਣ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਖੂਬ ਝੋਲੀ ਭਰੋ, ਜਿੰਨੀ ਭਰਨੀ ਹੈ ਭਰੋ। ਆਪਣਾ ਟਾਈਮ ਬਰਬਾਦ ਨਾ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਟਾਈਮ ਨੂੰ ਆਬਾਦ ਕਰੋ। ਜੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧਾਰਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਫਿਰ ਹੋਰਾਂ ਦੀ ਵੀ ਚੰਗੀ ਸਰਵਿਸ ਜਰੂਰ ਕਰਨਗੇ। ਸਮਾਂ ਬਰਬਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਅੰਤਰਮੁਖੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਅੰਤਰ ਆਤਮਾ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਨਿਸ਼ਚੇ ਕਰਨਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਸਮਝਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਸੋਲ ਕਾਂਸ਼ੀਅਸ ਹੋਕੇ ਰਹਿਣਾ ਹੀ ਸੱਚਾ - ਸੱਚਾ ਅੰਤਰਮੁਖੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਅੰਤਰਮੁਖੀ ਮਤਲਬ ਅੰਦਰ ਜੋ ਆਤਮਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਬਾਪ ਤੋਂ ਹੀ ਸੁਣਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਬਾਰ - ਬਾਰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮਾਤਾ - ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਜੇ ਵੀ ਚੰਗੇ ਭਾਈ - ਭੈਣ ਹਨ, ਜੋ ਚੰਗੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਸਿੱਖਦੇ ਜਾਵੇ। ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚੇ ਕਰੋ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਫਾਲਤੂ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਗਵਾਉਣਾ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਨਿਰਵਾਹ ਵੀ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਆਪਣੀ ਰਚਨਾ ਨੂੰ ਵੀ ਵੇਖਣਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਮਮਤਾਵ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਮਮਤਾਵ ਰੱਖਣ ਨਾਲ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਮਮਤਾਵ ਇੱਕ ਬਾਪ ਵਿੱਚ ਰੱਖੋ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਦੇ ਸਾਮਣੇ ਹੋ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਥੇ ਬਾਪ ਖੁਦ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਮੰਥਨ ਹੋਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਟੂਡੈਂਟਸ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਪੜ੍ਹਾਈ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਾਰੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਪੜ੍ਹਾਈ। ਚੰਗੇ ਸਟੂਡੈਂਟਸ ਜੋ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸਦਾ ਇਕੱਲੇ ਬੈਠ ਕੇ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਸਟੂਡੈਂਟਸ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦੇ - ਜੁਲਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਾਈ ਬਾਰੇ ਹੀ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਹੋਰ ਵੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਲੱਗ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਵੀ ਹੁਣ ਬਾਪ ਦੇ ਮਦਦਗਾਰ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੀ ਮਦਦ ਕਰਨਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਮਾਨਾ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਇਸਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਰ ਇੱਕ ਆਪਣੇ ਘਰ ਨੂੰ ਸਵਰਗ ਬਣਾਓ। ਹਰ ਇੱਕ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਅਲਫ਼ ਅਤੇ ਬੇ ਹੈ। ਅਲਫ਼ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਮਿਲੇਗੀ। ਹੋਰ ਕੁਝ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਮਿਲੇਗੀ। ਹੋਰ ਕੁਝ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਰਾਜਾਈ ਤੁਹਾਡੀ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ - ਸਭਨੂੰ ਇਹ ਹੀ ਪੈਰਾਮ ਦਿੰਦੇ ਰਹੋ ਕਿ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਸਵਰਗ ਦੀ ਰਾਜਾਈ ਮਿਲੇਗੀ। ਅੱਛਾ-

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਟਾਈਮ ਆਬਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਅਮੁੱਲ ਸਮਾਂ ਕਿੱਧਰੇ ਵੀ ਬਰਬਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ

ਹੈ। ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰ ਅੰਤਰਮੁਖੀ ਮਤਲਬ ਸੋਲ ਕਾਂਸ਼ੀਅਸ ਹੋਕੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ।

2. ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹਾਂ, ਹੁਣ ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਦੀ ਲਾਟਰੀ ਮਿਲੀ ਹੈ, ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਬਣੇ ਹੋ ਤਾਂ ਚਿਹਰਾ ਸਦਾ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਖਿੜਿਆ ਰਹੇ। ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਉਛਾਲ ਮਾਰਦੇ ਰਹੋ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸਾਕਾਰ ਅਤੇ ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਪ ਦੇ ਸਾਥ ਦਵਾਰਾ ਹਰ ਸੰਕਲਪ ਵਿੱਚ ਵਿਜੇਈ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਸਦਾ ਸਫਲਤਾ ਮੂਰਤ ਭਵ:

ਜਿਵੇਂ ਨਿਰਾਕਾਰ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਸਾਕਾਰ ਸ਼ਰੀਰ ਦੇਵਾਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਨਾਲ ਹਰ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਇਵੇਂ ਹੀ ਨਿਰਾਕਾਰ ਅਤੇ ਸਾਕਾਰ ਬਾਪ ਦੇਵਾਂ ਨੂੰ ਨਾਲ ਜਾਂ ਸਾਮਣੇ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਹਰ ਕਰਮ ਜਾਂ ਸੰਕਲਪ ਕਰੋ ਤਾਂ ਸਫਲਤਾ ਮੂਰਤ ਬਣ ਜਾਵੇਗੀ ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਬਾਪਦਾਦਾ ਸਾਮਣੇ ਹੈ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵੇਰੀਫਾਈ ਕਰਵਾ ਕਰਕੇ ਨਿਸ਼ਚੇ ਅਤੇ ਨਿਰਭੈ ਹੋਕੇ ਕਰੋਗੇ। ਇਸ ਨਾਲ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਸੰਕਲਪ ਦੀ ਬੱਚਤ ਹੋਵੇਗੀ। ਕੁਝ ਵੀ ਵਿਅਰਥ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗਾ, ਹਰ ਕਰਮ ਆਪੇ ਸਫਲ ਹੋਵੇਗਾ।

ਸਲੋਗਨ:- ਰੂਹਾਨੀ ਸਨੇਹ ਸੰਪਤੀ ਤੋਂ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕੀਮਤੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਮਾਸਟਰ ਸਨੇਹ ਦੇ ਸਾਗਰ ਬਣੋ।

"ਦਾਦੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਮਨੀ ਜੀ ਦੇ 14ਵੇਂ ਪੁੰਨ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਦਿਵਸ ਤੇ ਕਲਾਸ ਵਿੱਚ ਸੁਨਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਦਾਦੀ ਜੀ ਦਵਾਰਾ ਮਿਲੀ ਹੋਈ ਅਨਮੋਲ ਸੋਗਾਤ"

1. ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਨਿਯਮ ਅਤੇ ਮਰਿਯਾਦਾਵਾਂ ਸਾਡੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਸੱਚਾ ਸ਼ਿੰਗਾਰ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨ ਕਰ ਸਦਾ ਉੱਨਤੀ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਾ।

2. ਸਦਾ ਇਹ ਹੀ ਨਸ਼ਾ ਰੱਖੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਨੈਣਾਂ ਦੇ ਨੂਰ ਹਾਂ, ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਨੈਣਾਂ ਵਿੱਚ ਛੁਪਕੇ ਰਹੇ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਦੇ ਆਂਧੀ ਤੂਫਾਨ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਹਿਲਾ ਨਹੀਂ ਸਕਣਗੇ। ਸਦਾ ਬਾਪ ਦੀ ਛਤ੍ਰ - ਛਾਇਆ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਰਹੋ ਤਾਂ ਰਖਵਾਲਾ ਬਾਬਾ ਸਦਾ ਰੱਖਿਆ ਕਰਦਾ ਰਹੇਗਾ।

3. ਸਾਡਾ ਸਭ ਦਾ ਦਿਲਬਰ ਅਤੇ ਰਹਿਬਰ ਇੱਕ ਬਾਬਾ ਹੈ ਉਸ ਨਾਲ ਹੀ ਦਿਲ ਦੀ ਲੈਣ - ਦੇਣ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਕੱਦੇ ਕਿਸੇ ਦੇਹਧਾਰੀ ਨੂੰ ਦੇਸਤ ਬਣਾਕੇ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਵਿਅਰਥ ਚਿੰਤਨ ਅਤੇ ਪਰਚਿੰਤਨ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ।

4. ਚਿਹਰੇ ਤੇ ਕੱਦੇ ਉਦਾਸੀ, ਘ੍ਰਿਣਾ ਜਾਂ ਨਫਰਤ ਦੇ ਚਿੰਨ੍ਹ ਨਾ ਆਉਣ। ਸਦਾ ਖੁਸ਼ ਰਹੋ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਵੰਡਦੇ ਚੱਲੋ। ਆਪਣੇ ਸੈਂਟਰ ਦਾ ਵਾਤਾਵਰਣ ਅਜਿਹਾ ਖੁਸ਼ ਨਸੀਬੀ ਦਾ ਬਨਾਓ ਜੋ ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ਨਸੀਬ ਬਣਾ ਦੇਵੇ।

5. ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਅੰਤਰਮੁਖੀ ਬਣ ਮੂੰਹ ਅਤੇ ਮਨ ਦਾ ਮੈਨ ਧਾਰਨ ਕਰੋਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜਗ੍ਹਾ ਦਾ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਲਾਈਟ ਮਾਈਟ ਸੰਪੰਨ ਬਣੇਗਾ ਅਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਤੇ ਉਸ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਵੇਗਾ, ਇਹ ਹੀ ਸੁਖਸਮ ਸਕਾਸ਼ ਦੇਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਹੈ।

6. ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਰਨ ਵਸ਼ ਮੇਰੇ ਤੋਰੇ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਆਪਸੀ ਮਤਭੇਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਆਪਸੀ ਮਨ ਮੁਟਾਵ ਇਹ ਹੀ ਸੇਵਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਵਿਘਨ ਹੈ, ਇਸ ਵਿਘਨ ਤੋਂ ਹੁਣ ਮੁਕਤ ਬਣੋ ਅਤੇ ਬਨਾਓ।

7. ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸਨਮਾਨ ਦੇਕੇ ਹਰ ਇੱਕ ਦੀ ਗੱਲ ਪਹਿਲਾਂ ਸੁਣੇ ਫਿਰ ਨਿਰਣੇ ਕਰੋ ਤਾਂ ਦੋ ਮਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਹਰ ਇੱਕ ਛੋਟੇ - ਵੱਡੇ ਨੂੰ ਰਿਸਪੈਕਟ ਜਰੂਰ ਦਵੇ।

8. ਹੁਣ ਬਾਬਾ ਦੇ ਸਾਰੇ ਬੱਚੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਦੀ ਅਜਿਹੀ ਖਾਨ ਬਣੋ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੇਖਕੇ ਹਰ ਇੱਕ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਵੇ।

ਸਦਾ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਰਹੋ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰੋ।

9. ਚਾਰ ਮੰਤਰ ਸਦਾ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ - ਇੱਕ ਕਦੇ ਅਲਬੇਲੇ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ, ਸਦਾ ਅਲਰਟ ਰਹਿਣਾ। ਦੁੱਜਾ - ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਵੀ ਘ੍ਰਿਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਸਭ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸ਼ੁਭ ਭਾਵਨਾ ਰੱਖਣਾ। ਤੀਜਾ - ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਵੀ ਈਰਖਾ (ਰੀਸ) ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ, ਉਨੱਤੀ ਦੀ ਰੇਸ ਕਰਨਾ। ਚੌਥਾ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ, ਵਸਤੂ ਜਾਂ ਵੈਭਵ ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ, ਸਦਾ ਇੱਕ ਬਾਬਾ ਦੇ ਹੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ।

10. ਅਸੀਂ ਸਭ ਰਾਇਲ ਬਾਪ ਦੇ ਰਾਇਲ ਬੱਚੇ ਹਾਂ, ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਵਿੱਚ ਰਿਆਲਟੀ ਅਤੇ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ ਭਰਨਾ, ਗੁਲਾਮੀ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਰਹਿਣਾ। ਸਤਿਯਤਾ ਨੂੰ ਕੱਢੇ ਨਹੀਂ ਛੱਡਣਾ।

11. ਹਰ ਇੱਕ ਰੋਜ਼ ਹਰ ਘੰਟੇ 5 ਮਿੰਟ ਵੀ ਸਾਈਲੈਂਸ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਜਰੂਰ ਕਰੋ ਤਾਂ ਕਈਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਜਿੱਤ ਪਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਆਵੇਗੀ। ਮਾਇਆ ਤੇ ਵਿਜੇ ਉਦੋਂ ਹੋਵੇਗੀ ਜਦੋਂ ਗਿਆਨ ਸਹਿਤ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਰਹੇਗੇ।

12. ਸੇਵਾ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਇੱਕਰਸ ਰਹੋ, ਉਸਦੇ ਲਈ ਯੋਗ ਦੀ ਭੱਠੀ ਬਹੁਤ ਜਰੂਰੀ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਭ ਨੂੰ ਸੰਗਠਨ ਵਿੱਚ ਬੈਠਕੇ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਤਾਂ ਸੰਗਠਨ ਦਾ ਵੀ ਬਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।

13. ਤੁਹਾਡੇ ਚਿਹਰੇ ਤੇ ਕੱਢੇ ਉਦਾਸੀ, ਘ੍ਰਿਣਾ, ਨਫਰਤ ਦੇ ਚਿੰਨ੍ਹ ਵਿਖਾਈ ਨਾ ਦੇਣ। ਜੇਕਰ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ 19 - 20 ਗੱਲ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਤਪੱਸਿਆ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰੋ। ਇੱਕ ਦੇ ਦੇ ਅੱਗੇ ਵਰਨਣ ਨਹੀਂ ਕਰੋ। ਵਰਨਣ ਕਰਨ ਨਾਲ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਖਰਾਬ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

14. ਕੋਈ ਕਿਨਾਂ ਵੀ ਮਨ ਖਰਾਬ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੇ, ਪਰ ਉਸਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵਿੱਚ ਕੱਢੇ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ। ਸੰਗਦੇਸ਼ ਵੀ ਬਹੁਤ ਖਰਾਬ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜੇ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਬਦਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਸਭ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰੋ ਸਭ ਫਰੈਂਡਸ ਹਨ, ਲੇਕਿਨ ਪ੍ਰਸਨਲ ਫਰੈਂਡ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬਨਾਓ। ਇਹ ਅੰਡਰਲਾਇਨ ਕਰੋ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਤੁਸੀਂ ਗਾਰੰਟੀ ਕਰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਹੀ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਇਸ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਸਵਰਗ ਬਣਾਵਾਂਗੇ, ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਧਰਮ, ਇੱਕ ਰਾਜ ਹੋਵੇਗਾ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਮਾਇਆ ਦੇ ਕਿਸ ਵਿਘਨ ਨਾਲ ਸੇਫ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਕਮਾਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ?

ਉੱਤਰ:- ਮਾਇਆ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਵਿਘਨ ਹੈ - ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਕੇ ਇੱਕ ਦੇ ਦੇ ਨਾਮ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਫਸਾਉਣਾ। ਜੇ ਬੱਚੇ ਇਸ ਵਿਘਨ ਤੋਂ ਸੇਫ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਮਾਇਆ ਦੇ ਧੋਖੇ ਤੋਂ ਬਚੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਬਹੁਤ ਕਮਾਲ ਕਰ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਰਵਿਸ ਦੇ ਨਵੇਂ - ਨਵੇਂ ਖਿਆਲਾਤ ਚਲਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਉਨਤੀ ਤੱਦ ਹੋਵੇਗੀ ਜਦ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋਵੇਗੇ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦੇਣ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਥੋੜੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਡਰਾਮਾ ਪਲਾਨ ਅਨੁਸਾਰ ਸਾਰਾ ਕੰਮ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਰਾਵਣਪੂਰੀ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਨੂੰਪੂਰੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਵੀ ਗੁਪਤ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵੀ ਗੁਪਤ ਹੈ। ਸੈਂਟਰਜ਼ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹਨ। ਛੋਟੇ ਵੱਡੇ ਗਾਂਥ ਵਿੱਚ ਸੈਂਟਰਜ਼ ਹਨ ਹੋਰ ਬੱਚੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹਨ। ਹੋਰ ਵੀ ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਵੱਧਦੇ ਜਾਣਗੇ। ਲਿਟਰੇਚਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸ ਭਾਰਤ ਭੂਮੀ ਨੂੰ ਸ੍ਰਰਗ ਬਣਾਕੇ ਛੱਡਾਂਗੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਭਾਰਤ ਭੂਮੀ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਹ ਭਾਰਤ ਹੀ ਸ੍ਰਰਗ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਹੋਏ। ਭਾਰਤ ਬਹੁਤ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਮੁੱਖ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਹੈ। ਇਸ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਸ੍ਰਰਗ ਬਣਾਉਣਾ ਪਵੇ। ਸਭ ਨੂੰ ਰਸਤਾ ਦੱਸਣਾ ਹੈ ਹੋਰ ਕੋਈ ਖਿਟਾਇਟ ਦੀ ਇੱਥੇ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਰਾਏ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਚਿੰਤਰਾਂ ਦਵਾਰਾ ਇਵੇਂ ਕੀ ਐਡਵਰਟਾਈਜ਼ ਕਰੀਏ ਜੋ ਅਖਬਾਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹ ਚਿੰਤਰ ਪਾਉਣ। ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤੇ ਸੈਮੀਨਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਉਸ ਗੌਰਮਿੰਟ ਦੇ ਲੋਕ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦੇ ਹਨ, ਰਾਏ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਸੁਧਾਰੀਏ। ਇਹ ਜੇ ਇੰਨੇ ਮੱਤਭੇਦ ਹੋ ਗਏ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਮਿਲਕੇ ਠੀਕ ਕਰੀਏ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ - ਸੁੱਖ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਿਵੇਂ ਸਥਾਪਨ ਹੋਵੇ। ਇਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਰੂਹਾਨੀ ਪਾਂਡਵ ਗੌਰਮਿੰਟ ਹੋ, ਇਹ ਵੱਡੀ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਗੌਰਮਿੰਟ ਹੈ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਹੀ ਪਤਿਤ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਕੇ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਰਾਜ਼ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਮੁੱਖ ਹੈ ਹੀ ਭਾਰਤ ਦਾ ਆਦਿ - ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ। ਇਹ ਹੈ ਰੁਦ੍ਰ ਗਿਆਨ ਯਗ। ਰੁਦ੍ਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਨੇ ਆਕੇ ਜਗਾਇਆ ਹੈ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਫਿਰ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਜਗਾਉਣਾ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ ਪਲਾਨ ਅਨੁਸਾਰ ਤੁਸੀਂ ਜਗਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਤੱਕ ਜਿਸ - ਜਿਸ ਨੇ ਜਿਵੇਂ - ਜਿਵੇਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਤਨਾ ਹੀ ਕਲਪ ਪਹਿਲੋਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਤੁਹਾਡੀ ਰੂਹਾਨੀ ਯੁੱਧ ਹੈ। ਕਦੀ ਮਾਇਆ ਦਾ ਜ਼ੋਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਦੀ ਈਸ਼ਵਰ ਦਾ। ਕਦੀ - ਕਦੀ ਤਾਂ ਸਰਵਿਸ ਚੰਗੀ ਤੇਜੀ ਨਾਲ ਚਲਦੀ ਹੈ। ਕਦੀ ਕਈ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮਾਇਆ ਦੇ ਵਿਘਨ ਪੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮਾਇਆ ਇੱਕਦਮ ਬੇਹੋਸ਼ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਲੜਾਈ ਦਾ ਮੈਦਾਨ ਤਾਂ ਹੈ ਨਾ। ਮਾਇਆ, ਰਾਮ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਨੂੰ ਬੇਹੋਸ਼ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਲਵ - ਕੁਸ਼ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਵੀ ਹੈ ਨਾ। ਰਾਮ ਦੇ ਦੋ ਬੱਚੇ ਵਿਖਾਏ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਦੇ ਢੇਰ ਬੱਚੇ ਹਨ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਭ ਮਨੁੱਖ ਕੁੰਭਕਰਨ ਦੀ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਸੋਏ ਹੋਏ ਹਨ। ਉਹ ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਆਇਆ ਹੈ - ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵਰਸਾ ਦੇਣ। ਬਾਪ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਗੱਲ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹਨ। ਭਾਰਤਵਾਈ ਹੀ ਸ੍ਰਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸਨ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ। ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਜਨਮ ਵੀ ਇੱਥੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੱਦ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਉਸ ਨੇ ਕੁਝ ਆਕੇ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਬੁੱਧੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਰੂਰ ਬਾਪ ਨੇ ਆਕੇ ਸ੍ਰਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਪੂਰਨਾ ਤੋਂ ਥੋੜੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨਗੇ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਸਿਖਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪੂਰਨਾ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਆਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਸੰਕਰ ਪੂਰਨਾ ਨਾਲ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਪੂਰਨਾ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝ ਗਏ ਹੋ ਕਿ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਾਰ੍ਹ ਹੀ ਹੈ - ਮੂਸਲ ਬਣਾਉਣਾ। ਉਹ ਵਿਨਾਸ਼ ਅਰਥ ਨਿਮਿਤ ਬਣੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਪੂਰਨਾ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦਾ ਅੱਖਰ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਪੂਰਨਾ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਵਿਨਾਸ਼ ਤਾਂ ਹੋਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਮਹਾਭਾਰਤ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੂਸਲ ਆਦਿ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਆਏ ਸਨ, ਜੋ ਪਾਸਟ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਉਹ ਫਿਰ ਰਿਪੀਟ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਗਾਰੰਟੀ ਕਰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਸ੍ਰਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਾਂਗੇ, ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਧਰਮ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਦੂਜੇ ਸਭ ਧਰਮ ਕਿੱਥੇ ਹੋਣਗੇ? ਜਰੂਰ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਇਹ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ - ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਸਥਾਪਨਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦਵਾਰਾ ਪਾਲਣਾ ਤਾਂ ਠੀਕ ਹੈ। ਪਰ ਸੰਕਰ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਇਹ ਰਾਂਗ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ - ਸੰਕਰ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਸੰਕਰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵ ਨਾਲ ਮਿਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਪਰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਸਭ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਇਸ ਸਾਕਾਰ ਦਵਾਰਾ ਸਥਾਪਨਾ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਸੰਕਰ ਦਾ ਤਾਂ ਕੋਈ ਪਾਰ੍ਹ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਪੂਜਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ ਹੀ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਝੋਲੀ ਭਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ।

ਸ਼ਿਵ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਏ ਨਮ: ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵੀ ਪ੍ਰਜਾਪਤਿ ਠਹਿਰਿਆ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਸੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਸੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਇਹ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਗੁੜੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਇਹ ਸਿਰਫ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਸੈਸੀਬਲ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਝੱਟ ਸਮਝ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਕਦੋਂ ਆਉਣਗੇ! ਹੁਣ ਤਾਂ ਕਲਯੁਗ ਦਾ ਅੰਤ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕਲਯੁਗ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ 40 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਏ ਹਨ, ਤਾਂ ਹੁਣ ਕਿੰਨਾ ਹੋਰ ਪਤਿਤ ਬਣਨਗੇ? ਕਿੰਨਾ ਦੁੱਖ ਸਹਿਣ ਕਰਨਗੇ? ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸੁੱਖ ਤਾਂ ਹੋਵੇਗਾ ਨਹੀਂ। ਕੁਝ ਵੀ ਨਾ ਜਾਨਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਵਿਚਾਰੇ ਘੇਰ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਪਏ ਹਨ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਮਿਲਕੇ ਰਾਏ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਸਰਵਿਸ ਨੂੰ ਵਧਾਈਏ। ਬਾਪ ਪਲਾਨ ਤਾਂ ਦੱਸਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਮਿਲਣਾ ਹੈ। ਚਿੱਤਰਾਂ ਤੇ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਚਿੱਤਰ ਬਣਦੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜੇ - ਜੇ ਸਮੇਂ ਪਾਸ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਹੁਬਹੂ ਡਰਾਮਾ ਚਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਅਵਸਥਾਵਾਂ ਤਾਂ ਕਦੇ ਉੱਪਰ, ਕਦੇ ਥੱਲੇ, ਇਹ ਚਲਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਬਾਬਾ ਵੀ ਸਾਕਸ਼ੀ ਹੋਕੇ ਵੇਖਦਾ ਹੈ। ਕਦੀ - ਕਦੀ ਬੱਚਿਆਂ ਤੇ ਗ੍ਰਹਿਚਾਰੀ ਬੈਠਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਟਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਪਰ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਠੇਕਰਾਂ ਖਾਂਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨਾ ਪਵੇ। ਪਰ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੋ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਰਹੇ ਫਿਰ ਸਰਵਿਸ ਦੀ ਉੰਨਤੀ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਰਹੇਗੀ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾਉਣੀ ਹੈ, ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਜੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਤਦਬੀਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੀ। ਆਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਧਾਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬੈਠਦਾ। ਧਾਰਨਾ ਜੇਕਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਧਾਰਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਵੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ ਤੁਸੀਂ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਸਮਝਕੇ ਫਿਰ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾਓ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਲੱਗ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਜੇ - ਜੇ ਸੇਕੰਡ ਬੀਤਦਾ ਹੈ ਉਹ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰਦ ਹੈ ਫਿਰ ਇਵੇਂ ਹੀ ਰਿਪੀਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਾਹਰ ਭਾਸ਼ਣ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਤਾਂ ਕਈ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਸਾਰੇ ਵੈਦ, ਸ਼ਾਸਤਰ, ਗੀਤਾ ਆਦਿ ਤੇ ਹੀ ਭਾਸ਼ਣ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਥੋੜੀ ਹੈ ਕਿ ਇੱਥੇ ਈਸ਼ਵਰ ਆਪਣਾ ਅਤੇ ਇਸ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਰਹੱਸ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਚਿੱਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੌਣ ਹੈ! ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟਰ ਤੇ ਤਾਂ ਸਮਝਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਚਿੱਤਰ ਵੀ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜੇ ਹਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾਕੇ ਪੁੱਛ ਵੀ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਹੁਣ ਦੱਸੋ ਕਿ ਗੀਤਾ ਦਾ ਭਗਵਾਨ ਕੌਣ ਹੈ? ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਕੌਣ ਹੈ? ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਸੁੱਖ - ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਲਿਬੇਟਰ ਗਾਈਡ ਕੌਣ ਹੈ? ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਲਈ ਤਾਂ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਣਗੇ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਵੱਖ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਲਿਖਾਉਣਾ ਵੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪ੍ਰੇਸ਼ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਸਹੀ ਵੀ ਲੈਣੀ ਹੈ।

(ਹਾਲ ਵਿੱਚ ਚਿੜੀਆਂ ਲੜ ਰਹੀਆਂ ਹਨ) ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਲੜਾਈ - ਝਗੜਾ ਹੀ ਹੈ। ਸਭ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਲੜਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। 5 ਵਿਕਾਰ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਵਿੱਚ ਗਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਵ ਵਰਲਡ ਅਤੇ ਵਾਈਸ ਲੈਸ ਵਰਲਡ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਲਈ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੈ ਆਸੂਰੀ ਸੰਪਰਦਾਏ, ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੈ ਦੈਵੀ ਸੰਪਰਦਾਏ। ਮਨੁੱਖ ਇੰਨੇ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬੁੱਧੀ ਹਨ ਜੋ ਬਿਲਕੁਲ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਹੀ ਆਸੂਰੀ ਸੰਪਰਦਾਏ ਹਾਂ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਜਾਕੇ ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਅਸੀਂ ਹੀ ਨੀਚ ਪਾਪੀ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਨਿਰਗੁਣ ਹਾਰੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗੁਣ ਨਾਹੀ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਧ ਕਰ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਪੇੜੀ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਵਿੱਚ ਬੜਾ ਕਲਿਯਰ ਹੈ। ਵਿਖਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਹੈ ਫਿਰ ਉਤਰਦੀ ਕਲਾ ਹੈ। ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਮੁੱਖ ਹੈ ਸੀੜੀ ਦਾ ਚਿੱਤਰ। ਇਹ ਹੈ ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗੀ ਚੀਜ਼। ਇਸ ਚਿੱਤਰ ਤੇ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। 84 ਜਨਮ ਪੂਰੇ ਕਰ ਫਿਰ ਪਹਿਲਾ ਨੰਬਰ ਜਨਮ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਉਤਰਦੀ ਕਲਾ ਤੋਂ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਚਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਭ ਨੂੰ ਰਸਤਾ ਕਿਵੇਂ ਦੱਸੀਏ। ਖ਼ਿਆਲਾਤ ਨਹੀਂ ਚਲਣਗੇ ਤਾਂ ਸਰਵਿਸ ਕਿਵੇਂ ਕਰਨਗੇ। ਚਿੱਤਰਾਂ ਤੇ ਸਮਝਾਉਣਾ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਦੇ ਬਾਦ ਸੀੜੀ ਉਤਰਨੀ ਹੀ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਟਰਾਂਸਫਰ ਹੋ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਪਰ ਸਿੱਧਾ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ। ਪਹਿਲੇ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਪਾਰ੍ਵਧਾਰੀ ਹਾਂ। ਬਾਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹਨ ਜੋ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਪਾਰ੍ਵਧਾਰੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ - ਇਸ ਡਰਾਮਾ ਦੇ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਵੇਂ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਾਰ੍ਵਧਾਰੀ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਲਿਖਦੇ ਵੀ ਹਾਂ ਕਿ ਹਰ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਇਸ ਬੇਹੱਦ ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਐਕਟਰਸ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਮੁੱਖ ਐਕਟਰਸ, ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਅਤੇ ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਬੇਸਮਝ ਹਨ। ਇਸ ਲਿਖਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹਰਜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਕ ਕੰਨ ਤੋਂ ਸੁਨ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਕੱਢ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਰਵਿਸ, ਸਰਵਿਸ ਅਤੇ ਸਰਵਿਸ। ਬਾਬਾ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬੱਚਿਆਂ ਤੇ ਕਦੀ ਗ੍ਰਹਿਚਾਰੀ ਵੀ ਬੈਠਦੀ ਹੈ। ਜੱਦ ਗ੍ਰਹਿਚਾਰੀ ਬੈਠਦੀ ਤਾਂ ਕਿੰਨਾ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਬਾਪ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਸਾਹੂਕਾਰ ਗਰੀਬ ਬਣ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਕਾਰਨ ਤਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਵੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ ਨਾਮ - ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਫਸਣਾ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਇਵੇਂ ਹੈ ਜੇ ਨੱਕ ਤੋਂ ਫੜ੍ਹ ਖੱਡੇ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਵੇਗੀ। ਮਾਇਆ ਬੜਾ ਧੋਖਾ ਦੇ ਦਵੇਗੀ। ਆਸ਼ਿਕ ਮਾਸੂਕ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਆਸ਼ਿਕ ਮਾਸੂਕ ਕੋਈ ਵਿਕਾਰ ਦੇ ਲਈ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਦੂਜੇ ਸਿਰਫ ਰੂਪ ਤੇ ਫਿਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸੈਂਟਰਜ਼ ਤੇ ਵੀ ਇਵੇਂ ਮਾਇਆ ਦੇ ਵਿਘਨ ਬਹੁਤ ਪੈਂਦੇ ਹਨ, ਇੱਕ - ਦੇ ਦੇ ਨਾਮ - ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਫੱਸ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮਾਇਆ ਇਵੇਂ ਪ੍ਰਬਲ ਹੋ ਜੇ ਮਾਤਾ, ਮਾਤਾ ਦੇ ਨਾਮ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕੰਨਿਆ, ਕੰਨਿਆ ਦੇ ਨਾਮ - ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵੀ ਫੱਸ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਮਾਇਆ ਇੱਕਦਮ ਫੜ ਲੈਂਦੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬਾਬਾ ਸਾਵਧਾਨੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬੱਚੇ ਮਾਇਆ ਬਹੁਤ ਫਸਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੇਗੀ, ਪਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਫਸਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਦੇ ਧੋਖੇ ਤੋਂ ਬਚਦੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਗੁਲ - ਗੁਲ (ਫੁੱਲ) ਬਣਾਉਣ ਆਏ ਹਨ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਸੰਸ਼ੇ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਜੇਕਰ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਸੰਸ਼ੇ ਆਇਆ ਤਾਂ ਸਰਵਿਸ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਣਗੇ। ਅੰਦਰ ਘੁਟਕਾ ਖਾਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਹਿੰਮਤ ਰੱਖਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਟਾਈਮ ਬਹੁਤ ਥੋੜਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਦੀ ਮੂਰਲੀ ਸੁਣਨਗੇ ਤਾਂ ਉਤਸ਼ਾਹ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੇ। ਆਤਮਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਬੱਚਾ ਠੀਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਚਿੱਤਰਾਂ ਵੱਲ ਅਟੈਸ਼ਨ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਬੰਬੇ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਵੀ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਚਿੱਤਰ ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਬਣਾਉਣਾ ਪਵੇ। ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਬਾਬਾ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਦਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਚਿੱਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਉੱਨਤੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਯੁਕਤੀ ਰਚੇ ਜੋ ਸੀੜੀ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਐਰੇਡਰਮ ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ। ਇਹ ਚਿੱਤਰ ਵੇਖਕੇ ਸਭ ਖੁਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਆਖਿਰ ਸਮਝਣਗੇ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੱਤ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਕੌਣ ਹੈ। ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਨਸ਼ਾ ਚੜ੍ਹਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ -

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੇਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਲੜਾਈ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਹੋ, ਮਾਇਆ ਰਾਵਣ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੀ ਯੁੱਧ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਬਹੁਤ ਵਿਘਨ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

2. ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਉੱਨਤੀ ਦੇ ਲਈ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਚਿੱਤਰਾਂ ਤੇ ਕਿਵੇਂ ਸਮਝਾਈਏ, ਸਰਵਿਸ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਵਧਾਈਏ। ਚਿੱਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੀ ਪਾਈਐ ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਸਹਿਜ ਸਮਝ ਜਾਨ।

ਵਰਦਾਨ:- ਆਪਣੇ ਸਿੱਖਿਆ ਸਵਰੂਪ ਦਵਾਰਾ ਸਿੱਖਿਆ ਦਵਾਰਾ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਸਿੱਖਿਆ ਸੰਪੰਨ ਯੋਗ ਸਿੱਖਿਅਕ ਭਵ: ਯੋਗ ਸਿੱਖਿਅਕ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੇ ਸਿੱਖਿਆ ਸਵਰੂਪ ਦਵਾਰਾ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਵੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਵਰੂਪ ਹੀ ਸਿੱਖਿਆ ਸੰਪੰਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੇਖਣਾ - ਚਲਣਾ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਆ ਦਵੇਗਾ। ਜਿਵੇਂ ਸਾਕਾਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕਦਮ - ਕਦਮ ਹਰ ਕਰਮ ਸਿੱਖਿਅਕ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਵੇਖਿਆ, ਜਿਸਨੂੰ ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਚਰਿਤ੍ਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵਾਣੀ ਦਵਾਰਾ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣਾ ਤਾਂ ਕਾਮਨ ਗੱਲ ਹੈ ਪਰ ਸਾਰੇ ਅਨੁਭਵ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਰਮ, ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਸੰਕਲਪ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਅਨੁਭਵ ਕਰਾਓ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸੰਕਲਪਾਂ ਦੀ ਸਿੱਧੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਆਤਮ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਉਡਾਨ ਭਰਦੇ ਚੱਲੋ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਹੁਣ ਇਸ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਾ ਹੈ, ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਚੱਲਣ ਦੇ ਲਈ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੋ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਬਾਰੇ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਕਿਹੜੀ ਵੰਡਰਫੁਲ ਗੱਲ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਜੋ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਸਮਝ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:- ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਜਿਵੇਂ ਆਤਮਾ ਜਯੋਤੀ ਬਿੰਦੂ ਹੈ, ਉਵੇਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵੀ ਅਤਿ ਸੂਕਸ਼ਮ ਜਯੋਤੀ ਬਿੰਦੂ ਹੈ। ਇਹ ਵੰਡਰਫੁਲ ਗੱਲਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਸਮਝ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹਨ। ਕਈ ਬੱਚੇ ਵੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੂੰਝ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ ਮੂੰਝੋ ਨਾ। ਜੇਕਰ ਛੋਟੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਤਾਂ ਵੱਡੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਯਾਦ ਜਰੂਰ ਕਰਨਾ ਹੈ।
- ਗੀਤ:- ਰਾਤ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਥੱਕ ਮਤ ਜਾਣਾ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋ ਬੈਠਣਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਜਗ੍ਹਾ ਸਮਝਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ। ਕੋਈ ਵੀ ਸਾਧੂ - ਸੰਤ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਕਿ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋ ਬੈਠੋ। ਇਹ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਹੋਰ ਕਿਸ ਨੂੰ ਕਹਿਣਾ ਆਏਗਾ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਯੁਕਤੀ ਕੋਈ ਦੱਸ ਨਹੀਂ ਸਕਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਇੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਜਾ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਕਦੇ ਬੈਰਿਸਟਰ, ਕਦੇ ਡਾਕਟਰ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਹੁਣ ਪਤਿਤ ਬਣੀ ਹੈ ਫਿਰ ਪਾਵਨ ਬਣੇਗੀ। ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਧਾਰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨਿਰਾਕਾਰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਆਕੇ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾਉਣਗੇ ਨਾ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਹੈ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣਗੇ। ਉਹ ਹੈ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਬਾਪ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਹਾਂ, ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਨਾਲੇਜ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਧਾਰਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣਾ ਹੈ ਹੋਰ ਕੋਈ ਅਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਜਿੱਥੇ ਸੁਣਨ ਅਤੇ ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਦੇਨੇ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋਣ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਨਿਰਾਕਾਰ। ਉਹ ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਮਨੁੱਖ ਹਨ ਹੀ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ। ਭਾਵੇਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੇ ਲਈ ਕਹਿਣਗੇ - ਇਹ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਸੀ ਫਿਰ ਵੀ ਦੇਹਭਾਨ ਤਾਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੀ ਆਕੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਹੀ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਹੋਣ ਦੀ ਯੁਕਤੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਡਾਊਨ ਫਾਲ ਹੈ ਫਿਰ ਰਾਈਜ਼ ਕਰਨ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਡਾਊਨਫਾਲ ਮਾਨਾ ਡਿਸਟ੍ਰਕਸ਼ਨ ਰਾਈਜ਼ ਮਾਨਾ ਕੰਸਟ੍ਰਕਸ਼ਨ। ਸਥਾਪਨਾ ਅਤੇ ਵਿਨਾਸ਼। ਸਥਾਪਨਾ ਕਿਸ ਦੀ? ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ, ਸ਼ਰੀਰ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੇਲ, ਨਰਕ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਡਿਸਟ੍ਰਕਸ਼ਨ ਅਤੇ ਕੰਸਟ੍ਰਕਸ਼ਨ ਕਲਯਾਨ ਹੈ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ, ਇਸ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਜਰੂਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਵਿਨਾਸ਼ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ - ਇਹ ਮਹਾਭਾਰਤੀ ਮਹਾਭਾਰਤ ਲੜਾਈ ਹੈ। ਮਹਾਭਾਰਤ ਦਾ ਵਰਤਾਂਤ ਮਹਾਭਾਰਤ ਸ਼ਾਸਤਰ ਵਿੱਚ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸੋ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਕਰਨਗੇ ਨਾ। ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਅਤੇ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ, ਬਾਪ ਹੀ ਨਵਾਂ ਮਕਾਨ ਬਣਾਉਣਗੇ - ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਲਈ। ਫਿਰ ਪੁਰਾਣਾ ਜਰੂਰ ਖਲਾਸ ਕਰਾਉਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ - ਬਾਬਾ ਹੁਣ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਫਿਰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਵਿਨਾਸ਼ ਦੇ ਲਈ ਮਹਾਭਾਰਤ ਦੀ ਲੜਾਈ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਉਹ ਹੀ ਸਮੇਂ ਹੈ। ਉਹ ਹੀ ਸ਼੍ਰਾਵਸ ਆਕੇ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਮਿਲੇ ਹਨ ਜੋ ਮਹਾਭਾਰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਸੀ। ਇਸ ਸੀਤੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਭਾਰਤ ਦੇ ਉੱਥਾਨ ਅਤੇ ਪਤਨ ਦੀ ਅਦਭੁਤ ਕਹਾਣੀ। ਇਸ ਲਾਈਨ ਵਿੱਚ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਅੱਖਰ ਵੀ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਅੰਤ ਤੱਕ ਮਨੁੱਖ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਤਾਂ ਇੱਕਦਮ ਗਾਡਰੇਜ ਦਾ ਤਾਲਾ ਲੱਗਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਜਾਨਣਾ ਹੈ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਇੱਥੇ ਸ਼ਰੀਰ ਧਾਰਨ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਪਾਰ੍ਵ ਵਜਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਤਾਂ ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦੇ ਕ੍ਰੀਏਟਰ, ਡਾਇਰੈਕਟਰ, ਮੁੱਖ ਐਕਟਰਸ ਆਦਿ ਨੂੰ ਜਾਨਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ, ਹੁਣ ਇਜ਼ ਹੁ, ਸਾਰੇ ਡਰਾਮਾ ਦਾ ਪਤਾ ਪੈ ਗਿਆ ਹੈ - ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਅੰਤ ਤੱਕ। ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਸਾਰੀ ਮਿਲ ਰਹੀ ਹੈ। ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਚੱਕਰ ਕਿਵੇਂ ਫਿਰਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਨਾਲੇਜ। ਜਿਸਮਾਨੀ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਫਿਲਾਸਫੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਪ੍ਰਿਚੂਲ ਨਾਲੇਜ, ਰੂਹਾਨੀ ਨਾਲੇਜ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬਿਠਾਈਆਂ ਹਨ।

ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਹੁਣ 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਨਾਟਕ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਵਾਪਿਸ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਪਰ ਪਤਿਤ ਕੋਈ ਵਾਪਿਸ ਜਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਇੰਨੇ ਜੱਪ ਤੱਪ ਤੀਰਥ ਆਦਿ ਕਿਓਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨ ਲਈ ਹੀ ਗੰਗਾ ਸਨਾਨ ਕਰਨ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਉਸ ਤੋਂ ਕੋਈ ਪਾਵਨ ਤਾਂ ਬਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਇਸਲਈ ਵਾਪਿਸ ਕੋਈ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਗਪੌੜੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਫਲਾਣਾ ਪਾਰ ਨਿਰਵਾਣਯਾਮ ਗਿਆ, ਜਯੋਤੀ ਜਯੋਤ ਸਮਾਇਆ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਵਾਪਿਸ ਕੋਈ ਜਾਂਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਭ ਐਕਟਰਸ ਇੱਥੇ ਹੀ

ਹਨ। ਹੁਣ ਨਾਟਕ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਸਟੇਜ ਤੇ ਖੜੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਸਭ ਇੱਥੇ ਮੌਜੂਦ ਹਨ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਬੇਧੀ, ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਆਦਿ ਕਿੱਥੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਜੇ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਉੱਪਰ ਤੋਂ ਇੱਥੇ ਆਈਆਂ ਹਨ ਉਹ ਸਭ ਇਸ ਸਮੇਂ ਤਮੋਪ੍ਰਾਨ ਹਨ। ਤਮੋਪ੍ਰਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਾਨ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਵੀ ਬਣੇ ਸੀ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਸਥਾਪਨਾ, ਵਿਨਾਸ਼ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਇਹ ਗਿਆਨ ਰਾਜਿਆਂ ਦਾ ਰਾਜਾ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਜਿਆਂ ਦਾ ਰਾਜਾ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤਾਂ ਸਥਾਪਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕ੍ਰੀਏਟਰ ਬਾਪ ਹੈ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹੀ ਉਦੋਂ ਹੋ ਜੱਦ ਕਿ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਪਤਿਤ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਮੈਂ ਨਵੀਂ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰਚਦਾ ਹਾਂ। ਜਿਵੇਂ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪ੍ਰਲਯ ਹੋਈ, ਇਹ ਸਭ ਰਾਂਗ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਕਿ ਹੋ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਓ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੇ ਨਾ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਪੁਰੀ ਦਾ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਪੀਪਲ ਦੇ ਪੱਤੇ ਤੇ ਸਾਗਰ ਵਿੱਚ ਆਇਆ... ਇਹ ਹੈ ਠੀਕ ਗੱਲ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਫਸਟ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਾਗਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਪਰ ਗਰਭ ਮਹਿਲ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਅੰਗੂਠਾ ਦੂਸਦੇ, ਬੜੇ ਅਰਾਮ ਨਾਲ ਗਰਭ ਮਹਿਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਜੇ ਵੀ ਬੱਚੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ - ਗਰਭ ਮਹਿਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਰਭ ਮਹਿਲ ਦੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਫਿਰ ਸਾਗਰ ਵਿੱਚ ਪੱਤੇ ਤੇ ਬੈਠੇ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ। ਉਹ ਸਭ ਹੈ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ। ਬਾਪ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦਾ ਸਾਰ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਗਰਭਜੇਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਾਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢੋ। ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗੇ। ਪਰ ਰਾਵਣ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪਾਪ ਤਾਂ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ ਪਾਪ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਅਧਾਕਲਪ ਜੇਲ ਬਰਡਸ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਚੋਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜੇਲ ਬਰਡਸ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਫਿਰ ਵੀ ਚੋਰੀ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜੇਲ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਜੇਲ ਬਰਡਸ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਇਹ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਹੈ ਹੀ ਰਾਮਰਾਜ। ਉੱਥੇ ਨਾ ਗਰਭਜੇਲ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਉਹ ਜੇਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਕਿੰਨੇ ਮਨੁੱਖ ਜੇਲ ਵਿੱਚ ਪਏ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਗਰਭ ਜੇਲ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਵੀ ਜੇਲ ਹੈ। ਡਬਲ ਜੇਲ ਹੈ। ਕਲਯੁਗ ਦਾ ਅੰਤ ਹੈ ਨਾ।

ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੁਣ ਕੰਸਟ੍ਰਕਸ਼ਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਰਾਈਜ਼ ਅਤੇ ਫਾਲ, ਹਰ ਕਲਪ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਰਾਈਜ਼ ਅਤੇ ਫਾਲ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਪਾਰੂ ਹੈ ਭਾਰਤ ਦਾ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਤਮਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵੱਖ ਰਹੇ ਬਹੁਕਾਲ... ਤਾਂ ਉਸ ਦਾ ਵੀ ਹਿਸਾਬ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਕਿਹੜੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਬਹੁਤਕਾਲ ਤੋਂ ਵੱਖ ਰਹੀਆਂ ਹਨ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣ। ਹੁਣ ਉਹ ਦੇਵਤਾ ਹੈ ਨਹੀਂ, ਜੋ ਰਾਜ ਕਰਕੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਨਿਸ਼ਾਨੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਰਜਾਈ ਤਾਂ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ। ਹੈਵਿਨ ਖਲਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਹੇਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਫਿਰ ਹੇਲ ਖਤਮ ਤਾਂ ਫਿਰ ਹੈਵਿਨ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਕੰਸਟ੍ਰਕਸ਼ਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹੇਲ ਦਾ ਡਿਸਟ੍ਰਕਸ਼ਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕੰਸਟ੍ਰਕਸ਼ਨ ਦੇ ਲਈ ਬੱਚੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਹੋ। ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੈਵੀ ਗੁਣਾਂ ਵਾਲਾ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨਾ ਪਵੇ। ਇਹ ਵੀ ਗਾਇਨ ਹੈ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ... ਮੂੜ ਪਲੀਤੀ ਮਨੁੱਖ ਹਨ ਨਾ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ - ਗ੍ਰਹਿਸਥ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਕਮਲ ਫੁੱਲ ਸਮਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਇਸ ਮ੍ਰਿਤੂਲੇਕ ਦਾ ਹੈ ਹੀ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇਹ ਮ੍ਰਿਤੂਲੇਕ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਕਾਰਾਂ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਉਣ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣੋਗੇ। ਬੱਚੇ ਵੀ ਸੁਣਕੇ ਫਿਰ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਹ ਹੀ ਮਹਾਭਾਰਤ ਦੀ ਲੜਾਈ ਹੈ, ਕਾਮ ਮਹਾਸ਼ਤ੍ਰ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਕਰੋ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਜਰੂਰ ਹੋਣਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਪਵਿੱਤਰ ਜਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਵਿਨਾਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਫਿਰ ਤਾਂ ਗੱਲ ਨਾ ਪੁੱਛੋ - ਹਾਹਾਕਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਬਹੁਤ ਕੜਾ ਮੌਤ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵੇਖ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਕੋਗੇ। ਕੋਈ ਦਾ ਓਪਰੇਸ਼ਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਮਜ਼ੋਰ ਲੋਕ ਠਹਿਰਦੇ ਨਹੀਂ, ਡਿੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਡਾਕਟਰ ਲੋਕ ਫੈਮਲੀਜ਼ ਨੂੰ ਤਾਂ ਅਲਾਓ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਕਿੰਨਾ ਭਾਰੀ ਓਪਰੇਸ਼ਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਇੱਕ ਦੇ ਨੂੰ ਮਾਰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਇਹ ਹੈ ਡਰਟੀ ਦੁਨੀਆਂ, ਕੰਢਿਆਂ ਦਾ ਜੰਗਲ। ਸਤਿਯੁਗ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਗਾਰਡਨ ਆਫ ਫਲਾਵਰਸ, ਫੁੱਲਾਂ ਦਾ ਬਗੀਚਾ। ਦੇਵਤਾ ਚੇਤੰਨ ਫੁੱਲ ਹਨ ਨਾ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਬਹਿਸ਼ਤ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਫੁੱਲਾਂ ਦਾ ਬਗੀਚਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਸੁਣਦੇ ਹਨ ਸੋ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਗਾਰਡਨ ਆਫ ਅਲਾਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ, ਫਿਰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਗਾਰਡਨ ਵੇਖਣਗੇ। ਅਲਾਹ ਨੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਫੁੱਲ ਦਿੱਤਾ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੀ ਖੁਦਾਈ ਬਗੀਚਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਸੁਵਵਿਆਪੀ ਹੈ ਨਾ। ਜੇ ਪਾਸਟ ਹੋਇਆ ਸੇ ਫਿਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਬੱਚੇ ਜਿਸ ਪੇਸ਼ਾਕ ਵਿੱਚ, ਜਿਵੇਂ ਆਏ ਹਨ, ਅਜਿਹੀ ਪੇਸ਼ਾਕ ਵਿੱਚ ਫਿਰ ਕਲਪ ਬਾਦ ਆਉਣਗੇ। ਡਰਾਮਾ ਨੂੰ ਕੋਈ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਪਹਿਲੇ ਕੱਦ ਆਏ ਹੋ? ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਹਾਂ ਬਾਬਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਵੀ ਮਿਲੇ ਸੀ, ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਣ ਆਏ ਸੀ। ਬਾਪ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਕੀ ਮਰਤਬਾ ਪਾਇਆ ਸੀ? ਬਾਬਾ ਮੰਮਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰਾਣੇ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੇ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਜਿਹਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰੋ ਜੋ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾਓ। ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਬਰੇਬਰ ਲੜਾਈ ਵੀ ਹੈ, ਨਰਕ ਵਿਨਾਸ਼ ਤਾਂ ਹੋਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਚਿੱਤਰ ਬੜੇ ਫਸਟਕਲਾਸ ਹਨ। ਇਹ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਦੋ ਗੋਲੇ ਵਾਲਾ ਚਿੱਤਰ ਵੀ ਛਿਪਾਉਣ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਬੜਾ ਕਲੀਅਰ ਹੈ। ਸੂਰਗ ਦੇ ਦਵਾਰ ਖੁਲਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਨਰਕ ਵੱਲ ਲੱਤ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਵੀ ਮੂੰਹ ਹੈ ਸੂਰਗ ਵੱਲ, ਇਹ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਐਕੁਰੇਟ ਗੱਲ ਹੈ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਘਰ

ਜਾਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਘਰ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਪਵੇ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲਣਾ ਪਵੇ, ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵੈਰਾਗ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਅਸੀਂ ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨਾਲ ਹੀ ਜਾਣਗੇ। ਮੁੱਖ ਹੈ ਹੀ ਯਾਦ ਦੀ ਗੱਲ। ਯਾਦ ਤਾਂ ਸਭ ਕਰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਅਸਲ ਗੱਲ ਆਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਹ ਹੈ ਅਵਿੱਭਚਾਰੀ ਯਾਦ ਸੋ ਵੀ ਅਰਥ ਸਹਿਤ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਵੀ ਬਿੰਦੀ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਵੀ ਆਤਮਾ ਬਿੰਦੀ ਸਮਝੋ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੀ ਬਿੰਦੀ ਸਮਝੋ। ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਵੇਖ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਫਿਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ ਬਿੰਦੀ ਛੋਟੀ ਲੱਗਦੀ ਹੈ, ਘਰ ਤਾਂ ਵੱਡਾ ਹੈ ਨਾ। ਘਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਾਬਾ ਵੀ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਤੁਸੀਂ ਉੱਥੇ ਜਾਵਾਂਗੇ ਜਿੱਥੇ ਬਾਬਾ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਿੰਦੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦੀ ਹੈ, ਅੱਛਾ ਘਰ ਤਾਂ ਯਾਦ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਨਾ, ਉਹ ਹੈ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਅਤੇ ਉਹ ਹੈ ਸੁੱਖਧਾਮ। ਇਹ ਹੈ ਦੁੱਖਧਾਮ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹੋ ਫਿਰ ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਣਗੇ। ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਸ੍ਵਰਗ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਵੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਆਇਆ ਸੀ, ਸ੍ਵਰਗ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਹੁਣ ਫਿਰ ਆਇਆ ਹਾਂ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਣ। ਕਿੰਨੀ ਵਾਰ ਤੁਸੀਂ ਰਜਾਈ ਲਿੱਤੀ ਅਤੇ ਗੁਆਈ ਹੈ। ਅਣਗਿਣਤ ਵਾਰ ਵਰਸਾ ਲਿੱਤਾ ਹੈ ਫਿਰ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਕਿਉਂ ਜਾਂਦੇ ਹੋ! ਮਾਇਆ ਦੇ ਤੂਫਾਨ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਲੜਾਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਨਾਟਕ ਵੀ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਮਾਇਆ ਉਸ ਪਾਸੇ ਖਿੱਚਦੀ ਹੈ, ਪ੍ਰਭੂ ਇਸ ਪਾਸੇ ਖਿੱਚਦੇ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਵਿਘਨ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦੇ, ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਵਿਘਨ ਪੈਂਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮਹਾਰਥੀ ਬਣੋ। ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਅੱਗ ਲਗਣੀ ਹੈ। ਇਸ ਯਗ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਸਵਾਹਾ ਹੋਣੀ ਹੈ ਤਾਂ ਮਹਾਵੀਰ ਵੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅਖੰਡ, ਅਟਲ, ਅਡੋਲ ਰਾਜ ਪਾਉਣਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਅਜਿਹਾ ਰਹੋ ਜੋ ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਤੂਫਾਨ ਆਏ, ਮਾਇਆ ਕੁਝ ਕਰ ਨਾ ਸਕੇ। ਇਹ ਹੈ ਤੁਹਾਡੀ ਪਿਛਾੜੀ ਦੀ ਅਵਸਥਾ, ਜੱਦ ਟਰਾਂਸਫਰ ਹੋਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਇਮਤਿਹਾਨ ਪਿਛਾੜੀ ਨੂੰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਤੁਹਾਡੀ ਮਾਲਾ ਵੀ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਬਣੇਗੀ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੋਵੇਗਾ - ਫਲਾਣੇ ਇਹ ਬਣਨਗੇ, ਫਲਾਣਾ ਇਹ ਬਣੇਗਾ। ਇਹ ਦਾਸੀ ਬਣੇਗੀ... ਇਹ ਸਭ ਦੱਸਣਗੇ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਣਗੇ, ਫਿਰ ਪਛਤਾਉਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਇਹ ਅਸੀਂ ਕੀ ਕੀਤਾ! ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਚੱਲਿਆ! ਪਰ ਅੰਤ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕੇਗਾ। ਇਵੇਂ ਬਹੁਤ ਪਛਤਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਕਿਸ ਦਾ ਖੂਨ ਕਰ ਫਿਰ ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਪਛਤਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਖੂਨ ਤਾਂ ਹੋ ਗਿਆ ਫਿਰ ਕੀ ਕਰ ਸਕਣਗੇ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਗਫ਼ਲਤ ਨਾ ਕਰੋ, ਆਪਣਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਨਾਟਕ ਹੁਣ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਵਾਪਿਸ ਘਰ ਚਲਣਾ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਰਹਿ ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਮਿਟਾਉਣਾ ਹੈ।

2. ਅਰਥ ਸਹਿਤ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਬਿੰਦੂ ਸਮਝ, ਬਿੰਦੂ ਬਾਪ ਦੀ ਅਵਿੱਭਚਾਰੀ ਯਾਦ ਵਿਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਮਹਾਵੀਰ ਬਣ ਆਪਣੀ ਅਵਸਥਾ ਅਡੋਲ, ਅਚਲ ਬਣਾਉਣੀ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸਰਵ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਸੁਭਚਿੰਤਕ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਭਵ:
ਜਿਵੇਂ ਮਹਿਮਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਆਤਮਾ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਪਿਆਰ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਰਾਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਇਵੇਂ ਹੀ ਜੱਦ ਕੋਈ ਸਿੱਖਿਆ ਦਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਉਸ ਆਤਮਾ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਇਵੇਂ ਹੀ ਸਨੇਹ ਦੀ ਸੁਭਚਿੰਤਨ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਰਹੇ - ਕਿ ਇਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਵੱਡੇ ਤੇ ਵੱਡੇ ਸੁਭਚਿੰਤਕ ਹਨ - ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ। ਜੇਕਰ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਅਪ ਅਭਿਮਾਨ ਹੈ। ਅਭਿਮਾਨ ਵਾਲਾ ਕਦੀ ਆਪਣਾ ਅਪਮਾਨ ਸਹਿਣ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸਦਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਖੋਏ ਰਹੋ ਤਾਂ ਦੁੱਖਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਭੁੱਲ ਜਾਵੇਗੀ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਸੁਣੀ ਸੁਣਾਈਆਂ ਗੱਲਾਂ ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾ ਕਰੋ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਉਲਟੀ ਸੁਲਟੀ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਾਏ ਤਾਂ ਇੱਕ ਕੰਨ ਤੋਂ ਸੁਣੇ ਤੇ ਦੂਸਰੇ ਤੋਂ ਕੱਢ ਦਵੇ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਜਿਹੜੇ ਬੱਚੇ ਗਿਆਨ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਕੀ ਹੋਵੇਗੀ?
- ਉੱਤਰ:- ਉਹ ਪੁਰਾਣੇ ਕਰਮਭੋਗ ਦਾ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਮਰਜ਼ ਕਰਦੇ ਜਾਣਗੇ। ਗਿਆਨ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਦੁੱਖ ਦਰਦ, ਗਮ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਹੁਣ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਰਾਵਣ ਨੇ ਸ਼ਰਾਪਿਤ ਕਰਕੇ ਦੁਖੀ ਕੀਤਾ, ਹੁਣ ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ ਉਸ ਦੁੱਖ ਦੀ, ਗਮ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣ।
- ਗੀਤ:- ਤੁਮਹੇ ਪਾ ਕੇ ਹਮਨੇ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਮਿੱਠੇ -ਮਿੱਠੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਗੀਤ ਸੁਣਿਆ। ਜ਼ਰੂਰ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਰੋਮਾਂਚ ਖੜੇ ਹੋ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਖੁਸ਼ੀ ਵਰਗੀ ਖੁਰਾਕ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਹੋਰ ਬੱਚੇ ਬਣਨਗੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵੀ ਰੋਮਾਂਚ ਖੜੇ ਹੋਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਾਡਾ ਰਾਜ ਸੀ ਫਿਰ ਰਾਜ ਗਵਾਇਆ, ਹੁਣ ਫਿਰ ਤੋਂ ਰਾਜ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਲਈ ਇਹ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਹੈ ਨਾ। ਪਰ ਜੱਦਕਿ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਣਨ ਅਤੇ ਸਮਝਣ। ਬਰੇਬਰ ਇਹ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਨੇ ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਰਸਤਾ ਦੱਸਿਆ ਹੈ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਤੇ ਅਨੇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗਮ ਹਨ, ਇੱਥੇ ਇਸ ਗਿਆਨ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗਮ ਦੁੱਖ ਆਦਿ ਸਭ ਮਰਜ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਬਿਮਾਰ ਠੀਕ ਹੋਣ ਤੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਸਭ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਿਮਾਰੀ ਆਦਿ ਦੁੱਖ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਜਿਵੇਂ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਿਯਰ ਘਰ, ਸਸੁਰ ਘਰ, ਮਿੱਤਰ ਸਬੰਧੀ ਸਭ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸਭ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੀ ਫਿਰ ਰਾਵਾਣ ਨੇ ਸ਼ਰਾਪ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਗਮ ਦੀ, ਦੁੱਖ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਫਿਰ ਕਲ ਹੋਵੇਗੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਯਾਦ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਗਮ ਦੁੱਖ ਆਦਿ ਸਭ ਭੁੱਲ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਦੁਨੀਆਂ। ਵੱਖ - ਵੱਖ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਰਮ ਭੋਗ ਹੈ। ਅਬਲਾਵਾਂ ਤੇ ਵੀ ਕਿੰਨੇ ਜੁਲਮ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਅਨੇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਘਨ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵਿਘਣਾ ਦੇ, ਕਰਮਭੋਗ ਦੇ ਦਿਨ ਬਾਕੀ ਥੋੜਾ ਸਮਾਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਧੀਰਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਬਾਕੀ ਥੋੜੇ ਰੋਜ਼ ਹਨ। ਕਲਪ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਕਰਮਭੋਗ ਦਾ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਚੁਕਤੁ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਭ ਮਰਜ਼ ਕਰਦੇ ਜਾਓ। ਬੱਸ ਬਾਪ ਅਤੇ ਵਰਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਉਲਟਾ - ਸੁਲਟਾ ਕੋਈ ਵੀ ਕੰਮ ਨਾ ਕਰੋ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਹੋਰ ਹੀ ਦੰਡ ਪੈਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਦਵੀ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਚੁਕਤੁ ਹੋ ਜਾਏਗਾ, ਬਾਕੀ ਥੋੜਾ ਸਮਾਂ ਹੈ, ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਚੁਕਤੁ ਕਰਦੇ ਜਾਓ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਅੰਨ੍ਹਿਆਂ ਦੀ ਲਾਠੀ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਰਸਤਾ ਦੱਸੋ। ਵਿਘਨ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਪੈਣਗੇ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹੋ ਸਕੇ, ਸਭ ਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹੋ ਕਿ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਅੱਖਰ ਵੀ ਨਾਮੀਗ੍ਰਾਮੀ ਹਨ। ਮਨਮਨਾਭਵ ਮਤਲਬ ਹੋ ਆਤਮਾਓਂ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਸਟ ਦੇ ਕਰਮ ਭਸਮ ਹੋਣਗੇ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੁੰਝਣ ਦੀ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਸਿਰਫ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਓਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਲਗਾਇਆ ਹੈ। ਚੱਕਰ ਲਗਾਉਂਦੇ ਆਏ ਹਾਂ, ਲਗਾਉਂਦੇ ਰਹਾਂਗੇ। ਇਹ ਹੈ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ, ਪੁਰਾਣਾ ਚੋਲਾ... ਇਸਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਓ। ਇਹ ਹੈ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਸੰਨਿਆਸ, ਘਰਬਾਰ ਛੱਡ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੀ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਪਾਰ੍ਹ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਸੈਕਿੰਡ - ਸੈਕਿੰਡ ਜੋ ਪਾਸ ਹੋਇਆ ਸੇ ਡਰਾਮਾ ਫਿਰ ਉਹ ਹੀ ਡਰਾਮਾ ਰਪੀਟ ਹੋਵੇਗਾ। ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਭ ਹਨ ਭਾਗਤੀਮਾਰਗ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ। ਭਗਤੀ ਦੇ ਬਾਦ ਹੈ ਗਿਆਨ। ਇਸ ਸੀੜੀ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣਾ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਜੋ ਚਿੱਤਰ ਹਨ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵੀ ਰੱਖ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਵੀ ਬੜਾ ਕਲੀਅਰ ਹੈ। ਉੱਪਰ ਸ਼ਿਵ ਵੀ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਸ਼ੰਕਰ ਵੀ ਹਨ, ਸੂਕ੍ਸ਼ਮ ਵਤਨ ਵਾਸੀ ਫਿਰ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਹਨ ਭਗਵਾਨ। ਬੱਚੇ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਬਾਪ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੈ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਸਥਾਨ। ਜਿਸਨੂੰ ਨਿਰਵਾਨਧਾਮ ਕਹੇ ਜਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਕਹੇ - ਗੱਲ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਨਾਮ ਠੀਕ ਹੈ ਜਾਂ ਨਿਰਵਾਨਧਾਮ ਮਤਲਬ ਵਾਣੀ ਤੋਂ ਪਰੇ ਧਾਮ, ਉਹ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਹ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਫਿਰ ਹੈ ਸੁੱਖ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸੰਪਤੀ ਧਾਮ। ਫਿਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਦੁੱਖ ਅਤੇ ਅਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ। ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕਾਰੁਨ ਦੇ ਖਜ਼ਾਨੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਥਾਹ। ਅੱਜ ਕੀ ਹੈ, ਕੱਲ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਅੱਜ ਕਲਿਯੁਗ ਦਾ ਅੰਤ, ਕੱਲ ਹੋਵੇਗੀ ਸਤਿਯੁਗ ਦੀ ਆਦਿ। ਰਾਤ ਦਿਨ ਦਾ ਫਰਕ ਹੈ ਨਾ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਮੁਖ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦਾ ਦਿਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਰਾਤ। ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਹਨ ਦੇਵਤਾ। ਰਾਤ ਵਿੱਚ ਹਨ ਸੂਦ੍ਰ। ਵਿੱਚ ਹੋ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ। ਇਸ ਸੰਗਮਯੁਗ ਦਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਘੇਰ ਹਨ੍ਹੇਰੇ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਤਾਂ ਘੇਰ ਸੋਝਰੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਆਉਣਾ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ। ਹੁਣ ਸਾਹਮਣੇ ਉਹ ਹੀ ਮਹਾਭਾਰਤ ਦੀ ਲੜਾਈ ਹੈ। ਗਾਇਆ ਵੀ ਹੋਇਆ ਹੈ - ਵਿਨਾਸ਼ ਕਾਲੇ ਵਿਪਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਵਿਨਾਸ਼ਯੰਤੀ। ਵਿਨਾਸ਼ ਕਾਲੇ ਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ

ਵਿਜੇਯੰਤੀ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਫਿਰ ਤੋਂ ਉਹ ਹੀ ਰਜਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਸਾਡੀ ਰਜਾਈ ਕੋਈ ਖੋਹ ਨਾ ਸਕੇ। ਰਾਵਣ ਦੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਤਾ ਤਾਂ ਹੋਵੇਗੀ ਦਵਾਪਰ ਵਿੱਚ। ਰਾਵਣ ਨੇ ਸਾਡੀ ਰਜਾਈ ਖੋਹੀ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੀ ਸਮਝੇ ਕਿਉਂਕਿ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦਾ ਹੀ ਐਫ ਜੀ ਬਣਾ ਕੇ ਸਾੜਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ - ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਪਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਘੋਰ ਹਨੇਰਾ ਕਹਾਂਗੇ ਨਾ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ ਨਾਲੇਜ਼ਫੁਲ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਦਾਤਾ, ਦਿਵਯ ਚੱਕਸੂ ਵਿਧਾਤਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਤੀਸਰਾ ਨੇਤ੍ਰ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਤਾਂ ਕੁੱਝ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਾਣਦੇ। ਹੁਣ ਸਭ ਜਾਣ ਗਏ ਹੋ। ਬਾਪ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾਉਣਗੇ ਨਾ। ਗਿਆਨ ਸੁਣੇ ਬਿਗਰ ਸਿੱਧ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇ। ਤੁਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਫਿਰ ਅੱਧਾਕਲਪ ਸਦਗਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਨੂੰ ਹੀ ਅੱਧਾਕਲਪ ਚਲਣਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਸਦਗਤੀ ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਗੱਲ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਕਦੇ ਛਿਪ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਕੋਈ ਵੀ ਬੁਰਾ ਕੰਮ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਦੱਸੋ। ਬਾਬਾ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਈਆਂ ਤੋਂ ਬੁਰੇ ਕਰਮ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੈ ਨਾ। ਮਾਇਆ ਚਮਾਟ ਮਾਰਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਛਿਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ਬਹੁਤ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕੋਈ ਵੀ ਭੁੱਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰਨ ਦੱਸਦੇ ਅੱਗੇ ਦੇ ਲਈ ਯੁਕਤੀ ਮਿਲੇਗੀ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਵਿਧੀ ਹੁੰਦੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਕਾਮ ਮਹਾਸ਼ਤ੍ਰ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਲਿਖਦੇ ਹਨ - ਬਾਬਾ ਮਾਇਆ ਦਾ ਬਹੁਤ ਆਪੇਜੀਸ਼ਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹਮੇਸ਼ਾ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਜੋ ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਬਚ ਸਕੇ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਬਹੁਤ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਹਨ ਜੋ ਮਾਇਆ ਦੇ ਥੱਪੜ ਖਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਸਮਾਚਾਰ ਤਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਆਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਅਖਬਾਰਾਂ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਉਲਟਾ - ਸੁਲਟਾ ਵੀ ਕਿੰਨਾ ਪਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਅੱਜਕਲ ਮਨੁੱਖ ਗੱਲਾਂ ਤਾਂ ਕਿੰਨੀਆਂ ਵੀ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹਨ ਨਾ। ਵਿਆਸ ਦੀ ਜੱਦ ਰਜੇ ਬੁੱਧੀ ਸੀ ਤਾਂ ਕੀ - ਕੀ ਗੱਲਾਂ ਬੈਠ ਲਿਖੀਆਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਸੁਣੀਆਂ - ਸੁਣਾਈਆਂ ਗੱਲਾਂ ਤੇ ਕਦੀ ਵੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰ ਵਿਗੜੇ ਨਾ। ਫਲਾਣੇ ਨੇ ਇਵੇਂ ਕਿਹਾ, ਇਹ ਕੀਤਾ... ਮੱਥਾ ਹੀ ਫਿਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਡਿਗਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੇਗੀ। ਕੋਈ ਵੀ ਝੂਠ - ਮੂਠ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਾਏ ਤਾਂ ਇੱਕ ਕੰਨ ਤੋਂ ਸੁਣੇ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਕੱਢ ਦਵੇ। ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇਹ ਹੀ ਪੈਗਾਮ ਦਿੰਦੇ ਰਹੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਪੈਗਾਮ ਲੈ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਹੋ ਆਤਮਾਓ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲੋ। ਸਾਡਾ ਪੈਗਾਮ ਸੁਣੋ। ਸਿਰਫ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਜੇ ਯਾਦ ਕਰਨਗੇ ਉਹ ਆਪਣਾ ਹੀ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨਗੇ। ਯਾਦ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਭੁੱਲੀ ਵੀ ਆਤਮਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਅਤੇ ਰਹਿਮ ਆਦਿ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮੰਗਣਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ ਹੋਰ ਕੋਈ ਗੱਲ ਪੁੱਛਣ ਕਰਨ ਦੀ ਵੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਚੱਕਰ ਕਿਵੇਂ ਫਿਰਦਾ ਹੈ - ਇਹ ਤਾਂ ਸੁਣਿਆ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਖਿਟਖਿਟ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਘੋਰ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਹੀ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਸ਼ਿਵ ਰਾਤ੍ਰੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਵੀ ਜਨਮ ਰਾਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਖੀਰ - ਪੂਰੀ ਆਦਿ ਮੰਦਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਬਣਦੀ ਹੈ ਰਾਤ ਨੂੰ। ਹੁਣ ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਲਈ ਕੀ ਬਣਾਉਣਗੇ? ਉਹ ਤਾਂ ਹੈ ਨਿਰਾਕਾਰ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਬਾਬਾ ਕਿਸ ਘੜੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਿਵੇਂ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹਮੇਸ਼ਾ ਤਾਂ ਸਵਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਆਉਣਗੇ ਅਤੇ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਪੇਤਰੇ ਹਾਂ। ਵਰਸਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਵੀ ਵਰਸਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਹੈ ਨਾ। ਸਦਗਤੀ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾ ਨੰਬਰ ਹੈ ਇਹ ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ। ਇਹ ਸਭ ਨੂੰ ਪਿਆਰਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਾਲ ਅਵਸਥਾ ਹੈ ਨਾ। ਥੋੜਾ ਵੱਡਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਤੋ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਰਜੇ ਤਮੇ। ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਰਾਧੇ ਹੀ ਫਿਰ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਨੇ ਗਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਦੇਣਗੇ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਹੋਕੇ ਗਏ ਹਨ ਤਾਂ ਮੰਦਿਰ ਵੀ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਚਨ ਦੀ ਚਰਚ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਾਈਸਟ ਹੀ ਕ੍ਰਾਈਸਟ ਵੇਖੋਗੇ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਮੰਦਿਰ ਹਨ। ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ ਸਾਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਣ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਸ੍ਵਰਗ ਬਣਾਉਣ। ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਪਾਵਨ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਵੀ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਸ੍ਵਰਗ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਆਏ ਹਾਂ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਮੂਰਤੀਆਂ ਆਦਿ ਤੇ ਕਿੰਨਾ ਖਰਚਾ ਕਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਤਪਤੀ ਕਰ, ਪਾਲਣਾ ਕਰ, ਫਿਰ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। 9 ਰੋਜ਼ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੀ ਡੁਬੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੇਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਨਵਰਾਤਰੇ ਕਲਕੱਤੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਤੇ ਹੁਣ ਵੰਡਰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਵੀ ਪਾਰ੍ਵਧਾਰੀ ਸੀ। ਕਰੋੜਾਂ ਰੁਪਏ ਖਰਚ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨੀ ਅੰਧਸ਼ਰਧਾ ਹੈ। ਰਾਮਾਇਣ ਨਾਲ ਕਿੰਨਾ ਪਿਆਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਕੇ ਅੱਖਾਂ ਤੋਂ ਅੱਥਰੂ ਬਹਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਹੈ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ, ਇਸ ਤੋਂ ਫਾਇਦਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ਬਾਬਾ ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਸਮਝਦਾਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਇਹ ਸਭ ਸੁਣਕੇ ਇੱਥੇ ਦਾ ਇੱਥੇ ਭੁੱਲ ਨਾ ਜਾਓ, ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਪੂਰਾ ਰਿਫਰੇਸ਼ ਹੋਕੇ ਜਾਓ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਦੇਹ ਸਹਿਤ ਜੋ ਕੁਝ ਵੇਖਦੇ ਹੋ ਸਭ ਭੁੱਲ ਜਾਓ। ਇਹ ਸਭ ਕਬਰਿਸਤਾਨ ਹੈ। ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਬਿਰਲਾ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ - ਭਾਰਤ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਸੀ, ਜੋ ਧਰਮਰਾਜ ਨੇ ਸਥਾਪਨ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਕਬਰਿਸਤਾਨ ਬਣਨੀ ਹੈ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਸਭ ਕਾਮ ਚਿਤਾ ਤੇ ਬੈਠ ਇੱਕਦਮ ਸੜ੍ਹ ਮਰੇ ਹਨ। ਕ੍ਰੋਧ ਚਿਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਾਮ ਚਿਤਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹਲਕਾ ਨਸ਼ਾ, ਸੈਮੀ ਨਸ਼ਾ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਬਾਪ ਬੈਠਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਕਪੂਤ ਬੱਚਾ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਨਾ - ਇਹ ਕੀ ਬਾਪ ਦੀ ਆਬਰੂ ਗਵਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਦੀ ਇੱਜਤ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਕਾਲਾ ਮੂੰਹ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੁਲ ਭੂਸ਼ਨ ਜੋ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਬਦਨਾਮ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਅਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ ਤਾਕਤ ਨਾਲ ਹੀ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਫਿਰ ਤੋਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠਾਚਾਰੀ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਤਾਂ

ਜਿਵੇਂ ਕਾਮਨ ਗੱਲ ਹੈ। ਵੇਖਦੇ ਹੋ ਮਹਾਭਾਰਤ ਲੜਾਈ ਵੀ ਖੜੀ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਹੀ ਸੂਰਗ ਦੇ ਗੇਟ ਖੁਲਦੇ ਹਨ। ਸਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਮਹਾਭਾਰਤ ਲੜਾਈ ਤਾਂ ਵਿਖਾਈ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਬਾਦ ਕੀ ਹੋਇਆ - ਇਹ ਵਿਖਾਇਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਪ੍ਰਲਯ ਹੋ ਗਈ। ਹੁਣ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਤਾਂ ਮਾਤਾ ਦੇ ਗਰਭ ਤੋਂ ਜਨਮ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਫਿਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਿੱਪਲ ਦੇ ਪੱਤੇ ਤੇ ਅੰਗੂਠਾ ਚੁਸਦਾ ਆਇਆ, ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਗਰਭ ਮਹਿਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੜੇ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਨਾਲ। ਬਾਕੀ ਸਾਗਰ ਵਿੱਚ ਥੋੜੀ ਪੱਤੇ ਤੇ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਇੰਮਪਾਸੀਬਲ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਹ ਸਭ ਡਰਾਮਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਕਲਪ - ਕਲਪ ਇਵੇਂ ਹੁੰਦੀ ਹੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਦਾ ਵੀ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਮੂਲ ਗੱਲ ਹੈ ਇਹ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਵਰਗ ਦਾ ਰਚਤਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਹੈਵਿਨਲੀ ਗਾਡ ਫਾਦਰ। ਤਾਂ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸੂਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦਾ ਹਾਂ ਨਾ। ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਵੀ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਕੁਝ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੂਰਗ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ ਨਾ। ਬਾਪ ਹੈ ਹੀ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਨਾਲੇਜ ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਾਲੇਜ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। 5 ਹਜਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਫਿਰ ਇੱਥੇ ਹੀ ਆਉਣਗੇ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਾ ਹੈ ਜੇ - ਜੇ ਇਸ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੁਲ ਦੇ ਹੋਣਗੇ ਉਹ ਆਉਂਦੇ ਜਾਣਗੇ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ । ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਆਪਣਾ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਕੁਝ ਝੂਠੀ ਗੱਲ ਸੁਣਾਏ ਤਾਂ ਸੁਣੀ - ਅਣਸੁਣੀ ਕਰ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਉਸ ਤੇ ਵਿਗੜਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

2. ਕਦੀ ਵੀ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੁਲ ਭੂਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਬਦਨਾਮ ਨਾ ਹੋਵੇ - ਇਸ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਉਲਟਾ ਕਰਮ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਪਿਛਲੇ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਚੁਕਤੁ ਕਰਨੇ ਹਨ।

ਵਰਦਾਨ:- ਨਿੰਦਾ - ਸਤੂਤੀ, ਜਯ - ਪਰਾਜਯ ਵਿੱਚ ਸਮਾਨ ਸਥਿਤੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਸੰਪੰਨ ਅਤੇ ਸੰਪੂਰਨ ਭਵ: ਜੱਦ ਆਤਮਾ ਦੀ ਸੰਪੂਰਨ ਅਤੇ ਸੰਪੰਨ ਸਥਿਤੀ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਨਿੰਦਾ - ਸਤੂਤੀ, ਜਯ - ਪਰਾਜਯ, ਸੁੱਖ - ਦੁੱਖ ਸਾਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਮਾਨਤਾ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸੂਰਤ ਅਤੇ ਮਸਤਕ ਤੇ ਦੁੱਖ ਦੀ ਲਹਿਰ ਦੇ ਬਜਾਏ ਸੁੱਖ ਅਤੇ ਹਰਸ ਦੀ ਲਹਿਰ ਵਿਖਾਈ ਦਵੇ, ਨਿੰਦਾ ਸੁਣਦੇ ਵੀ ਅਨੁਭਵ ਹੋਵੇ ਕਿ ਇਹ ਨਿੰਦਾ ਨਹੀਂ, ਸੰਪੂਰਨ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਪਰਿਪਕਵ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਇਹ ਮਹਿਮਾ ਯੋਗ ਸ਼ਬਦ ਹੈ - ਇਵੇਂ ਸਮਾਨਤਾ ਰਹੇ ਤੱਦ ਕਹਿਣਗੇ ਬਾਪ ਸਮਾਨ। ਜਰਾ ਵੀ ਵਿ੍ਰਤੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਾ ਆਵੇ ਕਿ ਇਹ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੈ, ਗੋਲੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਮਹਿਮਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ।

ਸਲੋਗਨ:- ਨਿਰੰਤਰ ਯੋਗ ਅਭਿਆਸ ਤੇ ਅਟੈਸ਼ਨ ਦੇ ਤਾਂ ਫਸਟ ਡਵੀਜਨ ਵਿੱਚ ਨੰਬਰ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗਾ।

“ਤਿੰਨ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਨੇਹ ਅਤੇ ਦਿਲ ਦੇ ਸਨੇਹੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ”

ਅੱਜ ਬਾਪਦਾਦਾ ਆਪਣੇ ਸਨੇਹੀ, ਸਹਿਯੋਗੀ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ - ਅਜਿਹੀਆਂ ਤਿੰਨਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸੰਪੰਨ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਿੰਨੋਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸਮਾਨ ਹਨ, ਉਹ ਹੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ‘ਨੰਬਰਵਨ ਆਤਮਾ’ ਹੈ। ਸਨੇਹੀ ਵੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਦਾ ਹਰ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਸਹਿਯੋਗੀ ਵੀ ਹੈ, ਨਾਲ - ਨਾਲ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਵੀ ਹੈ। ਸਨੇਹੀ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਹਨ ਪਰ ਸਨੇਹ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੈ ਦਿਲ ਦਾ ਸਨੇਹ, ਦੂਸਰਾ ਹੈ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਮਾਣ ਮਤਲਬ ਦਾ ਸਨੇਹ ਅਤੇ ਤੀਜਾ ਹੈ ਮਜ਼ਬੂਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਸਨੇਹ। ਜੇ ਦਿਲ ਦਾ ਸਨੇਹੀ ਹੈ ਉਸ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਇਹ ਹੋਵੇਗੀ - ਉਹ ਸਾਰੇ ਸੰਬੰਧ ਅਤੇ ਸਰਵ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸਦਾ, ਸਹਿਜ, ਆਪੇ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਗੇ। ਇੱਕ ਸੰਬੰਧ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਮੀ ਨਹੀਂ। ਜਿਵੇਂ ਸਮੇਂ ਉਵੇਂ ਸੰਬੰਧ ਦੇ ਸਨੇਹ ਦੇ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਜਾਨਣ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਮਾਣ ਸੰਬੰਧ ਨੂੰ ਵੀ ਜਾਨਣ ਵਾਲੇ ਹੋਣਗੇ।

ਜੇਕਰ ਬਾਪ ਜਦੋਂ ਸਿੱਖਿਅਕ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਅਜਿਹੇ ਸਮੇਂ ‘ਸਿੱਖਿਅਕ’ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਨਾ ਕਰ, ‘ਸਖਾ’ ਰੂਪ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਵਿੱਚ, ਮਿਲਣ ਮਨਾਉਣ ਜਾਂ ਰੂਹ ਰਿਹਾਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਲਗ ਜਾਣ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੇ ਵੱਲ ਅਟੈਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੇ ਵਕਤ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਕਰੇ ਕਿ ਮੈਂ ਆਵਾਜ਼ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੇ ਸਮੇਂ ਇਹ ਕੀ ਇਹ ਰਾਈਟ ਹੈ? ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਬਾਪ ਸਿੱਖਿਅਕ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦਵਾਰਾ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਪਦਵੀ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰਾਉਣ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਸ ਵਕਤ ਟੀਚਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਗੋਡਲੀ ਸਟੂਡੈਂਟ ਲਾਇਫ ਹੀ ਅਸਲ ਹੈ ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਮੇਂ ਦੀ ਪਹਿਚਾਨ ਪ੍ਰਮਾਣ ਸੰਬੰਧ ਦੀ ਪਹਿਚਾਨ ਅਤੇ ਸੰਬੰਧ ਪ੍ਰਮਾਣ ਸਨੇਹ ਦੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ। ਇਹ ਹੀ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਐਕਸਰਸਾਈਜ਼ ਕਰਵਾਓ, ਜੋ ਜਿਵੇਂ ਚਾਹੇ, ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਚਾਹੇ ਉਵੇਂ ਸਵਰੂਪ ਅਤੇ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੋ ਸਕੇ।

ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਭਾਰੀ ਹੈ, ਬੋਝ ਹੈ ਤੇ ਆਪਣੇ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਸਹਿਜ ਜਿਵੇਂ ਚਾਹੇ ਉਵੇਂ ਮੇਲਡ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਣਗੇ। ਇਵੇਂ ਹੀ ਜੇਕਰ ਮੋਟੀ ਬੁੱਧੀ ਹੈ ਮਤਲਬ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਅਰਥ ਬੋਝ ਜਾਂ ਵਿਅਰਥ ਕਿੱਚੜਾ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਅਸੁੱਧੀ ਹੈ ਤਾਂ ਅਜਿਹੀ ਬੁੱਧੀ ਵਾਲਾ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਚਾਹੇ, ਉਵੇਂ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਮੇਲਡ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੇਗਾ ਇਸ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਵੱਛ, ਮਹੀਨ ਮਤਲਬ ਅਤਿ ਸੂਕਸ਼ਮ - ਬੁੱਧੀ, ਦਿਵਯ ਬੁੱਧੀ, ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਬੁੱਧੀ, ਵਿਸ਼ਾਲ ਬੁੱਧੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਬੁੱਧੀ ਵਾਲੇ ਹੀ ਸਰਵ ਸੰਬੰਧ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਜਿਸ ਸਮੇਂ, ਜਿਵੇਂ ਸੰਬੰਧ ਉਵੇਂ ਆਪਣੇ ਸਵਰੂਪ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਸਕਣਗੇ। ਤਾਂ ਸਨੇਹੀ ਸਾਰੇ ਹਨ ਪਰ ਸਰਵ ਦਾ ਸਨੇਹ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਮਾਣ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਦਾ ਹੀ ਇਸੇ ਅਨੁਭਵ ਵਿੱਚ ਇੰਨੇ ਬਿਜ਼ੀ ਰਹਿੰਦੇ, ਹਰ ਸੰਬੰਧ ਦੇ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਵਲੀਨ ਰਹਿੰਦੇ, ਮਗਨ ਰਹਿੰਦੇ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਘਨ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਝੁਕਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਆਪੇ ਹੀ ਸਹਿਜ ਯੋਗੀ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨੰਬਰਵਨ ਅਸਲ ਸਨੇਹੀ ਆਤਮਾ। ਸਨੇਹ ਦੇ ਕਾਰਨ ਅਜਿਹੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਤੇ ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਹਰ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਆਪੇ ਹੀ ਸਹਿਯੋਗ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੁੰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਕਾਰਨ ‘ਸਨੇਹ’ ਅਖੰਡ, ਅਟਲ, ਅਚਲ, ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਅਨੁਭਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਮਝਾ? ਇਹ ਹੈ ਨੰਬਰਵਨ ਸਨੇਹੀ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ। ਦੂਜੇ, ਤੀਜੇ ਦਾ ਵਰਨਣ ਕਰਨ ਦੀ ਤਾਂ ਲੋੜ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਸਭ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਬਾਪਦਾਦਾ ਅਜਿਹੇ ਸਨੇਹੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸਨ। ਆਦਿ ਤੋਂ ਹੁਣ ਤੱਕ ਸਨੇਹ ਇੱਕ ਰਸ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਾਂ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਮਾਣ, ਸਮੱਸਿਆ ਪ੍ਰਮਾਣ ਜਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਸੰਪਰਕ ਪ੍ਰਮਾਣ ਬਦਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਫ਼ਰਕ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ।

ਅੱਜ ਸਨੇਹ ਦਾ ਸੁਣਾਇਆ, ਫਿਰ ਸਹਿਯੋਗ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ, ਤਿੰਨੋਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਵਾਲੀ ਆਤਮਾ ਦਾ ਮਹੱਤਵ ਸੁਣਾਵਾਂਗੇ। ਤਿੰਨੋਂ ਹੀ ਜਰੂਰੀ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਤਾਂ ਅਜਿਹੇ ਸਨੇਹੀ ਹੋ ਨਾ? ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਹੈ ਨਾ? ਜਦੋਂ ਜਿੱਥੇ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਸਥਿਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੇ, ਉਵੇਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਨਾ? ਕੰਟਰੋਲਿੰਗ ਪਾਵਰ ਹੈ ਨਾ? ਰੁਲਿੰਗ ਪਾਵਰ ਉਦੋਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਪਹਿਲੇ ਕੰਟਰੋਲਿੰਗ ਪਾਵਰ ਹੋਵੇ। ਹੋਰ ਜੋ ਖੁਦ ਹੀ ਕੰਟਰੋਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਉਹ ਰਾਜ ਨੂੰ ਕੀ ਕੰਟਰੋਲ ਕਰੇਗਾ? ਇਸਲਈ ਖੁਦ ਨੂੰ ਕੰਟਰੋਲ ਵਿੱਚ ਚਲਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਹੁਣ ਤੋਂ ਹੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਹੀ ਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣੇਗੇ। ਸਮਝਾ?

ਅੱਜ ਤਾਂ ਮਿਲਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਕੋਟਾ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਵੇਖੋ, ਸੰਗਮ ਯੁੱਗ ਤੇ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਸੰਖਿਆ ਦੇ ਬੰਧਨ ਵਿੱਚ ਬੰਨੀਏ ਪਰ ਬੰਨ੍ਹ ਸਕਦੇ ਹੋ? ਗਿਣਤੀ ਤੋਂ ਜਿਆਦਾ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਸਮੇਂ ਨੂੰ, ਸੰਖਿਆ ਨੂੰ ਅਤੇ ਜਿਸ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਆਧਾਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਉਸ ਨੂੰ ਵੇਖ ਉਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਚੱਲਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਵਤਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਭ ਵੇਖਣਾ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਸੂਖਸ਼ਮ ਸ਼ਰੀਰ ਦੀ ਗਤੀ ਸਥੂਲ

ਸਰੀਰ ਨਾਲੋਂ ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼ ਹੈ। ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਸਾਕਾਰ ਸਰੀਰ ਧਾਰੀ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਸਵਰੂਪ ਦੇਹਾ ਦੇ ਚੱਲਣ ਵਿੱਚ ਕਿਨਾਂ ਫਰਕ ਹੋਵੇਗਾ! ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਕਿੰਨੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚੇਗਾ ਅਤੇ ਸਾਕਾਰ ਸਰੀਰ ਧਾਰੀ ਕਿੰਨੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚੇਗਾ? ਬਹੁਤ ਫਰਕ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਵੀ ਸੂਖਸ਼ਮ ਸਰੀਰਧਾਰੀ ਬਣ ਕਿੰਨੀ ਤੀਵਰ ਗਤੀ ਨਾਲ ਚਾਰੋਂ ਪਾਸੇ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ! ਉਹ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸਾਕਾਰ ਸਰੀਰਧਾਰੀ ਰਹੇ ਅਤੇ ਹੁਣ ਸੂਖਸ਼ਮ ਸਰੀਰਧਾਰੀ ਬਣ ਅੱਗੇ ਵਧ ਅਤੇ ਵਧਾ ਰਹੇ ਹਨ! ਇਹ ਤਾਂ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ ਨਾ!

ਸੂਕਸ਼ਮ ਸਰੀਰ ਦੀ ਗਤੀ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਤੇਜ਼ ਗਤੀ ਦੇ ਸਾਧਨਾਂ ਨਾਲੋਂ ਤੇਜ਼ ਹੈ। ਇੱਕ ਹੀ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਅਨੇਕਾਂ ਨੂੰ ਅਨੁਭਵ ਕਰਵਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਸਾਰੇ ਕਹਿਣਗੇ ਅਸੀਂ ਇਸ ਸਮੇਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਜਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਮਿਲੇ, ਹਰ ਇੱਕ ਸਮਝੇਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਰੂਹ - ਰੁਹਾਨ ਕੀਤੀ, ਮੈਂ ਮਿਲਣ ਮਨਾਇਆ, ਮੈਨੂੰ ਮਦਦ ਮਿਲੀ ਕਿਉਂਕਿ ਤੇਜ਼ ਗਤੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਇੱਕ ਹੀ ਸਮੇਂ ਤੇ ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਅਨੁਭਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਕੀਤਾ। ਤਾਂ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਜੀਵਨ ਬੰਧਨ ਮੁਕਤ ਜੀਵਨ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਸੇਵਾ ਦਾ ਬੰਧਨ ਹੈ, ਪਰ ਇੰਨੀ ਫਾਸਟ ਗਤੀ ਹੈ ਜੋ ਜਿਨਾਂ ਵੀ ਕਰੇ, ਉਨਾਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਸਦਾ ਫ੍ਰੀ ਹੈ। ਜਿਨਾਂ ਹੀ ਪਿਆਰਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਨਿਆਰਾ। ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਹਨ ਪਰ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਅਸਰੀਰੀ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਹੋਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਸਦਾ ਹੀ ਸਵਤੰਤਰਤਾ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਰੀਰ ਅਤੇ ਕਰਮ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਅਨੁਭਵ ਹੈ - ਜਦੋਂ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਬੰਧਨ ਮੁਕਤ ਮਤਲਬ ਹਲਕਾ ਪਨ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਅਤੇ ਜੇ ਹੈ ਹੀ ਫਰਿਸ਼ਤਾ; ਲੋਕ ਵੀ ਉਹ, ਸਰੀਰ ਵੀ ਉਹ, ਤਾਂ ਕੀ ਅਨੁਭਵ ਹੁੰਦਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਾਣ ਸਕਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਅੱਛਾ!

ਚਾਰੋਂ ਪਾਸੇ ਦੇ ਸਰਵ ਦਿਲ ਦੇ ਸਨੇਹੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਦਾ ਦਿਵਯ, ਵਿਸ਼ਾਲ, ਬੇਹੱਦ ਬੁੱਧੀਵਾਨ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ, ਸਦਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਤੀਵਰ ਗਤੀ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ, ਆਪਣੀ ਉੱਨਤੀ ਵਿੱਚ ਸਫਲਤਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਸਦਾ ਸਹਿਯੋਗੀ ਬਣ ਬਾਪ ਦੇ ਸਹਿਯੋਗ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲੇ - ਅਜਿਹੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ, ਸਮਾਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਮਹਾਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦਪਿਆਰ ਅਤੇ ਨਮਸਤੇ।

“ਅਵਿਯਕਤ ਬਾਪਦਾਦਾ ਨਾਲ ਪਰਸਨਲ ਮੁਲਾਕਾਤ”

1. ਸਦਾ ਬੇਫਿਕਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਹੋ ਨਾ! ਜਦੋਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜ਼ਿਮੇਵਾਰੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਤਾਂ ਫਿਕਰ ਕਿਸ ਗੱਲ ਦਾ? ਜਦੋਂ ਆਪਣੇ ਉੱਪਰ ਜ਼ਿਮੇਵਾਰੀ ਰੱਖਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਫਿਰ ਫਿਕਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ - ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿਦਾਂ ਹੋਵੇਗਾ ... ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਬਾਪ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਫਿਕਰ ਕਿਸਨੂੰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ? ਅਤੇ ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਾਗਰ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਫਿਕਰ ਰਹੇਗੀ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਵੀ ਬੇਫਿਕਰ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਵੀ ਬੇਫਿਕਰ ਹੋ ਗਏ। ਤਾਂ ਜੋ ਵੀ ਕਰਮ ਕਰੇ, ਕਰਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਸੋਚੋ ਕਿ ਮੈਂ ਟ੍ਰਸਟੀ ਹਾਂ। ਟ੍ਰਸਟੀ ਕੰਮ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਬੋਝ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਟਰੱਸਟੀ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਸਭ ਕੁਝ ਬਾਪ ਤੇਰਾ। ਤਾਂ ਤੇਰੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵੀ ਜਿਆਦਾ ਅਤੇ ਹਲਕੇ ਵੀ ਰਹੇਗੇ, ਕੰਮ ਵੀ ਚੰਗਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਵੇਂ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਵੇਂ ਸਥਿਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤੇਰਾ ਮਾਨਾ ਬਾਪ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ। ਕੋਈ ਰਿਵਾਜੀ ਮਹਾਨ ਆਤਮਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਬਾਪ ਹੈ! ਤਾਂ ਜਦੋਂ ਟ੍ਰਸਟੀ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਕੰਮ ਵੀ ਚੰਗਾ ਅਤੇ ਸਥਿਤੀ ਵੀ ਸਦਾ ਬੇਫਿਕਰ। ਜਦੋਂ ਬਾਪ ਆਫਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਫਿਕਰ ਦੇ ਦੇਵੇ, ਫਿਰ ਵੀ ਜੇਕਰ ਆਫਰ ਨਹੀਂ ਮੰਨੇ ਤਾਂ ਕੀ ਕਹਾਂਗੇ? ਬਾਪ ਦੀ ਆਫਰ ਹੈ - ਬੋਝ ਛੱਡੋ। ਤਾਂ ਸਦਾ ਬੇਫਿਕਰ ਰਹਿਣਾ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਸਦਾ ਬੇਫਿਕਰ ਰੱਖਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਬੇਫਿਕਰ ਬਣਨ ਦੀ ਅਨੁਭਵ ਨਾਲ ਵਿਧੀ ਦੱਸਣੀ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਅਸੀਰਵਾਦ ਮਿਲੇਗੀ! ਕਿਸੇ ਦਾ ਬੋਝ ਜਾਂ ਫਿਕਰ ਲੈ ਲਵੋ ਤਾਂ ਦਿਲ ਤੋਂ ਦੁਆਵਾਂ ਦੇਣਗੇ। ਤਾਂ ਖੁਦ ਵੀ ਬੇਫਿਕਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸੁਭ ਭਾਵਨਾ ਦੀਆਂ ਦੁਆਵਾਂ ਮਿਲਣਗੀਆਂ। ਤਾਂ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਹੋ, ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਧਨ ਦੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਹੋ! ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਕੀ ਪਰਵਾਹ! ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹਾਂ ਨੂੰ ਤੇ ਚਿੰਤਾ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

2. ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸੁਖ ਅਤੇ ਅਲਪਕਾਲ ਦਾ ਸੁਖ - ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਅਨੁਭਵੀ ਹੋ ਨਾ? ਅਲਪਕਾਲ ਦਾ ਸੁਖ - ਸਥੂਲ ਸਾਧਨਾਂ ਦਾ ਸੁਖ ਅਤੇ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸੁਖ ਹੈ - ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਸੁਖ। ਤਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗਾ ਸੁਖ ਕਿਹੜਾ ਹੈ? ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਸੁਖ ਜਦੋਂ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸੁਖ ਖੁਦ ਹੀ ਪਿੱਛੇ - ਪਿੱਛੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਧੁੱਪ ਵਿੱਚ ਚਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਪਰਛਾਈ ਆਪੇ ਹੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਪਰਛਾਈ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ। ਤਾਂ ਜੇ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਸੁਖ ਦੇ ਪਾਸੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਅਲਪਕਾਲ ਦਾ ਸੁਖ ਖੁਦ ਹੀ ਪਰਛਾਈ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਉਂਦਾ ਰਹੇਗਾ, ਮਿਹਨਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਜਿੱਥੇ ਪ੍ਰਮਾਰਥ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਵਿਵਹਾਰ ਖੁਦ ਸਿੱਧ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਸੁਖ ਹੈ 'ਪ੍ਰਮਾਰਥ' ਅਤੇ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸੁਖ ਹੈ 'ਵਿਵਹਾਰ'। ਤਾਂ ਪ੍ਰਮਾਰਥ ਦੇ ਅੱਗੇ ਵਿਵਹਾਰ ਆਪੇ ਹੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਸਦਾ ਇਸੇ ਅਨੁਭਵ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਦੋਵੇਂ ਮਿਲ ਜਾਣ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਇੱਕ ਮਿਲੇਗਾ ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਕਦੇ ਮਿਲੇਗਾ, ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਚੀਜ਼ ਵੀ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ, ਉਸ ਤੋਂ ਮਿਲੇਗਾ ਹੀ ਕੀ? ਜਦੋਂ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਸੁਖ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਦਾ ਸੁਖੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਦੁਖ ਦਾ ਨਾਮ - ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ। ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਸੁਖ ਮਿਲਿਆ ਮਤਲਬ ਸਭ ਕੁਝ ਮਿਲਿਆ, ਕੋਈ ਅਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸੁਖ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਨਿਆਰਾ ਹੋਕੇ

ਯੂਜ਼ ਕਰੇਗਾ, ਫਸੇਗਾ ਨਹੀਂ। ਚੰਗਾ!

3. ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਕਲਪ ਪਹਿਲੋਂ ਵਾਲੇ ਵਿਜੇਈ ਪਾਂਡਵ ਸਮਝਦੇ ਹੋ? ਜਦੋਂ ਵੀ ਪਾਂਡਵਾਂ ਦੇ ਯਾਦਗਾਰ ਚਿੱਤਰ ਵੇਖਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਾਡਾ ਯਾਦਗਾਰ ਹੈ? ਤਾਂ ਪਾਂਡਵ ਮਤਲਬ ਸਦਾ ਮਜਬੂਤ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਇਸਲਈ, ਪਾਂਡਵਾਂ ਦੇ ਸ਼ਰੀਰ ਲੰਬੇ ਚੇੜੇ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਾਂਡਵਾਂ ਦੀ ਵਿਜੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੈ। ਕੋਰਵ ਅਕਸ਼ੋਨੀ ਹੁੰਦੇ ਵੀ ਹਾਰ ਗਏ ਅਤੇ ਪਾਂਡਵ 5 ਹੁੰਦੇ ਵੀ ਜਿੱਤ ਗਏ। ਕਿਉਂ ਵਿਜੇਈ ਬਣੇ? ਕਿਉਂਕਿ ਪਾਂਡਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਬਾਪ ਹੈ, ਪਾਂਡਵ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹਨ, ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ ਇਸਲਈ, ਅਕਸ਼ੋਨੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਹੋ ਨਾ? ਕੋਈ ਵੀ ਸਾਹਮਣੇ ਆਏ, ਮਾਇਆ ਕਿਸ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਵੇ, ਤਾਂ ਵੀ ਹਾਰ ਖਾਕੇ ਜਾਵੇ, ਜਿੱਤ ਨਾ ਸਕੇ, ਇਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਵਿਜੇਈ ਪਾਂਡਵ। ਮਾਤਾਵਾਂ ਵੀ ਪਾਂਡਵ ਸੈਨਾ ਵਿੱਚ ਹੋ ਨਾ। ਜਾਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹੋ? ਜੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਘਰ ਵਿੱਚ ਲੁਕਦਾ ਹੈ, ਬਹਾਦਰ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਕਿੱਥੇ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹੋ, ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਘਰ ਵਿੱਚ? ਤਾਂ ਸਦਾ ਇਸ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਵੱਧਦੇ ਰਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਾਂਡਵ ਸੈਨਾ ਦੇ ਵਿਜੇਈ ਪਾਂਡਵ ਹਾਂ।

4. ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ? ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਮਤਲਬ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੈਂ-ਪਨ ਦੇ ਜਾਂ ਮੇਰੇਪਨ ਦੀ ਹੱਦ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ। ਬੇਹੱਦ ਵਿੱਚ ਨਾ ਮੈਂ ਹਾਂ, ਨਾ ਮੇਰਾ ਹੈ। ਸਭ ਬਾਪ ਦਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਵੀ ਬਾਪ ਦਾ ਤਾਂ ਸੇਵਾ ਵੀ ਬਾਪ ਦੀ। ਇਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੇਹੱਦ ਸੇਵਾ। ਅਜਿਹੇ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਹੋ ਜਾਂ ਹੱਦ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹੋ? ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਰਾਜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਦਾ ਬੇਹੱਦ ਬਾਪ, ਬੇਹੱਦ ਸੇਵਾ ਅਤੇ ਬੇਹੱਦ ਰਾਜ - ਭਾਗ - ਇਹ ਹੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖੋ ਤਾਂ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹੇਗੀ। ਹੱਦ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ੀ ਗਾਇਬ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਬੇਹੱਦ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹੇਗੀ। ਅੱਛਾ!

ਵਿਦਾਈ ਦੇ ਸਮੇਂ:- ਹੁਣ ਤਾਂ ਸੇਵਾ ਦੇ ਪਲਾਨ ਬਹੁਤ ਚੰਗੇ ਬਣਾਏ ਹਨ। ਸੇਵਾ ਵੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਣਤੀ ਦਾ ਸਾਧਨ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਸੇਵਾ ਲਿਫਟ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਦੀ। ਸਿਰਫ ਪਲੇਨ ਬੁੱਧੀ ਬਣਕੇ ਪਲਾਨ ਬਣਾਈਏ, ਜਰਾ ਵੀ ਕੁਝ ਇਧਰ - ਉਧਰ ਦਾ ਮਿਕਸ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਵਧੀਆ ਚੀਜ਼ ਬਣਾ ਕੇ ਰੱਖੇ ਅਤੇ ਇੱਥੇ - ਉੱਥੇ ਦੀ ਹਵਾ ਨਾਲ ਕੁਝ ਕਿਚੜਾ ਪੈ ਜਾਏ ਤਾਂ ਕੀ ਹੋ ਜਾਏਗਾ? ਤਾਂ ਸੰਭਾਲ ਕੇ ਰੱਖਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਤਾਂ ਇੱਥੇ - ਉੱਥੇ ਦਾ ਕੁਝ ਮਿਕਸ ਨਾ ਹੋ ਜਾਏ। ਅਜਿਹੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਪਲੈਨ ਚੰਗੇ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ, ਮਿਹਨਤ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦੀ, ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਲਗਨ ਨਾਲ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਉਮੰਗ - ਉਤਸ਼ਾਹ ਵੀ ਚੰਗਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਸੇਵਾ ਦਾ ਉਮੰਗ ਦੇਖ ਕੇ ਵੇ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸਿਰਫ ਮਿਕਸ ਨਾ ਹੋਵੇ ਜਿਨੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਹੋਈ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚ 4 ਗੁਣਾਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਪਲੇਨ ਬੁੱਧੀ ਫਾਸਟ ਗਤੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੱਖ ਦਿਖਾਵੇਗੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਫਿਰ ਸੋਚਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਇਹ ਕਰੀਏ, ਇਹ ਨਾ ਕਰੀਏ, ਇਹ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ? ਪਰ ਸਭ ਇੱਕ ਬੁੱਧੀ ਹੋ ਜਾਣ - ਜਿਸਨੇ ਕੀਤਾ ਉਹ ਚੰਗਾ, ਜੋ ਕੀਤਾ ਉਹ ਚੰਗਾ। ਇਹ ਪਾਠ ਪੱਕਾ ਹੋ ਜਾਏ ਤਾਂ ਤੀਵਰ ਗਤੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਏ। ਉਵੇਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਸੇਵਾ ਦੀ ਗਤੀ ਤੀਵਰ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ, ਵੱਧ ਰਹੀ ਹੈ, ਸਫਲਤਾ ਵੀ ਮਿਲ ਰਹੀ ਹੈ। ਪਰ ਹੁਣ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ, ਵਿਸ਼ਵ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਹਾਲੇ ਕੋਨੇ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚੇ ਹੋ। ਕਿੱਥੇ ਸਾਡੇ ਪੰਜ ਸੌ ਕਰੋੜ ਆਤਮਾਵਾਂ ਅਤੇ ਕਿੱਥੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਪਹੁੰਚਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਇੱਕ ਕਰੋੜ ਦੇ ਕਰੋੜ ਤੱਕ! ਬਾਕੀ ਕਿੰਨੇ ਪਏ ਹਨ? ਹਾਂ, ਇਹ ਰਾਜਧਾਨੀ ਦੇ ਨਜ਼ਦੀਕ ਵਾਲੇ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਹਨ ਪਰ ਚਾਹੀਦੇ ਤਾਂ ਸਭ ਹਨ। ਵਰਸਾ ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਦੇਣਾ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਮੁਕਤੀ ਦਵੇ, ਭਾਵੇਂ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤੀ ਦਵੇ। ਪਰ ਦੇਣਾ ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਹੈ, ਇੱਕ ਵੀ ਬਾਪ ਦਾ ਬੱਚਾ ਵੰਚਿਤ ਨਾ ਰਹਿ ਜਾਏ। ਕਿਵੇਂ ਵੀ ਬਾਪ ਦੇ ਵਰਸੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਤਾਂ ਬਣਨਾ ਹੀ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਧੀ ਨਾਲ ਸੰਦੇਸ਼ ਸੁਣਨ, ਇਸਦੇ ਲਈ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ “ਤੀਵਰਗਤੀ”। ਇਹ ਵੀ ਸਮਾਂ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਹੁੰਦੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਹੁਣ ਹੋਲੀ - ਹੋਲੀ ਸਾਰੇ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਆਪਣੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਮੇਲਭੇਡ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ ਕੱਟਰ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਹੁਣ ਮੇਲਭੇਡ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਮੁਸਲਿਮ ਹਨ ਪਰ ਭਾਰਤ ਦੀ ਫ਼ਿਲਾਸਫ਼ੀ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਤੋਂ ਰਿਗਾਰ੍ਡ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਭਾਰਤ ਦੀ ਫ਼ਿਲਾਸਫ਼ੀ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਮਨੀਕਤਾ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਹੋਰ ਧਰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਹਾਣੀਆਂ ਦੀ ਰੀਤੀ ਨਾਲ, ਡਰਾਮੇ ਦੀ ਰੀਤੀ ਨਾਲ ਭਾਰਤ ਦੀ ਫ਼ਿਲਾਸਫ਼ੀ ਦਾ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਵਰਨਣ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਵੇਂ ਹੋਰ ਧਰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਸਲਈ ਜੇ ਇੱਕਦਮ ਕੱਟਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਉਹ ਵੀ ਅੰਦਰ - ਅੰਦਰ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜੇਕਰ ਭਾਰਤ ਦੀ ਫ਼ਿਲਾਸਫ਼ੀ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਆਦਿ - ਸਨਾਤਨ ਫ਼ਿਲਾਸਫ਼ੀ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਦਿਨ ਵੀ ਆ ਜਾਣਗੇ ਜੋ ਸਭ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਜੇਕਰ ਫ਼ਿਲਾਸਫ਼ੀ ਹੈ ਤਾਂ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਧਰਮ ਦੀ ਹੈ। ਹਿੰਦੂ ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਵਿਗੜਦੇ ਹਨ ਪਰ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਧਰਮ ਨੂੰ ਰਿਗਾਰ੍ਡ ਦੇਣਗੇ। ਗੌਡ ਇੱਕ ਹੈ ਤਾਂ ਧਰਮ ਵੀ ਇੱਕ ਹੈ, ਸਾਡੇ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਧਰਮ ਵੀ ਇੱਕ ਹੈ - ਇਹ ਹੋਲੀ - ਹੋਲੀ ਆਤਮਾ ਦੇ ਧਰਮ ਦੇ ਵੱਲ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਹੁੰਦੇ ਜਾਣਗੇ। ਅੱਛਾ!

ਵਰਦਾਨ:- ਮੰਨਨ ਸ਼ਕਤੀ ਦਵਾਰਾ ਵੇਸਟ ਦੇ ਵੇਟ ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਦਾ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਭਵ ਆਤਮਾ ਤੇ ਵੇਸਟ ਦਾ ਹੀ ਵੇਟ ਹੈ। ਵੇਸਟ ਸੰਕਲਪ, ਵੇਸਟ ਵਾਈ, ਵੇਸਟ ਕਰਮ ਇਸ ਨਾਲ ਆਤਮਾ ਭਾਰੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਸ ਵੇਸਟ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰੋ। ਇਸ ਵੇਟ ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਬਿਜ਼ੀ ਰਹੋ, ਮੰਨਨ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਵਧਾਓ। ਮੰਨਨ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਆਤਮਾ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਣ ਜਾਏਗੀ। ਜਿਵੇਂ ਭੋਜਨ ਹਜ਼ਮ ਕਰਨ ਨਾਲ ਖੂਨ ਬਣਦਾ ਹੈ ਫਿਰ ਉਹ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇਵੇਂ ਮੰਨਨ ਕਰਨ ਨਾਲ ਆਤਮਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵੱਧਦੀ ਹੈ।

ਸਲੋਗਨ:- ਜੋ ਆਪਣੇ ਸੁਭਾਅ ਨੂੰ ਸਰਲ ਬਣਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਸਮਾਂ ਵਿਅਰਥ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :-ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਰੂਹਾਨੀ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰਨੀ ਹੈ, ਰੂਹ ਸਮਝਕੇ ਹਰ ਕਰਮ ਕਰਨ ਨਾਲ ਆਤਮਾ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਣਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਸਵਰਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈਣ ਅਤੇ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਉੱਚ ਪੱਦਵੀ ਪਾਉਣ ਦਾ ਆਧਾਰ ਕੀ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ/ਕੁਮਾਰੀ ਬਣੋ ਤਾਂ ਸਵਰਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲ ਜਾਏਗਾ। ਪਰ ਉੱਚ ਪੱਦਵੀ ਦਾ ਆਧਾਰ ਹੈ ਪੜ੍ਹਾਈ। ਜੇਕਰ ਬਾਪ ਦਾ ਬਣਕੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਦੇ ਰਹੋ, ਪੂਰਾ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੋ ਤਾਂ ਰਜਾਈ ਪੱਦਵੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਕਈ ਪੂਰਾ ਪੜ੍ਹਦੇ ਨਹੀਂ, ਕਰਮਬੰਧਨ ਹਨ, ਪੂਰਾ ਪਵਿੱਤਰ ਨਹੀਂ ਬਣੇ ਅਤੇ ਸ਼ਰੀਰ ਛੁੱਟ ਗਿਆ ਤਾਂ ਪ੍ਰਜਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਧਾਰਨ ਪੱਦਵੀ ਪਾ ਲੈਣਗੇ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਸਮਝਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਰੂਹਾਨੀ ਕਾਰੋਬਾਰ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਿਸਮਾਨੀ ਕਾਰੋਬਾਰ ਹੈ। ਅਸੂਲ ਵਿੱਚ ਕਾਰੋਬਾਰ ਚਲਦੀ ਹੈ ਰੂਹਾਂ ਦੀ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਦਵਾਰਾ ਪੜ੍ਹਦੀ ਹੈ, ਚੱਲਦੀ ਹੈ, ਵਿਕਰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਸਲਈ ਪਤਿਤ - ਆਤਮਾ, ਪਾਪ - ਆਤਮਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਸਭ ਕੁੱਝ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਭ ਮਨੁੱਖ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨੀ ਹਨ, ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ ਸਮਝਣ ਦੇ ਬਦਲੇ, ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਫਲਾਣਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਵਪਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਫਲਾਣੇ ਕਾਮੀ, ਕਰੇਧੀ ਹਨ। ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਹੀ ਨਾਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਦੁਨੀਆਂ, ਉਤਰਦੀ ਕਲਾ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਉੱਥੇ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਨਿਸ਼ਚੇ ਕਰੋ। ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਰੂਪੀ ਚੇਲਾ ਧਾਰਨ ਕਰ ਪਾਰ੍ਵ ਵਜਾਉਂਦੀ ਹਾਂ। ਉਹ ਐਕਟਰਸ ਵੀ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਕਪੜਾ ਪਾ ਕੇ ਪਾਰ੍ਵ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਤੁਹਾਡਾ ਘਰ ਹੈ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ। ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਹੱਦ ਦਾ ਨਾਟਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਫਿਰ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਨਾਟਕ। ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਪਰਮਧਾਮ ਤੋਂ ਆਕੇ, ਸ਼ਰੀਰ ਧਾਰਨ ਕਰਕੇ ਪਾਰ੍ਵ ਵਜਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਅਸੂਲ ਘਰ ਹੈ ਪਰਮਧਾਮ। ਉਹਨਾਂ ਐਕਟਰਸ ਦਾ ਘਰ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਡ੍ਰੈਸ ਬਦਲੀ ਕਰ ਆਕੇ ਪਾਰ੍ਵ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਬੱਚੇ - ਬੱਚੇ ਹੀ ਕਹਿਣਗੇ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਬੱਚੇ - ਬੱਚੇ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਹਾਂ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਗੋਡ ਫਾਦਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਗੋਡ ਫਾਦਰ ਤਾਂ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਸ਼ੰਕਰ ਨੂੰ ਵੀ ਗੋਡ ਫਾਦਰ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਆਤਮਾ ਹੈ ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇਵਤਾ ਨਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਨਮਾ ...ਦੇਵਤਾ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਡਰਾਮਾ ਪਲੈਨ ਅਨੁਸਾਰ ਪਾਰ੍ਵ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਦੁਨੀਆਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕੀ ਥੱਲੇ ਪਾਤਾਲ ਅਤੇ ਉੱਪਰ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਦੁਨੀਆਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਚੱਕਰ ਫਿਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਲੋਕੀ ਤਾਂ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਮੂਨ ਵਿੱਚ ਪਲਾਟ ਲਵਾਂਗੇ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ ਕਿੰਨੇ ਇੰਨਸਾਲਵੇਂਟ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਲਈ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਸਾਹੂਕਾਰ ਸਮਝਦਾਰ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਲੂਟ ਨਾ ਸਕੇ। ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਪਾਰਟੀਸ਼ਨ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਕਿੰਨੀ ਪਾਰਟੀਸ਼ਨ ਹੈ। ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਟੁੱਕੜੇ - ਟੁੱਕੜੇ ਲਈ ਲੜਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੀ। ਸਾਰਾ ਆਕਾਸ਼, ਪ੍ਰਿਥਵੀ, ਸਮੁੰਦਰ ਸਭ ਤੁਹਾਡਾ ਸੀ, ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਟੁੱਕੜੇ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਭਾਰਤ ਹੀ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਸੀ।

ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਜੇ ਪਾਰ੍ਵ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਉਹ ਕਦੀ ਘਿਸਦਾ ਨਹੀਂ। ਚੱਲਦਾ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਫਿਰ ਤੋਂ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਫਿਰ 84 ਜਨਮ ਲਵੇਗੇ। ਤੁਹਾਡਾ ਪਾਰ੍ਵ ਚੱਲਦਾ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਕਦੀ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਮੇਕਸ ਆਦਿ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦਾ। ਜਿਤਨੇ ਅਨੇਕ ਗੁਰੂ ਹਨ, ਅਨੇਕ ਸ਼ਾਸਤਰ, ਉਤਨੀਆਂ ਅਨੇਕ ਮਤਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਜਾਓ ਕਹਿਣਗੇ ਮਨ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲੇ। ਇਹ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਮਨ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀ - ਇਹ ਹਨ ਆਤਮਾ ਦੇ ਆਰਗਨਸ। ਬਾਕੀ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਦੀਆਂ ਇੰਦਰੀਆਂ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਮੇਰੇ ਮਨ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲੇ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਗਲਤ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹੋ, ਤੁਹਾਡਾ ਸਵਧਰਮ ਹੀ ਸ਼ਾਂਤ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇਵੇਂ ਕਰੋ ਮੈਨੂੰ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲੇਗੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਰਮ ਤਾਂ ਕਰਨਾ ਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਬਾਪ ਹੀ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗਿਆਨ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ। ਉੱਥੇ ਹੈ ਭਗਤੀਮਾਰਗ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਖੁਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਕਲਪ - ਕਲਪ, ਕਲਪ ਦੇ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਤੇ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਕਲਿਯੁੱਗ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਪਤਿਤ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਰਾਵਣ ਰਾਜ। ਰਾਵਣ ਨੂੰ ਸਾੜਦੇ ਵੀ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਹੀ ਹਨ। ਬਾਪ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਦਾ ਜਨਮ ਵੀ ਇੱਥੇ ਹੈ। ਤਾਂ ਰਾਵਣ ਦਾ ਜਨਮ ਵੀ ਇੱਥੇ ਹੀ ਹੈ। ਰਾਵਣ ਜੋ ਸਭ ਨੂੰ ਪਤਿਤ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਉਸਨੂੰ ਸਾੜਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਕਿਸੇ ਦੀ

ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਨ।

ਹੁਣ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜਯੰਤੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਲੀਲਾ, ਭਜਨ ਆਦਿ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਲੀਲਾ ਕੁੱਝ ਹੋਰ ਨਹੀਂ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੇ ਕੀ ਕੀਤਾ! ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕੰਸਪੂਰੀ ਵਿੱਚ ਜਨਮ ਲਿਆ। ਹੁਣ ਕੰਸ ਤਾਂ ਡੇਵਿਲ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਡੇਵਿਲ ਕਿਥੋਂ ਆਏ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਆਤਮਾ ਜੋ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸੀ ਉਹ ਆਪਣੇ 84 ਜਨਮ ਭੇਗ ਇਸ ਸਮੇਂ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਰਹੀ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਪਦਵੀ ਫਿਰ ਤੋਂ ਲੈ ਰਹੀ ਹੈ। ਉਵੇਂ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਪੂਰੀ ਵਿੱਚ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਸੀ। 84 ਜਨਮ ਲੈ ਹੁਣ ਫਿਰ ਆਪਣੀ ਪਦਵੀ ਲੈ ਰਹੇ ਹਨ। ਜਯੰਤੀ ਮਨਾਉਣੀ ਹੈ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਵ ਬਾਬਾ ਦੀ। ਜੋ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸਭ ਨੂੰ ਹੇਲ ਤੋਂ ਹੇਵਿਨ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਲੀਲਾ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਹੋ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਬਾ ਆਓ, ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਹੇਲ ਤੋਂ ਹੇਵਿਨ ਵਿੱਚ ਲੈ ਚੱਲੋ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਡੇ ਬਾਪ ਹੋ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ, ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਹਾਂ? ਇਸਲਈ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਹੋ ਗੰਡ ਫਾਦਰ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਦੁਖ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਲਿਖੇਟ ਕਰੋ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਡਰਾਮਾ ਨੂੰ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਡਰਾਮਾ ਦੀ ਉਮਰ ਲੰਬੀ ਲਿੱਖ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਪੁਰਾਣੀ ਬਣਨਾ ਹੀ ਹੈ। ਸਤੇ ਰਜੇ ਤਮੇ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਗੱਲ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਫਿਰ ਤੋਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਜੋ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਉਹ ਹੀ 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣਗੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਦੇ ਹੋ, ਬਾਕੀ ਸਭ ਮਨੁੱਖ ਪਤਿਤ ਹਨ, ਤਾਂ ਤੇ ਪਾਵਨ ਦੇ ਅੱਗੇ ਜਾਕੇ ਨਮਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਾਵਨ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਨਮਨ ਕਿਉਂ ਕਰਨਗੇ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਪਾਵਨ ਹਨ ਤਾਂ ਤੇ ਪਤਿਤ ਮਨੁੱਖ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਮੱਥਾ ਝੁਕਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕੰਨਿਆ ਪਵਿੱਤਰ ਹੈ ਤਾਂ ਸਭ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਸਿਰ ਝੁਕਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੀ ਕੰਨਿਆ ਸ਼ਾਦੀ ਕਰ ਸਸੁਰ ਘਰ ਜਾਏਗੀ ਤਾਂ ਮੱਥਾ ਟੇਕਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ ਸਭ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ। ਉਹ ਸਭ ਹਨ ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਹੁਣ ਸੰਗਮ ਤੇ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਯੁਗ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਭ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜਯੰਤੀ ਮਨਾਓਗੇ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਲੋਕ ਸਮਝਣਗੇ ਇਹ ਤਾਂ ਨਾਸਤਿਕ ਹਨ। ਨਾਸਤਿਕ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਭ ਨਿਧਨ ਦੇ ਆਰਫਨ ਬਣ ਪਏ ਹਨ। ਘਰ - ਘਰ ਵਿੱਚ ਝਗੜਾ ਹੈ, ਇਕ ਦੇ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਵਿੱਚ ਦੋਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇਸਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਨਾਸਤਿਕਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਨਾ ਜਾਨਣ ਵਾਲੇ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਜਾਨਣ ਵਾਲੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪੱਥਰਬੁੱਧੀ ਸੀ, ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਪਾਰਸਬੁੱਧੀ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ ਹੋਰ ਕੋਈ ਤਕਲੀਫ਼ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਸਿਰਫ਼ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇੱਕ ਘੰਟਾ ਪੜ੍ਹੋ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਮੈਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਲੋਕਿਕ ਸੰਬੰਧਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਆਵੇਗੀ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਰਹੋਗੇ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਰਹੇਗੀ। ਇਹ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਵਿਸ਼ਵ ਦੁਨੀਆਂ। ਵਿਸ਼ੇ ਸਾਗਰ ਵਿੱਚ ਗੋਤੇ ਖਾਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਨੂੰ ਸ਼ੀਰਸਾਗਰ ਵਿੱਚ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉੱਥੇ ਘਿਉ ਦੀਆਂ ਨਦੀਆਂ ਬਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਘਾਸਲੇਟ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ। ਫਰਕ ਹੈ ਨਾ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਬਾਪ ਹੀ ਖਵਈਆ ਹੈ ਨਾ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਨਈਆ ਮੇਰੀ ਪਾਰ ਲਗਾਓ। ਇਹ ਸਭ ਨਾਵਾਂ ਹਨ, ਖਵਈਆ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਇੱਥੇ ਹੀ ਛੱਡ ਦੇਣਗੇ। ਬਾਕੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪਾਰ ਲੈ ਜਾਣਗੇ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ। ਉੱਥੇ ਤੋਂ ਫਿਰ ਭੇਜ ਦੇਣਗੇ ਸੁੱਖਧਾਮ। ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਹੀ ਖਵਈਆ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੀ ਹੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਸ੍ਰੀ - ਸ੍ਰੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਆਏ ਹਨ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਬਣਾਉਣ। ਖੁਦ ਭਗਵਾਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠਾਚਾਰੀ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਕਿੰਨੀਆਂ ਇਹ ਗੁਪਤ ਰਮਣੀਕ ਗੱਲਾਂ ਹਨ, ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੀਆਂ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਹੁਣ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦਾ ਕਲਮ ਲਗ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜੋ ਵੀ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਹੋਰ ਧਰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ, ਉਹ ਹੀ ਆਕੇ ਫਿਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣਨਗੇ। ਬ੍ਰਾਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀ ਬਣਨ ਬਗੈਰ ਬਾਪ ਤੋਂ ਸ੍ਵਰਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਸ੍ਵਰਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈ ਰਹੇ ਹੋ। ਜਿੰਨਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰੋਗੇ, ਕਰਵਾਓਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾਓਗੇ। ਸਭ ਤਾਂ ਇੰਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਨਗੇ ਤਾਂ ਉਸ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਜੇਕਰ ਸ਼ਰੀਰ ਛੁੱਟ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਸ੍ਵਰਗ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਣਗੇ। ਪਰ ਪ੍ਰਜਾ ਵਿੱਚ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਸਾਧਾਰਨ। ਜੇਕਰ ਬਾਪ ਦਾ ਬਣਕੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹੋ ਤਾਂ ਰਜਾਈ ਪਦਵੀ ਪਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਮਝਾਂਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿਣਗੇ, ਪੜ੍ਹਨਗੇ ਤਾਂ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾਉਣਗੇ। ਅਪਵਿੱਤਰ ਹੋਣ ਨਾਲ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਣਗੇ। ਅਜਿਹੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹਨ - ਕਰਮਬੰਧਨ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਜੱਦ ਛੁੱਟੇ। ਗੱਡੀ ਦੇ ਦੋਨੋਂ ਪਹੀਏ ਪਵਿੱਤਰ ਹੋਣਗੇ ਤਾਂ ਠੀਕ ਚੱਲਣਗੇ। ਦੋਨੋਂ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿਣਗੇ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਚਿਤਾ ਤੇ ਬੈਠ ਜਾਣਗੇ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਖਿਟਪਿਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਕਈ ਬੱਚੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸਤਿਯੁਗ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਪ੍ਰਿੰਸ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕੁਝ ਮਨਾਈਏ। ਅੱਛਾ ਅਸੀਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਬੁਲਾ ਵੀ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਆਕੇ ਖੇਲ - ਪਾਲ ਕਰੇਗੀ, ਰਾਸ ਕਰੇਗੀ ਅਤੇ ਕੀ ਕਰੇਗੀ। ਗੋਪ - ਗੋਪੀਆਂ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਪ੍ਰਿੰਸ - ਪ੍ਰਿੰਸੇਜ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਰਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸੋਨੇ ਦੀ ਮੁਰਲੀ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਇਹ ਸਭ ਖੇਲ - ਪਾਲ ਤੁਸੀਂ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਵੇਖੋਗੇ। ਇਹ ਸਭ ਪਾਰੂ ਚੱਲਣਗੇ। ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਵਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਵਿੱਚ ਲੱਗ ਗਏ ਹੋ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੋਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਵੇਗਾ। ਕੈਣ - ਕੈਣ ਕਿਸ ਪਦਵੀ ਨੂੰ ਪਾਉਣਗੇ, ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਇਹ ਸਭ ਰਾਜ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਵੇਦਾਂ, ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਹੋ! ਬੋਲੋ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਸਭ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੀ ਸਮਗਰੀ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਭਗਤੀ ਆਪੇ ਹੀ ਛੁੱਟ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜਾਵੋਗੇ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹੋਗੇ ਕਿ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਫਿਰ ਹੁਣ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਕਰਨਗੇ।

ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਦੋਨੋਂ ਪਾਸੇ ਤੋੜ ਨਿਭਾਉਣਾ ਹੈ। ਗ੍ਰਹਿਸਥ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਪੂਰੇ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੋ, ਪੂਰਾ ਵੈਸ਼ਨਵ ਬਣੋ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰਪੂਰੀ ਦਾ ਰਾਜ ਲਵੋ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ । ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਯੋਗ ਦਵਾਰਾ ਕਰਮਬੰਧਨ ਦਾ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਚੁਕਤੁ ਕਰ, ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ - ਚਿਤਾ ਤੇ ਬੈਠਣਾ ਹੈ। ਪੂਰਾ - ਪੂਰਾ ਵੈਸ਼ਨਵ ਮਤਲਬ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਾ ਹੈ।

2. ਆਪਣੇ ਸ਼ਾਂਤ ਸਵਧਰਮ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਸਭ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਣੀ ਹੈ। ਕਦੀ ਵੀ ਅਸ਼ਾਂਤ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਹੈ।
ਵਰਦਾਨ:- ਨਾਲੇਜ ਦਵਾਰਾ ਰਾਵਣ ਦੇ ਬਹੁ ਰੂਪਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਕੇ ਉਸ ਦੀ ਅਟੈਕਸ਼ਨ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹਿੰਮਤਵਾਨ ਭਵ:
ਜੇ ਬੱਚੇ ਨਾਲੇਜ ਦਵਾਰਾ ਰਾਵਣ ਦੇ ਬਹੁ ਰੂਪਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਜਾਨ ਗਏ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਉਹ ਨੇੜੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦਾ। ਭਾਵੇਂ ਸੋਨੇ ਦਾ, ਭਾਵੇਂ ਹੀਰੇ ਦਾ ਰੂਪ ਧਾਰਨ ਕਰੇ ਪਰ ਉਸ ਦੀ ਅਟੈਕਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਣਗੇ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਸੱਚੀਆਂ ਸੀਤਾਵਾਂ ਬਣ ਲਕੀਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰਹਿਣ ਦਾ ਲਕਸ਼ ਰੱਖ, ਹਿੰਮਤਵਾਨ ਬਣੋ। ਫਿਰ ਇਹ ਰਾਵਣ ਦੀ ਬਹੁ ਸੈਨਾ ਵਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਬਜਾਏ ਤੁਹਾਡੀ ਸਹਿਯੋਗੀ ਬਣ ਜਾਵੇਗੀ। ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਦੇ 5 ਤਤ੍ਵ ਅਤੇ 5 ਵਿਕਾਰ ਟਰਾਂਸਫਰ ਹੋ ਕੇ ਤੁਹਾਡੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਲਈ ਆਉਣਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸੇਵਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਸਫਲਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਨਿਰਮਾਣਚਿਤ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨੂੰ ਧਾਰਨ ਕਰੋ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਵਿਸ਼ਾਲ ਬੁੱਧੀ ਬਣ ਵੱਡਿਆਂ - ਵੱਡਿਆਂ ਦੀ ਓਪੀਏਅਨ ਲੈ ਕਈ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਹਾਲ ਆਦਿ ਲੈਕੇ ਖੂਬ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀਆਂ ਲਗਾਓ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਹੜੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਆਈ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰੋ ਤਾਂ ਕਦੀ ਦੁਖੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੋਗੇ?
- ਉੱਤਰ:- ਹੁਣ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਆਈ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪੂਜੀਏ ਰਾਵ ਸੀ, ਫਿਰ ਰੰਕ ਬਣੇ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਤੋਂ ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਰਾਵ (ਰਾਜਾ) ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਬਾਬਾ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਸਮਾਚਾਰ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਵਰਲਡ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ ਜੋਗ੍ਰਾਫੀ ਨੂੰ ਜਾਣ ਗਏ ਹਾਂ। ਇਹਨਾਂ ਸਮ੍ਰਿਤੀਆਂ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਦੇ ਰਹੋ ਤਾਂ ਕਦੀ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਦੁਖੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝੋਗੇ। ਹਮੇਸ਼ਾ ਖੁਸ਼ ਰਹੋਗੇ।
- ਗੀਤ:- ਨੈਣ ਹੀਨ ਨੂੰ ਰਾਹ ਵਿਖਾਓ ਪ੍ਰਭੂ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਸਿਕੀਲੱਧੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਗੀਤ ਸੁਣਿਆ। ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬਾਪ ਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਅਤੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਗਾਇਆ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਬਾਪ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਮਾਨਾ ਸੁੱਖ - ਸ਼ਾਂਤੀ ਸੰਪਤੀ ਆਦਿ ਦਾ ਵਰਸਾ। ਹੁਣ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਅਤੇ ਜੀਵਨਬੰਧਨ ਦੇ ਅੱਖਰ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਇਸ ਸਮੇਂ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਅਤੇ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਾਰੇ ਜੀਵਨਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਬੰਧਨ ਤੋਂ ਮੁਕਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਬੱਚਾ ਜੰਮਿਆ ਅਤੇ ਮਾਂ - ਬਾਪ, ਮਿੱਤਰ ਸੰਬੰਧੀ ਆਦਿ ਸਮਝ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਵਾਰਿਸ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ। ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਸਮਝਣਾ ਸਹਿਜ ਹੈ ਉਵੇਂ ਉਹ ਵੀ ਸਹਿਜ ਹੈ, ਬੱਚੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਮਿਸਲ ਤੁਸੀਂ ਸਾਨੂੰ ਆਕੇ ਮਿਲੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਹੀ ਸਹਿਜ ਵਰਸਾ ਪਾਉਣ ਦਾ ਰਸਤਾ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਹਰ ਇੱਕ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਨਵੀਂ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਰਚਤਾ ਭਗਵਾਨ ਹੀ ਹੈ। ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਭਟਕਣ ਤੋਂ ਬਚਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਲ ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਸੀ, ਅੱਜ ਬਾਪ ਤੋਂ ਸਹਿਜ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਰਾਜਯੋਗ ਦਾ ਰਾਹ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਆਪਣਾ ਅਨੁਭਵ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬੀ. ਕੇ. ਦਵਾਰਾ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਦੇ ਬਾਪ ਹਨ। ਇਹ ਸਿਵਾਏ ਤੁਹਾਡੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਕਹਿ ਨਾ ਸਕੇ ਕਿ ਦੇ ਬਾਪ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੀ ਹਰ ਇੱਕ ਗੱਲ ਵੰਡਰਫੁਲ ਹੈ। ਹੁਣ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜੇ ਇੱਥੇ ਦੇ ਹੋਣਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਝੱਟ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਹਾਂ, ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਆਏ ਹੋਏ ਨੂੰ ਵੀ ਮਾਇਆ ਕੋਈ ਸਮੇਂ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਥੱਪੜ ਲਗਾਏ ਵਿਸਮ੍ਰਿਤ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਖ਼ਬਰਦਾਰ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੇ ਦਿਲਵਾਈ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦਾ ਕੰਗਣ ਵੀ ਪੂਰਾ ਬੰਨਣਾ ਹੈ। ਰਕਸ਼ਾਬੰਧਨ ਦਾ ਰਹੱਸ ਕੀ ਹੈ, ਸੇ ਤਾਂ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਕਿਸ ਨੇ ਇਹ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਕਰਾਈ ਹੈ। ਕਾਮ ਤਾਂ ਮਹਾਸ਼ਤ੍ਰ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਕਰੋ ਕਿ ਕਦੀ ਵੀ ਪਤਿਤ ਨਹੀਂ ਬਣਾਗਾਂ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੋ ਤਾਂ ਅੱਧਾਕਲਪ ਦੇ ਪਾਪ ਸੜ੍ਹਕੇ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਬਾਪ ਗਾਰੰਟੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਇਹ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਵੀ ਹਨ - ਬਾਪ ਗਾਰੰਟੀ ਕਰਦੇ ਇਹ ਤਾਂ ਗੱਲ ਠੀਕ ਹੈ ਨਾ। ਸੋਨਾਰ ਗਾਰੰਟੀ ਵੀ ਕੀ ਕਰਨਗੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪੁਰਾਣੇ ਜੇਵਰ ਨੂੰ ਨਵਾਂ ਬਣਾਵਾਂਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਤਾਂ ਇਹ ਕੰਮ ਹੀ ਹੈ। ਅੱਗ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਨਾਲ ਜਰੂਰ ਉਹ ਸੱਚਾ ਸੋਨਾ ਬਣ ਹੀ ਜਾਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਖਾਦ ਪਈ ਹੈ। ਕਿਵੇਂ ਸਤੇ ਰਜੇ ਤਮੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਚਿੱਤਰ ਵੀ ਇਸਲਈ ਬਣਾਏ ਹਨ ਕਿ ਇਸ ਤੇ ਸਹਿਜ ਸਮਝਾ ਸਕੀਏ। ਯੁਨੀਵਰਸਿਟੀ ਕਾਲੇਜੇਸ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਕਸ਼ੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਨਾ - ਕਈ ਕਿਸਮ ਦੇ। ਤੁਹਾਡੇ ਵੀ ਇਹ ਨਕਸ਼ੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਇਹ ਰਸਤਾ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਪਤਿਤ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਨੈਣ ਹੀਣ ਦੁਖੀ ਮਨੁੱਖ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਪਹਿਲੇ ਦੇ ਯੁਗਾਂ ਵਿੱਚ ਦੁੱਖ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਨਾ ਭਗਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਹੀ ਸ੍ਰਗ। ਭਾਰਤ ਦੇ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਦੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ਕੰਟਰਾਸਟ ਹੈ ਨਾ। ਪਰ ਇਹ ਹੋਰ ਕੋਈ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਕਿੰਨੀ ਪੂਜਾ ਚਲਦੀ ਹੈ। ਜਿੰਨਾ - ਜਿੰਨਾ ਜੋ ਸਾਹੂਕਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗੇ ਜੇਵਰ ਪਹਿਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਖੁਦ ਅਨੁਭਵੀ ਹਨ। ਬੰਬੇ ਵਿੱਚ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਜੋ ਮੰਦਿਰ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਟ੍ਰਸਟੀ ਨੇ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੇ ਲਈ ਹੀਰਿਆਂ ਦਾ ਹਾਰ ਬਣਵਾਇਆ ਸੀ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਉਸ ਟ੍ਰਸਟੀ ਦਾ ਨਾਮ ਵੀ ਯਾਦ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ ਮੰਦਿਰ ਬਣਾਇਆ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਜਾਇਆ ਫਿਰ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਬਣਾਇਆ ਤਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਆਦਿ ਨੂੰ ਵੀ ਕਿੰਨੇ ਜੇਵਰ ਪਹਿਨਾਏ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਕਿੰਨਾ ਧਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੁਹਮੰਦ ਗਜਨਵੀ ਕਿੰਨੇ ਉੱਠ ਭਰਕੇ ਲੈ ਗਏ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਅਥਾਹ ਧਨ ਸੀ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਸਾਡਾ ਭਾਰਤ ਕੀ ਸੀ! ਸਾਡੇ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਕੁਬੇਰ ਦਾ ਖਜਾਨਾ ਸੀ। ਹੀਰੇ - ਜਵਾਹਰਾਂ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਹੁਣ ਉਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ, ਸਭ ਲੁੱਟਕੇ ਲੈ ਗਏ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਕੀ ਹਾਲ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਪੂਜੀਏ ਰਾਵ ਸੀ ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਹੀ 84 ਜਨਮ ਲੈ ਪੂਰੇ ਰੰਕ ਬਣੇ ਹੋ। ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਤਾਂ ਫਿਰ ਕਦੀ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਦੁਖੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝੋਗੇ। ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਸਿਮਰਨ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ ਅਸੀਂ ਬਾਬਾ ਤੋਂ

ਕੀ ਲੈ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਸਮਾਚਾਰ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵਰਲਡ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ ਜਾਗਰਫੀ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਪਹਿਲੇ ਇੱਕ ਧਰਮ, ਇੱਕ ਰਾਜ, ਇੱਕ ਹੀ ਮੱਤ, ਇੱਕ ਭਾਸ਼ਾ ਸੀ। ਸਾਰੇ ਸੁਖੀ ਸਨ। ਪਿੱਛੋਂ ਇਹ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਲੜਨ - ਝਗੜਨ ਲੱਗੇ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਟੁਕੜਾ - ਟੁਕੜਾ ਹੋਣ ਲੱਗਾ। ਪਹਿਲੇ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਵੀ ਕਿਸਮ ਦਾ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਬਿਮਾਰੀ ਦਾ ਨਾਮ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਸ਼੍ਰਾਵਗ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਆਈ ਹੈ। ਬਰੇਬਰ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਸਾਨੂੰ ਵਿਸਮ੍ਰਿਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਫਿਰ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੀ ਏਕਜ ਭੁੱਲ ਹੋਈ ਹੈ ਜੋ ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਗਏ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਤਾਂ ਫਿਰ ਪਰਮਪਰਾ ਕਿਵੇਂ ਚਲ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਮੁੱਖ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਲੋਕ ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਰਿਸ਼ੀ - ਮੁਨੀ ਥੋੜੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਦਵਾਪਰ ਤੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਰਿਸ਼ੀ - ਮੁਨੀ ਆਦਿ ਨੂੰ ਖਾਨ - ਪਾਨ ਵੀ ਰਾਜਿਆਂ ਤੋਂ ਹੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਰਾਜੇ ਸੰਭਾਲ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਫਿਰ ਵੀ ਸੰਨਿਆਸ ਕਰਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਭਾਰਤ ਦਾ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਰਾਜਯੋਗ ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਰਿਸ਼ੀ - ਮੁਨੀ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਦਵਾਪਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਚਲਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਖੁਦ ਰਾਜੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਇਸ ਨਾਲੇਜ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦਾਰ ਬਣੇ ਹੋ। ਲਕਸ਼ਮੀ -- ਨਾਰਾਇਣ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਜੋ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਲਿਖ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਇੰਨੇ ਲੱਖਾਂ ਰੁਪਏ ਖਰਚ ਕਰ ਮੰਦਿਰ ਬਣਾਇਆ ਹੈ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜੀਵਨ ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ? ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਰਾਜ ਕਿਵੇਂ ਪਾਇਆ ਫਿਰ ਕਿੱਥੇ ਚਲੇ ਗਏ। ਹੁਣ ਕਿੱਥੇ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭ ਰਾਜ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਇਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਿਖ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਹਰ ਇੱਕ ਦੀ ਜੀਵਨ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਜਾਨ ਚੁੱਕੇ ਹੋ ਤਾਂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਲਿਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਸਾਨੂੰ ਟਾਈਮ ਦਿੰਦੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਇੱਕ - ਇੱਕ ਦੀ ਜੀਵਨ ਕਹਾਣੀ ਦੱਸਾਂਗੇ। ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਜੋ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਲਿਖ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਬਨਾਰਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਵ ਦਾ ਮੰਦਿਰ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਵੀ ਟ੍ਰਸਟੀ ਲੋਕ ਹੋਣਗੇ। ਕੇਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ - ਵੱਡਿਆਂ - ਵੱਡਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਈਏ। ਵੱਡੇ ਆਦਮੀ ਸਮਝ ਗਏ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਵਾਜ਼ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਗਰੀਬ ਲੋਕ ਝੱਟ ਸੁਣ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਮਦਦ ਵੱਡਿਆਂ ਦੀ ਲੈਣੀ ਹੈ। ਓਪੀਏਅਨ ਵੀ ਵੱਡਿਆਂ - ਵੱਡਿਆਂ ਦੀ ਲਿਖਾਉਣੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਵਾਜ਼ ਵੀ ਮਦਦ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇੰਨਾ ਆਵਾਜ਼ ਕਰਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜਿੰਨਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰੈਜ਼ੀਡੈਂਟ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਅੱਛਾ - ਅੱਛਾ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਚੀਫ਼, ਮਿਨਿਸਟਰ ਗਵਰਨਰ ਆਦਿ ਓਪਨਿੰਗ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਇਹ ਬੀ. ਕੇ. ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਸਹਿਜ ਰਸਤਾ ਈਸ਼ਵਰ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਦਾ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਈਸ਼ਵਰ ਕੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ, ਇਹ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਸਿਰਫ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਰਸਤਾ ਬੜਾ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਿਲਣ ਦਾ ਮਾਰਗ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਪਰ ਆਪ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ।

ਬਾਬਾ ਵੱਡਿਆਂ - ਵੱਡਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਜੋ ਨਾਮੀਗ੍ਰਾਮੀ ਹਾਲ ਹਨ ਉਹ ਲੈ ਲਵੇ। ਬੇਲੇ, ਅਸੀਂ ਸਭ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਕਲਿਆਣ ਲਈ ਇਹ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਦੇ ਲਈ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ, ਸਿਰਫ ਐਡਵਰਟਾਈਜ਼ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ 50 ਜਾਂ 100 ਹਾਲ ਲੈਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਤੇ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਹੈ ਨਾ। ਇੱਕ - ਇੱਕ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ 10-12 ਹਾਲ ਲਵੇ। ਅਖਬਾਰ ਵਿੱਚ ਪੈ ਜਾਵੇ ਇਤਨੇ ਹਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਮਝਣਾ ਹੈ ਉਹ ਆਕੇ ਸਮਝਣ। ਤਾਂ ਕਿਨਿਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਵਿਸ਼ਾਲ ਬੁੱਧੀ ਬਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਰਵਿਸ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਬਹੁਤ ਜੇਰ - ਸ਼ੇਰ ਨਾਲ ਕਰੋ। ਬਾਬਾ ਤਿਆਰੀ ਕਰਵਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕੇਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਸਭ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਭਗਵਾਨ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਰਚਨਾ ਰਚਦੇ ਹਨ ਪ੍ਰਜਾ ਦੀ। ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਕਿੰਨੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਰਚੇ ਹੋਣਗੇ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਰਚ ਰਹੇ ਹਨ। ਕਿੰਨੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ - ਬ੍ਰਾਹਮਣੀਆਂ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਇਹ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਧਰਮ ਰਚਦੇ ਹਨ ਸੰਗਮ ਤੇ। ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹੋ ਅਤੇ ਸਮਝਾ ਰਹੇ ਹੋ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਕੋਈ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਉਦੋਂ ਹਨ ਜਦੋਂ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਨਾਉਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਹੀ ਰਚਨਾ ਰਚਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਕਦੋਂ ਰਚਦੇ ਹਨ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਰਚਨਾ ਰਚਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਤੇ ਸੂਖਸ਼ਮ ਵਤਨ ਵਿੱਚ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤੇ ਇੱਥੇ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸੂਖਸ਼ਮਵਤਨ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਫਿਰ ਫਰਿਸ਼ਤੇ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ, ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਆਕੇ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉੱਥੇ ਮੂਵੀ ਚਲਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਹੀ ਮੂਵੀ ਵਰਲਡ। ਤੁਸੀਂ ਮੂਵੀ ਬਾਈਸਕੋਪ ਵੀ ਵੇਖਿਆ ਸੀ। ਹੁਣ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣ ਚੁੱਕੇ ਹੋ। ਮੂਲਵਤਨ ਹੈ ਸਾਈਲੈਂਸ ਵਰਲਡ, ਉੱਥੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਸੂਖਸ਼ਮ ਵਤਨ ਵਿੱਚ ਸੂਖਸ਼ਮ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਹਨ। ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਕੁਝ ਭਾਸ਼ਾ ਵੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਸਾਡਾ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਸਥਾਨ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਫਿਰ ਹੈ ਸੂਖਸ਼ਮਵਤਨ। ਉੱਥੇ ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਸ਼ੰਕਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਇਹ ਹੈ ਕਲਯੁਗ ਅਤੇ ਸਤਿਯੁਗ ਦਾ ਸੰਗਮ। ਇੱਥੇ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਪੀਅਰਘਰ ਅਤੇ ਸਸੁਰਘਰ ਹੈ ਨਾ। ਇੱਥੇ ਦੋਵੇਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪੀਅਰ ਹਨ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੋਵੇਂ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਗੁਲ- ਗੁਲ (ਫੁੱਲ) ਬਨਾਉਣ ਲਈ। ਮੁਸਲਮਾਨ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਗਾਰਡਨ ਆਫ ਅੱਲਾਹ। ਕਰਾਚੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਠਾਨ ਸੀ - ਉਹ ਸਾਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਵੇਖਦੇ - ਵੇਖਦੇ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਪੁੱਛਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ ਮੈਂ ਖੁਦਾ ਦੇ ਬਗੀਚੇ ਵਿੱਚ ਗਿਆ, ਖੁਦਾ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਫੁੱਲ ਦਿੱਤਾ। ਹੁਣ ਉਸਨੂੰ ਗਿਆਨ ਤੇ ਸੀ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਬਗੀਚਾ ਕਿਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਕੰਡਿਆਂ ਦਾ ਜੰਗਲ ਅਤੇ ਉਹ ਹੈ ਫੁੱਲਾਂ ਦਾ ਬਗੀਚਾ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਰਾਜ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਕੀ ਹੈ,

ਕਲਯੁਗ ਕੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਹੀਦੀ ਹੈ। ਸਾਰਾ ਚੱਕਰ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਵਿਸਤਾਰ ਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਸਾਰਟ ਨਾਲ ਬੈਠਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਰਚਤਾ ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਨੂੰ ਜਾਣਿਆ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਰਚਤਾ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਰਚਤਾ ਇੱਕ ਹੈ- ਬਲਿਹਾਰੀ ਵੀ ਇੱਕ ਦੀ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਰਚਨਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਹੈ ਫਿਰ ਕਹਾਂਗੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਤੇ ਹੈ, ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਵੀ ਜਰੂਰ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਪਾਂਡਵਾਂ ਨੂੰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨਹੀਂ ਸਮਝਾਂ ਗੇ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਚਾਹੀਦੇ। ਇਹ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਯਗ, ਇਸ ਨੂੰ ਸਪ੍ਰੀਚਊਲ ਨਾਲੇਜ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਰੂਹ ਨੂੰ ਉਹ ਹੀ ਬਾਪ ਗਿਆਨ ਦੇਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਾਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਸਥਾਪਨਾ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਥੋੜੀ ਨਾ ਕਹਿਣਗੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਹੋ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਸਥਾਪਨਾ ਕੌਣ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਕੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ? ਨਹੀਂ, ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ। ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦਵਾਰਾ ਪਾਲਣਾ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਪਾਰਟ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਮੁੱਖ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਹੀ ਫਿਰ ਜਾਕੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰਪੁਰੀ ਦੇ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਸੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਸੇ ਬ੍ਰਹਮਾ। ਇਹ ਵੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਸੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੈਕਿੰਡ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਸੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਣਨ ਵਿੱਚ 84 ਜਨਮ। ਕਿੰਨੀਆਂ ਵੰਡਰਫੁਲ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਕੋਈ ਵੀ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕੇ। ਇਹ ਹਨ ਬੇਹੱਦ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਰਾਜ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਜਾਨਣਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਜਾਣਦੀ ਹੈ ਸ਼ਰੀਰ ਦਵਾਰਾ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸ਼ਰੀਰ ਨਾਲੇਜ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਆਤਮਾ ਦਵਾਰਾ। ਨਹੀਂ, ਆਤਮਾ ਨਾਲੇਜ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ। ਇਹ ਆਂਤਰਿਕ ਗੁਪਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਦੁਖ ਵੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਾਡੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਦੁਖੀ ਮਤ ਕਰੋ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਕਿੰਨੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਮਿਲ ਰਹੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਸਾਗਰ ਤੋਂ ਰੀਫਰੈਸ਼ ਹੋ ਬੱਦਲਾਂ ਨੇ ਮਿਲ ਕੇ ਬਾਰਿਸ਼ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਮਿਲਕੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਆਦਿ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰੋ। ਸ਼ੌਂਕ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਰਵਿਸ, ਸਰਵਿਸ ਅਤੇ ਸਰਵਿਸ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ । ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਬਾਪ ਤੋਂ ਮਿਲੀ ਹੋਈ ਨਾਲੇਜ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਅਪਾਰ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਾਲ ਬੁੱਧੀ ਬਣ ਜ਼ੋਰ - ਸ਼ੋਰ ਤੋਂ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨੀ ਹੈ।

2. ਬਾਪ ਦਵਾਰਾਜੇ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਮਿਲੀ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਵਿਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆਉਣਾ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿਣ ਦੀ ਜੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਪ੍ਰੀਤਿਗਿਆ ਕੀਤੀ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਨਿਭਾਉਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਆਪਣੇ ਭਾਗ ਅਤੇ ਭਾਗ ਵਿਧਾਤਾ ਦੇ ਗੁਣ ਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪ੍ਰਸੰਨਚਿਤ ਭਵ:
ਸਾਰੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਜਨਮ ਤੋਂ ਹੀ ਤਾਜ, ਤਿਲਕ ਜਨਮ ਸਿੱਧ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਸ ਭਾਗ ਦੇ ਚਮਕਦੇ ਹੋਏ ਸਿਤਾਰੇ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣੇ ਭਾਗ ਅਤੇ ਭਾਗ ਵਿਧਾਤਾ ਦੇ ਗੁਣ ਗਾਉਂਦੇ ਰਹੋ ਤਾਂ ਗੁਣ ਸੰਪਨ ਬਣ ਜਾਣਗੇ। ਆਪਣੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀਆਂ ਦੇ ਗੁਣ ਨਹੀਂ ਗਾਓ, ਭਾਗ ਦੇ ਗੁਣ ਗਾਉਂਦੇ ਰਹੋ, ਪ੍ਰਸੰਨ ਤੋਂ ਪਾਰ ਰਹੋ ਤੱਦ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪ੍ਰਸੰਨਚਿਤ ਰਹਿਣ ਦਾ ਵਰਦਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗਾ। ਫਿਰ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਹਿਜ ਹੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰ ਸਕਣਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਇਕਨਾਮੀ ਅਤੇ ਇਕਾਨਾਮੀ ਤੋਂ ਚਲਣਾ ਹੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਸਫਲਤਾ ਦਾ ਅਧਾਰ ਹੈ।
